

УКРАЇНСЬКА
ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
НАГОРОДИ І ТИТУЛИ

ІНСТИТУТ БІОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

КИЇВ 2009

УДК 281.9(477)+351.856(477)
ББК 86.372(4УКР)+68.49(4УКР)

Громадська організація "Українське наукове товариство краєзнавства, геральдики та фалеристики" та Інститут біографічних досліджень започаткували серію енциклопедичних видань "Нагороди в Україні". Довідково-енциклопедичне видання "Українська Православна Церква. Нагороди і титули" I том є третьою книгою цієї серії.

Українська Православна Церква має власну систему нагород, яка є невід'ємною частиною Вселенського Православ'я. На сторінках книги можна ознайомитись з ієрархічними та загальноцерковними нагородами, що складаються з орденів, медалей, ювілейних орденів і медалей. У виданні надано зображення та описи нагород Української Православної Церкви; статuti, які визначають підстави до нагородження, порядок вручення та носіння; інформацію про святих, на честь яких присвячено нагороду, а також приведено розповіді про мирян та церковних служителів, які удостоєні нагород Української Православної Церкви.

Видання розраховане на широкий читацький загал і буде корисним фахівцям у галузі нагородної справи, історикам, колекціонерам-фалеристам, політичним та громадським діячам, службовцям тощо.

У наступних томах заплановано подальше інформування читачів про розвиток нагородної справи в Україні та розповідь про осіб, які відзначені нагородами Української Православної Церкви.

**ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ
БЛАЖЕННІШОГО ВОЛОДИМИРА,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ,
ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ**

Українська Православна Церква. Нагороди і титули: Довідково-енциклопедичне видання /Уклад.:
Д-20 Болгов В.В., Болгов І.В. - К.: Інститут біографічних досліджень, 2009. - с. 320
ISBN 978-966-8178-27-6

ISBN 978-966-8178-27-6
Київ, 2009

ББК 86.372(4УКР)+68.49(4УКР)

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів
видавничої продукції № 1612 серія ДК

© Автор-упорядник - **Болгов В.В.**,
2009 р.
© Авторський дизайн - **Болгов І.В.**,
2009 р.

Шановні друзі!

Значущою подією для Православ'я в Україні стали реформування Української Православної Церкви та отримання нею 27 жовтня 1990 року незалежності в управлінні. Це був початок епохи релігійної свободи.

Важливим елементом самостійності церкви є система її нагород, якими відзначаються єпископат, духовенство і миряни за заслуги перед Церквою та Державою. Церковні відзнаки для тих, хто потрудився во славу Церкви Христової, - це традиція, яка сягає глибини віків.

Громадська організація "Українське наукове товариство краєзнавства, геральдики та фалеристики", Інститут біографічних досліджень разом з Українською Православною Церквою започаткували серію енциклопедичних видань "Українська Православна Церква. Нагороди і титули".

Ви тримаєте в руках унікальне видання, на сторінках якого репрезентовано систему відзнак Української Православної Церкви разом із біографіями людей, благородність думок та вчинків яких заслужено і достойно вшановується Церквою.

Людина - це найбільша цінність всього всесвіту, неба і землі. Дозвольте привітати всіх, хто своїми трудами удостоївся уваги цього видання. Всіх, хто створив і хто читатиме цю книгу. Молю Христа Спасителя, щоб укріпив нашу Віру, зміцнив Любов і Надію в серцях наших, дарував усім міцне здоров'я та щасливе довголіття.

Нехай Господь допомагає Вам у подальших трудах на благо Церкви та Держави!

+ Володимир

МИТРОПОЛИТ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ УКРАЇНИ,
ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ІЄРАРХІЧНІ НАГОРОДИ
УКРАЇНЬКОЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ІЄРАРХІЧНІ НАГОРОДИ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

I. ПРЕАМБУЛА

Нагороди Української Православної Церкви (далі нагороди) є формою заохочення духовенства і мирян за понесені труди та заслуги перед Православ'ям - у пастирському служінні, богословській, науковій та адміністративній діяльності, відродженні духовного життя, відновленні храмів, місіонерських, благодійних, соціальних і просвітницьких трудах.

Нагороди існують двох видів: ієрархічні та загальноцерковні.

II. ІЄРАРХІЧНІ НАГОРОДИ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Служать для заохочення архієреїв і кліриків, засвідчуючи гідне проходження ними церковного служіння.

Ієрархічними нагородами є:

- підвищення в сані;
- елементи літургійного облачення, що несуть духовне значення;

- богослужбні відмінності (служіння Божественної Літургії з розверстими Царськими вратами до Херувимської пісні, або до "Отче наш").

Відповідно до своєї ґрадації нагороди вручаються в строгій послідовності. Існують нагороди для єпископату, священства та дияконства. Покладання нагород для священства та дияконства провадиться правлячим єпархіальним архієреєм, або, за його благословенням, - вікарним архієреєм. При покладанні ієрархічних нагород архієрей виголошує "аксіос" (достоен). Нагороди кліриків у формі службних відмінностей регулюють ієрархічне місце священнослужителя під час богослужіння при соборному служінні. При наявності однакових нагород перевага належить старшому по хіротонії.

Інакше хіротонія - рукоположення - богослужіння, під час якого відбувається таїнство священства - поставлення у священнослужителі. Рукоположення відбувається в диякони (з іподияконів), у священники (з дияконів) і в архієреї (зі священників). Відповідно існують три чини рукоположення. У диякони та священники рукоположення робити може один архієрей; в архієреї рукоположення відбувається собором архієреїв.

Рукоположення в диякони відбувається на літургії після евхаристичного канону. Той, хто посвячується, вводиться у вівтар через врата Царські, триразово при співі тропарів обводиться навколо престолу й потім стає на одне коліно перед престолом. Архієрей покладає край омофора на голову того, хто посвячується, зверху кладе руку і читає таїноздісновальну молитву. Після молитви архієрей

знімає хрестоподібно одягнений орар з посвяченого і покладає орар йому на ліве плече з вигуком "аксіос".

Рукоположення у священники відбувається на літургії після великого входу подібним чином - рукоположений стає на обидва коліна перед престолом, читається таїнозвершувальна молитва, рукоположеного одягають у священницькі убрання.

Рукоположення в архієреї відбувається на літургії після співу трисвятого перед читанням Апостола. Рукоположений вводиться у вівтар через Царські врата, робить три поклони перед престолом та, ставши на обидва коліна, кладе складені навхрест руки на престол. Архієрей, що здійснює рукоположення, тримають над його головою відкрите Євангеліє, найголовніший із них читає таїнозвершувальну молитву. Потім виголошується ектения, після якої Євангеліє покладається на престол, а новорукоположеного облачають із вигуком "аксіос" в архієрейське убрання.

Омофор - приналежність богослужбного убрання архієрея. Існують великий і малий омофор. Великий омофор - довга широка стрічка із зображеннями хрестів; огинаючи шию, спускається одним кінцем на груди, іншим - на спину. Малий омофор - широка стрічка із зображеннями хрестів, спускається обома кінцями на груди, попереду зшита або закріплена гудзиками.

Ектенія - молитвослів'я, яке починається із заклик до молитви і складається з ряду прохань і заключного вигуку, що прославляє Бога. Ектенія вимовляється дияконом або священником, заключний вигук - священником. Після кожного прохання хор співає "Господи, помилуй" або "Подай, Господи".

1. Послідовними нагородами для єпископату є:

- Возведення в сан архієпископа.
- Возведення в сан митрополита.

Нагородження провадиться з ініціативи та за рішенням Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України.

У сучасній Українській Церкві архієпископ - почесний титул єпархіального архієрея, жалуваний Указом Блаженнішого Митрополита за заслуги, і не є окремим ієрархічним ступенем.

Митрополит - шершу архієрей, глава митрополії - великої церковної області, що поєднує кілька єпархій. Архієреї, що управляють єпархіями, підпорядковувалися митрополиту.

На сьогодні у Православній Церкві титул "митрополит" є почесним званням після титулу "архієпископ". Відмінною частиною убрання митрополита є білий клобук (назва давньоруського головного убору) - 1. Приналежність убрання ченця малої схими - головний убір у вигляді циліндра, що розширюється догори, із трьома широкими

стрічками чорного кольору, які спускаються на спину. У чинопослідовності постригу клобук називається шоломом спасіння та покривом слухняності. Ієромонахи можуть носити клобук під час богослужіння. 2. Приналежність позабогослужбного убрання архієрея - архієрейський клобук, за формою подібний до монашого. Митрополити носять клобук білого кольору з нашитим хрестом, архієпископи - чорного з нашитим хрестом.

2. Право носіння другої панагії, преднесення хреста і примикірія за богослужіннями.

Право носіння другої панагії мають Святіший Патріарх Московський і всієї Русі, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України та Високопреосвященніший Митрополит Токійський і всієї Японії.

Панагія - у православ'ї невелика ікона із зображенням Богоматері, є знаком архієрейського достоїнства, носить єпископами на грудях. Є панагії із зображенням Трійці, роз'яття, вознесіння. Панагії бувають різні за формою - круглі, овальні, ромбовидні, квадратні.

Право преднесення хреста за богослужіннями мають Святіший Патріарх Московський і всієї Русі та Блаженніший Митрополит Київський і всієї України (у межах України).

Примикірій (переносний свічник з однією свічею) використовують Святіший Патріарх за всіма богослужіннями, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України, Високопреосвященніший Митрополит Токійський і всієї Японії, Мінський і Слуцький, Кишинівський і всієї Молдови в межах своїх юрисдикцій, єпархіальні архієреї в межах своїх єпархій.

3. Послідовними нагородами для священства є:

- **Набедренник** - Нагородження провадиться Указом єпархіального архієрея не раніше ніж через три роки після хіротонії нагороджуваного. Це приналежність богослужбного убрання священника Української Православної Церкви. Має вигляд довгастого прямокутника (плата) виготовленого з тканини, у центрі якого зображений хрест. Так само, як і архієрейська палиця, символізує "меч духовний, которий єсть Слово Божие" (Еф. 6:17), Слово, яким повинен бути озброєний священник і яке одержало зображення в Четвероєвангелії, на що й указує прямокутна форма набедренника.

Правила носіння: навішується через ліве плече і спускається із правого боку нижче пояса на стегно, а при палиці (у протоієрея й архімандрита) ліворуч.

- **Камилавка фіолетового кольору** - Нагородження провадиться Указом єпархіального архієрея не раніше ніж через три роки після нагородження набедренником.

Камилавка - головний убір у Православній Церкві фіолетового або чорного кольору у вигляді циліндра, що розширюється догори, є також нагородою для священників.

На сьогодні чорна камілавка - постійний головний убір для рясофорів (чернець нижчого ступеня постригу, дозволяється носити рясу із клобуком і чорною камілавою,

але без мантії, що вперше дається прийнявшому постриг), а також частина богослужбного убрання ієродиякона (а ще недавно й ігумена); ченцям же слід носити клобук.

Правила носіння: під час богослужіння (знімається у випадках, передбачених уставом), а також під час офіційних та урочистих заходів. Представники білого духовенства можуть одержати її тільки як нагороду. Такі камілавки, на відміну від чернечих, фіолетового кольору й зроблені з оксамиту.

Символічно камілавка означає терновий вінок Спасителя та умертвіння плоті.

- **Наперсний хрест** - Нагородження провадиться Указом єпархіального архієрея не раніше ніж через три роки після нагородження камілавою (для ченців - набедренником) і при строку служіння у священному сані не менше п'яти років.

Правила носіння: надягається за богослужінням поверх убрання, у повсякденній обстановці - поверх ряси або під одягом, носять на грудях (на персях) на мотузці або ланцюжку, одягнута на шию.

- **Сан протоієрея, сан ігумена** (для монашествуючих) - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 10 років служіння у священному сані.

Протоієрей - титул, що дається особі білого духовенства як нагорода в Православній Церкві. Зазвичай буває настоятелем храму. В урочистій або офіційній мові до протоієрея, як і до архімандрита, варто звертатися "Ваше Високопреподобіє".

Ігуменство дається в нагородження монашествуючому священству (відповідає протоієрею в білому духовенстві) і зазвичай не пов'язується участю в управлінні монастирем. Ігумен, який є начальником монастиря, має право носіння посоха.

- **Палиця** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 5 років після зведення в сан протоієрея (для монашествуючих - ігумена). Палиця - приналежність богослужбного убрання архієрея або архімандрита. Становить собою ромбовидний плат із зображенням хреста посередині, одним кутом прикріплений до стрічки.

У символічному значенні палиця, як і набедренник, має те ж поняття духовного меча, тобто Слова Божого, яким завжди повинен бути озброєний пастир. Але в порівнянні з набедренником палиця належить до більш високого рівня, оскільки символізує ще й край рушника, яким Спаситель витрав ноги учням.

Правила носіння - навішується під фелю (богослужбне убрання священника) через плече, причому палиця носить праворуч, а набедренник - ліворуч.

- **Хрест із прикрасами** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 5 років після нагородження палицею.

Правила носіння: надягається за богослужінням поверх убрання, у повсякденній обстановці - поверх ряси.

- **Право носіння другого хреста із прикрасами** - вияткова нагорода за особливі заслуги. Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України.

- **Митра** (для протоієрів), сан архимандрита (для монашествуючих) - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не менш ніж за 30 років бездоганного служіння Церкві Божій.

Примітка: При зведенні в сан архимандрита одночасно покладається митра.

Митру носить архієрей, архимандрити, а також священники, яким право носіння митри дається як нагородження; головний убір форми, близької до сферичної. Іноді на митрі з боків містяться маленькі ікони - Ісуса Христа, Богоматері, Іоанна Предтечі та якого-небудь святого або свята; і одна ікона зверху - Трійці або Серафима. Однак існують протоієрейські та архимандритські митри і без ікон. У сучасній практиці Української Православної Церкви архієрейська митра замість верхньої ікони увінчується маленьким хрестом.

Начальник Єрусалимської духовної місії в сані архимандрита також носить митру із хрестом.

Правила носіння: винятково під час богослужіння (знімається у випадках, передбачених уставом).

- **Служіння Божественної Літургії з розверстими Царськими вратами до Херувимської пісні** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 5 років після нагородження митрою.

Літургія - найголовніше християнське богослужіння, в якому відбувається таїнство Євхаристії (таїнство причащення). Було встановлено Ісусом Христом на Таємній Вечері. За навчанням Православної Церкви, при здійсненні таїнства євхаристії хліб і вино преодіюються в плоть і кров Ісуса Христа, якими відбувається причащення.

Царські врата - двостулкові двері напроти престолу (у вівтарі), головні врата іконостаса в православному храмі. Царські врата ведуть у вівтарну частину храму і символізують собою врата Раю. Як правило, на вратах зображені чотири євангелісти і Благовіщення як символ того, що врата Раю знову стали відкриті для людей. Другою праворуч від Царських врат зазвичай зображується ікона, якою освячений храм.

Царські врата мають велике символічне значення в православному богослужінні. Сама назва "Царські врата" (або "Святі врата") походить від того, що через них входить Цар Слави Господь Ісус Христос у Святих Дарах. На відміну від північних і південних врат іконостаса (т. з. дяконських врат), Царські врата відкриваються тільки для урочистих виходів або інших, описаних уставом, моментів богослужіння. Коли під час богослужіння ієрей або дякон відкриває Царські врата, парафіяни роблять поясний уклін. Також і проходять повз врата, віруючі зазвичай роблять хресне знамення і уклін. Під час богослужіння в Царські врата можуть входити тільки священнослужителі.

Вівтар - головна частина храму. У середині вівтаря знаходиться престол, освячений архієреєм для здійснення на ньому літургії, жертвник - стіл, на якому відбувається проскомидія - готується жертва євхаристії: хліб і вино, розташовується біля північної стіни у вівтарі ліворуч від горнього місця - простір за престолом, єпископська або священницька кафедра. У вівтарі зазвичай перебуває ризниця (зазвичай праворуч від горнього місця), де зберігаються убрання і священні посудини. За древньою традицією, у вівтарі дозволяється бути присутнім тільки чоловікам.

- **Служіння Божественної Літургії з розверстими Царськими вратами до "Отче наш..."** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 5 років після нагородження правом служіння Божественної Літургії з розверстими Царськими вратами до Херувимської пісні.

- **Сан протопресвітера** - Нагородження провадиться у виняткових випадках, за особливі церковні заслуги, з ініціати та за рішенням Указу Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України.

Протопресвітер - вище звання для особи білого духовенства в Українській Церкві. Після 1917 року присвоюється в одиничних випадках священникам як нагорода за особливі заслуги. Не є окремим ступенем священства.

4. Послідовними нагородами для дяконства є:

- **Подвійний ора** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 5 років після хіротонії нагороджуваного.

Ора - принадлежність богослужбного убрання дякона і іподиякона - довга вузька стрічка з парчевої або іншої кольорової тканини. Його носить не тільки дякон, а й протодиякони, а також відповідні їм у чорному духовенстві ієродиякони і архідиякони відповідно.

Ора символізує ангельські крила, а сам дякон як би впадінюється ангелові, готовому виконувати волю Божу. Крім того, ора є символічним зображенням благодатних дарувань дякона як священнослужителя.

Правила носіння - на лівому плечі, поверх стихаря (богослужбне убрання священне і церковнослужителів). Розрізняються стихарі дякона (і церковнослужителя), священника і архієрея. Стихар дякона (і церковнослужителя) - довгий одяг із широкими рукавами, з розрізами від паху до низу, скріпленими гудзиками. Стихар одягається дяконом поверх підрясника. Стихар символізує одяг спасіння і шитьється з матерії світлого кольору), передній більш довгий кінець спускається з лівого плеча під праву руку, потім ним оперізується спина, а потім спускається вниз через ліве плече.

Як і інші богослужбні убрання, орари бувають різних кольорів (кожен з них має своє символічне значення) і надягаються залежно від дня, у який відбувається богослужіння.

Іподиякон надягає ора хрестоподібно, у знак того, що він не має благодатних дарувань священнослужителя. Дякон надягає ора хрестоподібно під час причащення.

Архідиякон і протодиякон одержують право носіння подвійного ора - двох орарів, з яких один одягнений, як у дякона, а другий спускається від лівого плеча до правого стегна й з'єднується кінцями.

- **Возведення в сан протодиякона** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 20 років служіння в сані дякона.

Протодиякон або протодиякон - титул білого духовенства, головний дякон у єпархії при кафедральному соборі. Титул протодиякона жалувався у вигляді нагороди за особливі заслуги, а також дяконом придворного відомства. Знак відмінності протодиякона - подвійний ора.

Протодиякони нерідко славляться своїм голосом, будучи одним з головних прикрас богослужіння.

- **Камілавка фіолетового кольору** - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не раніше ніж через 10 років після зведення в сан протодиякона.

Правила носіння: під час богослужіння (знімається у випадках, передбачених уставом), а також під час офіційних і урочистих заходів.

- **Возведення в сан архідиякона** (для монашествуючих) - Нагородження провадиться Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України не менше ніж за 30 років бездоганного служіння Церкві Божій.

Архідиякон - старший із дяконів у монашествуючому духовенстві, тобто старший ієродиякон.

5. **Настоятельки монастирів**, призначені Священним Синодом, за посадою носять наперсний хрест, що покладатися єпархіальним архієреєм. У випадку залишення ними посади вони не мають права носіння наперсного хреста. За багаторічне старанне служіння Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України настоятельки монастирів можуть бути удостоєні сана ігумені. Ігумені за особливі заслуги Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України можуть бути удостоєні права носіння хреста із прикрасами.

6. Правила використання жезла і посоха.

Жезл служить "знаком влади над підлеглими і законним управлінням ним". Також жезл є символом апостольського приємства. Архіпастирський жезл є зовнішньою відзнакою архієрейського сану. Архіпастирський жезл має також сулок (чотирикутний удвічі складений плат у наверхшя, що захищає руку від морозу). Різновидом жезла, уживаного поза богослужінням, є посох. Митрополитський жезл є зовнішньою відзнакою Митрополитичого сану. Тільки Блаженніший Митрополит Київський і всієї України може вживати поза богослужінням жезл без сулка і входити з ним у вівтар через Царські врата.

Посох - знак церковної влади архієрея і керуючого

монастирем архимандрита або ігумена. Розрізняються богослужбні - урочисті і багатоприкрашені посохи, і позабогослужбні - більш прості. Навершні богослужбного посоха увінчується хрестом, сама форма навершніа буває двох видів: 1) древня форма, що сягає VI ст., у вигляді переверненого якоря; 2) форма, що поширилася в XVI-XVII ст., - у вигляді двох змій, що звиваються догори.

- При відвідуванні Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України єпархії Української Православної Церкви єпархіальний архієрей даної єпархії має право вживати посох у присутності Блаженнішого Митрополита. В усіх інших випадках архієрей Української Православної Церкви не вживають посох у присутності Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України.

- При проведенні загальноцерковних заходів, очолюваних Блаженнішим Митрополитом або за його участі, жезл за богослужінням і посох поза богослужінням використовує тільки Блаженніший Митрополит, у його відсутність (або якщо він не здійснює богослужіння) - головний (здійснюючий богослужіння) архієрей. Вікарні архієрей не вживають жезл при єпархіальному архієреї, який проводить службу, і посох у присутності єпархіального архієрея.

- Настоятелі (намісники) лавр і монастирів у сані архимандрита (ігумена) Указом Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України за церковні заслуги та увагу до монастирів, якими вони керують, можуть бути удостоєні права вживання ігуменського посоха за богослужінням. Настоятель (намісник), удостоєний права вживання ігуменського посоха за богослужінням, має право вживати посох і поза богослужінням у межах своєї обителі. Під час архієрейського богослужіння настоятель (намісник) не має права вживати ігуменський посох. Настоятель (намісник) може вживати ігуменський посох при здійсненні богослужіння у присутності того, що молившись в храмі, але не здійснюючого богослужіння архієрея. У присутності архієрея настоятель (намісник) не вживає посох поза богослужінням. У випадку залишення посади настоятеля (намісника) архимандрит (ігумен) не має права вживати за богослужінням ігуменський ціпок.

- Настоятельки жіночих монастирів у сані ігумені за церковні заслуги та увагу до монастирів, якими вони керують, можуть бути удостоєні права вживання ігуменського посоха. Вони не вживають ігуменський посох у присутності архієрея. У випадку залишення посади настоятельки монастиря ігумені не мають права вживати ігуменський посох.

7. Право нагородження

Рішення про нагородження набедрником, камілавкою та наперсним хрестом відносяться до компетенції єпархіальних архієрів. З усіх інших нагород єпархіальні архієрей подають клопотання про нагородження гідних кліриків і мирян Митрополиту. Відомості про нагородження протягом року набедрником, камілавкою і наперсним хрестом вказуються у річних звітах єпархіальних архієрів, що

подаються Блаженнішому Митрополиту. У випадку скорочення встановлених міжнародних строків з цих нагород у звіті вказуються причини їхнього скорочення.

8. Порядок і строки подання клопотань про представлення до нагород духовенства

Клопотання єпархіальних архієреїв про представлення до нагород повинні бути направлені Блаженнішому Митрополиту Київському і всієї України до початку Великого посту. Списки оформляються і підписуються єпархіальним архієреєм. На кожного клірика, що представляється до нагородження саном протоієрея (для монашествуючих саном ігумена) і митрою (для монашествуючих одночасно із саном архимандрита), додається послужний список з характеристикою за підписом єпархіального архієрея (в одному примірнику). Нагородження провадяться до свята Великодня.

Подання до позачергових нагород відбувається окремим рапортом з обґрунтуванням причин скорочення встановлених міжнародних строків.

Міжнародні строки можуть бути скорочені при призначенні клірика на посаду, що потребує того, або за особливій церковній заслугі.

Клобук митрополита

Клобук архієпископа

Право преднесення хреста за богослужіннями

Наперсний хрест

Митра

Камілавка

Панагії

Набедрник

Палиця

Право носіння другого хреста із прикрасами

Хрест із прикрасами

Митролиций жезл

Архіпастирський жезл

Посох Архієрея

Подвійний орар

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНІ НАГОРОДИ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

До загальноцерковних нагород Української Православної Церкви відносяться - ордени, медалі, ювілейні ордени та медалі. Загальноцерковними нагородами Української Православної Церкви можуть бути нагороджені Предстоятелі Помісних Церков; єпископат; духовенство; миряни; державні діячі; військові; правоохоронці; журналісти; поети; письменники; працівники - культури, мистецтв, медицини, освіти та представники інших сфер діяльності, а також іноземні громадяни.

НАГОРОДИ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

1. ОРДЕНИ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Орден преподобних Антонія і Феодосія Печерських I, II, III ступеня
Орден святого рівноапостольного князя Володимира I, II, III ступеня
Орден "Різдво Христове" I, II ступеня
Орден преподобного Нестора Літописця I, II, III ступеня
Орден преподобного Іллі Муромця I, II, III ступеня
Орден апостола Іоанна Богослова I, II ступеня
Орден преподобного Агапіта Печерського I, II, III ступеня
Орден святої великомучениці Варвари I, II ступеня
Орден святої праведної Анни I, II, III ступеня
Орден святої великомучениці Єкатери́ни I, II ступеня

2. МЕДАЛІ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Медаль преподобних Антонія і Феодосія Печерських I, II ступеня
Медаль святого рівноапостольного князя Володимира I, II ступеня

3. ЮВІЛЕЙНІ ОРДЕНИ ТА МЕДАЛІ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Ювілейний орден "Різдво Христове - 2000" I, II ступеня
Ювілейний орден "1020 років Хрещення Київської Русі"
Ювілейна медаль "Різдво Христове - 2000" I, II, III ступеня
Ювілейна медаль "Харківський Собор - 10 років" I, II ступеня
Ювілейна медаль "Харківський Собор - 15 років" (1992-2007)

ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОД ТА ЇХ ВРУЧЕННЯ

Благочиння подають клопотання перед єпархіальним архієреєм про нагородження кліриків та мирян благочиння, які заслуговують на заохочення.

Єпархіальний архієрей подає клопотання Митрополиту Київському і всієї України про нагородження достойних кліриків і мирян відповідними церковними нагородами.

Митрополит Київський і всієї України нагороджує кліриків і мирян церковними нагородами або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.

Ордени і медалі Української Православної Церкви вручаються нагородженим в урочистій обстановці. Одночасно нагородженим орденом чи медаллю видаються грамоти.

Повторне нагородження одноім'яним орденом і медаллю того ж ступеня не проводиться.

У випадку втрати або псування нагороди дублікати не видаються.

Ордени і медалі Української Православної Церкви, а також грамоти до них після смерті нагородженого замшаються у нащадків для зберігання на згадку без права носіння.

Митрополит Київський і всієї України може відмінити рішення про нагородження, якщо виявиться недостовірність чи необґрунтованість представлення до нагородження.

Позбавлення орденів і медалей Української Православної Церкви може бути виконано за указом Митрополита Київського і всієї України у випадку здійснення нагородженим тяжких антицерковних та антихристиянських діянь. Клірики, позбавлені сану, одночасно позбавляються всіх церковних нагород.

ПОРЯДОК НОСІННЯ ОРДЕНІВ І МЕДАЛЕЙ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Ордени і медалі Української Православної Церкви розміщуються за рангом згідно з переліком у пунктах 1-3 (нагороди Української Православної Церкви). При цьому перший ступінь будь-якого ордена вищий за рангом за другий ступінь другого ордена, а другий ступінь вищий за третій.

Всі ордени і медалі Української Православної Церкви носять з правого боку грудей, окрім орденів преподобного Нестора Літописця I ступеня (з правого боку грудей) та апостола Іоанна Богослова - їх носять з орденською стрічкою на шії.

У випадку наявності у кліриків і мирян Української Православної Церкви орденів і медалей інших Церков вони розміщуються на грудях нижче нагород Української Православної Церкви.

При нагородженні одноім'яним орденом чи медаллю наступного ступеня носить на грудях орден чи медаль вищого ступеня.

ОРДЕН

ПРЕПОДОБНИХ
АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ
ПЕЧЕРСЬКИХ

ПРЕПОДОБНІ АНТОНІЙ І ФЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКІ

Преподобний Антоній Печерський - святий, церковний діяч Київської Русі, засновник Києво-Печерської лаври.

Народився наприкінці X століття у місті Любечі поблизу Чернігова і в хрещенні був названий Антипою. Змалку він виховувався у любові до Бога і відчував потяг до вищого духовного життя. Тому юнаком вирішив іти у Візантію - осередок духовного життя. В одній з Афонських обителей він прийняв постриг під ім'ям Антоній і почав усамітнене життя в печері біля цього монастиря. Під час свого подвижництва він заслужив авторитет і повагу ченців. З надбанням духовної досвідченості ігумен направив його на Русь, аби той насадив чернецтво в цій новій християнській країні. Антоній підкорився. Коли преподобний Антоній прийшов у Київ, тут було вже кілька монастирів, заснованих за бажанням князів греками. Але святий Антоній не обрав жодного з них, оселився у печері розміром у 2 сажені, яку викопав пресвітер Іларіон (згодом Дальні печери). Це було в 1051 р. Тут святий Антоній продовжував подвиги строгого чернечого життя, якими славився на Афоні. Незабаром слава про нього рознеслася не тільки по Києву, але й по інших руських містах. Багато хто приходив до нього за духовною порадою й благословенням (серед них і київський князь Ізяслав Ярославович). Деякі люди стали проситися до нього на проживання. Першим був прийнятий Никон, саном ієрея, другим - преподобний Феодосій. Це був початок заснування Печерського монастиря. Коли число сподвижників преподобного Антонія зросло до 12, він вийшов на сусідню гору, вирив собі тут печеру (згодом Антонієві або Близькі печери). Антоній не був ігуменом, але являв для братії найвищий духовний авторитет, і ніщо в обителі не робилося без його благословення. Через конфлікти з Ізяславом Антоній двічі залишав Київ. Ховаючись від його гніву в Чернігові, Антоній заснував там печерний монастир на Боддіних горах. В останній рік свого життя, тобто в 1073 р., преподобний взяв участь у заснуванні Успенського собору, вказавши за Божою допомогою місце для закладання храму.

Феодосій залишився на колишньому місці; незабаром він був обраний братами на посаду ігумена.

Перед смертю святий старець попросився з братією і пішов у віддалену частину печери, заборонивши йти за ним. Після цього стався обвал, який відгородив місце, де покійся преподобний. Спроби знайти мощі св. Антонія у Близьких печерах чудодійним чином припинялися (сліди води і вогню, які перешкождали цим пошукам, дійсно виявлені під час археологічних досліджень).

Преподобний Феодосій Печерський - видатний церковний діяч та письменник, засновник монастирського уставу та родоначальник чернецтва на Русі.

Народився у місті Василеві (Васильків), неподалік від Києва, у боярській сім'ї. Отримав пристойну освіту. На 24-му році він таємно покинув рідний дім і постригся, за благословенням преподобного Антонія, у Києво-Печерському монастирі з ім'ям Феодосій (у перекладі з грецької означає "Богу даний").

У 1054 році преподобний Феодосій був рукоположений у сан ієромонаха, а в 1057 році із благословення преподобного Антонія обраний ігуменом і почав здійснювати установу правильного гуртожитку за статутом царгородського Студійського монастиря.

Головні риси заснованого ним гуртожитку були такі: все майно в братії повинне бути загальне; час проводився у постійній праці; праця розділялася по силі кожного ігуменом; кожна справа починалася молитвою й благословенням старшого; помисли відкривалися ігуменові, що був щирим керівником усіх до порятунку.

Сам преподобний був у всьому прикладом для братії: носив воду, рубав дрова, працював у пекарні, носив найпростіший одяг, раніше за всіх приходив у церкву й на монастирські роботи. Крім аскетичних подвигів, Феодосій відрізнявся милосердям до бідних і любов'ю до духовної освіти й намагався розташувати до них і свою братію.

З ініціативи преподобного Феодосія було закладено Успенський собор в Києві і зведено багато монастирських споруд, він завершив період створення печерних монастирів, збудувавши келії над печерами.

В обителі він улаштував особливий будинок для проживання злидених, сліпих, кульгавих, розслаблених і на зміст їх приділяв десяту частку монастирських доходів. Крім того, щосуботи відсилав цілий віз хліба ув'язненим у темницях.

Заснована преподобним Антонієм й улаштована преподобним Феодосієм Києво-Печерська обитель стала зразком для інших монастирів і мала велике значення для розвитку церкви. З її стін виходили знамениті архіпастирі, древні проповідники віри й чудові письменники.

Преподобний Феодосій мирно відійшов до Господа в 1074 році. Мощі подвижника були знайдені нетлінними в 1091 році. До лику святих преподобний Феодосій був причислений у 1108 році. Зі здобутків преподобного Феодосія до нас дійшли 6 повчань, 2 послання до великого князя Ізяслава й молитва за всіх християн.

Життя преподобного Феодосія складено преподобним Нестором Літописцем, його учнем через 30 з невеликим роки після його смерті і завжди було одним з найулюбленіших творів народу.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ ПЕЧЕРСЬКИХ"

І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден преподобних Антонія і Феодосія Печерських є вищою відзнакою Української Православної Церкви. Орден встановлено для нагородження Предстоятелів Помісних Церков, глав держав, єпископату, вищих державних та посадових осіб на відзнаку особистих заслуг у справі розвитку та зміцнення міжцерковних відносин, піднесення авторитету та ролі Церкви в житті суспільства.
2. Нагородження орденем здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій орденем, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруте, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденем нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден преподобних Антонія і Феодосія Печерських" має два ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденем проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

ІІ. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНЕМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденем можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

ІІІ. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви, або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ ПЕЧЕРСЬКИХ І СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму овальної багатопроменевої зірки, в центрі якої розміщено медальйон з рельєфним зображенням преподобних Антонія та Феодосія.

На кутах зірки - рельєфні зображення 4-х херувимів.

Медальйон та зображення херувимів покрито сріблом (товщина покриття - 9 мк).

Медальйон оздоблено 24 стразами червоного кольору "під рубін".

Зверху зірки розміщена металева стрічка з короною.

Корону увінчано маленьким хрестиком та прикрашено стразом червоного кольору "під рубін".

Верхню частину корони та металеву стрічку залито червоною емаллю. Нижню частину корони залито білою емаллю.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену - 50x75 мм, розмір медальйона - 33x36 мм.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ ПЕЧЕРСЬКИХ ІІ СТУПЕНЯ

Орден II ступеня виготовляється з міді та покривається сріблом (товщина покриття - 9 мк). Відзнака має форму овальної багатопроменевої зірки, в центрі якої розміщено медальйон з рельєфним зображенням преподобних Антонія та Феодосія.

На кутах зірки - рельєфні зображення 4-х херувимів.

Медальйон та зображення херувимів покрито золотом (товщина покриття - 0,2 мк).

Медальйон оздоблено 24 стразами синього кольору "під сапфір".

Зверху зірки розміщена металева стрічка з короною.

Корону увінчано маленьким хрестиком та прикрашено стразом синього кольору "під сапфір".

Верхню частину корони та металеву стрічку залито синьою емаллю. Нижню частину корони залито білою емаллю.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену - 50x75 мм, розмір медальйона - 33x36 мм.

*Знак ордена
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
I ступеня*

ВОЛОДИМИР (Сабодан Віктор Маркіянович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
рішенням Священного Синоду
Української Православної Церкви**

Предстоятель Української Православної Церкви, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України.

Блаженніший Митрополит Володимир - почесний доктор кількох університетів і наукових установ світу, дійсний член Міжнародної академії інформатизації та Міжнародної кадрової академії Ради Європи.

У березні 1996 р. був обраний почесним головою Міжнародного комітету при ООН з питань святкування 2000-річчя Різдва Христового. Нагороджений орденами РПЦ: преподобного Сергія Радонезького I ступеня (1979 р.), святого рівноапостольного великого князя Володимира I ступеня (1985 р.), святого апостола Андрія Первозванного (2000 р.), орденами всіх Помісних Православних Церков, а також державним орденом князя Ярослава Мудрого I (2008 р.), II (2005 р.), III (2002 р.), IV (2001 р.) та V (2000 р.) ступенів, орденом Дружби народів (СРСР, 1988 р.) та орденом Дружби (РФ, 2004 р.), а також багатьма громадськими нагородами.

Блаженніший Митрополит ВОЛОДИМИР (Сабодан Віктор Маркіянович) народився 23 листопада 1935 року у с. Марківці Летичівського району Хмельницької області в селянській родині. З дев'яти років ніс різні послухи при Свято-Архангело-Михайлівському храмі рідного села.

У 1954-1958 рр. навчався в Одеській духовній семінарії.

У 1962 р. закінчив Ленінградську духовну академію зі ступенем кандидата богослов'я.

14 червня 1962 р. висвячений у сан диякона, 15 червня - в сан ієрея, 26 серпня - пострижений у чернецтво з нареченням імені на честь святого рівноапостольного князя Володимира.

У 1965 р. закінчив аспірантуру при Московській духовній академії, став ректором Одеської духовної семінарії з возведенням у сан архимандрита.

У 1966 р. призначений заступником начальника Руської духовної місії в Єрусалимі.

Протягом 1970-1973 рр. був відповідальним редактором журналу "Православний вісник".

З 1987 р. - Керуючий справами Московської патріархії й постійний член Священного Синоду. У 1989 р. тимчасово

во управляв Гаазькою єпархією (Нідерланди). Наприкінці 80-х років Митрополит Володимир активно займався громадською діяльністю.

25-27 жовтня 1990 р. Архієрейським Собором Руської Православної Церкви Українській Православній Церкві надано незалежність і самостійність в її керуванні. Найменування "Український Екзархат" було скасовано, а Предстоятелю УПЦ було надано титул "Блаженніший Митрополит Київський і всієї України".

27 травня 1992 р. Блаженнішого Митрополита Володимира обрано Предстоятелем УПЦ, Митрополитом Київським і всієї України.

На сьогодні УПЦ складається з 35 єпархій. Незважаючи на труднощі, з якими доводиться зіштовхуватися, за роки служіння Блаженнішого Митрополита Володимира як Предстоятеля кількість парафій зросла з 5,5 тис. у 1991 р. до більше 11 тис. у 2006 р. Ці громади опікують близько 9 тис. священнослужителів. Кількість монастирів збільшилася з 32 у 1991 р. до 175 у 2006 р. У них несуть послух понад 5 тис. монахів.

На час обрання Блаженнішого Митрополита Володимира в УПЦ функціонували 4 духовні семінарії та академія, до 2004 р. кількість духовних закладів зросла до 15. Діє близько 4 тис. недільних шкіл. Сьогодні Українська церква має більше 100 періодичних та Інтернет-видань, у багатьох єпархіях налагоджено відносини з регіональними теле- і радіоагентствами, що значно сприяє проповіді Слова Божого.

Блаженніший Митрополит Володимир відомий як проповідник, богослов, духовний письменник. У 1998-2005 рр. вийшло у світ 10-томне видання його праць. Предстоятель УПЦ особисто редагує найважливіші матеріали, що публікуються в журналі "Православний вісник", та офіційне щомісячне періодичне видання "Церковна Православна газета".

У літературному доробку Блаженнішого Митрополита Володимира є вірші, багато з яких покладені на музику і стали українськими народними піснями.

Під час інтронізації Патріарха Московського і всієї Русі Кирила в храмі Христа Спасителя (м. Москва, 2009 р.)

Пастирське Благословення одному з вірних чад Української Православної Церкви

Остання зустріч з Патріархом Алексієм II в Україні під час святкування 1020-річчя хрещення Київської Русі

Президент України Віктор Ющенко часто заїждив до Блаженнішого Володимира на каву

Перше освячення дніпровських вод на київській Оболоні в свято Водохреща (2009 р.)

Митрополит Володимир заїздив до Італії, щоб підтримати своїх земляків-заробітчак (2008 р.)

Учасники щорічного Подячного молебню на Володимирській гірці 20 грудня 2008 року

АГАФАНГЕЛ (Саввін Олексій Михайлович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2003 року**

*Ордени
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
II ступеня (2001 р.)
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2001 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Митрополит Одеський і Ізмаїльський.
Постійний член Священного Синоду. Почесний член
Київської духовної академії, Почесний професор Ужгород-
ської богословської академії імені святого рівноапостольного
Кирила і Мефодія, почесний доктор Одеської національної
юридичної академії, почесний доктор Одеського державно-
го медичного університету, почесний професор Південно-
українського державного педагогічного університету
ім. К.Д. Ушинського, почесний член Вченої ради Одеського
національного університету ім. І.І. Мечникова. Доктор
богослов'я. Депутат Одеської обласної ради.

Теоіменитство - 5 лютого. Хіротонія - 16 листопада
1975 р. На кафедрі з 1992 р.

Нагороджений орденами святого рівноапостольного
великого князя Володимира I (1988 р.), II (1969 р.) та
III (1968 р.) ступенів, преподобного Сергія Радонезького
II ступеня (1985 р.), святого благовірного князя Даниїла
Московського II ступеня (1998 р.), святого Інокентія Мос-

ковського II ступеня (2000 р.), святого Олексія, митро-
полита Московського II ступеня (2008 р.) Руської Право-
славної Церкви; святого апостола і євангеліста Марка
I (1981 р.) та II (1969 р.) ступенів Олександрійської Пра-
вославної Церкви; святої рівноапостольної Ніни II ступеня
(1981 р.) Грузинської Православної Церкви, Святого
Хреста (1981 р.) Єрусалимської Православної Церкви,
Антіохійської Церкви, преподобного Савви Освяченого
(2007 р.), правом носіння другої панатії, державною наго-
родою - орденом "За заслуги" I (2003 р.) та II (1999 р.)
ступенів. Відзначений численними нагородами міністерств,
відомств, громадських організацій, фондів України та інших
держав. Почесний громадянин м. Одеса з 2004 р.

Народився 2 вересня 1938 року в с. Бурдіно Тербу-
нського району Липецької області (Росія).

У 1956 р. закінчив середню школу. У 1958 р., навча-
ючись у Київській духовній семінарії, брав активну участь
у житті Києво-Печерської лаври: читав, співав на криласі,
був іподияконом у митрополита Київського і Галицького
Іоанна (Соколова). У 1960 р. вступив до Одеської духов-
ної семінарії, був іподияконом у ректора Одеської семінарії
єпископа Білгород-Дністровського Сергія. У 1962-1966 рр.
навчався у Московській духовній академії, здобув ступінь
кандидата богослов'я за наукову роботу "Ідея спокути у
давніх язичницьких народів і в старозавітній релігії".

Вручення митрополиту Агафангелу диплома Почесного члена
Одеського національного медичного університету

Спількування з давнім другом - космонавтом Г. Гречком

У 1965 р. зарахований до числа братії Московської
Троїце-Сергієвої лаври, прийняв чернечий постриг з ім'ям
Агафангел, висвячений у сан ієродиякона, а згодом -
у сан ієромонаха.

З 1966 р. працював старшим помічником інспектора і
викладав в Одеській духовній семінарії, виконував обов'яз-
ки діловода в Одеському єпархіальному управлінні.

У 1967 р. возведений у сан ігумена та у сан архіманд-
рита. З 1967 р. по 1975 р. - ректор Одеської духовної
семінарії. У 1968 р. призначений членом єпархіальної ради
Одеської єпархії. У 1971 р. був членом Помісного Собору
Руської Православної Церкви. В 1975 р. визнаний гідним
права служіння з жезлом.

З 1975 р. - єпископ Вінницький і Брацлавський.

З 1975 р. по 1990 р. керував Хмельницькою єпархією.

З 7 вересня 1981 р. - архієпископ, з 10 березня
1989 р. - митрополит.

У 1990 р. обраний народним депутатом України.

7 серпня 1991 р. призначений на Івано-Франківську і
Коломийську кафедру, яку відмовився очолювати, і був
звільнений згідно з поданим проханням.

У 1992 р. знову очолив Вінницьку кафедру. З липня
1992 р. - митрополит Одеський та Ізмаїльський,
з 1993 р. - ректор Одеської духовної семінарії.

У 1995-2008 рр. - голова Навчального комітету при
Священному Синоді УПЦ.

З чудотворною Касперівською іконою Божої Матері

Митрополит є одним з найавторитетніших ієрархів
УПЦ. Завдяки його праці Одеська єпархія - одна з най-
більших в Україні, має численне чернецтво і багато
монастирів.

Перші зерна християнства були принесені в Причорно-
мор'я вже в I ст. після Різдва Христового. За переказами,
тут проповідував святий апостол Андрій Первозанний.
Заснування Одеської єпархії пов'язане з перемогою право-
славного воїнства в російсько-турецькій війні, після якої
північне Причорномор'я ввійшло до складу Російської
імперії.

На території Одеської єпархії діють 9 монастирів,
відкрито більше 300 храмів, побудовано близько 20 нових
храмів, відновлені всі раніше зруйновані дзвіниці на місь-
ких храмах. Велику увагу митрополит Агафангел приділяє
підготовці священнослужителів, релігійній освіті мирян і
духовно-моральному вихованню молоді. Одеська духовна
семінарія, монастирі та приходи опікують дітей-сиріт,
немічних, інвалідів та бездомних, у лікарнях діють відді-
лення милосердя та притулки, ведеться робота з військово-
службовцями, у місцях позбавлення волі.

Відроджується місіонерська діяльність, у всіх храмах та
монастирях діють недільні школи для дорослих і дітей, на
радіо щотижня звучить пастирське слово. З 2007 р. від-
новлено випуск газети "Одеські єпархіальні відомості",
основоположником якої був святий Інокентій (Борисов).

Зі Святішим Патріархом Московським
і всієї Русі Олексієм II

З Патріархом Александрійським і всієї Африки Феодором

Зустріч з Президентом України Л.Д. Кучмою
та Президентом Росії В.В. Путіним (2002 р.)

ІОАННИКІЙ (Кобзев Іоанникій Якович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1998 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (2003 р.)
преподобного Аганіта Печерського I ступеня (2003 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Митрополит Луганський і Алчевський. Постійний член Священного Синоду УПЦ.

Теоіменитство - 17 листопада. Хіротонія - 13 грудня 1988 р. На кафедрі з 1991 р.

Нагороджений орденами РПЦ: святого рівноапостольного великого князя Володимира III ступеня (1988 р.), преподобного Сергія Радонезького II та III ступенів, "Благовест", орденом до 20-річчя архієрейської хіротонії Святішого Патріарха Московського і всієї Русі Алексія II (2008 р.); державним орденом "За заслуги" III ступеня (2003 р.), медалями Міністерства внутрішніх справ України, Луганської академії внутрішніх справ та багатьма іншими відзнаками. Кандидат богослов'я.

Народився 7 лютого 1938 року в с. Новоселівці Бєлєніхінського району Белгородської області (Росія) в селянській родині. Після закінчення школи працював на виробництві. Протягом 1958-1960 рр. навчався в Київській, а після її закриття у 1960-1962 рр. - в Одеській духовних

семинаріях. З 1962-1966 рр. навчався в Московській духовній академії, яку закінчив зі ступенем кандидата богослов'я за наукову роботу: "Пресвященний єпископ Ігнатій Брянчанинов и его нравственное мировоззрение". В період навчання у 1963 р. був зарахований до числа братії Троїце-Сергієвої лаври.

В 1966-1971 рр. ніс послух у Московській Патріархії за Святіших Патріархів Алексія (Симанського) і Пимена (Ізвекова). 7 квітня 1969 р. рукоположений в ієромонаха. 18 липня 1971 р. у день пам'яті преподобного Сергія Радонезького, Святішим Патріархом Пименом в Троїце-Сергієвій лаврі возведений у сан ігумена і призначений викладачем Одеської духовної семінарії. У 1983 р. возведений у сан архімандрита.

У 1986 р. призначений настоятелем Покровського собору міста Ізмаїла і благочинним Ізмаїльського округу. З 13 грудня 1988 р. - єпископ Слов'янський, вікарій Одесько-Херсонської єпархії. З 19 лютого 1990 р. - єпископ Донецький і Луганський. З 1991 р. - єпископ Луганський і Старобільський. У 1993 р. возведений у сан архієпископа, а в 2001 р. - у сан митрополита.

Зародження церковного життя на Луганщині тісно пов'язане із заселенням території запорізькими і донськими козаками, а також селянами, які тікали зі своїх місць через посилення військового та соціального гніту. Переселяючись

на нові, ще не обжиті землі, вони несли із собою успадковану від предків православну віру.

У XIX ст. територія сучасної Луганської області входила до різних губерній: Харківської, Катеринославської, Воронезької, до області Війська Донського.

До подій 1917 р. у м. Луганськ були 7 православних храмів і одна каплиця. Першим серед них і єдиним, що зберігся донині, був Петропавлівський храм у селі Кам'яний Брід. У 1761 р. він був зведений дерев'яним, а в 1792-1796 рр. на його місці побудували кам'яну церкву з трьома престолами і дзвіницею. На початку XX ст. в Кам'яному Броді вже діяв і Свято-Троїцький храм. У 1905 р. на кошти, заповідані купцем Федором Подкопаєвим, звели Воскресенську (кладовищенську) церкву.

Напередодні Першої світової війни два афонських ченці почали будівництво монастиря, однак події 1914 р. і наступних років завадили здійснити заплановане. З 1917 р. на Донбасі релігійне життя різко змінилось.

У червні 1938 р. була утворена Ворошиловградська область (за тодішньою назвою міста). Незабаром у 1944 р. була заснована і Ворошиловградська єпархія, яку очолив архієпископ Никон (Петін). Відтоді, власне, і починається історія Луганської єпархії як окремої церковно-адміністративної одиниці. Наступником архієпископа Никона на Одесько-Херсонську кафедру був призначений митрополит

Борис (Вік), він також керував Лугансько-Донецькою єпархією. Його архієпископство припало на період христовських гонінь (1959-1964 рр.). Ціною неймовірних зусиль і власного здоров'я захищав інтереси віруючих та Церкви, відстояв Свято-Петропавлівський собор у Луганську, який хотіли передати в "культосвітні" користування, і десятки інших храмів. У травні 1965 р. керуючим Одеською і Ворошиловградською єпархіями був призначений архієпископ Сергій (Петров).

13 грудня 1988 р. хіротонісаний в єпископа Слав'янського, вікарія Одеської єпархії, а з 1990 р. призначений керуючим Донецько-Луганської єпархії.

З 1990 р. керуючим Донецько-Луганської єпархії був призначений єпископ Слав'янський Іоанникій (Кобзев), вікарій Одесько-Херсонської єпархії.

У 1991 р. Донецько-Луганську єпархію поділено на Лугансько-Старобільську і Донецько-Слов'янську. У Лугансько-Старобільській єпархії правлячим архієреєм залишився єпископ Іоанникій. У 2007 р. Лугансько-Старобільську єпархію поділено на дві самостійні: Лугансько-Алчевську та Северодонецько-Старобільську, керуючим Луганської єпархії залишився митрополит Іоанникій.

На сьогодні Луганська єпархія налічує 217 парафій, 2 чоловічих монастирі, 2 духовних училища та православну класичну гімназію.

Хіротонія у священники ієрея Павла Тирновського в соборі Петра і Павла в Луганську (2008 р.)

Нікольський храм у м. Ровенки (2005 р.)

Вітальне слово до Блаженнішого Митрополита Володимира під час його приїзду на Луганщину (2008 р.)

Проскомідія в соборі Різдва Богородиці (2004 р.)

Зустріч Блаженнішого Володимира з дітьми м. Ровенки (2008 р.)

Собор Різдва Богородиці (2008 р.)

ІОНАФАН (Єлєцьких Анатолій Іванович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 липня 1994 року**

Архієпископ Тульчинський і Брацлавський. Член Богословської комісії Священного Синоду Української Православної Церкви. Член комісії Священного Синоду Руської Православної Церкви по взаємодії зі старообрядними приходами і старообрядцтвом (під головуванням митрополита Смоленського і Калінінградського Кирила (Гундяєва). Духовний композитор.

Тезоіменитство в Неділю св. Праотців. Хіротонія - 23 квітня 1989 р. На кафедрі з 22 листопада 2006 р.

Нагороджений орденами РПЦ - преподобного Сергія Радонезького (1997 р.), святого благовірного князя Даниїла Московського (1998 р.), святого Марка - Єрусалимського патріархат (1995 р.). Удостоєний іменної Панагії Вселенського Патріарха Варфоломея I (1993 р.). Має відзнаку МВС України (2007 р.), пам'ятний знак "За заслуги перед Херсоном" (2006 р.), почесне звання генерал-майора Війська Запорізького. Удостоєний Почесної грамоти Херсонського відділення Спілки композиторів України (2006 р.).

Народився 30 січня 1949 року у с. Шатаїлівка Старооскольського району Воронезької (нині Белгородської) області. З 1951 р. проживав у м. Североморськ Мурманської області. З 1961 р. переїхав до Києва, куди був направлений для продовження служіння його батько - військовослужбовець. З 16 років співав і читав у київських храмах. З 1968 р. по 1970 р. ніс службу в армії.

В 17 років таємно пострижений у рясофор у Троїце-Сергіївській лаврі. У 1970 р. вступив до Ленінградської духовної семінарії, ніс послуш іподиякона митрополита Ленінградського і Новгородського Нікодіма (Ротова), вивчав церковну музику в Рєгентському класі при ЛДА.

У 1974-1976 рр. навчався у Ленінградській духовній академії, залишений регентом студентського хору при храмі ЛДА і С. У 1976 р. пострижений у чернецтво і рукоположений митрополитом Никодимом (Ротовим) у сан ієродиякона, а в 1978 р. рукоположений архієпископом Кирилом (Гундяєвим) у сан ієромонаха. У 1980 р. захистив курсовий твір "Релігійно-етичне вчення преп. Феодора Студіта", кандидат богослов'я. З 1987 р. - професорський стипендіат ЛДА і викладач церковного співу в ЛДС.

З 1988 р. за указом Патріарха Пімена - намісник Києво-Печерської лаври. Повернувшись в її богослужіння традиційний лаврський Осмогласник (Обиход), прийняв у число братії Києво-Печерської лаври і надав покровительство духовному поєтові і співаку ієромонаху Роману (Матюшину).

Здійснив роботи з відновлення напівзруйнованих храмів, будівель лаври, Київських духовних академії і семінарії, засвідчив початок митрохотонії від глав невідомих святих преподобних у Дальніх печерах лаври, дав дозвіл на наукове дослідження зразка святого мира.

У 1989 р. - єпископ Переяслав-Хмельницький, вікарій Київської єпархії. У 1993 р. - єпископ Білоцерківський, вікарій Київської єпархії. З 1993 р. по 2000 р. - керуючий справами Українського екзархату (пізніше керуючий справами УПЦ).

У 1999 р. на першому Церковному Соборі Української Православної Церкви виступив проти довичного перебування київського митрополита Філарета (Денисенка) на посту предстоятеля УПЦ у зв'язку з курсом останнього на антиканонічне відділення УПЦ від РПЦ.

З грудня 1993 р. - правлячий архієрей новоствореної Глухівської єпархії. Відкрив знаменитий старцеством Глинський монастир, священноархіємандрит Глинської обителі. У 1994 р. удостоєний сану архієпископа.

З 1995 р. - керуючий Сумською єпархією УПЦ. Відновив Сумське пастирсько-богословське училище, завершив будівництво триповерхової споруди єпархіального управління - архітектурної краси центральної вулиці міста. При кафедрі Сумської єпархії вперше в УПЦ відкрив офіційний Інтернет-сайт УПЦ "Православ'я в Україні" (сьогодні відомий релігійний веб-портал "Православ'я в Україні").

У березні 1999 р. призначений на Херсонську кафедру. Налагодив наукову співпрацю херсонської інтелігенції з церквою. Спільно з ректором Херсонського державного університету організував міжнародні читання з церковно-історичної тематики, зустрічі православної і лютеранської молоді у Німеччині та Україні.

Направляв студентів у західні богословські інститути

та університети, а хворих на лейкемію дітей - на лікування до Італії (єпархія Падова), відвідував дитячі будинки, в'язниці та хоспіси, брав участь в організації спільних трудових таборів католицької і православної молоді (Хілдесхайм, Німеччина).

Відновив реконструкцію Херсонського Успенського кафедрального собору. У 2004-2006 рр. у Свято-Духівському соборі Херсона звершував служіння так званих місіонерських літургій для новонавернених з голосним читанням евхаристичних молитов і з коротким поясненням священнодійств літургії, а також Божественну Літургію святого апостола Іакова.

У період Великого Посту служив Літургію Передосвячених Дарів вечірньої пори згідно із вказівкою Тіпикона. Основні теми проповідей - вчення про Церкву і Евхаристію у дусі літургійного богослов'я відомого теолога протоієрея Миколи Афанасьєва.

Автор "Тлумачного путівника Божественною Літургією" - катехізичного посібника з докладним історико-богословським коментарем, автор 3 досвідів перекладу Великого покаянного канону святого Андрія Критського, багаточисленних духовно-хорових творів і музичних обробок (більше 1600 сторінок нотного тексту). Деякі твори увійшли до скарбниці церковного співу УПЦ і записані на CD відомими хоровими колективами в Україні і за кордоном ("Чертог Твій", "Плоттю уснув" тощо). В Україні видані авторські збірки музичних творів "Осання", "Ліра" тощо.

Написав "Літургію Мира", в основу музики якої вперше в духовній музиці УПЦ поклав сегменти грегорианського хоралу, так звану "Чорнобильську Літургію" - в пам'ять про жертви Чорнобильської атомної трагедії - і "Гласову Літургію" простого співу. Брав участь у міжнародному конкурсі написання слів для державного гімну Росії на музику М. Глінки, у конкурсах музики і слів для гімнів Херсонської області та Краснодарського краю РФ.

Багаторазовий член журі Міжнародного фестивалю церковної музики в Гайнувці (Польща). Читав лекції з історії древньої української музичної семіографії у Фрібурзькому університеті (Швейцарія), а також з історії богослужбеного співу у консерваторії Берна. Автор унікальних історичних мемуарів про утворення УПЦ. До

Візит Блаженнішого Митрополита Володимира,
Предстоятеля УПЦ до Тульчинської єпархії

2007 р. - член Комісії Священного Синоду Української Православної Церкви з канонізації святих. Брав участь у роботі Комісії з місцевої канонізації Київського митрополита Петра Могилы. З листопада 2007 р. - правлячий архієрей Тульчинської єпархії Української Православної Церкви.

Тульчинська єпархія створена рішенням Священного Синоду УПЦ від 4 жовтня 1994 р. і розташована в східній частині Вінницької області Подільського краю. Єпархія складається із 16 районів. Домінуюча конфесія - Православ'я. З давнини проживає багато католиків.

Першим правлячим архієреєм новоствореної Тульчинської єпархії був єпископ Інокентій (Шестопаля) - 1994-1999 рр. З 30 березня 1999 р. по 22 листопада 2006 р. правлячим архієреєм на Тульчинській кафедрі був єпископ Іпполіт (Хилько). На початок 2008 р. діють 420 парафій, на яких служать 252 священнослужителі. У с. Тишківська Слобода діє Свято-Успенський чоловічий монастир, храм якого має унікальний народний український розпис інтер'єру й екстер'єру. У Тульчині знаходиться кафедральний собор, освячений на честь Різдва Христового. У цьому соборі здійснюються щоденні богослужіння. У святкові та воскресні дні проводяться дві Божественні Літургії. Кафедральний собор відвідував відомий діяч української культури, мешканець Тульчина, композитор М. Леонтович, а Успенський храм Тульчина - полководець О.В. Суворов і граф Потоцькі, які свого часу й заснували місто як свій родовий маєток. Тульчинський кафедральний собор має побратимські зв'язки з Одиновським благочинням Московської єпархії. У соборі діють факультативні молодіжні курси церковного співу.

В Тульчинській єпархії випускається двомовна газета "Православний співбесідник". У місті діє церковний радіоканал, який охоплює мережею свого мовлення майже всі благочиння єпархії. Також діє жіноче чернече сестринство при храмі святого архангела Михаїла в смт Чечельник. Сестри доглядають за хворими, годують і допомагають нужденним людям. На парафіях єпархії функціонують недільні дитячі школи, деякі мають бібліотеки православної літератури. Є досвід організації церковно-світських шкіл для дітей у м. Ямпіль, діє спортивно-духовний молодіжний літній табір у м. Брацлав.

Освячення місця під новий храм

НИКОДИМ (Руснак Микола Степанович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 квітня 2001 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця (2001 р.)
апостола Іоанна Богослова
I (2006 р.) та II (2005 р.) ступенів*

Митрополит Харківський і Богодухівський. Постійний член Священного Синоду.

Тезоіменитство - у Неділю святих жон-мироносиць. Хіротонія - 10 серпня 1961 р. На кафедрі з 13 вересня 1989 р.

Нагороджений орденами святого рівноапостольного великого князя Володимира I, II та III ст., преподобного Сергія Радонезького I та II ст., святого благовірного князя Даниїла Московського Руської Православної Церкви; всіма орденами Єрусалимської Православної Церкви; численними нагородами Антіохійської та Кіпрської Православних Церков, Старокатолицької церкви. Удостоєний нагород урядів України, Росії, Аргентини, Чилі.

Народився 18 квітня 1921 року в с. Давидівці Кіцманського району Чернівецької області в селянській сім'ї. З 1938 р. - послушник Свято-Іоанно-Богословського Хрещатиського монастиря. У 1945 р. пострижений у чернецтво з ім'ям Никодим. 29 квітня 1945 р. рукоположений в ієродиякона, 23 лютого 1946 р. - в ієромонаха. З 1950 р. по 1955 р. - настоятель Свято-Іоанно-Богословського Хрещатиського монастиря. В 1955 р. вступив до Московської духовної семінарії. У 1958 р. призначений заступником начальника Руської Духовної місії в Єрусалимі. 15 листопада 1958 р. Патріархом Єрусалимським Вендиктом возведений у сан архімандрита, виконуючим обов'язки начальника Руської Духовної місії. Рішенням Священного Синоду РПЦ 10 серпня 1961 р. хіротонісаний у єпископа Костромського і Галицького.

З 1964 р. - єпископ Аргентинський і Південноамериканський. У 1968 р. возведений у сан архієпископа, призначений екзархом Центральної і Південної Америки, включаючи Мексику. У 1970-1977 рр. - архієпископ Харківський і Богодухівський, виконуючий обов'язки екзарха Центральної і Південної Америки. З 1983 р. - архієпископ Львівський і Тернопільський, тимчасово керуючий Харківською єпархією. У 1984 р. звільнений від обов'язків

тимчасового керування Харківською єпархією. 9 квітня 1985 р. возведений у сан митрополита. З 1988 р. - митрополит Львівський і Дрогобицький, з 1989 р. - митрополит Харківський і Богодухівський. У 1991-1992 рр. - голова Комісії РПЦ з богослужбових текстів.

З квітня по 27 травня 1992 р. за Указом Святішого Патріарха Московського і всієї Русі Алексія II (Рідігера) виконував обов'язки Предстоятеля УПЦ до обрання головою УПЦ Митрополита Володимира (Сабодана).

З 1992 р. - постійний член Священного Синоду УПЦ. З 1994 р. по 2006 р. - Голова комісії по канонізації святих. У 1999 р. був удостоєний права носіння двох панайі. Такої ж нагороди митрополит Никодим був удостоєний у 1987 р. Вселенським Патріархом Димитрієм I та у 1993 р. Вселенським Патріархом Варфоломієм, Предстоятелем Константинопольської Православної Церкви. Неодноразово був відзначений нагородами Харківської обласної державної адміністрації, почесний академік, професор і доктор ряду академій та вищих навчальних закладів, почесний доктор Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. З 1999 р. - Почесний громадянин м. Харкова, а з 2006 р. - почесний громадянин Харківської області. Доктор богослов'я "Гонориз Кауза" Київської духовної академії, головний редактор газети "Харьковские Епархиальные Ведомости" та журналу "Віра і Розум", член Спілки

*Отримання диплома Почесного доктора богослов'я
"Гонориз Кауза" Варшавської богословської академії*

письменників України, Спілки письменників Росії та Спілки журналістів України. Ректор Харківської духовної семінарії з часу її відродження у 1996 р. Митрополит Никодим є тридцятим правлячим архієреєм Харківської єпархії з часу утворення Харківської єпархії Указом імператора Павла I від 16 жовтня 1799 р.

Після бурі безбожного часу, перед Великою Вітчизняною війною в Харківській єпархії залишався лише один храм Казанської ікони Божої Матері на Лисій горі у Харкові. Нині в Харківській єпархії існує 290 приходів, близь-

ко 110 недільних шкіл, 3 монастирі, з 1996 р. відроджена Харківська духовна семінарія, виходять у світ видання: Богословсько-філософський журнал "Віра і Розум", газета "Харківські Єпархіальні Відомості", газета "Православна Харківщина", альманах "Воскресіння", православні передачі на радіо та телебаченні. При Харківському єпархіальному управлінні утворені і ведуть свою роботу відділи: по роботі з молоддю; по роботі з військовими організаціями; по роботі з закладами пенітенціарної системи; соціального служіння; релігійної освіти і катехизації, Паломницький відділ.

Виступ на конференції

Із зарубіжними церковними ієрархами

Церковне богослужіння

Святкування 80-річчя митрополита Никодима (2001 р.)

ІВОВАК ІВАН ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
6 листопада 2007 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
I (2004 р.), II (2002 р.) та III (2000 р.) ступенів
преподобного Агапіта Печерського II ступеня (2005 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Директор МПП "Колосок".
Народився 20 вересня 1960 року в с. Новоселиця
Мукачівського району.

Закінчив Свалявський політехнікум за фахом - технік-
механік харчової промисловості та Львівський політехніч-
ний інститут за фахом - економіст промисловості.

За результатами Всеукраїнського конкурсу визнавався
"Кращим роботодавцем року в харчовій промисловості"
(2003 р.). Двічі (1998-2002 рр. та 2002-2006 рр.)
обирався депутатом Мукачівської міської ради.

З 2006 р. - депутат Закарпатської обласної ради
(за списком БЮТ).

Разом з дружиною Оксаною Юрївною - дитячим ліка-
рем - виховують сина Юрія, студента Київського інституту
авіації, та доньку Яну (2001 р. н.).

Підприємство МПП "Колосок" засноване в 1996 р.
Спеціалізується на випіканні хлібобулочних виробів, пере-
важно традиційному асортименті хліба. Основний принцип

роботи підприємства - бути ближче до конкретної людини,
головний пріоритет діяльності - інтерес споживача - понад усе.

Хліб підприємства, випечений за традиційним опарним
методом без використання розпорошувачів та наповню-
вачів, отримав заслужену оцінку мешканців міста. Пекарня
забезпечує до 40% загальноміського обсягу споживання
хлібобулочних виробів, у тому числі через два фірмових
магазини, а також забезпечує переважну більшість закладів
освіти та охорони здоров'я міста.

Підприємство налагодило виробництво макаронних
виробів на вакуумній лінії Дніпропетровського механічного
заводу, особливістю якої є необхідність використання висо-
коякісного борошна. Продукція підприємства - практично
єдиний продукт даної торгової групи без хімічних добавок
та барвників. МПП "Колосок" успішно конкурує як з віт-
чизняними, так і з зарубіжними виробниками макаронних
виробів, поступово нарощуючи виробництво та збут продукції.

З 2002 р. спільно з німецькою фірмою "Янке Фрукт-
зеффе-Концентрат Гмбх & КоКТ" підприємство реалізує
інвестиційний проект з виробництва сокових концентратів.
Німецька компанія є найбільшим у світі виробником сокових
концентратів. Вартість проекту - 400 тис. євро. Договір ук-
ладено на десять років, обладнання взято на умовах лізингу.
Дружний колектив МПП "Колосок", який налічує
60 працівників, з оптимізмом дивиться в майбутнє.

*Знак ордена
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
II ступеня*

Хлібопекарня підприємства

Обладнання для виробництва сокових концентратів

АВГУСТИН (Маркевич Адам Іванович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
23 квітня 2002 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (1999 р.)
преподобного Нестора Літописця I ступеня (1998 р.)
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2007 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Архієпископ Львівський і Галицький. Голова Синодального відділу УПЦ по взаємодії зі Збройними Силами й іншими військовими формуваннями України. Голова опікунської ради Українського відділення Міжнародного фонду єдності православних народів. Член Ради Собору слов'янських народів Білорусі, Росії і України. Голова Всеукраїнської громадської організації "Путь православних". Повноважний представник Предстоятеля УПЦ у Верховній Раді України, апарат якого формує позицію Церкви і виробляє рекомендації для православних парламентарів у питаннях, які стосуються православного віровчення, церковних канонів, традицій, християнської моралі тощо. Тезоіменитство - 28 червня. Хіротонія - 20 вересня 1992 р. На кафедрі з 20 вересня 1992 р.

Нагороджений орденом святого рівноапостольного великого князя Володимира II ступеня (2002 р.) та орденом преподобного Сергія Радонезького II ступеня (2007 р.)

*Літургія у похідній церкві Внутрішніх військ України
святого архістратига Михаїла*

Благословення мирян

Руської Православної Церкви; орденом святої рівноапостольної Марії Магдалини (2001 р.) Польської Православної Церкви; орденом преподобної Євфросинії Полоцької (2002 р.) Білоруської Православної Церкви; духовна орденом преподобного Паїсія Величковського II ступеня (2007 р.) Молдовської Православної Церкви, а також державним орденом Дружби (2004 р.) Російської Федерації, Грамотою Верховної Ради України (2007 р.), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2007 р.). Має ряд відомчих нагород силових структур і громадських організацій. Лауреат міжнародної премії Фонду святого Андрія Первозванного (1996 р.).

Народився 7 квітня 1952 року в с. Глушківці Лельчицького району Гомельської області в сім'ї православного священника. Після закінчення школи у Житомирській області і медичного училища в 1971 р. працював на станції швидкої медичної допомоги в м. Рівне.

У 1971-1973 рр. - служба в лавах Радянської армії.

У 1975 р. закінчив Московську духовну семінарію з першого розряду; в 1982 р. - Московську духовну академію теж з першого розряду. Кандидат богословських наук.

У 1975 р. був рукоположений у сан диякона, а в 1976 р. - у сан священника. Протягом 1977-1978 рр. - настоятель Свято-Георгіївської церкви в с. Білалівка Житомирської області. У 1978-1992 рр. - другий священник у Пок-

ровській церкві в м. Коростень, а потім її настоятель. У 1990-1992 рр. - настоятель новоутвореної Свято-Ольгинської парафії. З 1989 р. - благочинний Коростенського округу.

20 вересня 1992 р. в Трапезній церкві Свято-Успенської Києво-Печерської лаври за Божественною Літургією Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир у співслужінні сонму архієреїв рукоположив архимандрита Августина (Маркевича) в єпископа Львівського і Дрогобицького.

З 26 лютого 1994 р. - член Синодальної Богословської комісії Руської Православної Церкви, в 1996-2007 рр. - Голова Синодальної Богословської комісії УПЦ. У 1995-2002 рр. - духівник Спілки Православних Братств України, з 1997 р. по 2001 р. - духівник Спілки Православної молоді України. З 1997 р. - відповідальний за діяльність комітету взаємодопомоги і захисту Православ'я у західних областях України. В 1996-1999 рр. - відповідальний за зв'язки УПЦ з Міністерством оборони, Міністерством внутрішніх справ та інших збройних формувань України. З 2004 р. архієпископ Августин - викладач порівняльного богослов'я в Почаївській духовній семінарії.

Єпископська кафедра в Галичині виникла в XII ст. Після підписання Берестейської унії, незважаючи на натиск з боку католиків, Львівська кафедра ще ціле століття зберігала вірність Православ'ю. У 1946 р., після Львівського

собору, Львівська єпархія була однією з найбільших православних єпархій, станом на 1989 р. налічувала 1237 парафій. У зв'язку з реорганізацією церковного життя на вересень 1992 р. єпархія налічувала лише 15 парафій.

Львівська єпархія складається з 12 благочинницьких округів, у яких на 62 парафіях несуть служіння 70 священнослужителів. Діє Свято-Преображенський жіночий монастир, на стадії організації Свято-Онуфрійський чоловічий монастир. Парафіяльне духовенство проводить богослужбну, катехизаторську, проповідницьку, місіонерську, а також адміністративно-господарську та іншу діяльність. В єпархії діють 45 недільних шкіл та вищі богословські курси.

В єпархії діють 8 єпархіальних відділів, зокрема релігійної освіти і катехизації, місіонерства, у справах молоді, по взаємодії зі Збройними Силами та іншими військовими формуваннями України, з тюремного служіння, з благодійності та соціального служіння, видавничий, паломницький та прес-служба. Діють також братство святих апостолів Петра і Павла, сестринство святої великомучениці Варвари, молодіжне братство Почаївської ікони Божої Матері, товариство захисту життя "Спаси і сохрани" Феодорівської ікони Божої Матері, медичне братство святого великомученика Пантелеїмона, православне військове братство святого великомученика Дмитра Солунського, об'єднання громадян "Союз православних батьків Львівщини".

*Церемонія перепоховання 28 воїнів армії Росії
та Австро-Угорщини*

*Духовна опіка архієпископом Августином морського походу
місяцями бойової слави святого праведного воїна Феодора*

*Привітання владыки Августина в 55-річчя
з Дня народження та 15-річчя архієрейської хіротонії*

ВАРНАВА (Філатов Станіслав Юрійович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1997 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2004 р.) та III (1999 р.) ступенів
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)*

Єпископ Макіївський. Вікарій Донецької єпархії.
Тезоіменитство - 17 січня. Хіротонія - 11 лютого
2007 р. На кафедрі - з 18 жовтня 2007 р.
Народився 21 квітня 1953 року у м. Ашгабат ТРСР
у православної родині. Батьки Філатов Юрій Іванович
(1924 р. н.) і Філатова Зінаїда Федорівна (1927 р. н.)
були медичними працівниками. У 1974 р. родина переїхала
у м. Сухумі (Абхазія), де юнак займався іконописом,
співав у церковному хорі та ніс вівтарний послух.
22 квітня 1976 р. у Свято-Благовіщенському кафедральному
соборі м. Сухумі Високопреосвященнішим митрополитом
Сухумським і Абхазьким Іллею був рукоположений у сан дия-
кона з визначенням служіння в цьому ж соборі. У 1991 р.
місцем проживання стало місто Макіївка Донецької області.
2 травня 1991 р. у Свято-Петро-Павлівському кафедральному
соборі міста Луганська був рукоположений Преосвященнішим єпископом
Донецьким і Луганським Іоанніком у сан священника з визначенням
на настоятельське служіння у Свято-Іоанно-Кронштадтський храм м. Кіров-

ське Донецької області.
У 1991 р. вступив на заочний сектор Київської духовної
семинарії.
1 червня 1993 р. призначений кліриком Свято-Казанського
храму м. Макіївки Донецької області.
8 червня 1993 р. - настоятель Свято-Георгіївського
собору м. Макіївка Донецької області.
5 січня 1995 р. Преосвященнішим Іполитом, єпископом
Донецьким і Маріупольським у Свято-Миколаївському
кафедральному соборі міста Донецька пострижений у чер-
нецтво з ім'ям Варнава на честь святого апостола від
70-ти Варнави (день пам'яті 4(17) січня).
З 22 жовтня 1995 р. по 16 серпня 1996 р. ніс послух
благопристойного Макіївського округу Донецької єпархії.
11 жовтня 1996 р. Високопреосвященнішим Іларіоном,
архієпископом Донецьким і Маріупольським зведений у
сан ігумена. 31 серпня 1997 р. Блаженнішим Володимиром,
Митрополитом Київським і всієї України зведений у сан
архімандрита.
З 27 жовтня 1998 р. Високопреосвященнішим Іларіоном,
архієпископом Донецьким і Маріупольським визна-
чений бути членом Єпархіальної ради Донецької єпархії.
25 березня 2002 р. Високопреосвященнішим Іларіоном
митрополитом Донецьким і Маріупольським визначений
благодійним Торезького округу.

Вітальне слово при врученні посоха

Архієрейське рукоположення єпископа Варнави

24 січня 2007 р. рішенням Священного Синоду УПЦ
Архімандриту Варнаві (Філатову) призначено бути
єпископом Макіївським, вікарієм Донецької єпархії.
Наречення архімандрита Варнави (Філатова) в єпископа
Макіївського, вікарія Донецької єпархії, відбулося
10 лютого, у суботу, під час Всенічного бдіння у Свято-
Миколаївському кафедральному соборі Донецька, яке
очолив Предстоятель Української Православної Церкви
Блаженніший Митрополит Володимир.
11 лютого, в неділю, у Свято-Георгіївському соборі

відбулася архієрейська хіротонія отця Варнави єпископа
Макіївського, вікарія Донецької єпархії.
Рішенням Священного Синоду УПЦ від 29 березня
2007 р. звільнений з посади вікарія Донецької єпархії з
назначенням бути єпископом Бердянським і Приморським
(Наказ від 01.04.2007 р.).
Рішенням Священного Синоду УПЦ від 18 листопада
2007 р. звільнений від управління Бердянсько-Примор-
ською єпархією з назначенням бути єпископом Макіїв-
ським вікарієм Донецької єпархії (Наказ від 18.10.2007 р.).

Вітання єпископа Варнави з предстоятелем Чеської
Православної Церкви Митрополитом Христофором

Вітання Митрополита Володимира в день його
тезоіменитства в Києво-Печерській лаврі м. Київ

Під час архієрейського наречення

Пише архієрейське благословення єпископа Варнави

Єпископ Варнава біля Свято-Георгіївського собору в м. Макіївка

ВАРФОЛОМІЙ (Ващук Віктор Володимирович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2 березня 2003 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2000 р.)
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2008 р.)
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2005 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Архієпископ Рівненський і Острозький.
Тезоіменитство - 13 липня. Хіротонія - 24 лютого
1990 р. На кафедрі - з 27 липня 1995 р.

Нагороджений орденом святої рівноапостольної Марії
Магдалини II (1998 р.) та III (2005 р.) ступенів Поль-
ської Православної Церкви; орденами преподобного Сергія
Радонезького II ступеня (2003 р.) та святого благовірного
князя Даниїла Московського II ступеня (2008 р.) Руської
Православної Церкви; державним орденом "За заслуги"
III ступеня (2001 р.).

Народився 1 березня 1953 року в с. Городно
Любомльського району Волинської області в селянській
родині.

У 1968 р. закінчив Городнянську восьмирічну школу,
а в 1970 р. - Кусницьанську середню школу.

З 1971 р. по 1973 р. проходив службу в лавах
Радянської армії.

У 1973-1975 рр. працював у Ковельському депю.

З 1975 р. навчався в Одеській духовній семінарії,
яку закінчив у 1979 р. У тому ж році був прийнятий на
I курс Московської духовної академії, яку закінчив
у 1983 р. з вченим ступенем кандидата богословських наук
за наукову роботу "Німецький монастир в історії Руської
і Румунської Церков".

У жовтні 1983 р. архієпископом Волинським і Рів-
ненським Даміаном (Марчуком) рукоположений у сан
диякона і священника та відряджений на парафіяльне слу-
жіння до Спасо-Преображенського храму селища Стара
Вижівка Волинської області, призначений його настоятелем.

У 1989 р. архієпископом Волинським і Рівненським
Варлаамом (Млощенком) призначений настоятелем Свято-
Троїцького Кафедрального собору м. Луцьк та Секрета-

рем епархіального управління. 22 грудня 1989 р. прийняв
чернечий постриг з ім'ям Варфоломій на честь святого апостола
Варфоломія.

18 січня 1990 р. по благословенню Святішого Патріар-
ха Московського і всієї Русі Пімена архієпископом Варла-
амом возведений у сан архімандрита. Через розділення
епархії на Волинську і Рівненську в квітні 1990 р. єпископ
Варфоломій став керувати Волинською епархією з титу-
лом - єпископ Луцький і Волинський. У період з 1990 р.
по 1992 р. - ректор Волинської духовної семінарії.

Оприділенням Священного Синоду від 25 серпня
1992 р. єпископ Варфоломій призначений керуючим ново-
відкритою Миколаївською епархією з титулом - єпископ
Миколаївський і Вознесенський. У липні 1993 р. прина-
чений єпископом Сумським і Охтирським. 27 липня
1995 р. рішенням Священного Синоду єпископ Варфоломій
призначений керуючим Рівненською епархією з титулом -
єпископ Рівненський і Острозький. 23 листопада 1995 р.
піднесений до сану архієпископа.

Християнина на Волинь приніс свяятий рівноапостоль-
ний князь Володимир. У 992 р. він заснував у місті
Володимир-Волинський єпископську кафедру і збудував
соборну церкву на честь Успіння Божої Матері. Пізніше
Володимир-Волинський став осередком церковно-релігій-
ного життя західноруської окраїни, а Володимирів

Освячення води в Десяту п'ятницю після Паски у
Свято-Покровському жіночому монастирі смт Гоща, 2008 р.

храм - першим на Волині кафедральним собором.

Першим єпископом був Стефан I. До складу Волин-
ської епархії входили міста Гродно, Брест, Дорогочин,
Брянськ, Турин, Острог. Однак процвітання віри Хри-
стової заважали ті періоди історії, коли Волинь ставала
ареною розбрату, міжусобної боротьби і сутічок між
Литвою, Угорщиною, Польщею і татарською ордою.
Крім того, римські папи намагалися поширити свою
владу на всі християнські народи і підкорити їх собі.

Рівненська епархія Української Православної Церкви
була створена у квітні 1990 р. шляхом виділення зі складу
Волинської епархії (рік заснування - 992-й). Вона знахо-
диться в адміністративних межах Рівненської області.
30 березня 1999 р. епархію було розділено на дві -
Рівненську та Сарненську. До складу першої увійшли
райони Гоцанський, Дубенський, Демидівський, Здол-
бунівський, Корецький, Млинівський, Острозький, Ради-
вилівський та Рівненський; до другої - Березнівський,
Володимирський, Дубровицький, Заріччянський, Косто-
пільський, Рокитнівський, Сарненський. Епархія налічує
280 парафій та розділяється на 9 благочинь. Млинівський
та Демидівський райони складають одне благочиння у
зв'язку з невеликою кількістю парафій; Дубенський -
поділений на два, оскільки в цьому районі більше, ніж
деінде, розповсюдився розкол.

Рівненська епархія нараховує дев'ять монастирів:
Свято-Троїцький Межирицький чоловічий, Свято-Успен-
ський Липецький чоловічий; Свято-Троїцький Корецький
жіночий (ставропигійний), Свято-Миколаївський Городоць-
кий жіночий, Свято-Покровський Гоцанський жіночий,
Свято-Троїцький жіночий, Святого Різдва Богородиці
жіночий; Скит святої праведної Анни Свято-Миколаїв-
ського Городоцького жіночого монастиря, Скит Собору
Дванадцяти Апостолів Різдво-Богородичного жіночого
монастиря с. Білівські Хутори; Свято-Георгіївське подвір'я
Свято-Миколаївського Городоцького жіночого монастиря,
Свято-Вознесенське подвір'я Свято-Миколаївського Горо-
доцького жіночого монастиря.

Найвідомішою православною святинією Рівненщини є
Корецька ікона Божої Матері "Спорушниця грішних", яка

Троїцька церква. З місцевими священниками Федором і Іваном
після звернення богослужіння 2006 р. Пхеньян, Північна Корея

знаходиться у Свято-Троїцькому жіночому монастирі
м. Корець. Сьогодні монастир у черговий раз переживає
розквіт.

У 1988 р. до свята 1000-ліття хрещення Русі влада по-
вернула обителі двоповерховий корпус, де розташувалися
музей монастиря, бібліотека, медпункт, стоматологічний
кабінет та готель для прочан. У 1990 р. обителі було пе-
редано приміщення монастирської школи, де нині працює
недільна школа.

З середини 90-х років при обителі діє регентська
школа, яка готує майбутніх регентів парафіяльних хорів.
Славиться Корецька обитель майстринями золотого шиття.
Відроджується і монастирське господарство. Черницям
надали в користування 20 гектарів землі, завдяки яким
сестри утримують не тільки обитель та школи, а й щодня
годують численних прочан. Прикрасою монастирського
двору є пасіка, де навіть вулики виготовлені у вигляді
храмів. Так у Свято-Троїцькому монастирі поєднується
служіння Божові у молитві та чернечій праці заради
Христа та в славу Божої Матері. При Корецькому Свято-
Троїцькому ставропигійному жіночому монастирі та Свято-
Миколаївському жіночому монастирі с. Городок Рівнен-
ського району діють духовні училища з підготовки ре-
гентів-псаломщиків та дитяча недільна школа. Нині у
монастирі несуть послух більше 120 сестер.

У 1998 р. розпочалося будівництво храму на честь
Різдва Христового, а також нового корпусу з храмом на
честь Похвали Пресвятої Богородиці. Головна святиня
монастиря - благодатний образ Божої Матері "Мило-
сердна" (Козельщанська), яка 11 січня 2000 р. була
передана в дар обителі Києво-Печерською лаврою.

При епархії діє Молодіжне братство, яке опікується
розповсюдженням православної віри серед молоді та вико-
нанням її в душі християнської моралі. Братство преподоб-
ного князя Федора Острозького займається просвітниць-
кою діяльністю серед населення. Братство святого апосто-
ла і євангеліста Луки опікується хворими та обездоленими.

При Рівненській епархії діє ряд інших церковних уста-
нов, які мають тісні зв'язки з громадськістю, військово-
службовцями, силовими структурами та засудженими.

На конкурсі-виступі дитячих недільних шкіл епархії на джерелі
святої Анни в с. Ониськівці Дубнівського району, 2007 р.

ВАСИЛІЙ (Золотинський Борис Йосипович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1997 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2007 р.)*

Архієпископ Запорізький і Мелітопольський.
Тезоіменитство - 13 березня. Хіротонія - 2 грудня 1990 р. На кафедрі - з 20 червня 1992 р.
Народився 12 листопада 1932 року в м. Ташкент. Вихованням хлопця займалися мати й бабуся, які зробили великий вплив на формування релігійних переконань. У 1930-х роках багато його родичів, у тому числі дядько, піддавалися репресіям. У 1943 р., склавши іспити екстерном, був прийнятий до 5-го класу. По закінченні середньої школи вступив до Ташкентського політехнічного інституту. В 1954 р., навчаючись на 3-му курсі, залишив навчання у світському вузі і вступив до Московської духовної семінарії. 26 лютого 1956 р. архієпископом Ташкентським і Середньоазіатським Ермогеном (Голубевим) був рукоположений у сан диякона-целібата (целібат - священний сан, який приймають не одруженими і залишаються не одруженими на все життя). 12 липня 1957 р. закінчив Московську духовну семінарію. З вересня 1957 р. по 1960 р. був настоятелем Дмитрівського храму в м. Таласі Киргизької РСР. У 1960-1961 рр. - настоятель Николо-Ермогенивського храму в м. Ташкенті. У 1961-1970 рр. - настоятель приходу в м. Ашгабат і благочинний Ашгабатського округу Ташкентської єпархії. У 1970-1972 рр. - настоятель Никольського храму в м. Гулистане (Узбекистан).

В 1972 р. у зв'язку з важкою хворобою матері переїхав у Ростовську область. Указом архієпископа Ростовського і Новочеркаського Володимира (Котлярова) призначений настоятелем Покровського храму в м. Шахти Ростовської області. В 1975 р. переведений у клір Симферопольської єпархії. 17 листопада 1975 р. архієпископом Симферопольським і Кримським Леонтієм Гудимовим призначений настоятелем Єкатерининського храму в м. Феодосія.

13 лютого 1979 р. архієпископом Леонтієм був пострижений у чернецтво з ім'ям преподобного Василя Сповідника. Владика був переведений на служіння в с. Дрюк Полтавської області. У жовтні 1981 р. переведений у Дніпропетровську єпархію і призначений настоятелем Никольського храму с. Кірово Дніпропетровської області. В 1984-1985 рр. був настоятелем Георгіївського храму с. Петриківка Дніпропетровської області. В 1985 р. повернувся в Симферопольську єпархію, де по 1990 р. послідовно служив у різних приходах: Покровському храмі с. Покровське, Покровському храмі м. Судак та у м. Старий Крим Кримської області, де повністю відновив Успенську церкву, улаштувавши в ній боковий вівтар на честь преподобних Батьків Києво-Печерських, у якому був установлений ковчег зі святими мощами. В 1989 р. зведений у сан архимандрита, призначений членом єпархіальної ради Симферопольської

єпархії та благочинним Старо-Кримського округу.

23 листопада 1990 р. визначений бути єпископом Симферопольським і Кримським. Хіротонія, яку очолив Митрополит Київський і всієї України Філарет (Денисенко), відбулася 2 грудня 1990 р. у Свято-Володимирському кафедральному соборі Києва. Будучи на Кримській кафедрі, організував 2-річні курси катехізаторів. 27 липня 1992 р. призначений правлячим архієреєм на знову засновану Запорізьку єпархію з титулом єпископа Запорізького і Мелітопольського. До Великодня 1997 р. зведений у сан архієпископа.

Запорізька єпархія УПЦ була заснована на засіданні Священного Синоду під головуванням Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського й всієї України в 1992 р. До цього територія єпархії входила до складу Дніпропетровської єпархії. Першим архієреєм на Запорізьку кафедру було визначено бути Пресвященному Василю, єпископу Симферопольському і Кримському. Титул Правлячого архієрея був визначений як Запорізький і Мелітопольський.

На початку єпархія мстила в собі всього 8 приходів, клір єпархії становив усього 12 священнослужителів.

У 2007 р. рішенням Священного Синоду зі складу Запорізької єпархії виділена нова Бердянська єпархія. До поділу в Запорізькій єпархії було більше 350 приходів і понад 250 священнослужителів. Сьогодні на території Запорізької єпархії діють три монастирі: чоловічий в ім'я Преподобного Сави Освяченого в м. Мелітополі та два

жіночих - Свято-Успенський с. Приморське та Свято-Єлисаветинський (с. Комишувата).

Регулярно не менше 4 разів на рік проводяться збори єпархіального духовенства, на якому обговорюються найактуальніші питання життя УПЦ в сучасному суспільстві, питання пастырського служіння й духовного життя. Щорічно проводяться загальні єпархіальні збори, в яких, крім духовенства, беруть участь церковнослужителі та активні парафіяни. Регулярно у високоурочисті дні в усіх храмах єпархії проходять Хресні ходи. Практично всі храми Запорізької єпархії по змозі своїх доходів займаються соціальним служінням. При всіх великих храмах відкриті благодійні їдальні, де щотижня більше 4 тис. осіб одержують гаряче харчування. Виділяються фінанси на придбання ліків.

При Запорізькій єпархії вже протягом трьох років діє Православний дитячий притулок "Надія", де сироти, діти, що залишилися без піклування батьків, проходять педагогічну, медико-соціальну реабілітацію. На відміну від державних притулків, де обмежений строк перебування, у притулку Запорізької єпархії діти перебувають до повної реабілітації. За час свого існування притулок надав допомогу вже більше ніж 200 дітям.

При Запорізькому єпархіальному керуванні створена цензурна комісія. Вся література, що надходить у храми єпархії, обов'язково проходить духовну цензуру, щоб запобігти надходженню псевдоправославних видань.

Владика серед ветеранів на святкуванні Дня Перемоги

Владика з вихованцями єпархіального притулку "Надія"

Архієпископ за проповіддю в кафедральному соборі м. Запоріжжя

Владика з духовенством зустрічають велику святиню Ковчег з Десницею Іоанна Предтечі

Архієпископ Василій звершує Божественну Літургію

ІЛАРІОН (Шукало Роман Васильович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
3 травня 2001 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
I (2004 р.), II та III (1999 р.) ступенів
апостола Іоанна Богослова (2006 р.)*

Митрополит Донецький і Маріупольський.
Тезоіменитство - 3 листопада. Хіротонія - 29 вересня
1991 р. На кафедрі - з 12 вересня 1996 р.

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радоне-
зького II ступеня (2001 р.), святого благовірного князя
Даниїла Московського II ступеня (2004 р.) Руської Пра-
вославної Церкви; святої рівноапостольної Марії Магдали-
ни II ступеня (1997 р.) Польської Православної Церкви;
державним орденом "За заслуги" III та II ступенів; почес-
ною грамотою Кабінету Міністрів України.

Народився 3 травня 1951 року у с. Рудно Залізничного
району м. Львова у православній робочій родині. В 1968 р.
вступив до Львівського сільськогосподарського інституту.
При цьому ніс послух іподиякона при митрополиті
Львівському і Тернопільському Миколаю (Юріке). По
закінченні інституту одержав направлення в аспірантуру.

У 1979 р. приїхав у Донбаський край. З лютого
1979 р. по серпень 1980 р. служив псаломщиком у Свято-
Успенському храмі селища Будьонівка на Донеччині.

У вересні 1980 р. майбутній Владика вступив до

Одеської духовної семінарії на стаціонарне відділення.

15 лютого 1981 р., у свято Стрітвення Господнього, в
Успенському кафедральному соборі Одеси Високопреосвя-
щенніший Сергій, митрополит Херсонський і Одеський,
керуючий Ворошиловградсько-Донецькою єпархією руко-
положив Романа Шукало, вихованця 1-го класу духовної
семінарії, у диякона й направив на дияконське служіння у
Свято-Петропавлівський кафедральний собор Ворошилов-
града (нині Луганська).

24 жовтня 1982 р., у тиждень 20-ий по П'ятидесят-
ниці, на прохання того ж митрополита Сергія митрополитом
Львівським і Тернопільським Миколаєм був рукоположе-
ний у сан священника. Призначений на посаду ключника у
Свято-Петропавлівський кафедральний собор Ворошилов-
града (нині Луганська).

У 1984 р. закінчив Одеську духовну семінарію.

23 листопада 1986 р. призначений настоятелем Свято-
Миколаївського храму м. Ровеньки Ворошиловградської
області.

У 1987 р. вступив до Московської духовної академії.

У квітні 1988 р. переведений на настоятельську службу
в Свято-Миколаївський собор м. Старобельська та призначений
Благодієм Благочинним 3-го благочинного (Старобель-
ського) округу і членом Єпархіальної ради. До дня Свято-
го Великодня 1989 р. зведений у сан протоієрея.

Владика на Хресному ході в престольний день
у Свято-Успенській Святогорській лаврі

Прес-конференція в Донецькій облдержадміністрації

У 1991 р. закінчив Московську духовну академію.

Рішенням Священного Синоду Української Правосла-
вної Церкви від 5 вересня 1991 р. протоієрей Роман
Шукало визначений до єпископського служіння на Івано-
Франківській і Коломийській кафедрах.

21 вересня 1991 р. пострижений у чернецтво з іменем
Іларіон на честь преподобного Іларіона, схимника Києво-
Печерського. 27 вересня 1991 р. зведений у сан архіманд-
рита в Хресто-Воздвиженському храмі міста Києва.

29 вересня 1991 р. у Володимирському соборі м. Києва
відбулася архієрейська хіротонія архімандрита Іларіона в
єпископа Івано-Франківського і Коломийського.

З 22 січня 1992 р. одночасно керував Чернівецько-
Буковинською єпархією Української Православної Церкви.

З 6 квітня 1992 р. - єпископ Херсонський і Таврій-
ський. 23 листопада 1995 р. зведений у сан архієпископа.

12 вересня 1996 р. рішенням Священного Синоду
Української Православної Церкви архієпископ Іларіон був
призначений керуючим Донецькою кафедрою (Донецькою
і Маріупольською єпархією зі збереженням керування
Херсонською кафедрою). 11 червня 1997 р. звільнений від
керування Херсонською кафедрою, призначений тимчасово
керуючим Горлівською єпархією. 23 листопада 2000 р.
зведений у сан митрополита. 24 січня 2007 р. звільнений
від керування Горлівською єпархією.

Зустріч з губернатором

Чин Великого освячення води в день Богоявлення на
Кирилівському водосховищі

Донецька єпархія Української Православної Церкви
була утворена 6 вересня 1991 р. Вона об'єднує православні
парафії південної частини Донецької області.

Єпархія розподілена на такі благочиння: Донецьке,
Макіївське, Маріупольське, Новоазовське, Волноваське,
Мар'їнське, Ясинуватське, Сніжнянське, Харцизьке, Кура-
хівське, Докучаєвське, Тельманівське, Амвросіївське,
Великоновосіківське, Торезьке, Мангуське, Авдіївське.

На початку 2007 р. в єпархії діяли 300 церковних
громад, 5 монастирів (чоловіча а, 1 чоловічий та три жіночі),
єпархіальний клір становили 392 священнослужителі
(359 священників, 33 диякони).

При Донецькому єпархіальному управлінні (83062,
м. Донецьк, вул. Тушинська, 7) діють відділи з роботи із
силовими структурами, виправними установами, козацтвом,
молоддю, відділи інформаційно-просвітницької діяльності
та каритативної роботи.

Першим правлячим архієреєм Донецької єпархії став
Преосвященний Аліпій (Погребняк), єпископ Донецький і
Слов'янський (1991-1992 рр.). На зміну єпископу Аліпію,
який добровільно пішов на спочинок, Священний Синод
Української Православної Церкви призначив митрополита
Леонтія (Гудимова).

З 1994 р. по 1996 р. єпископом Донецьким і Марі-
упольським був священніший Іполит (Хилько).

Митрополит Іларіон у дзвоноливарному цеху
Донецького металургійного заводу

ЛАЗАР (Швець Ростислав Пилипович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2 липня 1997 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (1989 р.)*

Митрополит Сімферопольський і Кримський.
Тезоіменитство - 21 березня. Хіротонія - 18 квітня
1980 р. На кафедрі з 1992 р. Кандидат богослов'я.

Нагороджений орденом преподобного Сергія Радонезького II та III ступенів, медаллю "Сан-Мартіно", грамотою Посольства СРСР в Аргентині за служіння в Аргентині. Урядом СРСР за миротворчу діяльність в Аргентині нагороджений орденом Дружби народів. Президентом України нагороджений орденом "За заслуги" I (2002 р.), II (2000 р.) та III (1997 р.) ступенів, відзначений Почесною грамотою Верховної Ради України (2004 р.), Почесним Хрестом "Святий князь Олександр Невський" (2006 р.).

Народився 22 квітня 1939 року в с. Комарин Кременецького району Тернопільської області в селянській родині.

З 15 років був послушником у Свято-Духівському скиті Почаївської лаври, потім два роки в Успенському Жировицькому монастирі Мінської єпархії.

У 1957 р. вступив до Мінської духовної семінарії.

Протягом 1958-1961 рр. служив у лавах Радянської армії.

У 1964 р. закінчив Одеську духовну семінарію, а в 1968 р. - Ленінградську духовну академію зі ступенем кандидата богослов'я.

З 1968 р. по 1971 р. займався в аспірантурі при Московській духовній академії та був референтом Відділу Зовнішніх Церковних Зносин.

У 1973 р. був рукоположений у диякона, потім в ієрея.

У 1975 р. призначений у клір Аргентинської єпархії, де одночасно був протягом п'яти років секретарем архієпископа Аргентинського і Південноамериканського.

У 1980 р. призначений єпископом Аргентинським і Південноамериканським, Патріаршим екзархом Центральної і Південної Америки. За час свого перебування на Аргентинській кафедрі об'єднав навколо храму православних співвітчизників, що перебували у патріотичному об'єднанні, створивши з них архієрейський хор. Побудував ряд храмів: у власність Руської Православної Церкви була придбана земельна ділянка у фешенебельному районі м. Буенос-Айрес та збудований невеликий п'ятиповерховий будинок єпархії, де вона на сьогодні і розташована. У Бразилії був відкритий храм на честь Святої Трійці. У провінції Лянос побудовано храм на честь Всіх святих у землі Руській, що просяяли, та перейменовано вулицю Кирино-Коста у Володимирську. У Санта Роса придбано єпархіальний будинок. У Чилі за роки правління Піночета, коли

було заборонено храмовбудівництво, побудували церковний зал, який згодом переустаткували у храм святого апостола Іоанна Богослова.

У 1989 р. призначений архієпископом Тернопільським і Кременецьким. Тут було відкрито Свято-Духівський скит Почаївської лаври, а також повернуто Православній Церкві та відкрито Свято-Богоявленський жіночий монастир. У м. Кременець повернуто будинок музею Почаївської лаври, де нині розташовується духовна семінарія.

У 1991 р. призначений архієпископом Одеським і Херсонським. Відкрито Борисовський жіночий монастир, у роки застою там був розташований АТП. Повернуто будинок храму святого великомученика і цілителя Пантелеїмона, де раніше розташовувалася духовна семінарія, та інші храми й будинки.

У 1992 р. призначений архієпископом Сімферопольським і Кримським.

У 2000 р. зведений у сан митрополита.

В 2007 р. виповнилося 15 років перебування Владики на Кримській кафедрі. Цей час наповнений різномісною плідною діяльністю на благо Святої Матері-Церкви. Був канонізований і прославлений архієпископ Лука (Войно-Ясенецький), на честь святителя в Сімферополі встановлено пам'ятник та перейменовано сквер. Прославлені також новомученики кримські на чолі зі священномучеником Порфирієм. У 2000 р. Ювілейним Освяченим Архієрейським Собором Руської Православної Церкви Святитель Лука, а також сонм кримських святих були внесені в Собор новомучеників і сповідників Російських для загальноцерковного шанування. В 2008 р. зарахований до лику святих святитель Гурій (Карпов), архієпископ Таврицький.

У 2001 р. був відновлений Свято-Володимирський Херсонський собор, тоді ж Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир у співслужінні Владики Лазаря й у присутності Президента України Л.Д. Кучми та Президента Росії В.В. Путіна встановили тут накупольний хрест, а в 2002 р. Владика Лазар у присутності Президента України освятив соборний дзвін. 3 квітня 2004 р. освячений головний вівтар собору.

З 2003 р. по сьогодні успішно здійснюється відтворення Свято-Олександрівського собору в м. Сімферополі.

Будуються нові та відновлюються зруйновані храми і в інших благочинних єпархії.

Сімферопольська і Кримська (колишня Таврицька) єпархія заснована в 1859 р. Священний Синод спрямував доповідь Імператору Олександрові II із клопотанням від жителів Криму про відкриття в Таврії нової єпархії Руської Православної Церкви, що поєднує приходи, розташовані в Криму та на приєднаних до Росії землях. Для російських земель Крим став коліскою Православ'я - тут проповідували святі апостол Андрій Первозваний, рівноапостольні брати Кирило і Мефодій, тут в 988 р. прийняв святе хрещення рівноапостольний великий князь Володимир. Після утвердження в Криму самостійних кафедр до початку IV ст. православні ієрархи перебували на півострові майже постійно.

Православ'я в Криму, пройшовши ряд складних етапів у своєму розвитку, стало активно розвиватися лише після створення самостійної Таврицької єпархії: менш ніж за десять років було створено понад ста нових приходів, активізували свою діяльність монастирі, відкрилися чоловічі й жіночі духовні училища.

В 1873 р. відкрилася Таврицька духовна семінарія, яка за сорок сім років свого існування підготувала сотні священиків. Серед кримських архієпископів були видатні особистості, щирі сподвижники благодетельності: архієпископ Таврицький і Сімферопольський Гурій, архієпископ Дмитрій, Святитель Лука.

У грудні 2006 р. Сімферопольське духовне училище було реорганізовано в Таврицьку духовну семінарію із чотирирічним стаціонарним навчанням і проживанням учнів. Викладацький склад - священнослужителі Сімферопольської і Кримської єпархії, викладачі вищих навчальних закладів м. Сімферополь. Богослужбна практика проходить у Трьохсвятительському семінарському храмі м. Сімферополя.

На 1 січня 2008 р. єпархія поєднувала 532 приходи, 9 зареєстрованих монастирів та 7 у стадії реєстрації на території Автономної Республіки Крим.

На сьогодні існують 70 храмів, 462 молитовні, Кафедральне місто Сімферополь, Кафедральний собор Петропавлівський (м. Сімферополь).

*Молитва подяки, звершена Владикою Лазарем
за дарований Богом урожай (2008 р.)*

*Зустріч Блаженнішого Володимира
в аеропорту м. Сімферополь (2008 р.)*

*З моряками біля пам'ятника
святому воїну Федору Ушакову, м. Севастополь*

*Хресний хід на честь 1020-річчя хрещення Київської Русі,
м. Сімферополь (2008 р.)*

НІФОНТ (Солодуха Василь Андрійович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1998 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
I, II (2003 р.) та III (1999 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2006 р.)
апостола Іоанна Богослова
I (2008 р.) та II (2005 р.) ступенів
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Митрополит Луцький і Волинський.
Тезоіменитство - 21 квітня. Хіротонія - 31 березня
1990 р. На кафедрі з 25 серпня 1992 р.

Нагороджений Святішим Патріархом Алексієм II ордена
ми РПЦ - святого благовірного князя Даниїла Москов-
ського II ст. (1998 р.), преподобного Сергія Радонезького
II ст. (2003 р.), Святителя Алексія, митрополита Москов-
ського III ст. (2008 р.); Словацької Православної Церкви -
святых Кирила і Мефодія I ст. (2008 р.); Польської Ав-
токефальної Православної Церкви - святої рівноапосто-
льної Марії Магдалини II ст. (2008 р.); медаллю Ужго-
родської Богословської Академії "Імені святих Кирила і
Мефодія" I ст. (2008 р.). Повний кавалер державного ор-
дена "За заслуги" I (2008 р.), II (2003 р.) та III (1999 р.) ст.

Нагороджений пам'ятною медаллю Президента України до
10-річчя незалежності України (2001 р.), Почесною грамо-
тою Волинської обласної ради народних депутатів
(1998 р.), Волинською облдержадміністрацією та багатьма
іншими нагородами.

Народився 5 жовтня 1948 року в с. Галина Воля Ста-
ровиживського району Волинської області в родині селяни-
на. У два роки залишився круглим сиротою. У 1963 р.
закінчив місцеву школу, з 1963 р. по 1967 р. працював у
колгоспі. У 1967 р. приєднався до лав Радянської армії. У
1969-1970 рр. працював у залізничному ДЕПО м. Брест.
У 1970 р. вступив до Московської духовної семінарії.
Протягом 1971-1974 рр. був іподияконом у Святішого
Патріарха Пімена (Ізвєкова, +1990 р.). У 1974 р. закінчив
Московську духовну семінарію. У цьому ж році вступив до
Московської духовної академії, яку закінчив у 1979 р.

20 березня 1974 р. прийняв чернечий постриг у Троїце-
Сергієвій лаврі (м. Сергіїв Посад, Загорськ). 15 квітня
цього ж року у Богоявленському кафедральному соборі
м. Москви Патріархом Піменом рукоположений в ієроди-
якона. У 1977 р. в Покровському академічному храмі Троїце-
Сергієвої лаври Високопреосвященнішим Володимиром,
архієпископом Дмитровським, ректором МДС (нині Пред-
стоятель Української Православної Церкви) рукоположений
в ієромонаха і направлений на служіння у Волинську єпархію.

У 1977 р. архієпископом Волинським і Рівненським
Даміаном (Марчуком, +1987) призначений настоятелем
Свято-Троїцького храму с. Рудка-Козинська Рожищен-
ського району Волинської області. У 1985 р. возведений
у сан ігумена. У 1988 р. архієпископом Волинським і
Рівненським Варлаамом (Ільющенко, +1990) возведений у
сан архимандрита. У 1989 р. - благочинний Рожищенської
округи Волинсько-Рівненської єпархії.

20 березня 1990 р. призначений єпископом Хмельниць-
ким і Кам'янець-Подільським. 30 березня 1990 р. у Воло-
димирському кафедральному соборі м. Києва був звершений
чин наречення, а 31 березня 1990 р. - хіротонія в єпископа
Хмельницького і Кам'янець-Подільського.

28 липня 1993 р. був возведений у сан архієпископа,
11 квітня 2001 р. - у сан митрополита.

13 липня 2006 р. призначений виконуючим обов'язки
Ректора Волинської духовної семінарії. 20 лютого 2008 р.
присвоєно науковий ступінь "Почесний Доктор Богослов'я".

У 992 р. на Заході Русі була утворена Волинська
єпархія. Першим керуючим Волинською єпархією був грек
Стефан I, який походив, за свідченням Іпатівського літо-
пису, із болгарських слов'ян.

Волинська єпархія після Київської митрополіччії єпархії
в подальші історичні часи виділялася особливою важли-
вістю свого положення як передовий форпост руського
Православ'я проти латинян та була також дуже великою.
В деякі періоди історії її кордони простягалися від Овруча,
Брянська і Житомира на сході до Холма і Грубишева на
заході та від Бреста, Гродна на півночі до Староконстанти-
нова і Хмельника на півдні.

Головною резиденцією Волинських єпископів у залеж-
ності від історичних обставин були м. Володимир-Волин-
ський, згодом Святогорський Зимненський монастир,
Білостоцький Хресто-Воздвиженський монастир, міста
Житомир, Луцьк, Крем'янець, Острів. Після перенесення в
1299 р. резиденції Київських митрополитів з Києва у
Володимир на Клязьмі, а потім у 1325 р. у Москву, Во-
линсько-Галицька держава опинилася у важких умовах.
Захист Православ'я на Волині очолював тоді знаменитий
князь Костянтин Острозький, при якому видана першодру-
карем дияконом Іваном Федоровим відома Острозька

Біблія в 1582 р. і заснована Острозька слов'яно-греко-
латинська академія.

Волинь за третім розподілом Польщі в 1795 р. відійшла
до Росії. Близько 800 церков Волині було повернуто пра-
вославним. У 1796 р. в Острозі при вікарію єпископа
Варлаамі (Шишацькому) була відкрита Волинська духовна
семінарія, а в 1799 р. відновлена Волинська єпархія. Східні
єпархії стали дарувати для новостворених храмів Волині
богослужбові книги, церковний інвентар. Так, майже через сто
років Волинська єпархія знову відродила свою діяльність.

Особливо активною діяльністю на Волинській кафедрі
відзначився митрополит Антоній Храповицький. При ньому
побудовано на Волині близько 150 храмів, серед яких і
Свято-Троїцький собор Почаївської лаври. У 1912 р. в
тодішній Волинській єпархії було 1500 шкіл, 1900 храмів,
15 монастирів і 500 каплиць. Волинська духовна семінарія
була переведена з Крем'яця в Житомир.

Після визволення в 1939 р. Західної України радян-
ськими військами протягом неповних двох років вона була
окупована гітлерівською Німеччиною. Загалом на Холм-
щині і Волині під час німецької окупації загинули 83 свя-
щенники, з них 43 розстріляні німці, а решту замордували
українські і польські партизани-аковці.

Згуртуванням віруючих і впорядкуванням писмленого
церковного життя займався єпископ Миколай (Чуфаров-
ський), при якому в 1945 р. у Луцьку були відкриті Бого-
словсько-пастирські курси, згодом Волинська духовна
семінарія, яка в 1964 р. через тиск уряду СРСР була закрыта.
Закривалися тоді й десятки храмів на Волині.

У 1990 р. Волинсько-Рівненська єпархія була поділена
на дві окремі єпархії: Волинську та Рівненську.
У 1996 р. на Волині утворена ще одна єпархія - Володи-
мир-Волинська і Ковельська, керуючим якою на сьогодні
є Єпископ Никодим.

На 1 січня 2008 р. Волинська єпархія окормляє 353 при-
ходи, які об'єднані в 10 благочинницьких округів. Приходи
обслуговують 305 священнослужителів. В єпархії діють
311 храмів, у тому числі 60 храмів будується, 1 реставрується.
У 2007 р. було освячено 6 новозбудованих і 1 відрестав-
рований храми, 2 з яких освятив Предстоятель Української
Православної Церкви Блаженніший Митрополит Володимир.

Волинські діти зустрічають
Блаженнішого Митрополита Володимира

Кроплення святою водою

Богослужіння на повір'ї Волинської духовної семінарії

Посадження пам'ятного дерева у день
60-ліття митрополита Ніфонта

ОЛЕКСІЙ (Гроха Сергій Олександрович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2006 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (1995 р.)
преподобного Нестора Літописця
I (2005 р.) та II (1998 р.) ступенів
"Різдво Христове" II ступеня (2003 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Єпископ Білгород-Дністровський. Вікарій Одеської єпархії.

Тезоіменитство - 25 лютого. Хіротонія - 19 серпня 2006 р. На кафедрі з 19 серпня 2006 р.

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радонезького III ступеня (2000 р.), святого благовірного князя Даниїла Московського III ступеня (2003 р.), святителя Алексія Митрополита Московського і всієї Русі III ступеня (2004 р.) Руської Православної Церкви.

Народився 27 вересня 1972 року в м. Дніпропетровськ у родині службовців.

З 1979 р. по 1987 р. навчався в Дніпропетровській середній школі № 106. У 1987 р. вступив на перший курс Дніпропетровського республіканського базового медичного

училища № 1, яке закінчив у 1991 р., здобувши кваліфікацію фельдшера. У 1991 р. вступив до Дніпропетровського державного університету на факультет економіки виробництва, який закінчив у 1997 р., здобувши кваліфікацію економіста. Одночасно навчався в Одеській духовній семінарії, яку закінчив у 1994 р. У 1994-1999 рр. навчався у Московській духовній академії. У 2005 р. закінчив Одеську національну юридичну академію, за фахом - юрист.

У 1992 р. направлений до Одеського Свято-Успенського чоловічого монастиря. 20 грудня того ж року митрополитом Одеським і Ізмайльським Агафангелом пострижений у чернецтво з ім'ям Олексій (на честь Олексія, Митрополита Московського і всієї Русі).

3 січня 1993 р. митрополитом Агафангелом рукоположений у сан ієродиякона, а 7 січня - у сан ієромонаха. У тому ж році на прохання Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України, Блаженнішим Парфенієм, Папою і Патріархом Олександрійським і всієї Африки зведений у сан ігумена.

10 жовтня 1994 р. був призначений проректором Одеської духовної семінарії і викладачем Старого та Нового Заповітів у перших класах.

У 1995 р. митрополитом Одеським і Ізмайльським Агафангелом в Одеському кафедральному Свято-Успен-

ському соборі на свято Благовіщення Пресвятої Богородиці за Божественною Літургією зведений у сан архимандрита.

У 1997 р. призначений благочинним монастирів Одеської єпархії. У 1998 р. призначений настоятелем храму в ім'я святих мучеників Адріана і Наталії м. Одеси.

У 1999 р. рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви призначений намісником Одеського Свято-Успенського патріаршого чоловічого монастиря.

У 2000 р. Його Блаженством Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України, Пред-

стоятелем Української Православної Церкви нагороджений правом носіння другого хреста за богослужінням.

19 серпня 2006 р., у свято Переображення Господнього, Блаженніший Володимир, Митрополит Київський і всієї України очолив соборне богослужіння в Одеському кафедральному Свято-Успенському соборі, під час якого була здійснена архієрейська хіротонія намісника Одеського Свято-Успенського чоловічого монастиря архимандрита Олексія в єпископа Білгород-Дністровського, вікарія Одеської єпархії.

*Зустріч Голови Парламентської Асамблеї Ради Європи
Рене ван дер Лінде та його дружини з єпископом Олексієм*

*З митрополитом Агафангелом
та Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм II*

*Причасття маленьких прихожан храму
на честь святих мучеників Адріана і Наталії м. Одеси*

*Єпископ Олексій з льотчиком-космонавтом Г.М. Гречком,
двічі Героєм Радянського Союзу*

*Звершення Божественної Літургії у храмі на честь святого
мученика Віктора в селі Авангард Одеської області*

*З митрополитом Агафангелом
та Патріархом Олександрійським і всієї Африки Феодором II*

ОСТАПЧУК ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
14 жовтня 2003 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2001 р.) та III (2000 р.) ступенів
"Різдво Христове" II ступеня (2003 р.)
преподобного Нестора Літописця I (2008 р.)
II (2006 р.) та III (2002 р.) ступенів
преподобного Іллі Муромця I ступеня (2007 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Начальник Південної залізниці. Герой України.

Кандидат технічних наук, професор Української державної академії залізничного транспорту. Депутат Харківської обласної ради. Заслужений працівник транспорту України, двічі почесний залізничник. Почесний громадянин Харківської області та Харківського району.

Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня, двома грамотами Верховної Ради України. Лауреат Державної премії України в галузі архітектури.

За багаторічну благодійну діяльність відзначений міжнародними нагородами Української Православної Церкви - орденами "Святий Князь Володимир" IV ступеня та "Святий Дмитро Солунський" IV ступеня.

Народився 16 травня 1955 року в м. Магнітогорськ Челябінської області в родині робітників.

З митрополитом Харківським і Богодухівським Никодимом

Вся трудова біографія Віктора Остапчука пов'язана з Південною залізницею, на якій він після закінчення Харківського інституту інженерів залізничного транспорту (1977 р.) та служби в лавах Збройних Сил пройшов усі сходи професійного зростання - від майстра локомотивного депо до керівника залізниці.

У 90-ті роки Південна залізниця перебувала "в тіні" інших залізниць, але після того, як магістраль у квітні 2000 р. очолив В.М. Остапчук, зайняв гідне місце в транспортній системі не тільки України, а й усього пострадянського простору. Сьогодні вона є "піонером" у впровадженні в галузі всього найновішого та найпрогресивнішого. За ініціативи та під безпосереднім керівництвом В.М. Остапчука на дільницях Південної залізниці вперше в Україні були впроваджені швидкісні "Столичні експреси" та рейкові автобуси.

В.М. Остапчук доклав надзвичайних зусиль для виконання стратегічного завдання - переведення на електротягу напрямку Харків - Київ. Він домігся, що в 2007 р. на Південній залізниці були досягнуті найбільші за останні 20 років темпи та обсяг електрифікації, завдяки чому від Києва до Харкова пішли потяги на електротязі. Тим самим було створено техніко-економічні передумови для подовження міжнародного транспортного коридору, а Україна одержала вагомий конкурентний переваги на ринку

День Перемоги завжди святкується разом з ветеранами Великої Вітчизняної війни

транспортних послуг.

Державний підхід - ось що вирізняє Віктора Миколайовича. Патріот України, він дбає про її інноваційний, духовний та культурний розвиток. Зокрема, велику увагу приділяє впровадженню енергозберігаючих та екологічно чистих технологій: у дорожньому санаторії в Миргороді експлуатується геолостанція, в Люботині діє сучасний стаціонарний сміттєпереробний комплекс тощо.

Турбота про людей з особливими соціальними потребами - один із головних пріоритетів діяльності В.М. Остапчука. Під його патронатом знаходиться притулок для людей похилого віку, школи. Вихованці Люботинської школи-інтернату для дітей-сиріт - постійні та бажані гості в дитячих оздоровчих центрах Південної залізниці. У санаторіях м. Миргород та м. Євпаторія мають можливість за пільговими чи безкоштовними путівками оздоровлюватися пенсіонери Південної залізниці.

Велику увагу В.М. Остапчук приділяє розвитку фізичної культури та спорту. Він Почесний президент волейбольного клубу "Локомотив". Для подальшого розвитку фізичної культури і спорту під його керівництвом у Харкові був збудований Палац ігрових видів спорту "Локомотив" (з 2005 року - імені Героя України Г.М. Кірпи). За підтримки В.М. Остапчука спортсменки із команди синхронного плавання клубу "Локомотив" стали бронзови-

На святі Перемоги дзвоника в Люботинській гімназії № 1

"Локомотив" - чемпіон!

ми призерами чемпіонату Європи з водних видів спорту 2008 р. та гідно виступили на Олімпійських іграх у Пекіні.

В.М. Остапчук приділяє велику увагу відродженню духовності. За його ініціативи та сприяння фактично заново побудована каплиця Нерукотворного Спаса біля станції Бірки; відреставрована Костянтино-Оленівська церква у Харкові; збудовані каплиці в дорожніх санаторіях у Миргороді та Євпаторії, церква на станції Кременчук, церква Івана-Воїна на "Висоті маршала Конєва" в селищі Солоницька під Харковом; з'явилися нові каплиці в с. Ковалівка та в с. Єфремівка Харківської області, в с. Козацьке Сумської області; надається допомога у будівництві церков громадам селищ Бабаї та Високий Харківського району, міста Охтирка.

В.М. Остапчук підтримує десятки дитячих творчих колективів. "Мала Південна залізниця" вже шість років поспіль посідає перше місце у Всеукраїнському конкурсі на кращу дитячу залізницю. Віктор Миколайович особисто сприяє проведенню всеукраїнських конкурсів бандуристів, щорічного Міжнародного мистецького дитячого конкурсу "Таланти III тисячоліття", надає допомогу музеям, зокрема Національному музею-заповіднику Г.С. Сковороди в с. Сковородинівка на Харківщині.

"Віра без добрих справ є мертвою", - ця фраза із Святого Писання є життєвим кредо В.М. Остапчука.

Серед парафіян біля каплиці Нерукотворного Спаса

СЕРАФИМ (Дем'янів Володимир Васильович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
9 липня 2008 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
I (2003 р.) та II (1999 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця
III ступеня (2001 р.)
преподобного Агапіта Печерського
III ступеня (2003 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Єпископ Яготинський. Вікарій Київської Митрополії.
Хіротонія - 16 листопада 2007 р. На кафедрі з
16 листопада 2007 р.

Нагороджений орденами "Знак пошани", Архістратига
Михайла та Подякою Київської міської державної адміністрації.

Народився 9 липня 1953 року в с. Зозулинці Заліщицького району Тернопільської області в родині робітника. У 1969 р. закінчив середню школу і вступив до Тернопільського кооперативного технікуму. По закінченні закладу працював за фахом у м. Чернівці. З 1972 р. по 1974 р. служив у лавах Радянської армії. З 1975 р. ніс послуш іподиякона в архієпископа Чернігівського і Сумського Антонія. 4 липня 1976 р. висвячений у сан дияко-

на архієпископом Чернігівським і Сумським Антонієм у Срасо-Преображенському кафедральному соборі. 7 липня 1976 р. прийняв священний сан в Іоанно-Предтечеській церкві та призначений настоятелем Спасо-Преображенського храму м. Бахмача Чернігівської єпархії. 15 січня 1979 р. пострижений у ченця. З 1984 р. - настоятель Свято-Успенської церкви м. Баршівка Київської єпархії. У 1989 р. призначений намісником Спасо-Преображенського Гошівського чоловічого монастиря (Івано-Франківська єпархія). З 15 травня 1990 р. - настоятель Свято-Пантелеїмонівського жіночого монастиря у Феофанії (м. Київ). У 1999 р. закінчив Київську духовну семінарію, а в 2000 р. - Київську духовну академію.

Рішенням Священного Синоду від 14 листопада 2007 р. призначений на посаду вікарія Київської Митрополії з титулом єпископ Яготинський.

Єпископ Яготинський Серафим найбільше переймається відродженням духовної здоровниці - Свято-Пантелеїмонівського монастиря. Вперше ця місцевість згадується в Іпатівському літописі кінця XIV - початку XV ст. як урочище "Лазаревичина". В 1802 р. Лазаревичина загальною площею 142 га передана вікарію Київської єпархії єпископу Феофану (Шиянову) і названа Феофанією. У 1861 р. єпископ Серафим (Аретинський) вирішив облаштувати у Феофанії невеликий монастир і доручив зробити це досвід-

ченому старцю ієромонаху Воніфатію (Венгровському), який відремонтував церкву, прибудував до неї архієрейський будинок, побудував дерев'яну дзвіницю, започаткував звичай неспущуного читання псалтиря, побудував дерев'яні келії для братії, дерев'яний готель для прочан, викопав колодязь, а над "Великим джерелом" побудував каплицю. 26 вересня 1866 р. старець Воніфатій заклад у Феофанії кам'яну церкву в ім'я Всіх Святих.

Духовним і зовнішнім провітаням, твердим зміцненням чернечих правил Феофанія особливо зобов'язана старцю Іринарху. За час 30-річного керування Феофанією ієросхигумен Іринарх обклавав цеглою всі дерев'яні будівлі, спорудив багато будинків і господарських служб, кілька разів перебудував храми Феофанії, побудував 3-ярусну дзвіницю та водопровід.

Після смерті ієросхигумена Іринарха обов'язки будівельника скиту Феофанії в 1905-1906 рр. виконував старець ієромонах Леонід (Яроцький), що проживав у Феофанії з юнацьких років. При ньому був закладений головний і найкрасивіший храм Феофанії - собор великомученика і цілителя Пантелеїмона. Після ієромонаха Леоніда обов'язки будівельника скиту виконував ієромонах Софроній (Гаркуша). 1 червня 1914 р. митрополит Київський і Галицький Флавіан, єпископ Никодим і будівельник скиту Феофанії ігумен Софроній освятили на честь святого великомученика і цілителя Пантелеїмона головний престол побудованого собору. Собор п'ятикупольний, з кам'яною галереєю і побудований київським єпархіальним архітектором Є.Ф. Єрмаковим на відзначення 100-річного ювілею скиту.

Першим настоятелем Феофаніївського Свято-Пантелеїмонівського монастиря 50 центів обрали ігумена Софронія (Гаркушу). 27 серпня 1917 р. настоятелем монастиря обрали ігумена Серапіона (Ременок), який був до цього скарбником монастиря. Монастир у цей час нараховував більше 50 будинків різного призначення, і в них проживали від 40 до 50 центів та більше 100 послушників.

У 20-х роках XX ст. на території Феофанії розташовувався дитячий будинок, де проживали близько 50 центів і черниць. Рішенням секретаріату президії ВУЦВК від 15 вересня 1930 р. всі чотири церкви Феофанії були закриті.

До одержання Україною незалежності вся територія

Феофанії належала Інституту механіки АН УРСР. Територія монастиря прийшла в запустіння, а храми були повністю зруйновані. У 1990 р. головний собор Феофанії - святого великомученика і цілителя Пантелеїмона - у напівзруйнованому стані був переданий Українській Православній Церкві. От уже майже двадцять років під досвідченим керівництвом єпископа Серафима (Дем'янова) ведуться відбудовні роботи.

Сьогодні головний собор Феофанії повністю відновлений і сяє благодаттю, як і в давні часи, дивуючи своєю красою киян та безліч прочан монастиря. Блаженніший Володимир, Митрополит Київський і всієї України 30 серпня 1998 р. освятив головний престол собору на честь святого великомученика і цілителя Пантелеїмона. 24 квітня 2002 р. Священний Синод Української Православної Церкви ухвалив рішення щодо надання скиту Феофанія Свято-Покровського жіночого монастиря самостійності зі зведенням ігумені із числа сестер. Першою ігуменею Свято-Пантелеїмонівського монастиря у Феофанії 9 червня 2002 р. була обрана ігуменя Єлисавета (Андреева). Працями й молитвами сестер монастиря і єпископа Серафима повністю відновлено чернечий корпус, обладнано господарський двір з підсобними приміщеннями на 6 відділень, побудовано теплий цегельний корівник та кам'яну огорожу, заасфальтовано дорогу й посаджено сади. Сьогодні в монастирі проживають близько 60 сестер. У 2003 р. було вирішено відновити Храм Всіх Святих. І ось 21 червня 2003 р., через 73 роки запустіння храму, духовенством монастиря на чолі з настоятелем архимандритом Серафимом був проведений молебень та встановлений і освячений дубовий хрест біля стін Храму Всіх Святих, а до 2008 р. було повністю завершено його відновлення. 16 листопада Священний Синод Української Православної Церкви ухвалив рішення возвести архимандрита Серафима в єпископа Яготинського вікарія Київської митрополії із продовженням несення послуху з відновлення Свято-Пантелеїмонівського жіночого монастиря.

Називаючи Феофанію Єрусалимом, святитель Інокентій, очевидно, передбачав і долю цього святого місця. Подібно Єрусалиму Феофанія була безліч разів розорена, але знову й знову відроджувалася з попелища та запустіння.

Свято-Пантелеїмонівський жіночий монастир та собор Святого Пантелеїмона

Хресний хід до Храму Всіх Святих

Молебень за початок відродження Храму Всіх Святих

По завершенні молебню біля Храму Всіх Святих

СЕРГІЙ (Генсіцький Борис Наумович)

**Нагороджений орденом
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
4 грудня 2001 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (1998 р.) та III (1990 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця
II ступеня (1998 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
"1000 років Хрещення Київської Русі" (1988 р.)*

Архієпископ Тернопільський і Кременецький.
Тезоіменитство - 8 жовтня. Хіротонія - 17 лютого
1991 р. На кафедрі з 17 лютого 1991 р.

Нагороджений орденом преподобного Сергія Радонезького III ступеня (1987 р.), святого благовірного князя Даниїла Московського III (1998 р.) та II (2006 р.) ступенів, грамотою Патріарха Московського (1998 р.).

Народився 4 грудня 1951 року в с. Долиняни Хотинського району Чернівецької області в родині священника ієрея Наума та Анастасії Генсіцьких. Хоча Владика народився на Чернівецьчині, парафіяни й сам він вважає себе залісецьким. У 1967 р. закінчив 10 класів Драчинецької середньої школи Кіцманського району Чернівецької області, в 1970 р. - Новоселеське медичне училище, за фахом - фельдшер. У 1971 р. працював фельдшером у Драчинецькій дільничній лікарні. В ці ж роки був іподи-

яконом у Кафедральному соборі міста Чернівці. У 1971-1973 рр. служив у лавах Радянської армії в Чернівцях.

15 липня 1973 р. єпископом Смоленським і Вяземським Феодосієм був висвячений на диякона і призначений першим дияконом Успенського Кафедрального собору м. Смоленська. У 1976 р. зведений у сан протодиякона і затверджений на посаді секретаря єпархії. У 1983 р. закінчив Московську духовну семінарію. Ще до сьогодні залісецькі люди пам'ятають, як Владика, будучи ще протодияконом, приїжджав у село, про ті благоговійні богослужіння, ті молитви, які возносилися разом з архимандритом Саввою, тодішнім настоятелем храму.

У травні 1985 р. Владика був прийнятий у число братії Свято-Успенської Почаївської лаври, а 6 грудня цього ж року прийняв чернечий постриг з ім'ям Сергій на честь преподобного Сергія Радонезького та призначений на послух бухгалтера.

У 1986 р. зведений у сан архідиякона. Владика згадує: "Ніколи я не міг подумати, що буду в Почаєві! Ніяк. Навіть тоді, коли, будучи дияконом в Смоленську, часто приїжджав у Лавру - приїжджав з благоговінням, зі страхом... Але наважитися... І раптом думка: хочу в Лавру! Та це було не просто. А все влаштувала Божа Матір. І так чудно все влаштувала... Мене не хотіли відпускати. Забороняли навіть думати про Лавру. Необхідно благосло-

вення, без благословення не можна. А потім так сталося, що владика Феодосія перевели в іншу єпархію. А мені тут же приходить телеграма: "Приїжджайте". В той час піти в монастир - це було щось неможливе. Перші дні, перші місяці перебування в Лаврі я ходив ніби уві сні... Дивне було відчуття. Дивне. Я любив протодияконську службу. У мене збереглися враження ще з дитинства про протодияконську службу, мама якась взяла мене з собою в місто і каже: "Зверни увагу на службу, які слова як говорить протодиякон, як Євангеліє читає". А особливо в Почаєві я завжди з благоговінням слідував за богослужінням..."

28 серпня 1990 р. архідиякон Сергій прийняв сан ієромонаха. Високопреосвященніший Лазар, архієпископ Тернопільський і Кременецький призначив його благочинним Почаївської лаври. Постановою Священного Синоду УПЦ від 11 лютого 1991 р. ієромонаху Сергію після возведення в сан архимандрита визначено бути єпископом Тернопільським і Кременецьким.

Служіння Владика випало на нелегкий для Української Православної Церкви час, час гонін з боку влади, з боку розкольників та уніатів. В тих умовах церковне служіння було подвигом боротьби за збереження канонічності, духовності та святих традицій нашої Української Православної Церкви. Владика становить собою приклад благоговійного звершення церковної служби і невтомного проповідника Слова Божого.

Вербна неділя

Престольне свято в день пам'яті ікони
Божої Матері Почаївської

Зустріч з дітьми в с. Великі Загайці

День пам'яті ікони Божої Матері Почаївської
(з монахинями Кременецького жіночого монастиря)

З матюю та сестрою

Престольне свято св. мучениць Віри, Надії, Любові
та матері їх Софії

ОРДЕН

СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО
КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА

СВЯТИЙ РІВНОАПОСТОЛЬНИЙ КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР

Володимир Святославич - київський князь, один із найвидатніших державних діячів Київської Русі, який на віки перед визначив духовну долю нашої Церкви і нашого православного народу, впровадив християнство як державну релігію, об'єднав і зміцнив державу.

Володимир Великий народився приблизно в 960 р. Його батько Святослав Ігорович на той час був спадкоємцем престолу, а державою правила княгиня Ольга. Матір'ю Володимира була ключниця палацу Малуша, брат якої Добриня був найближчим сподвижником Святослава і наставником його сина Володимира. Вперше ім'я Володимира згадується в руських літописах, в оповіданні про нашествия печенігів, коли його бабуся, свята рівноапостольна княгиня Ольга, з малолітніми онуками, через відсутність свого сина Святослава, були обложені в Києві степовими кочівниками. Вдруге ім'я князя Володимира зустрічається в літописах, коли князь Святослав незадовго до своєї смерті в 970 р. розділив Руську землю між трьома синами: старший син, Ярополк, одержав Київ, середній син, Олег, - землю Древланську, а молодший син, Володимир, - Новгород, де до цього від його імені управляв брат його матері Добриня.

Незабаром після смерті Святослава між братами почалися розбрати. У помсту за загибель свого воеводи, убитого князем Олегом під час полювання, князь Ярополк у 977 році виступив з військом на Древланське князівство. Князь Олег загинув під час відступу поблизу міста Овруча. Звістка про його смерть досягла Новгороду, і князь Володимир, знаючи владолобство брата, втік за море до варягів. Ярополк послав до Новгороду своїх посадників і став один правити на Русі.

Але через три роки князь Володимир повернувся до Новгороду з дружиною варягів і вигнав київських посадників. Незабаром він завоював Полоцьк, убив князя полоцького Рогволода, а його доньку Рогніду силоміць взяв за дружину. Потім він підкорив Київ, за його наказом Ярополк був убитий. Не дивлячись на те, що вдова Ярополка, родом грекinya, була вагітною, Володимир узяв її в наложниці. Похитливим язичником, що покладався на свою силу і військову дружину, - таким постає князь Володимир до свого навернення у християнство.

Ставши єдиним князем Русі, Володимир здійснив декілька вдалих військових походів: завоював Галичину, упокорив вятичів і радимичів, переміг камських болгар, успішно воював з печенігами і таким чином розширив межі своєї держави від Балтійського моря на півночі до річки Буг на півдні. За прикладом хазарських каганів (мусульман) у князя Володимира було, окрім п'яти дружин, безліч наложниць. Утвердивши свою владу, великий князь Київський Володимир всіляко прагнув зміцнити на Русі язичницьку релігію багатобожжя, культ стихій природи. Він встановив на київських пагорбах ідоли Перуна, Хорса, Дажбога, Стрибога, Мокоши. Цим ідолам приносилися людські жертви. Але все було марно, віра ослабла. Він почав відкрито сумніватися в істинності язичницьких божеств.

У 988 р. після відомого "випробування вір" він запровадив християнство як державну релігію, що відкрило перед Руссю широкі перспективи економічних і культурних зв'язків як з Візантією, так і з країнами Європи. Християнство

сприяло об'єднанню держави й піднесенню авторитету князя. Наслідком прийняття християнства князем Володимиром і розповсюдження його на Русі явилось храмобудівництво. Князь Володимир розпорядився споруджувати християнські храми і ставити їх по тих місцях, де раніше стояли кумири. У тому ж 988 році в Києві був побудований храм на честь святиителя Василя Великого на пагорбі, де стояв ідол Перуна; наступного року запрошені з Візантії майстри архітектори заклали храм на честь Пресвятої Богородиці, князь визначив на його утримання десяту частину прибутків від своїх земель (храм був завершений у 996 році і отримав назву Десятинного).

Князь Володимир особливо піклувався про духовну освіту народу. В храмах богослужіння здійснювалося за православним чинопослідуванням на зрозумілій народу рідній слов'янській мові, по тих книгах, які ще за століття до того були перекладені з грецької на слов'янську мову святими рівноапостольними братами Кирилом і Мефодієм, першочителами слов'янськими. Завдяки цьому храми Божі ставали всенародними училищами віри, а віра Христова мирно і порівняно швидко розповсюдилася по всій Русі. Святе Хрещення прийняли після Києва жителі Новгороду і Смоленська, Полоцька і Турова, Пскова, Луцька, Володимира-Волинського, Чернігова, Курська, Ростова Великого та інших руських міст.

Труди великого князя Володимира і перших Київських митрополитів Михаїла і Леонтія, вірних його сподвижників, дали чудові плоди. Минуло кілька років, і до кінця X століття на Русі вже були свої єпископи, священники і дякони, значно зросла кількість освічених людей різного віку і походження. Русь залучалася до більш передової християнської культури і цивілізації, увійшла в сім'ю християнських народів Європи. Після прийняття хрещення святий Великий князь Володимир внутрішньо перемінився, він став новою людиною, прикладом лагідної і жалісливої любові до ближніх. Виконання заповідей Христових, приписів Святої Церкви, дотримання її строгих статутів - все це стало мірилом життя і поведінки великого князя.

Піклуючись про бідних, князь Володимир здобув всенародну любов і отримав у народі ласкаве прізвисько "Володимир - Красне Сонечко".

Володимир Святославич першим із київських князів став карбувати власні монети. Наприкінці свого життя Володимир став найшанованішою особою в Київській Русі - наймогутнішій країні Європи XI ст.

Помер Володимир Святославич у 1015 р. у своїй примській резиденції Берестові. Останки Володимира були перевезені до Києва і захоронені в мармуровому саркофазі у збудованій ним Десятинній церкві.

Православна церква канонізувала Володимира Великого як Рівноапостольного і зарахувала до лику святих у XIII ст. У 1635 році був знайдений саркофаг з мощами святого князя Володимира у руїнах Десятинної церкви. Голова і права рука покоїлися в Успенському соборі Києво-Печерської лаври, малі часточки святих мощей - в різних місцях.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден святого рівноапостольного князя Володимира встановлено для нагородження єпископату, духовенства, мирян, а також державних діячів, працівників культури та мистецтв за особистий внесок у справі відродження духовності, піднесення ролі Церкви у житті суспільства і держави.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орден нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден святого рівноапостольного князя Володимира" має три ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з III ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА I СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму багатопроменевої зірки, на яку накладено хрест, кожна сторона якого має форму корони святого князя Володимира. У середині хреста розміщено круглий медальйон з профільним барельєфом святого князя Володимира. Коло медальйона оздоблено 24 стразами червоного кольору "під рубін". На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки. Розмір ордену між протилежними кінцями хреста - 65х65 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

ОПИС ОРДЕНА СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА II СТУПЕНЯ, III СТУПЕНЯ

Орден II ступеня виготовляється з міді та покривається сріблом з чорнінням (товщина покриття - 9 мк). Відзнака має форму багатопроменевої зірки, на яку накладено хрест, кожна сторона якого має форму корони святого князя Володимира. У середині хреста розміщено круглий медальйон з профільним барельєфом святого князя Володимира. Медальйон вкрито сріблом товщиною 0,2 мк. Коло медальйона оздоблено 24 стразами червоного кольору "під рубін". На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки. Розмір ордену між протилежними кінцями хреста - 65х65 мм, діаметр медальйона - 28 мм. Орден III ступеня такий самий, як і II ступеня, але не має зірки.

*Знак ордена
святого рівноапостольного князя Володимира
I ступеня*

АБРАМЧУК МИКОЛА ІВАНОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
21 листопада 2008 року

Орден
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2007 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)

Білогородський сільський голова.

За віддану та добросовісну працю нагороджений медалями "За трудову доблесть", "За працю і звитягу", "10 років незалежності України", "Зірка патріота України". За високий професіоналізм відзначений багатьма грамотами Ради Міністрів України, Київської обласної державної адміністрації, нагрудним знаком "Патріот Київщини 2008" Київського міського голови.

Народився 22 травня 1950 року в с. Стеблі Ковельського району Волинської області. Виріс у с. Сергіївка Софіївського району Дніпропетровської області. Мати - Афанасія Терентівна - нагороджена орденом святої Варвари Великомучениці за допомогу у відродженні храму в себе на батьківщині. З юнацьких років Микола Іванович займався спортом. Він майстер спорту з військового триборства. Трудову діяльність розпочав спортивним інструктором. Після служби в 1968-1970 рр. у танкових військах Радянської армії вступив на економічний факультет Дніпропетровського сільськогосподарського інституту.

З 1973 р. М.І. Абрамчук працює в с. Білогородка.

У 1978 р. Микола Іванович став переможцем всесоюзного конкурсу працівників сільського господарства з виконання особистих планів.

Після закінчення інституту працював начальником цеху садівництва, заступником директора радгоспу, директором радгоспу "Білогородський". Під його керівництвом радгосп вийшов на високі виробничі показники: уїд на корову склав 4 тис. л. врожайність зернових - 32 ц/га, валовий збір овочів - 14 тис. т, фруктів - 2 тис. т.

М.І. Абрамчук любить своє село, дбає про його історію та сьогодення.

Нині с. Білогородка є одним з найбільших населених пунктів України. За останні роки заасфальтовано більше 30 км доріг, проведено газифікацію, освітлено головні вулиці села.

Завдяки М.І. Абрамчуку село Білогородка має свій герб і гімн, автором яких він є. Микола Григорович розробив технічну документацію та разом з односельцями побудував Білогородський Свято-Михайлівський храм. Збудовано каплицю і освячено легендарне джерело на місці літописної криниці - історичної пам'ятки IX ст. Козакам, які у центрі своєї боротьби ставили спасіння християнства, встановлено величезний хрест з викарбуваними іменами. Закінчується будівництво двох красивих каплиць на кладовищах, будується пам'ятник Т.Г. Шевченку.

Панно "Білогород IX-X ст.". Автор М.І. Абрамчук

АНТІПОВ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
травень 2008 року

Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2001 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)

Голова Луганської облдержадміністрації.

Удостоєний державних нагород: орденів "Знак пошани", "За заслуги" II та III ступенів; відзначений почесним званням "Заслужений економіст України". Також має церковні відзнаки - медалі Христа Спасителя, "За віру і труд", Хрест Пошани "Святий князь Олександр Невський", орден Миколи Чудотворця.

Народився 10 березня 1949 року в с. Михайлюки Новоайдарського району на Луганщині. У 1976 р. закінчив Донецький державний університет, за фахом - економіст.

Трудову діяльність розпочав у березні 1968 р. інспектором Кам'янобрідського районного фінансового відділу м. Луганська. З 1968 р. по 1970 р. проходив службу в лавах Радянської армії. Воїн-інтернаціоналіст, нагороджений медаллю "За військову доблесть". Після демобілізації працював на різних посадах у фінансових органах м. Луганська, зокрема протягом шести років - завідувачем фінансового відділу Луганського міськвиконкому.

У 1984-1990 рр. - начальник фінансового управління Львівського облвиконкому, з 1990 р. по 2003 р. - голова

Державної податкової адміністрації в Луганській області. Тривалий час за керівництва Олександра Миколайовича Антіпова ДПАУ в Луганській області стабільно посідала перші місця у загальноукраїнському рейтингу.

У 2000 р. присвоєно науковий ступінь кандидата економічних наук.

У 2003 р. призначений головою Державної податкової адміністрації у Запорізькій області. В кінці 2003 р. повернувся на попереднє місце роботи, очоливши Державну податкову адміністрацію в Луганській області.

З квітня 2005 р. по вересень 2006 р. - доцент Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля (м. Луганськ).

На будь-якій посаді О.М. Антіпов завжди піклується про моральне та духовне виховання молоді, приділяючи велику увагу культурно-історичному спадку нашого народу. Так, за його допомогою в Луганську було побудовано храм святого князя Олександра Невського, завдяки чому жителі значної частини обласного центру мають змогу відвідувати церкву, посеред матеріального замисловитися над духовним.

Одружений. Дружина Антіпова Світлана Володимирівна, 1955 р. н., працює завідувачем кафедри Луганського медичного університету. Має двох синів: Олега (1971 р. н.) та Олександра (1995 р. н.).

Вручення ікони О.М. Антіповим
Блаженнішому Володимиру

Зустріч голови облдержадміністрації
з високопосадовцями України

БАБЕНКО ГЕННАДІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
16 травня 2007 року

Міський голова м. Сімферополь.
Народився 24 червня 1950 року в с. Мар'яновка Омської області. Після закінчення в 1972 р. Севастопольського приладобудівного інституту працював інженером на заводі "Фіолент" м. Сімферополь; з жовтня 1975 р. з перервою на навчання обіймав керівні посади в комсомольських та партійних органах міста. З листопада 1990 р. Г.О. Бабенко - в органах самоврядування: спочатку працював головою Центральної районної ради Сімферополя, а потім - головою цієї ж ради та її виконкому.

У 1998-2002 рр. - голова Постійної комісії Верховної Ради Автономної Республіки Крим з промисловості, будівництва, транспорту, зв'язку і паливно-енергетичного комплексу. Наступні чотири роки - заступник голови Ради міністрів та міністр будівельної політики, архітектури і житлово-комунального господарства Автономії.

У 2006 р. обраний головою міської ради м. Сімферополь. Кандидат економічних наук.

Одружений, має сина і дочку.
На всіх напрямках діяльності Геннадій Олександрович прагне бути максимально корисним людям.

Ще в жовтні 1993 р. та липні 1994 р. на території Центрального району за ініціативою та при активній участі Г.О. Бабенка відкриті перші в Криму Центри соціальної реабілітації людей похилого віку; в грудні 1994 р. почав діяти перший в Україні Центр реабілітації дітей, хворих на ДЦП. Три роки (1996-1997 рр.) район займав перше місце в Україні в вирішенні питань соціального захисту населення.

Геннадій Олександрович був ініціатором відбудови у 1997-2004 рр. цвинтаря російських воїнів, що померли від ран, хвороб у сімферопольських шпиталях у період Кримської війни 1854-1856 рр., та відкриття в 2006-2007 рр. 45 меморіальних дошок видатним особам, які прославили місто.

У Сімферополі успішно реалізуються програми: "Онкологія", "Цукровий діабет", "Протидія туберкульозу, ВІЛ/СНІДу" та інші; впроваджується інститут сімейної медицини: створено 52 дільниці, що обслуговуються лікарями загальної практики; охоплено 77 тис. жителів (12 тис. -

діти). За 2007 р. витрати із міського бюджету на охорону здоров'я одного мешканця зросли з 115 до 242 гривень.

Активно проводиться робота щодо збільшення кількості місць у дошкільних навчальних установах (ДНУ), яких у місті 59 (11370 дітей). Відкрито 66 додаткових груп для 1620 малят (фактично введено в дію 6 нових ДНУ). Здійснюються реконструкція та будівництво ДНУ № 61 в селищі Аграрне, № 78, № 30 та в мікрорайоні Загородний.

Діє мережа спеціальних груп (44) у ДНУ для дітей з різними психічними та фізичними порушеннями, відкрито 22 логопункти. Всі учні 1-4 класів (12537 дітей) отримують безкоштовне харчування за рахунок міського бюджету.
У двадцять двох школах вивчається спецкурс "Основи православної культури", створені факультативи та гуртки історії релігії. Систематично проводяться Пасхальні читання, Різдвяні конференції та семінари.

Відповідно до Програми, ветерани війни й бездолені безкоштовно та на пільгових умовах (знижка 50%) обслуговуються підприємствами побутової сфери; здійснюється фінансова підтримка громадських організацій ветеранів та інвалідів; діють 4 територіальних центри соціальної допомоги, 7 відділень денного перебування інвалідів і ветеранів; 152 соціальними працівниками надається допомога одиноким пристарілим на дому. За ініціативою міського голови створена комунальна установа "Дім нічного перебування".

Протягом 2006-2007 рр. кримська столиця посідала 1-е місце в Автономії за результатами рейтингової оцінки діяльності лікувально-профілактичних установ та якості надання освітніх послуг. За версією журналу "Фокус", м. Сімферополь у 2007 р. нагороджено дипломом "Місто з найдешевшими комунальними послугами" та посіло 16-е місце із 50 міст України за підсумками рейтингу "Краще місто країни для життя".

При безпосередній підтримці Г.О. Бабенка прийняті десятки рішень щодо повернення релігійним конфесіям культових споруд, виділення земельних наділів для будівництва храмів. Кожний православний храм у місті закладається за його особистої участі. Як людина православна міський голова демонструє толерантність до різних релігійних конфесій та організацій.

БОЙКО ВОЛОДИМИР СЕМЕНОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
19 травня 2005 року

Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2007 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)

Голова правління - генеральний директор ВАТ "Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча".

Герой України. Повний кавалер ордена "За заслуги".
Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки. За багаторічну благодійну діяльність нагороджений міжнародною нагородою Української Православної Церкви - орденом "Святий Князь Володимир" IV ступеня з присвоєнням титулу "Лицар ордена "Святий Князь Володимир" та орденом преподобного Сергія Радонезького I ступеня Руської Православної Церкви. Почесний громадянин м. Маріуполя. Народний депутат України (2002-2006 рр.).

Народився 20 вересня 1938 року. Трудову діяльність розпочав у 1955 р. на Маріупольському металургійному заводі імені Ілліча слосарем. У 1971 р. призначений старшим майстром листопрокатного цеху № 6, а у 1976 р. - начальником листопрокатного цеху № 6. На цій посаді почали розкриватися його талант та організаторські здібності. Надалі працював начальником виробничо-розпорядчого відділу, заступником директора з виробництва, а з квітня

Вручення В.С. Бойку ордена та священної ікони

1990 р. - генеральним директором комбінату імені Ілліча. З січня 1997 р., після утворення відкритого акціонерного товариства, В.С. Бойко призначається головою правління - генеральним директором ВАТ "ММК імені Ілліча".

Майже 50 років його творча енергія, великий талант організатора, вміння вирішувати складні технічні та економічні проблеми сприяють стабільній роботі та розвитку підприємства. За безпосередньої участі В.С. Бойка і завдяки його цілеспрямованості, невгамовній енергії та величезному досвіду здійснюється технічна реконструкція прокатних цехів, введено нові потужності, створено міцний агропромисловий комплекс, здійснено низку заходів із структурної перебудови виробництва та впровадження нових елементів управління виробничо-господарською діяльністю.

На сьогодні ММК ім. Ілліча є одним з найбільш стабільно працюючих підприємств України. В центрі особистої пріоритетної уваги В.С. Бойка - соціальна сфера, охорона довкілля, турбота про людину праці, долю пенсіонерів, соціальна допомога. Щорічно ВАТ "ММК ім. Ілліча" надає Українській Православній Церкві благодійну допомогу, будматеріали, металопрокат на будівництво храмів у різних регіонах країни на суму в кілька мільйонів гривень. У 2007 р. така допомога становила близько 10 мільйонів гривень.

"На кожне зло я відповідаю добром" - життєвий девіз Володимира Семеновича Бойка.

Освячення нового Свято-Покровського храму

БОЛЬШАКОВ ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2006 року**

Ректор Придніпровської державної академії будівництва та архітектури.

Доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри матеріалознавства та обробки матеріалів, дійсний член Міжнародної інженерної академії (м. Москва), дійсний член Академії будівництва України, дійсний член Академії наук вищої школи (АН ВШ України), Почесний професор Університету Святого Климента Охридського (м. Бітола, Македонія), Почесний професор Варшавської Політехніки, Почесний інженер Росії, член Нью-Йоркської Академії наук, член Міжнародного товариства мостів і металевих конструкцій (м. Цюрих), член Європейського товариства механіків і математиків (Німеччина), член Інституту гірничих, металургійних і нафтових інженерів Канади, почесний член Міжнародної біографічної асоціації (Кембридж, Англія), член Асоціації кавалерів ордена "Академічних пальм", член Товариства чорної металургії США і Канади, член Інституту матеріалів (Лондон), член Товариства мостів і конструкцій (Швейцарія), дійсний член Асоціації металознавців Росії (РАСМЕТ). За пільний розвиток взаємовідносин між Францією в галузі освіти нагороджений орденом Уряду Франції "Пальмова гілка" II ступеня (1994 р.). Володар двох престижних академічних премій ім. академіка К.Ф. Стародубова (Міжнародна інженерна академія, 1996 р.) та ім. М.С. Буднікова (Академія будівництва України, 2000 р.). Удостоєний премії ім. академіка Б.Є. Патона (Міжнародна інженерна академія, 2001 р.). Відзначений нагородою АН ВШ Ярослава Мудрого за досягнення в галузі науки і техніки (2002 р.), Дипломом Президії Академії Вищої школи ім. Юрія Таран-Жовніра (2007 р.), Великою срібною медаллю Варшавської Політехніки (2007 р.).

Нагороджений орденом "За заслуги" II (2006 р.) та III (2000 р.) ступенів, почесним званням "Заслужений діяч науки і техніки України" (1992 р.), Державною премією України в галузі науки і техніки (1999 р.); орденами "Святий князь Володимир" IV ступеня, "Святий Дмитро Солунський" IV ступеня, святого Станіслава IV ступеня; орденом "За заслуги" Міжнародного біографічного центру (Кембридж, Англія).

Народився в 1946 році. Трудову діяльність розпочав у 1963 р. робітником на Дніпропетровському паровозобудівному заводі.

У 1969 р. закінчив з відзнакою Дніпропетровський металургійний інститут. Навчався в аспірантурі кафедри технології металів МІБІ ім. Куйбишева (1969-1972 рр.).

Кандидатську дисертацію захистив у 1973 р.

Після закінчення аспірантури був направлений на роботу в Дніпропетровський інженерно-будівельний інститут.

У 1985 р. захистив докторську дисертацію у спеціалізованій раді Дніпропетровського металургійного інституту.

У 1987 р. на альтернативній основі був обраний ректором ДІБІ (нині Придніпровська державна академія будівництва та архітектури).

З 1987 р. за сумісництвом - професор кафедри матеріалознавства та обробки матеріалів.

Академія, очолювана В.І. Большаковим, успішно пройшла державну атестацію і здобула вищий рівень акредитації, вона стала провідною серед 9 вищих будівельних навчальних закладів України.

За час роботи ректором В.І. Большаков зарекомендував себе висококваліфікованим, енергійним, вимогливим і досвідченим керівником, наполегливим у виконанні поставлених завдань, вмілим організатором. Його основні риси характеру - доброзичливість, людяність і порядність,

В.І. Большаков та мер міста Дніпропетровська І.І. Куліченко на захисті дипломів

працьовитість і скромність. Вміє створити в колективі сприятливу морально-психологічну атмосферу.

Виходець із високоосвіченої, доволі відомої в Україні родини Стародубових - Владимирських - Садовських. Найближче оточення - вчені, громадські діячі, письменники, юристи - сформувало досить яскраву особистість та сильний характер.

З великим трепетом Володимир Іванович згадує про свого прадіда Василя Ксенофонтиновича Владимирського, який був священником, знав сім мов. На посаді духовного цензора Василь Ксенофонтинович писав проповіді для єпархії всієї Росії, які були завжди зрозумілі звичайним людям. Після його смерті ці проповіді були надруковані в "Збірнику показових проповідей" при Київській духовній академії та зберігаються в бібліотеці Московського університету. Те духовне начало, яке було закладене так далеко в сімейному роду, має продовження в сьогодишньому житті. За душевним покликом Володимир Іванович багато уваги приділяє відрожденню християнських святих, допомозі нужденним, формуванню у сучасної молоді найвищих цінностей.

В.І. Большаков підготував 8 докторів і 16 кандидатів наук. Опублікував понад 1200 наукових праць, серед яких 56 монографій, підручників та наукових посібників, 147 авторських свідоцтв та патентів.

Роботи Володимира Івановича мають широке практич-

не застосування в металобудівництві, що надзвичайно корисно позначається на використанні результатів його розробок у народному господарстві.

Академія під керівництвом професора Большакова встановила постійні зв'язки і підписала договори з 15 державами світу щодо спільної підготовки фахівців для України. Академія має значний науковий потенціал, ефективне використання якого дозволило отримати позитивні наукові та науково-технічні результати, забезпечити якісну підготовку фахівців. Перш за все, це 12 відомих в Україні та далеко за її межами наукових шкіл, близько 80 докторів наук і професорів, близько 300 кандидатів наук та доцентів, 18 заслужених діячів науки і техніки та заслужених працівників Вищої школи України, 4 лауреати Державних премій України, 28 дійсних членів галузевих академії наук України. За роки роботи Володимира Івановича на посаді ректора академією підготовлено 62 доктори технічних наук. За всіма формами навчаються майже 8000 студентів. А кількість випускників за всі роки перевищує 50 тисяч.

Науково-педагогічний колектив на чолі з В.І. Большаковим намагається і в подальшому залучати до навчання талановиту молодь, закріплювати і розвивати свої позиції у підготовці спеціалістів для розбудови нашої молоді держави.

Володимир Большаков з Владикою Іринеем

Центральний вхід в академію

Священник Василь Ксенофонтинович Владимирський, прадід Володимира Івановича

ДАНЕВИЧ МИКОЛА ВОЛОДИМИРОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
24 квітня 2008 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2008 р.) та III (2007 р.) ступенів
"Різдво Христове" II ступеня (2009 р.)*

Заступник голови Голосіївської районної в м. Києві ради, депутат Голосіївської райради, керівник фракції БЮТ. Микола Володимирович є головою Громадської ради при Голосіївській районній у м. Києві державній адміністрації, Тендерного комітету, заступником голови Координаційної ради з питань розвитку підприємництва Голосіївського району м. Києва. В межах своєї компетенції здійснює координацію роботи 26 комунальних підприємств Голосіївського району м. Києва.

Нагороджений медаллю "Захиснику Вітчизни" (1999 р.), Відзнакою МНС України "За відвагу в надзвичайній ситуації" II ступеня (2007 р.), відзначений Подякою Кабінету Міністрів України (2008 р.).

Народився 22 вересня 1966 року в м. Київ у родині робітників. У 1983 р. вступив до Черкаського пожежно-технічного училища, після закінчення якого з 1986 р. по 1990 р. проходив службу в органах внутрішніх справ Південно-Західного УВС на транспорті. 20-річним лейтенантом брав участь у ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС, за що був нагороджений Почесною відзнакою та

Почесною грамотою Міністерства з питань надзвичайних ситуацій України. Микола Даневич є членом Чорнобильсько-Афганської спілки "Побратими".

З 1990 р. по 1993 р. працював інженер-конструктором. У 1993-2006 рр. обіймав керівні посади на підприємствах різних форм власності.

У 2006 р. заявив про себе як політик, якому притаманні патріотизм, професіоналізм, харизматичність, ініціативність, нестандартний підхід до справ, порядність та людяність.

Обіймаючи посаду заступника голови Голосіївської районної в м. Києві ради, Микола Володимирович спрямовує свою діяльність на розбудову Голосіївського району м. Києва, на зміцнення місцевого самоврядування. Приділяє велику увагу вирішенню проблем мешканців. Гнучкість його мислення дає змогу розв'язувати складні завдання.

Добре Миколу Даневича знають маленькі мешканці Голосіївського району, оскільки виховання підрастаючого покоління, вважаючи його одним із пріоритетних завдань у своїй роботі, заступник голови здійснює шляхом постійної підтримки навчальних закладів району та безпосереднього спілкування з дітьми та молоддю. Особливу увагу приділяє дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, надаючи їм всебічну допомогу.

Микола Володимирович є активним учасником відродження козацтва в Україні, відстоюючи споконвічні цінності

Син Артем та донька Надія

Голова комітету з відзначення 1020-річчя Хрещення Київської Русі М. Даневич з Єпископом Серафимом

українського народу, є частим гостем у дитячій козацькій організації "Дніпровська Січ", де зустрічається з маленькими козачатами. Адже формування національно вихованої особистості - це головна мета організації та одне з головних завдань заступника голови. Відповідно до рішення Ради козацької старшини ВГКДО "Дніпровська Січ" Миколі Даневичу присвоєно козацьке звання генерала-хорунжого.

М. Даневич підтримує тісні зв'язки з ветеранами Великої Вітчизняної війни, надаючи їм матеріальну підтримку, залучаючи їх до життєдіяльності району, прислуховуючись до їх мудрих порад та життєвого досвіду.

Велике значення Микола Володимирович приділяє вирішенню медичних проблем та розвитку в районі донорства. За його ініціативою в Голосіївському районі була започаткована благодійна акція "Творимо милосердя разом" на підтримку хворих, що потребують донорської крові, під час якої кабінет заступника голови тимчасово перетворився на пункт прийому крові.

Як людина високої духовності Микола Даневич значне місце у своїй діяльності приділяє співпраці з релігійними організаціями. За його ініціативи та підтримки будуються релігійні споруди в мікрорайонах Голосіївського району м. Києва. Він постійно порушує питання щодо створення при релігійних громадах притулків для мешканців, які опинилися на вулиці, про відкриття при храмах недільної

школи, а також займається втіленням серед школярів просвітницької програми "Ази православ'я".

Микола Володимирович веде здоровий спосіб життя і є прикладом для наслідування. Займається моржуванням, занурюючись щодня, навіть у люті морози, в крижану ополонку. Надає перевагу активному відпочинку та займається всебічними видами спорту - футболом, баскетболом, альпінізмом, кінним спортом, дайвінгом, сноубордом, серфінгом. Підтримує розвиток спорту в районі, співпрацюючи зі спортивними школами та секціями.

Постійно підвищує рівень знань: закінчивши в 2006 р. Академію праці і соціальних відносин Федерації професійних спілок України, здобув кваліфікацію юриста, в 2008 р. отримав у Національному аграрному університеті диплом фінансиста, закінчив Україно-Арабський інститут міжнародних відносин ім. Аверроеса Міжрегіональної академії управління персоналом за спеціальністю "Політологія" та вступив до Національної академії державного управління при Президенті України на спеціальність "Державне управління".

Микола Володимирович є зразковим сім'янином, виховує разом з дружиною Юлією Володимирівною сына Артема (1995 р. н.) та дочечку Надію (2000 р. н.).

"З Богом в душі любити людей, творити добро, служити Вітчизні" - ось кредо, яким керується Микола Даневич.

М. Даневич вітає з Днем народження 104-річну мешканку Голосіївського району

Микола Володимирович на зустрічі з Героєм Радянського Союзу П.Р. Романчуком

У святковій дні медового Спасу, під час яких М. Даневич пригощає дітей-сиріт медом із власної пасіки

Генерал-хорунжий М. Даневич з головним отаманом В. Гнатюком, С. Аржевітіним та козачатами ВГКДО

ГЕТЬМАНЕНКО ЮРІЙ ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
4 жовтня 2006 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2006 р.) та III (2005 р.) ступенів
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)*

Голова Правління ВАТ "КБ "Експобанк". Член біржового комітету ЗАТ "Українська міжбанківська валютна біржа". Член спостережної ради Асоціації "Український Кредитно-Банківський Союз". Заслужений юрист України.

Народився 9 липня 1951 р. на Луганщині. Протягом 1974-1980 рр. навчався на денному відділенні юридичного факультету Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка, після закінчення якого до 1994 р. працював у прокуратурі м. Києва.

З дня зародження національної економіки незалежної України Ю.І. Гетьманенко працює в банківській системі. З 1994 р. він очолює відкрите акціонерне товариство "Комерційний банк "Експобанк" (ліцензія НБУ № 15 від 22.11.2007 р.). Не менш важливу роль відіграє його діяльність у міжнародних відносинах України. У 1995 р. Президентом Республіки Кіпр Ю.І. Гетьманенку вручено екзекватуру про призначення Почесним Консулом Республіки Кіпр в Україні. За результатами офіційного рейтингу "Гвардія керівників" Ю.І. Гетьманенка визнали найбільш

успішним ТОП-менеджером української економіки, вручивши диплом "Професійне визнання - 2005". Також він нагороджений дипломом за запровадження інноваційних технологій, розвиток бранда. У 2007 р. Київський міський голова відзначив його Почесною грамотою за вагомий особистий внесок у розвиток банківської системи міста Києва.

Юрій Іванович має незаперечний та унікальний досвід, якого він набув у період становлення ВАТ "КБ "Експобанк" та банківської системи України в цілому. Додержуючись у роботі основних принципів: універсалізації діяльності, високого професійного рівня співробітників, оперативності в управлінні банком, - досяг найвищого рівня основних фінансових показників ВАТ "КБ "Експобанк" за останні роки. Завдяки цьому ВАТ "КБ "Експобанк" у 2007 р увійшов до рейтингу "ТОП-100. Крайні компанії фінансового сектору України", а також отримав диплом за розвиток бранда в рейтингу "Гвардія брендів". Ю.І. Гетьманенко з великою повагою ставиться до духовної культури та історичних пам'яток країни. Так, за його власні кошти в 2006 р. у с. Печеськи Красилівського району на Хмельниччині відбудовано Свято-Покровський храм, який був заснований ще на початку XIX ст. За сприяння Ю.І. Гетьманенка, після 84-річної відсутності духовної обителі в районі, храм знову приймає місцевих жителів і надає священної сили своїй землі та своїм меценатам.

Відкриття відбудованого храму

Вручення Ю.І. Гетьманенку священного ордена

ІСАК ВАЛЕНТИН МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
9 квітня 2008 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця (2002 р.)
"Різдво Христове"
I (2003 р.) та II (2001 р.) ступенів
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2008 р.)
преподобного Агапіта Печерського
III ступеня (2003 р.)*

Президент Корпорації "Столиця", народний архітектор України (2004 р.), заслужений архітектор України (1998 р.), член Спілки архітекторів України.

Дійсний член Української академії архітектури, професор Міжнародної академії архітектури, дійсний член Російської академії природничих наук, дійсний член Міжнародної академії інформатики при ООН, уповноважений представник Міжнародного комітету із захисту прав людини, лауреат Державної премії з архітектури.

Нагороджений орденом "За людяність і милосердя" Міжнародним благодійним фондом святої Марії та Грамотою Священного Синоду в пам'ять святкування 1020-річчя хрещення Русі.

Народився 7 січня 1951 року в с. Калугер Флорештського району (Республіка Молдова) у родині вчителів.

У 1973 р. закінчив архітектурно-будівельний факультет Кишинівського політехнічного інституту.

По закінченні вищого навчального закладу В.М. Ісак працював архітектором у "Молдгипсострой", керівником групи архітекторів у "Кишинев-проект".

У 1981-1984 рр. - головний архітектор міста Бельць (Молдавська РСР).

У 1984 р. переїхав до міста Києва та продовжив свій творчий шлях в інституті "Київпроект".

У 1993 р. В.М. Ісак створив персональну творчу майстерню "Вісак", що об'єднує професіональних архітекторів, конструкторів, інженерів.

У 2003 р. Валентин Михайлович на базі двох акціонерних товариств: ЗАТ "Київміськбуд-1" та ЗАТ "Трест Київміськбуд-1", - створив і очолив Корпорацію "Столиця".

Наразі корпорація є основним забудовником масиву

Оболонь, де вдалося реалізувати ідею комплексної забудови з єдиним архітектурним ансамблем та інфраструктурою.

До складу корпорації "Столиця" входять 32 самостійні організації, проектно-конструкторська творча майстерня "Вісак" та страхова компанія ЗАТ "СК "Столиця".

Учасники Корпорації "Столиця" виконують увесь комплекс робіт - від проектування до здачі квартир інвестору та експлуатації житла.

Окрім цього, Валентин Михайлович Ісак є меценатом проектів та будівництва церков, а також інших релігійних архітектурних об'єктів, що сприяють духовному становленню та вихованню людей. Наприклад, за його підтримки було збудовано храм Покрови Божої Матері, храм Різдва Христового, храмовий комплекс парафії святого Франциска Ассізького.

На сьогодні серед планів корпорації, очолюваної Валентином Михайловичем, важливе місце посідає будівництво кафедрального собору. Голова Корпорації "Столиця" надав благодійну допомогу Українській Православній Церкві, відшкодувавши витрати з проектування цього архітектурного комплексу в розмірі вісімнадцять мільйонів гривень.

Є надія, що кафедральний собор стане не лише однією з найвищих споруд Європи, а й центром духовного розвитку нашої держави.

Макет кафедрального собору

КОСЕНКО АНАТОЛІЙ ТИХОНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
7 грудня 2008 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2007 р.) та III (1997 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2003 р.)
преподобного Іллі Муромця III ступеня (2004 р.)*

Генеральний директор ТОВ "Ізотерм" Броварського району Київської області.

Депутат Броварської районної ради.

Удостоєний почесного звання "Заслужений працівник сільського господарства України".

Має Почесні грамоти Київської обласної державної адміністрації та Броварської районної державної адміністрації, Подяку Київської обласної ради, відзнаку "Знак Пошани" Броварської районної ради.

Народився 10 січня 1950 року в смт Велика Димерка Броварського району Київської області в сім'ї робітників.

З 1957 р. по 1965 р. навчався у Великодимерській восьмирічній школі.

Трудову діяльність розпочав у 1965 р. учнем столяра, а потім працював столяром на Броварській меблевій фабриці.

У 1968-1969 рр. - апаратник Броварського заводу пластмас.

Далі - служба в лавах Радянської армії. Після демобілізації деякий час працював у Київському політехнічно-

му інституті майстром столярного цеху, потім - слюсарем-монтажником у Броварській ПМК-5.

Після закінчення сільськогосподарського технікуму став до роботи у радгоспі "Великодимерський". Спочатку працював помічником бригадира овочевої бригади, а в 1975 р. був переведений на посаду керуючого відділком ім. Кірова у тому ж радгоспі.

З 1974 р. неодноразово обирався депутатом сільської, районної та обласної рад.

У 1981 р. Анатолій Тихонович Косенко обрали головою виконкому Великодимерської сільської ради народних депутатів. Тоді ж успішно він склав іспити до Української сільськогосподарської академії, яку закінчив у 1986 р., за фахом - вчений агроном.

Десять років (1985-1995 рр.) працював директором радгоспу "Гоголівський" с. Гоголів Броварського району.

Поеднуючи знання із досвідом, спрямовував господарства на ефективне використання виробничо-економічного потенціалу, насамперед землі, основних фондів, трудових, матеріальних і фінансових ресурсів, промислового виробництва, переробних, обслуговуючих та інших галузей.

У 1995 р. А.Т. Косенко був призначений заступником голови Броварської районної державної адміністрації.

Володіючи значним досвідом та глибокими знаннями, він забезпечував виконання заходів щодо дотримання в

районі чинного законодавства, громадського порядку, цивільної оборони, попередження надзвичайних ситуацій.

Велику увагу в своїй роботі Анатолій Тихонович приділяв благоустрою населених пунктів району. Координував діяльність адміністрації з сільськими та селищними радами та їх виконкомами з питань енергозбереження, слідував за роботою паливно-енергетичного комплексу району, транспорту, зв'язку, будівельних організацій.

З 2005 р. - генеральний директор ТОВ "Ізотерм".

Визначальною рисою Анатолія Тихоновича є вміння по-державному широко мислити і рішуче, наполегливо діяти, завжди досягаючи результатів.

Він людина неординарна, людина справи, характеризується нестандартністю мислення, постійним пошуком нових шляхів реалізації задуманого. Сила його характеру вражає кожного, з ким доводиться спілкуватися в повсякденній роботі. Принциповий та вимогливий, перш за все, до себе, прагне такої ж самовідданості і від підлеглих.

Поряд з Анатолієм Тихоновичем завжди легко, адже своїм організаторським талантом, цілеспрямованістю, високим професіоналізмом, доброзичливістю, вмінням бачити головне він конкретизує участь кожного у вирішенні будь-якого питання. Працюючи на різних посадах, проявив високу відповідальність та знання справи.

Коли настав час перелому у відносинах між державою та церквою, виникло питання про відродження храму на

честь Різдва Пресвятої Богородиці у с. Гоголів Броварського району. Тоді А.Т. Косенко підтримав цю ідею.

Звичайно, реставрувати занедбаний на той час храм було дуже важко. Та Анатолій Тихонович доклав неймовірних зусиль, аби святиня ожила.

Ще обіймаючи посаду директора радгоспу "Гоголівський", він разом з громадою опікувався будівництвом храму. За першим зовом отця Сергія надавалася посильна допомога церкві, виділялися для її будівництва автотранспорт, будматеріали, продукти харчування, кошти.

І ось у 1988 р. відчинила двері велична споруда - храм Різдва Пресвятої Богородиці. Всередині його - справжнє диво та краса. Відреставровано старі ікони, збудовано новий іконостас, створено нові фрески та розписи.

Сьогодні до храму приходять як старі, так і молоді, щоб побути на самоті з Богом. При церкві працює недільна школа. Тут також ведуться обряди вінчання та хрещення.

А.Т. Косенком на постійній основі надається благодійна допомога. Недавно при його підтримці на церкві поставили центральний позолочений купол. Також ним надається посильна допомога будівництву храмів у м. Бровари, с. Рудня. За його сприяння ремонтуються церкви у с. П'ясок та с. Княжичі.

"Господь дав нам життя, а добрі справи прикрасять його, наповнять змістом, духом і любов'ю", - таке кредо у Анатолія Тихоновича Косенка - людини від Бога.

Біля Маврійського дуба в Єрусалимі

Поруч зі Святою Плащницею

З отцем Сергієм біля Єрусалимської ікони
Всхвоявньої трійці

Вручення ордена святого рівноапостольного князя
Володимира I ступеня

Анатолій Тихонович та отець Сергій біля іконостасу
в м. Єрусалим

КРИВОПІШИН ОЛЕКСІЙ МЕФОДІЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
30 жовтня 2005 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2001 р.) та III (2000 р.) ступенів
"Різдво Христове" II ступеня (2003 р.)
преподобного Нестора Літописця
I (2005 р.) та III (2003 р.) ступенів
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2004 р.)
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2008 р.)*

Начальник Південно-Західної залізниці.
Почесний член вченої ради Державного економіко-технологічного університету транспорту.

За багаторічну благодійну діяльність відзначений Міжнародними нагородами Української Православної Церкви - знаком ордена "Святий князь Володимир" IV ступеня з присвоєнням титулу "Лицар ордена "Святий князь Володимир" (2002 р.), знаком ордена "За патріотизм" I та II ступенів (2003 р.). Повний кавалер ордена "За заслуги", удостоєний Почесної грамоти Верховної Ради України (2007 р.), присвоєно почесне звання "Заслужений працівник транспорту України" (2001 р.). Нагороджений знаком "Почесний залізничник" (1998 р.), знаком Міністерства транспорту та зв'язку України "Почесний працівник транспорту України" (2007 р.), срібною Георгіївською медаллю "Честь, Слава, Труд", відзнаками Рейтингу "Топ 100" як кращий менеджер у транспортній галузі, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2006 р.), Почесною грамотою Ради із залізничного транспорту держав-учасниць Співдружності (2006 р.), почесним дипломом Організації співробітництва залізниць (2006 р.), відзнакою МВС України "За сприяння органам внутрішніх справ" (2006 р.). Південно-Західна залізниця відзначена Міжнародним Відкритим Рейтингом популярності та якості "Золота Фортуна" (2004 р.) як краще підприємство транспортної галузі.

Народився 29 жовтня 1955 року в с. Волинцево Путивльського району Сумської області.

У 1984 р. закінчив Харківський інститут інженерів залізничного транспорту за спеціальністю "Управління процесами перевезень на залізничному транспорті";

в 1989 р. - Київський державний інститут фізичної культури за спеціальністю "Фізична культура і спорт".

Трудову діяльність розпочав у 1978 р. помічником складача поїздів на станції Київ-Волинський Південно-Західної залізниці.

З 1980 р. працював черговим по станції, станційним диспетчером, начальником відділу станції Київ-Пасажи́рський Південно-Західної залізниці.

З 1985 р. по 1993 р. - заступник начальника Центрального залізничного вокзалу Південно-Західної залізниці.

У 1993 р. призначений заступником начальника Українського центру по обслуговуванню пасажирів на залізничному транспорті.

Протягом 1997-2002 рр. обіймав посаду заступника начальника Головного пасажирського управління - начальника Українського центру по обслуговуванню пасажирів на залізничному транспорті.

З жовтня 2002 р. Олексій Мефодійович Кривопішин - на відповідальній посаді начальника Державного територіально-галузевого об'єднання "Південно-Західна залізниця".

Південно-Західна залізниця - головна транспортна артерія держави. За обсягами перевезень вона посідає провідне місце серед залізниць України. Всі позитивні досягнення за цей час зобуто завдяки вмілій та організованій роботі начальника залізниці О.М. Кривопішина і всього

Відкриття вокзалного комплексу на станції Біла Церква

70-тисячного колективу. Південно-Західна залізниця є транзитною та пасажирською магістраллю. Близько третини від загального обсягу пасажирообігу України забезпечується залізничниками столичної магістралі. Під керівництвом Олексія Мефодійовича за шість років усі об'єкти, якісні та фінансові показники роботи залізниці суттєво покращилися.

Здійснюються практичні заходи з оздоровлення колійного господарства; проводиться подальше оновлення засобів автоматки, телемеханіки, зв'язку, електронно-обчислювальної техніки; продовжується оновлення парку пасажирських вагонів, електропоїздів і дизель-поїздів за рахунок впровадження сучасних технологій капітально-відновлювального ремонту власними силами в умовах депо; проводиться перебудова структури організації роботи й сервісу в пасажирському і комерційному господарстві, удосконалення технологій переробки вагонопотоків; ведеться підготовка інфраструктури залізниці до проведення чемпіонату з футболу "Євро-2012".

Продовжується будівництво залізнично-автомобільного мостового переходу через річку Дніпро в Києві та Дарницького залізничного вокзалу. Впроваджено в рух нові прискорені пасажирські поїзди підвищеної комфортності сполученнями Київ - Львів, Київ - Луцьк, Київ - Кам'янець-Подільський, Київ - Хмельницький, Київ - Москва.

Багато уваги приділяє начальник залізниці О.М. Кривопішин кадровій і виховній роботі в трудових колективах залізниці, збереженню робочих місць та соціальному захисту працівників залізниці. Систематично зустрічаючись з працівниками і керівниками підрозділів залізниці на робочих місцях, він безпосередньо контролює хід робіт на важливих об'єктах капітального будівництва, за виконання відповідальних завдань уряду та керівництва Української залізниці.

Завдяки його вмілим організаційським здібностям було виконано одне з важливих завдань уряду - організовано надання фінансової допомоги громадянам, які постраждали внаслідок стихійного лиха 23-27 липня 2008 р. Найбільша допомога від залізничників України надійшла саме від трудового колективу Південно-Західної залізниці, яка склала 2 млн 827 тис. 359 грн.

Олексію Мефодійовичу притаманні непересічні ділові якості: велика відповідальність, вимогливість до себе і під-

Відкриття літньої виробничої практики на Київській дитячій залізниці

легких, високий рівень працездатності, рішучість, прагнення до всього нового, перспективного. Порядність, принциповість та чуйність здобули йому заслужений авторитет і повагу залізничників. Начальник Південно-Західної залізниці постійно тримає в полі зору турботу про кожного ветерана залізничника, про тих, хто розбудовував державу на всіх етапах її розвитку. Особлива увага приділяється ветеранам війни і праці. На Південно-Західній залізниці стало доброю традицією кожного року запрошувати ветеранів війни на святкування Дня Перемоги в пансіонат "Пуща-Водиця". У колективах підрозділів залізниці з нагоди державних свят та ювілеїв проводяться спільні зустрічі молоді з ветеранською громадськістю за участю керівників підрозділів та профспілок. Ветеранам залізниці надається матеріальна допомога на опалення житла, придбання медикаментів, проведення операцій та лікування, раз на рік надається безкоштовний квиток для проїзду по Україні. Відновлено добровільне медичне страхування ветеранів-залізничників, завдяки чому ветерани мають змогу двічі на рік безкоштовно лікуватися у відомчих медичних закладах залізниці.

Не залишається поза увагою і молоде покоління майбутніх залізничників. О.М. Кривопішин підтримує дитячі творчі колективи Будинків науки і техніки залізниці, вихованців Київської дитячої залізниці, спортивну дитячу школу олімпійського резерву дорожнього спортивного клубу "Локомотив", надає допомогу професійним училищам та вищим навчальним закладам залізничного транспорту. І це не повний перелік благодійності.

Благодійна діяльність О.М. Кривопішина поширюється у сфері збереження миру та спокою в країні, утвердження високих християнських принципів та духовного відродження України. За його сприяння знову побудовано церкву святого Георгія Победоносця у м. Києві. Протягом багатьох років надається допомога Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі, Київській Митрополії Української Православної Церкви, Київській духовній академії Української Православної Церкви, Путивльському Молчеському Різдва Пресвятої Богородиці жіночому монастирю, Свято-Пантелеїмонівському монастирю у Феюфанії, місії Української Православної Церкви із соціальної допомоги дітям, Православному фонду святого князя Володимира.

Зустріч з ветеранами з нагоди Дня Перемоги

МАЗУР ГЕННАДІЙ ФЕДОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
23 вересня 2007 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2007 р.) та III (2006 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця II ступеня
(2006 р.)*

Перший заступник голови Державної податкової адміністрації в Чернівецькій області.

Депутат Вінницької обласної ради.

Член Спілки юристів України. Член Спілки журналістів України.

Нагороджений орденом Координаційної ради при Президенті України - орденом Свободи.

Народився 25 червня 1973 року в с. Гордівка Тростянецького району Вінницької області в сім'ї колосника. Батько - Федір Григорович, помер у 1996 р. Мати - Катерина Михайлівна, приватний підприємець. Брат - Володимир Федорович, приватний підприємець.

З 1980 р. по 1990 р. Геннадій Федорович навчався в Гордівській середній школі, яку закінчив зі срібною медаллю.

У 1990-1995 рр. навчався на економічному факультеті Уманського сільськогосподарського інституту за спеціальністю "Аграрний менеджмент", здобувши кваліфікацію економіста-організатора сільськогосподарського виробництва.

Саме в цей час закладалася засади розбудови в молодій незалежній державі ринкової економіки, яка була неможливою без міцної податкової служби. Для вдосконалення та підвищення ефективності в діяльності податкової служби необхідно було опиратися на молоді перспективні кадри.

Геннадію Федоровичу запропонували посаду старшого податкового інспектора у відділі аудиту юридичних осіб державної податкової інспекції у Тростянецькому районі, на якій він працював протягом 1995-1997 рр. Відразу ж проявив себе як ініціативний, відповідальний та грамотний працівник. З грудня 1997 р. по січень 1999 р. працював начальником контрольно-ревізійного відділу у Тростянецькому районі Вінницької області.

З січня 1999 р. по квітень 2002 р. Г.Ф. Мазур обіймав посаду начальника Тростянецької об'єднаної дер-

жавної податкової інспекції Вінницької області, дбаючи про підвищення ефективності роботи податкової інспекції.

Одночасно Геннадій Федорович як принциповий, справедливий керівник податкової інспекції проводив велику громадську роботу із захисту інтересів простих громадян.

У 2002 р. його обрали депутатом Тростянецької районної ради Вінницької області.

З лютого 2002 р. Мазур Геннадій продовжив свою економічну освіту, ставши здобувачем наукового ступеня кандидата економічних наук.

У 2002-2003 рр. працював на посаді голови Державної податкової адміністрації в Івано-Франківській області, а з квітня 2003 р. по червень 2007 р. - виконавчим директором СТОВ ім. Б. Хмельницького с. Четвертинівка Вінницької області.

У 2005 р. Г.Ф. Мазур вступив на юридичний факультет Вінницького інституту МАУП за спеціальністю "Правознавство", а в 2008 р. закінчив його з відзнакою та здобув кваліфікацію юриста.

У 2006 р. Мазура Геннадія Федоровича обрано депутатом Вінницької обласної ради. Він - член постійної комісії обласної ради з питань регламенту, депутатської діяльності та етики, адміністративно-територіального устрою, взаємодії з органами місцевого самоврядування.

Геннадій Федорович Мазур бере активну участь у налагодженні ефективної взаємодії з представницькими органами місцевої влади та загалом у житті Вінницької області.

Рішенням президії Вищої атестаційної комісії України від 13 лютого 2008 р. Мазуру Геннадію Федоровичу присуджено науковий ступінь кандидата економічних наук зі спеціальності "Економіка та управління національним господарством".

З червня 2007 р. по сьогодні Г.Ф. Мазур - перший заступник голови Державної податкової адміністрації в Чернівецькій області.

Протягом всього свідомого життя Геннадій Федорович займається благодійною діяльністю. Його благородні вчинки охоплюють багато міст і сіл Поділля - Тульчинського Єпархіального центру.

У смт Тростянець, де проживає Геннадій Мазур, ведеться будівництво нового Свято-Андріївського храму, яке незабаром з його допомогою буде завершено.

Коли наближаєшся до рідного села Геннадія Федоровича - Гордівки, то з гори відкривається чудова картина мальовничого краю, над яким височить золотий купол храму святого великомученика Дмитрія Солунського. Силами Г.Ф. Мазура здійснюється повне відновлення храму. Не кожне місто може похвалитися золотим куполом свого рідного храму, а село тим більше. Але Гордівці поталанило, бо вона має такого вірного сина.

Список благодійних справ можна ще довго продовжувати: це допомога храмам міста Ладижина та інших міст і сіл.

Блаженніший Володимир, Митрополит Київський і всієї України високо оцінив труди Геннадія Федоровича, його особисту підтримку відродження храмів на Поділлі.

Геннадій Федорович Мазур, як православний християнин, дорожить своєю сім'єю. Має дружину Таїсю Іванівну, яка працює директором КП "Тростянецька комунальна аптека", та двох дітей - сина Владислава та доньку Віталіну.

Г.Ф. Мазур і архієпископ Тульчинський та Брацлавський Іонафан на святковому богослужінні

Вручення ордена святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня

Вручення ордена преподобного Нестора Літописця II ступеня

Вручення ордена святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня

МУРАВЧЕНКО ФЕДІР МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2000 року**

Генеральний конструктор ДП "Івченко-Прогрес".

За трудові досягнення перед Українською державою Ф.М. Муравченку присвоєно звання Героя України з врученням ордена Держави та Почесне звання "Заслужений діяч науки і техніки України"; він - повний кавалер ордена "За заслуги", лауреат Державної премії СРСР та Державної премії України, Почесний громадянин м. Запоріжжя.

За благодійну діяльність відзначений міжнародною нагородою Української Православної Церкви - орденом "Святий Князь Володимир" з присвоєнням титулу "Лицар ордена "Святий Князь Володимир", золотим орденом "Святий Апостол Андрій Первозваний" та орденом великомученика Георгія Победоносця Руської Православної Церкви.

Народився 18 березня 1929 року у с. Запоріжжя-Грудувате Синельниківського району Дніпропетровської області. Усе життя цієї чудової людини пов'язане з авіацією, якій віддано більше ніж 50 років. Вся трудова діяльність Федора Михайловича пов'язана з одним підприємством, на яке він прийшов у далекому 1954 р., після закінчення авіаоторобудівного факультету Харківського авіаційного інституту.

Працював інженером-конструктором, начальником конструкторської бригади, провідним конструктором. З 1983 р. - заступник головного конструктора, пізніше - головний конструктор - перший заступник керівника ЗМКБ "Прогрес". З 1989 р. обіймає посаду генерального конструктора ДП "Івченко-Прогрес".

Федір Михайлович Муравченко - доктор технічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, член-кореспондент Академії технологічних наук Російської Федерації, академік інженерної академії України, академік Міжнародної інженерної академії, віце-президент Координаційної ради Асамблеї ділових кіл України. Він брав участь у створенні понад 50 типів і модифікацій газотурбінних двигунів авіаційного та промислового призначення, обґрунтував та втілює в життя концепцію створення сімейства турбореактивних двигунів з великим ступенем двоконтурності. Автор більше ніж 200 наукових робіт та понад 30 авторських свідоцтв і патентів.

Ф.М. Муравченко - творець першого вітчизняного турбореактивного двигуна з високим ступенем двоконтурності Д-36, експлуатується на літаках Ан-72, Ан-74, Ан-74ТК-300, Як-42, сімейства двигунів Д-436 для літаків Ту-334, Бе-200, Ан-148, турбовального двигуна Д-136 для гелікоптера Мі-26 (за потужністю і вантажопідйомністю не має аналогів у світі), газотурбінних приводів потужністю 4-10 МВт, якими оснащуються газо-перекачувальні станції України, Росії, Іраку, Турції, Болгарії, Азербайджану, Туркменістану, Узбекистану.

Під керівництвом Федора Михайловича створено перший у світовій практиці гвинтовентиляторний двигун Д-27 для військово-транспортного літака Ан-70; розроблено і сертифіковано двигун ТВЗ-117ВМА-СБМ-1 та допоміжний АІ-9-3Б для сучасного пасажирського літака Ан-140. Авіадвигуни розробки ДП "Івченко-Прогрес" застосовуються на 57 типах літальних апаратів у 109 країнах світу.

Ф.М. Муравченко є ініціатором спонсорської та благодійної діяльності, яка направлена на безвідплатну матеріальну та духовну підтримку. Це участь у будівництві Свято-Покровського собору, собору Андрія Первозваного (м. Запоріжжя), храму Різдва Христового (Дніпропетровська єпархія), участь в акціях "Сільський автобус", "Діти Запоріжжя", "Постраждалими від повені у Західній Україні".

Архієпископ Запорізький та Мелітопольський
вручає Ф.М. Муравченку священний орден

НАУМЕНКО АНАТОЛІЙ В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 грудня 2002 року**

Начальник УМВС України в Миколаївській області, генерал-майор міліції.

Нагороджений державною нагородою України - орденом "За заслуги" III ступеня, відзнакою МВС України "Вогнепальна зброя". Почесний громадянин міст Стаханів та Первомайськ Луганської області. За час служби в органах внутрішніх справ заохочувався 56 разів.

Народився 23 лютого 1961 року в м. Стаханів Ворошиловградської області.

У 1976 р. закінчив 8 класів середньої школи № 16 м. Стаханова та продовжив навчання в ПТУ № 9, за фахом - слюсар механозбірних робіт. По закінченню навчання працював слюсарем на Стаханівському коксохімічному заводі. У листопаді 1979 р. був призваний до лав Радянської армії. Проходив службу в повітряно-десантних військах на посадах курсанта, командира відділення, заступника командира взводу, старшини роти. За час служби здійснив 120 стрибків з парашутом. У листопаді 1981 р. демобілізувався у званні старшого сержанта та продовжив службу в органах внутрішніх справ. З грудня 1981 р. він працював на посаді міліціонера взводу патрульно-постової служби Стаханівського міського відділу внутрішніх справ УВС Ворошиловградського облвиконкому. З 1983 р. по 1985 р. навчався у Донецькій спеціальній середній школі МВС СРСР, по закінченні якої повернувся до рідного міста

та продовжив службу в міському відділі внутрішніх справ на посаді оперуповноваженого карного розшуку. У 1989 р. вступив до Київської вищої школи МВС СРСР, яку успішно закінчив у 1992 р. Протягом 1992-1997 рр. працював на посадах старшого оперуповноваженого та начальника відділення карного розшуку Стаханівського міського відділу, першого заступника начальника відділу - начальника кримінальної міліції Первомайського міського відділу ВС УМВС України в Луганській області. З 1997 р. по 1999 р. очолював Управління карного розшуку цього ж УМВС. У грудні 1999 р. був призначений першим заступником начальника УМВС України в Херсонській області. З жовтня 2001 р. по вересень 2003 р. очолював Управління МВС України в Херсонській області. Під час роботи на зазначеній посаді збудував у м. Херсон храм імені святого Федора Ушакова. У вересні 2003 р. призначений на посаду начальника Департаменту боротьби з незаконним обігом наркотиків МВС України. З серпня 2005 р. по вересень 2006 р. працював помічником міністра внутрішніх справ України (представником у ГУМВС України в м. Києві).

У вересні 2006 р. призначений начальником УМВС України в Миколаївській області. З січня 2007 р. працював на посаді начальника УМВС України в Луганській області. З грудня 2007 р. по сьогодні очолює УМВС України в Миколаївській області.

Вручення погонів полковника ветерану органів
внутрішніх справ М.В. Новосельському

Покладання квітів до пам'ятного знака загиблим
працівникам міліції Миколаївської області, 22.08.2008 р.

СТЕЛЬМАХ ВОЛОДИМИР СЕМЕНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 травня 2005 року**

Голова Національного банку України. Член Ради національної безпеки і оборони України. Дійсний член Міжнародної академії менеджменту. Доктор економіки та менеджменту. Державний службовець I рангу. Герой України.

Народився 18 січня 1939 року в с. Олександрівка Великописарівського району Сумської області в родині колгоспників.

Вихований у працюючій сім'ї і добре пізнавши "радоці" воєнного і повоєнного лихоліття (батько Семен Михайлович загинув у 1941 р. на війні), Володимир Стельмах після закінчення Великописарівської десятирічки пішов заробляти на хліб. Пробував себе в різних сферах: сільсько-господарській - рядовим колгоспником у рідному селі, робітничій - робітником та машиністом електровоза на шахтах Донбасу. Але доля розпорядилася по-іншому: знайшов себе й утвердився в банківській сфері. На все життя.

Змалку запам'ятовував істину: щоб досягти чогось у житті, необхідно наполегливо вчитися і працювати над собою. Тому почав з малого - закінчив Львівський обліково-кредитний технікум, а потім подолав столичний інститут народного господарства, здобувши спеціальність "Фінанси і кредит". А ще пізніше, вже маючи за плечима солідний досвід управлінської діяльності в банківській сфері, закінчив спеціальний факультет при Московському фінансовому інституті та здобув кваліфікацію економіста з міжнародних

економічних відносин. Окрім цього, закінчив Вищі економічні курси при Держплані СРСР за програмою управління і планування народного господарства, пройшов повний курс навчання в Інституті підвищення кваліфікації Академії народного господарства при Раді Міністрів СРСР за програмою управління економікою.

Трудовий шлях майбутній головний банкір України Володимир Стельмах розпочав також з малого - з кредитного інспектора відділення Держбанку СРСР у м. Ромни, потім - у міському управлінні Сумської обласної контори та обласній конторі Держбанку СРСР. За сім років молодий фахівець виріс з інспектора до начальника відділу кредитування промисловості і місцевого господарства обласної контори Держбанку. У 1969 р. здібного спеціаліста перевели до Москви - у Правління Держбанку СРСР, в якому В.С. Стельмах працював двадцять три роки. Займався питаннями організації кредитування промисловості, сільсько-господарства, розрахунків, зведеного кредитного плану та підготовки законодавчих документів з регулювання банківської діяльності СРСР. У зв'язку зі змінами (починаючи з 1985 р.) економічної політики СРСР підтримував ідею і був одним з активних ініціаторів зміни статусу Держбанку СРСР. Після закінчення спеціального факультету при Московському фінансовому інституті обіймав відповідальні посади в Банку для зовнішньої торгівлі

СРСР. Також у цьому часовому відрізку було шестирічне (1981-1986 рр.) відрядження за кордон - радником Міністра-Президента Національного банку Республіки Куба. За практичну допомогу в налагодженні банківської системи Куби Володимир Стельмах нагороджений орденом "Енріке Харт". За багаторічну і плідну працю в банківській системі СРСР удостоєний почесного звання "Відмінник Держбанку СРСР".

У 1992 р., коли Україна тільки стала на шлях незалежності, В.С. Стельмах повернувся на Батьківщину, серцем відчувши, що він потрібен молодій державі як фахівець з величезним практичним досвідом у банківській сфері, як патріот своєї країни. І не помилився. Йому довірили спочатку посаду начальника Головного управління методології банківських технологій, а також статус члена Правління, а вже через рік - посаду першого заступника Голови Національного банку України. У 2000 р. Володимира Стельмаха призначено Головою Національного банку України, на посаді якої з невеликою перервою (у 2003-2004 рр. працював головою спостережної ради акціонерного банку "Брокбізнесбанк") він працює й донині.

За безпосередньої участі В.С. Стельмаха державу було введено із гіперінфляції, що дало можливість стабілізувати ціни та ввести в обіг у 1996 р. національну грошову одиницю - гривню. В реальності здійснена в Україні за його активної участі на безконфіскаційній основі грошова реформа стала провісником, основною рушійною силою здійснення подальших структурних реформ в економічному та політичному житті України. Він є одним із головних осіб, які створили грошово-кредитну систему в Україні, що сприяло зміцненню купівельної спроможності грошей, створенню системи валютного регулювання і валютного контролю, удосконаленню системи банківського нагляду, переходу на міжнародні стандарти статистики, удосконаленню нормативної бази.

Володимир Стельмах також є одним із авторів, які відстояли необхідність створення в Україні власної матеріально-технічної бази, що забезпечила економіку грошима - як банкнотами, так і монетами. За його участю введені в дію сучасні потужні виробництва - Банкнотно-монетний двір у м. Києві та Фабрика банкнотного паперу в м. Малині Житомирської області. А підпис В. Стельмаха на

сучасних українських банкнотах не просто необхідний атрибут - він особисто бере участь у створенні і покращенні їх дизайну та захисних функцій. Автор понад 20 праць з питань ролі грошей та банків у суспільстві.

За визначний особистий внесок у створення та розвиток сучасної банківської системи України, багаторічну і плідну діяльність Володимир Стельмах удостоєний багатьох почесних звань, державних нагород, зокрема: Героя України, ордена Ярослава Мудрого V, IV та III ступенів; заслуженого економіста України; Почесної Грамоти Верховної Ради України; почесного звання "Народний посол України"; ордена святого рівноапостольного князя Володимира II та I ступенів. Переможець Відкритого рейтингу "Людина року-2001" у номінації "Фінансист року".

Володимир Стельмах з великою повагою ставиться до духовної культури, історичних пам'яток країни. Розуміючи, що кадри - рушійна сила економіки, особливо піклується питаннями розвитку навчальних закладів для підготовки спеціалістів, розбудови в Україні сучасних, конкурентоспроможних науково-навчальних закладів для підготовки банківських спеціалістів високої кваліфікації та широкої ерудиції. За його підтримки збудовано комплекс споруд Української академії банківської справи у м. Суми, за що удостоєний Державної премії України в галузі архітектури, також будується філія цієї академії у м. Севастополі. За його ініціативою відкрито Університет банківської справи у м. Києві, розвиваються Львівський, Харківський та Черкаський інститути банківської справи цього університету.

Багато уваги В.С. Стельмах приділяє благодійній діяльності, зокрема надання допомоги дітям-сиротам у школах-інтернатах. У навчальних закладах Національного банку на повному утриманні навчаються щороку по 30-50 дітей-сиріт. Він постійно опікується здоров'ям та відпочинком працівників системи Національного банку України.

Незважаючи на надзвичайну завантаженість і самовіддану у забезпеченні стабільної роботи банківської системи України, Володимир Стельмах знаходить час і для громадської діяльності, він є головою ради організації "Сумське земляцтво" у м. Києві. Вдячні земляки-сумчани удостоїли Володимира Семеновича звання "Почесний громадянин м. Суми".

Під час вручення Блаженнішим Володимиром нагороди за особливі заслуги перед церквою

Вручення ордена Держави Президентом України В.А. Ющенком у зв'язку з присвоєнням звання Героя України (2007 р.)

Відкриття Універсального легкоатлетичного манежу Української академії банківської справи НБУ (2002 р.)

Переможець Відкритого рейтингу "Людина року-2001" у номінації "Фінансист року"

СІНЧЕНКО ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
29 жовтня 1998 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (2002 р.)*

Народний депутат України VI скликання. Член Народної Партії. Депутат Кагарлицької районної (1990-1998 рр.) та Київської обласної (1998-2008 рр.) рад.

Нагороджений орденами князя Ярослава Мудрого V (1999 р.) та IV (2004 р.) ступенів. Відзначений медаллю "За трудову доблесть" (1984 р.), почесною грамотою ВР України. Заслужений працівник сільського господарства України, кандидат сільськогосподарських наук. Автор близько 60 наукових праць, співавтор багатьох книг.

Народився 27 червня 1949 року в с. Любомирка Олександрівського району Кіровоградської області. Навчався в Українській сільськогосподарській академії, а після цього - в Інституті банкірів. Розпочав трудову діяльність водієм буржорадгоспу в с. Шаровка Кіровоградської області та водієм автобуса в м. Кіровоград. Вперше в с. Бурти потрапив як вузівський практикант, і почав не тільки добросовісно вчитися, а й поєднувати теорію з практикою, на справі доводити, що не новачок біля землі, працюючи головним агрономом колгоспу "Перемога". З 1984 р. він - голова правління колгоспу "Дружба" с. Мирівка, а з серпня 1986 р. по грудень 1989 р. - перший заступник голови райради Кагарлицького району, голова Кагарлицького районного агропромислового об'єднання. Цілеспрямованість та відданість своїй справі допомогли Віктору Миколайовичу за незначний проміжок часу досягти певних результатів. Досвід, набутий за попередні роки роботи, не залишився поза увагою. Повернувшись до рідного колгоспу "Перемога", працював на посаді голови правління цього господарства.

У 1996-2005 рр. Віктор Миколайович обіймав посаду голови Кагарлицької РДА. За термін понад 8 років його головування район відродив свої славні традиції в усіх галузях народного господарства, помітні зрушення сталися в економіці завдяки відкриттю нових промислових підприємств.

Але головним у роботі В.М. Сінченка залишається турбота про людей. Згодом він працював помічником-консультантом народного депутата України. Протягом 1996-

2008 рр. - голова регіональної партійної організації Народної Партії. На всіх посадах проявив себе компетентним фахівцем, добре обізнаним у своїй справі. Важко перелічити ті заходи, які проведені з ініціативи В.М. Сінченка з ефективного використання землі для блага держави та кожного громадянина: це і залучення інвестицій у сільське господарство, і відродження тваринництва.

Небайдужий Віктор Сінченко і до духовних цінностей, приділяє увагу благодійництву. Так, зокрема, сприяє будівництву церкви Покрови Божої Матері в с. Бурти, де він мешкає зі своєю родиною. За його підтримки будується Свято-Троїцька церква в м. Кагарлик. Також за 8 років було введено в дію середню школу в Черняхіві, реконструкція якої розтяглася на 10 років; повернуто життя дільничній лікарні в Шубівці; до інтернатів у Буртах і Стрітівці було прийнято дітей, позбавлених батьківського піклування; закінчено спорудження фізкультурно-оздоровчого комплексу, спортивного містечка в міській школі № 3; газифіковано понад 15 населених пунктів.

"Земля - головне багатство. Використовуючи її ефективно, можна зробити державу великою, а її людей - заможними і щасливими", - це життєвий принцип, яким керується Віктор Миколайович. Саме тому він є одним із головних лідерів у здійсненні аграрної реформи, що проводиться в Україні.

Відкриття церкви Покрови Божої Матері

УЗУН МИХАЙЛО ВАЛЕНТИНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1 листопада 2008 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2007 р.) та III (2006 р.) ступенів*

Начальник Маріупольського відділу по боротьбі з організованою злочинністю УБОЗ ГУМВС України в Донецькій області.

Народився 11 червня 1965 року в м. Маріуполь Донецької області. На службі в органах внутрішніх справ - з 1986 р.: працював у відділі карного розшуку, потім у відділі по боротьбі з економічними злочинами Приморського райвідділу м. Маріуполя. З 1995 р. очолив податкову поліцію Приморського району ДПА м. Маріуполя. У 1997 р., після закінчення Донецького державного університету, перевівся у відділ по боротьбі з організованою злочинністю м. Маріуполя оперуповноваженим в особливих важливих справах. З 21 травня 2005 р. очолив Маріупольський відділ по боротьбі з організованою злочинністю. У 2007 р. отримав спеціальне звання - полковник міліції.

Одружений, має сина Дмитра та доньку Марію.

Дотримуючись у роботі основних принципів - універсальності діяльності, високого професійного рівня працівників, оперативності в управлінні спецвідділу, М.В. Узун досяг високого рівня основних показників у роботі підрозділу за

Митрополит Київський і всієї України Володимир
вручає полковнику М.В. Узуну високу церковну нагороду

останні роки. Завдяки цьому Маріупольський відділ БОЗ у 2007 р. за своїми основними показниками в роботі увійшов до десятки найкращих спецвідділів України. Результати роботи підрозділу, а також передовий досвід у розкритті тяжких злочинів та припиненні діяльності організованих злочинних груп і злочинних організацій, які діяли у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, сферах кредитно-фінансової та банківської систем, металургії, хабарництва та корупції, неодноразово висвітлювалися в засобах масової інформації.

За досягнуті позитивні результати в роботі відзначався керівництвом ГУМВС області та МВС України як умілий керівник: у 2003 р., 2004 р. та 2005 р. нагороджений медаллю "За сумлінну службу" III, II та I ступенів, "Відзнакою в службі" II ступеня. Удостоєний почесних грамот та подяк Маріупольського міського голови за сумлінне виконання своїх службових обов'язків, високий професіоналізм, вагомий внесок у справу боротьби з організованою злочинністю, відданість славетним традиціям органів внутрішніх справ України (2005-2007 рр.).

М.В. Узун з великою повагою ставиться до духовної культури та історичних пам'яток країни. Надає всебічну фінансову підтримку в розвитку та відбудовуванні храмів і монастирів Донецької області - Свято-Никола-Преображенського, Свято-Покровського храмів, Свято-Успенського Никола-Васильєвського монастиря.

Після урочистого нагородження

ТИХОНОВ ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
25 січня 2007 року**

*Ордени
рівноапостольного князя Володимира
II (2001 р.) та III (1999 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2003 р.)
преподобного Агапіта Печерського I ступеня (2004 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Народний депутат України I, V, VI скликань; Голова Комітету ВР України V скликання з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування; представник національної делегації України у Палаті регіонів Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи (2000-2006 рр.); представник постійної делегації ВР України у Парламентській асамблеї Ради Європи (2007 р.); президент Луганського обласного благодійного фонду підтримки регіональних ініціатив "Благовіст".

Заслужений економіст України, кандидат юридичних наук, доктор філософії, академік Української муніципальної академії, дійсний член (академік) Інженерної академії України, член-кореспондент Міжнародної академії інформатизації; Голова наглядової ради Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля; Голова наглядової ради, почесний професор, декан кафедри конституційного та міжнародного права Луганського університету внутрішніх

справ ім. Е. Дідоренка. Автор та співавтор понад 50 наукових та науково-популярних публікацій, серед яких монографія, навчальні посібники, популярні книжки.

Нагороджений грамотами Митрополита Київського і всієї України Володимира та Української православної церкви, ювілейною Патріаршою грамотою в пам'ять 60-річчя Перемоги у ВВВ 1941-1945 років. Має відзнаку Луганського духовного училища УПЦ (2007 р.).

Народився 31 січня 1949 року в селищі Щотове на Луганщині.

Трудову діяльність Віктор Миколайович розпочав у 16-річному віці учнем слюсаря Ворошиловградського тепловозобудівного заводу. Після служби в армії повернувся на завод і з 1971 р. по 1991 р. працював на інженерно-технічних посадах, очолював профком та партком заводу. Протягом 1991-1995 рр. працював у партійних органах, був керівником ряду промислових підприємств м. Луганська.

З 1995 р. В.М. Тихонов - перший заступник голови Луганської облдержадміністрації, а з 1998 р. по 2006 р. очолював Луганську обласну раду. За цей період область досягла значних успіхів у промисловості, сільському господарстві та культурному розвитку. Було відновлено та побудовано ряд великих промислових підприємств, серед яких: Лисичанський НПЗ, Алчевський металургійний комбінат, Северодонецький "Азот", шахти "Ніканор-Нова",

Свято-Володимирський кафедральний собор -
найбільший на Сході України

Дійство у соборі - вручення В.М. Тихоновим пам'ятного
знаку фонду "Благовіст" Блаженнішому Володимиру

"Самсонівська-Західна" та ін. Збудовані навчальні корпуси Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля, Національного педагогічного університету ім. Т.Г. Шевченка, Університету внутрішніх справ, 17 лікувальних закладів, дитячий оздоровчий комплекс "Південний" у Криму, нові школи. Успішно вирішувалися найважливіші для регіону програми газифікації населених пунктів, водопостачання міст та робочих селищ. Введено в дію 142 км водопроводу, газифіковано 74,1 тис. будинків і квартир, 185 населених пунктів.

У 1999 р. за активної участі В.М. Тихонова створена Всеукраїнська громадська організація "Спілка лідерів місцевих та регіональних влад України", головою Національної Ради якої він є по теперішній час; з 2000 р. - президент Української асоціації місцевих та регіональних влад; у 2002 р. за його безпосередньої участі створено Конгрес місцевих та регіональних влад України.

У 2000 р. за підтримки Віктора Миколайовича Тихонова створено Луганський обласний благодійний фонд підтримки регіональних ініціатив "Благовіст", який здійснює низку програм, спрямованих на зняття соціальної напруги в суспільстві, формування сприятливого підґрунтя для розвитку творчих ініціатив, а також зміцнення почуття патріотизму та виховання національної самосвідомості.

Пріоритетним напрямом діяльності фонду є здійснення

адресної матеріальної допомоги дітям-інвалідам, сиротам, людям похилого віку, що потребують турботи та уваги.

Протягом 8 років традиційними стали акції: "Чужої бди не буває", "Повір у себе", "Молодь - майбутнє регіону" та інші, мета яких - не тільки збір коштів, а й залучення до благодійності широких верст громадськості. Фондом встановлені іменні стипендії Героям Радянського Союзу, пованим кавалерам ордена Слави, талановитій молоді.

За рахунок коштів та пожертвувань, що були зібрані фондом, в області були введені: Пам'ятний Знак "Ікона Божьї Матері"; пам'ятники: Андрію Первозванному, Князю Ігорю та його дружині, воїнам-інтернаціоналістам, що загинули, ліквідаторам аварії на ЧАЕС, дітям - жертвам фашизму, а також збудовані Свято-Олександрівський храм та Свято-Володимирський кафедральний собор.

У 2002 р. "Благовіст" виготовив 217 копій ікон з фонду національних музеїв м. Львова, м. Чернігова та столичної Києво-Печерської лаври, які після освячення та благословення їх Митрополитом Київським і всієї України Володимиром були передані церковним приходом області.

Сьогодні кожен мешканець Луганщини знає про благодійний фонд "Благовіст" за його добрими справами. Діяльність фонду відкрита, програми допомоги людям знавучі, а назва фонду стала звично асоціюватися з Вірою, Добром та Надією.

У церкві села Шапарське - після зустрічі з виборцями
Білокуракинського району

Відвідування дітей-сиріт у Луганському обласному будинку
дитини

Зустріч із талановитою молоддю Луганщини

Благодійна акція допомоги дітям-інвалідам
"Сяймо далекої зірки"

ТОЛСТОНОГ ВІКТОР В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 січня 2007 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II та III ступенів (2003 р.)
"Різдво Христове"
I (2006 р.) та II ступенів (2005 р.)
преподобного Нестора Літописця
I (2009 р.), II (2008 р.) та III ступенів (2005 р.)*

Заступник голови Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації. Депутат Голосіївської районної в м. Києві ради.

Нагороджений Почесними грамотами Верховної Ради України (2005 р.) і Кабінету Міністрів України (2006 р.), відзнаками Київського міського голови: Подякою, Почесною грамотою, нагрудним знаком "Знак Пошани", Удостоєний звання "Заслужений працівник сфери послуг України" (2005 р.).

Народився 18 квітня 1964 р. в м. Фастів Київської області. У 1981 р. закінчив Фастівську середню школу № 2. Трудову діяльність розпочав у 1982 р. і почав навчання в Республіканській школі підготовки методотелів та офіціантів. У 1983-1985 рр. - служба в лавах Радянської армії. З 1985 р. працював у Комбінаті громадського харчування м. Фастова. У 1986 р. брав участь у ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС (ліквідатор аварії II категорії). З 1988 р. - завідуючий орендного підприємства, а з

1990 р. - директор кафе "Світанок" Комбінату громадського харчування у м. Фастів.

У 1987-1992 рр. навчався у Київському торгово-економічному інституті. З 1990 р. - директор магазину №473 Московського райгастрономторгу м. Києва (потім торговий дім "Голосіївський").

У 1994-2002 рр. був двічі обраний депутатом Московської районної ради народних депутатів м. Києва.

З 1996 р. - завідувач відділу споживчого ринку та сервісного обслуговування Московської районної в м. Києві державної адміністрації. У 1998-1999 рр. - начальник відділу оперативного контролю ДПІ Московського району м. Києва.

З 1999 р. на посаді голови комісії з питань контролю з організації торгівлі, побутового обслуговування, захисту прав споживачів Голосіївської районної в м. Києві ради надавав допомогу та консультації підприємцям і мешканцям району щодо розвитку підприємницької діяльності, тощо.

У 2000 р. закінчив Українську академію зовнішньої торгівлі, здобувши освіту за спеціальністю "Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності" та кваліфікацію магістра міжнародного менеджменту. У 2001 р., закінчивши Українську академію державного управління при Президентіві України, здобув освіту за спеціальністю "Державне управління" та кваліфікацію магістра державного управління.

У листопаді 2001 р. працював заступником начальника

З В.А. Ющенком після вручення почесного звання "Заслужений працівник сфери послуг України"

З Блаженнішим Митрополитом Володимиром

управління з питань торговельної діяльності Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України.

З 2002 р. - депутат Київської міської ради. Призначений на посаду заступника голови Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації, де й працює на сьогодні. З 2006 р. - депутат Голосіївської районної ради.

Вільний час присвячує громадській та благодійній діяльності. Допомогає Свято-Троїцькому храму Китаївська Пустинь Української Православної Церкви. Організовує паломницькі виїзди до Почаївської лаври, проведення благодійних

заходів для парафій, в яких і сам із сім'єю бере участь. Віктор Вячеславович виступає організатором благодійних аукціонів, з метою надання допомоги дітям та малозабезпеченим верствам населення. Активно підтримує молоді творчі колективи.

Одружений, дружина - Трояновська Анжела Валентинівна - президент Благодійного фонду "Благодар". Нагороджена орденами "Різдво Христове" II ступеня (2009 р.) та Великомучениці Варвари (2006 р.). На радість батькам зростає синочок Гліб, який народився 15 травня 2006 р. у день святих Бориса і Гліба, на честь одного з них і названий.

З ансамблем "Колос" - творчим колективом студентів Національного аграрного університету

Митрополит Володимир з депутатами Київської міської ради - прихожанами Української Православної Церкви

З дружиною Анжелою

Протоієрей Віталій Косовський вручає орденом "Різдво Христове" II ступеня

ФЕОДОР (Мамасуєв Олександр Семенович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
22 травня 2003 року**

*Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Єпископ Мукачівський і Ужгородський.
Тезоіменитство - 16 грудня. Хіротонія - 23 грудня
2007 р. На кафедрі з 23 грудня 2007 р.
Має державну нагороду - орден "За заслуги" III ступеня (2008 р.).

Народився 4 листопада 1966 року в м. Самбір Львівської області в родині військовослужбовця.

З 1973 р. по 1983 р. навчався в Самбірській загальноосвітній школі № 7.

У 1983 р. вступив до сільськогосподарського технікуму в м. Рудки. Протягом 1985-1987 рр. служив в армії.

Після демобілізації закінчив технікум і в 1988 р. вступив до Московської духовної семінарії.

У 1989 р. прийняв чернечий постриг у Троїце-Сергіївській лаврі з іменем Феодор на честь священномученика Феодора, архієпископа Олександрійського.

31 грудня цього ж року архієпископом Дмитрієм Олександром був висвячений у сан ієродиякона, а в травні 1990 р. - у сан ієромонаха.

У 1990 р. з благословення Святішого Патріарха Алексія II був направлений до Мукачівського Свято-Миколаївського жіночого монастиря.

*Благослужіння в Мукачівському жіночому монастирі.
Владика Феодор звершує тайство священства*

У 1992 р. закінчив Московську духовну семінарію, у 1996 р. - Московську духовну академію.

У 1994 р. був возведений у сан ігумена архієпископом Мукачівським і Ужгородським Євфимієм.

У травні 1996 р. висвячений у сан архімандрита Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України.

З 1997 р. - духівник Мукачівського Свято-Миколаївського жіночого монастиря. У цій святій обителі трудився до дня обрання його єпископом Мукачівським і Ужгородським

У неділю 23 грудня 2007 р. Предстоятель Української Православної Церкви очолив Божественну Літургію у Трапезному храмі Києво-Печерської лаври. Йому співслужили митрополит Луганський і Ачхевський Іоаннік, архієпископи Вінницький і Могилів-Подільський Симеон, Вишгородський Павло, Білоцерківський і Богуславський Митрофан, єпископи Северодонецький і Старобільський Агаїт, Олександрійський і Світловодський Пантелеїмон, Хотинський Мелетій, Бориспільський Антоній, Ніжинський і Батуриносий Іриней, Івано-Франківський і Коломиїський Пантелеїмон, Кременчуцький і Хорольський Євлогій, Переяслав-Хмельницький Олександр.

Напередодні, 22 грудня, у предстоятельській резиденції Блаженнішого Владика, що у Києво-Печерській

Літургія на гробі Господньому в Єрусалимі

лаврі, відбувся чин наречення архімандрита Феодора (Мамасуєва) у єпископа Мукачівського.

Наприкінці церемонії отець Феодор виголосив "Слово при нареченні", у якому, зокрема, попросив Предстоятеля та єпископів молитов про те, щоб достойно звершувати своє архієпископське служіння. "Стоячи перед вами, я звертаюся із сугубим молінням: коли Господь сподобить мене через покладання ваших рук прийняти повноту архієпископської благодаті, піднесіть ваші молитви, щоб наш Великий Бог і Отець не залишив мене без Своєї милості, щоб, з често виконуючи своє високе й разом із тим многотрудне служіння, я був гідний цієї великої благодаті та зберіг її цілою й нешкодженною до кінця днів моїх", - сказав новопоставлений єпископ.

Мукачівська і Ужгородська єпархія нараховує 14 монастирів: Казанської ікони Божої Матері чоловічий монастир, Свято-Покровський чоловічий монастир, Свято-Миколаївський Мукачівський жіночий монастир, Свято-Успенський жіночий монастир, Приборжавський Свято-Серафимівський жіночий монастир, Свято-Кирило-Мефодіївський жіночий монастир, Свято-Іоанно-Предтеченський жіночий монастир, Свято-Введенський жіночий монастир, Свято-Пантелеїмонівський чоловічий монастир.

20 березня 2008 р. з благословення єпископа Мукачівського і Ужгородського Феодора в кафедральному соборі на честь Почаївської ікони Божої Матері відбулися

Молебень під час свята Успіння Пресвятої Богородиці

*Мукачівський Миколаївський жіночий монастир.
Свято Успіння Пресвятої Богородиці*

збори духовенства Велико-Лучанського і Завидівського благочиння. Після молитви "Достойно есть..." правлячий архієрей у своєму виступі зачитав зміст і план зборів. Заслухавши доповідь благочинних і отримавши рапорт у письмовому вигляді, владика Феодор дав задовільну оцінку щодо стану храмів священникам, у чиїх парафіях були знайдені якісь недопрацювання, і зобов'язав у короткий термін виправити ситуацію. Після доповіді благочинних архієпископ звернувся до всіх священників із зауваженнями щодо правильного та точного звершення Літургії, церковних потреб, зупинився на обов'язковому належному стані священника як у моральному плані, так і в зовнішньому вигляді, що відповідає догматам церковних і апостольських правил. Священники, які не відповідають цим нормам, будуть притягнуті до адміністративної відповідальності.

У зв'язку із масовою появою у школах, на вулицях сектантів, які обманом, підкупом і шантажем залучають до своїх сект молодь і дітей, доцільно проводити на своїх парафіях місіонерську та проповідницьку діяльність. На проповідях щоразу слід звертати увагу парафіян на сектантську загрозу для християнських сімей.

Правлячий архієрей повідомив священників про створення при єпархіальному управлінні 7 відділів і поновлення роботи церковного суду. Після подячної молитви архієпископ дав своє архієпископське благословення.

Єпископ Феодор благословляє паству

Владика Феодор з паломниками на Святій Землі

*Знак ордена
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня*

АМВРОСІЙ (Полікопа Андрій Якович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
3 березня 1988 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (1995 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Архієпископ Чернігівський і Новгород-Сіверський.
Ректор Чернігівського духовного училища.

Тезоіменитство - 23 жовтня. Хіротонія - 28 червня
1998 р. На кафедрі з 16 жовтня 2003 р.

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радонежського II (2003 р.) та III (1982 р.) ст., святого благо-
вірного князя Диниїла Московського (2008 р.), "Козацька
слава" II ст. (2004 р.), державним орденом "За заслуги"
III ступеня (2008 р.), "Покрова" III ст. (2006 р. - подяка
від Департаменту України з питань покарань), "Гідність і
честь" II ст. Міністерства транспорту України; Почесний
громадянин м. Чернігова з 2008 р.

Народився 20 вересня 1943 року в с. Заливанщина
Калинівського району Вінницької області в селянській
родині. У 1961 р. закінчив середню школу. Службу в армії
проходив у Німеччині. У 1967 р. вступив до Одеської
духовної семінарії, яку закінчив за три роки по першому
розряду. Під час навчання ніс послуш іподіяка в Одесь-

кого митрополита (архієпископа Сергія (Петрова). У 1970-
1974 рр. - навчання в Московській духовній академії. По
закінченні другого курсу академії одружився (1972 р.).

8 жовтня 1972 р. був висвячений у сан дяка, а
15 квітня 1973 р. - в ієрея Святішим Патріархом
Пименом, у якого до цього часу був іподіякомом. У 1974 р.
нагороджений наперсним хрестом, а за курсову роботу на
тему "Святитель Іоанн Златоуст і особливості його пропові-
дей на Євангеліє від Матфея" удостоєний вченого ступеня
кандидата богословських наук. У 1974-1996 рр. - свяще-
ник Благовіщенського кафедрального собору Харківської
епархії. У 1979 р. став благочинним четвертого округу. З
1981 р. - протоієрей. У 1982 р. призначений ключарем Благо-
віщенського собору, з 1983 р. - виконуючий обов'язки насто-
ятеля собору. У 1987 р. нагороджений хрестом з прикрасами.

29 серпня 1987 р. овдовів - в автомобільній катастрофі
загинули дружина і молодший син Марк. Має четверо ді-
тей і десять онуків. Старший син - ієрей Вадим (1973 р. н.)
закінчив Московську духовну академію і служить у селищі
Софрино Московської області; молодший син Роман
(1974 р. н.) також закінчив Московську духовну академію
і служить протодіякомом у Харківському і Благовіщен-
ському соборі; дочка Ірина (1977 р. н.) закінчила Харків-
ський державний університет і стала дружиною священника;
молодша дочка Нонна (1986 р. н.) навчається в медінституті.

З 1989 р. викладав Закон Божий у недільній школі
при Благовіщенському кафедральному соборі та у Хар-
ківському духовному училищі. У 1990 р. нагороджений
митрою; був Делегатом Помісного собору РПЦ; обраний
депутатом міської ради народних депутатів Харкова.

З 1991 р. ніс послуш у Харківському і Благовіщенсько-
му кафедральному соборі та відроджував Свято-Троїцький
храм. За цей трудовий подвиг нагороджений Грамотами
Митрополита Київського і всієї України Володимира та
митрополита Харківського і Богодухівського Никодима.

У 1997 р. призначено настоятелем Свято-Петро-
Павлівського храму та інспектором Харківської духовної
семінарії, де виявив значні організаторські здібності - в цей
час було добудовано і розписано семінарський Свято-
Василівський храм. У 1998 р. митрофорного протоієрея
Андрія Полікопу було пострижено у ченці. 27 червня 1998 р.
у Синодальному залі Київської митрополії відбулося наре-
чення архимандрита Амвросія на єпископа Новгород-Сівер-
ського Чернігівської епархії. 28 червня 1998 р. у Трапез-
ному храмі Києво-Печерської лаври за Божественною
Літургією хіротонісаний у єпископа Новгород-Сіверського,
вікарія Чернігівської епархії. З 16 жовтня 2003 р. признач-
нений правлячим архієреєм Чернігівської епархії. З липня
2008 р. - ректор Чернігівського духовного училища.

Чернігівська епархія є однією з найдревніших епархій,
була заснована в 992 р. Першим єпископом став Неофіт,
який прибув на Русь з першим Київським митрополитом
Михаїлом. В давнину Чернігівський Владика займав третій
ступінь між руськими єпископами, а в другій половині
XI ст. був навіть деякий час титулярним митрополитом.

Після захвату Чернігова в 1239 р. монголо-татарами
частина південних територій Чернігівської епархії відійшла
до Київської митрополії. Після визвольної війни україн-
ського народу проти Речі Посполитої в 1648 р. почало
відроджуватися церковне життя у Чернігівській епархії,
яка з того часу отримала право на своє існування.

У 1657 р. Чернігівську епархію з титулом "Чернігів-
ський, Новгород-Сіверський і всієї півночі" очолив єпископ
Лазар Баранович, колишній професор і ректор Києво-
Могилянського колегіуму. Він розгорнув бурхливу діяль-
ність на Чернігівщині з відбудови напівзруйнованих церков

і монастирів, будувач та засновував нові храми й обителі.
У 1667 р. завдяки його діяльності Чернігівській епархії
наданий статус архієпископії з постановою її на перше міс-
це серед інших кафедр. 21 серпня 1868 р. в епархії засно-
ване вікаріатство.

Революційні події 1917-1919 рр. зруйнували колишні
засади церковного життя. Почалося відкрите гоніння на
Церкву, яке в 1930 р. досягло свого апогею. Більшість цер-
ковнослужителів була репресована, монастирі ліквідовані,
храми закриті. На початок Великої Вітчизняної війни у
м. Чернігові не було жодної православної церкви, що діяла.
Під час війни були відкриті декілька монастирів та храмів.
З другої половини 1940 р. ставлення влади до церкви
почало змінюватися: відкрите гоніння змінювалося на прихо-
ване, утискання віруючих продовжувалися особливо в
1960-1970 рр. Чернігівська епархія в цей час нараховува-
ла 106 приходів. Друга половина 1980 р. знаменувала по-
чаток змін не лише в соціально-економічній, політичній
сферах, але й у сфері церковно-релігійній. У 1990 р.
у м. Чернігові відкрилося Духовне училище, збільшилася
кількість прихожан, будуються нові храми. Чернігівська
епархія продовжує жити і розвиватися.

У 2007 р. Чернігівська та Ніжинська епархія була
поділена на дві епархії з титулами архієреїв: Чернігівської
і Новгород-Сіверської та Ніжинської і Прилуцької.

Єпископ Амвросій - неперсидичий ревнитель служіння
Богові, прекрасний проповідник, користується заслуженим
авторитетом серед духовенства, інтелігенції і парафіян
епархії та далеко за її межами. Його стараннями епархія
збільшилася майже вдвічі, відкрито більше 100 нових при-
ходів, будуються нові храми. Тільки в м. Чернігові за час
його правління побудовано 5 нових храмів, реставруються
приміщення епархії, духовного училища. Активно співпра-
цює з органами місцевого самоврядування у вирішенні
питань соціального та духовно-морального характеру в
регіонах. Багато уваги приділяє допомозі дітям-сиротам,
бідним, обездоленим, тим, хто знаходиться в місцях позбав-
лення волі. Займається вихованням молоді, особливу увагу
приділяє молодим священнослужителям. Завдяки його напо-
легливості багато доброго втілюється в життя, що породжує
в серцях людей любов до Бога, до Церкви, до Держави.

В Аравійській пустелі на шляху до острова Синай (2008 р.)

Всеношна служба в Троїцькому кафедральному соборі

Богослужіння

Вручення ордена "За заслуги" III ступеня
до 65-річчя архієпископа Амвросія

АНАТОЛІЙ (Гладкий Олексій Олексійович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 липня 2007 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (1997 р.)
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2008 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Архієпископ Сарненський і Поліський.
Тезоіменитство - 16 липня. Хіротонія - 28 жовтня
1993 р. На кафедрі з 30 березня 1997 р.

Нагороджений Предстоятелем РПЦ Святішим
Патріархом Алексієм II орденом преподобного Сергія
Радонезького II ступеня; державним орденом "За заслуги"
III ступеня.

Народився 28 липня 1957 року в м. Старокостянтинів
Хмельницької області.

У 1975 р. закінчив середню школу.

З 1975 р. по 1977 р. проходив військову службу.

У 1979 р. вступив до Ленінградської духовної семінарії,
а в 1982 р. - до Ленінградської духовної академії.

14 лютого 1982 р. висвячений у сан диякона,
а 21 лютого - в сан священника. Дияконську та священни-
цьку хіротонію звершив митрополит Ленінградський і
Новгородський Антоній (Мельников).

Рішенням Навчального комітету при Священному
Синоді був відряджений на служіння до Київської єпархії.
Призначений настоятелем Свято-Марії-Магдалинського
храму м. Біла Церква та благочинним Білоцерківського і
Сквирицького районів Київської області.

У 1988 р. призначений настоятелем Свято-Михайлів-
ського храму міста Обухова та благочинним Обухівського,
Миронівського, Кагарлицького, Богуславського районів
Київської області. Збудував новий храм з каплицею в місті
Обухів.

У 1992 р. пострижений у чернецтво в Києво-
Печерській лаврі і возведений у сан ігумена.

З 1993 р. - секретар Блаженнішого Митрополита
Київського і всієї України Володимира.

28 жовтня 1993 р. Блаженніший Митрополит Київ-
ський і всієї України Володимир звершив хіротонію архи-

мандрита Анатолія в єпископа Рівненського і Острозького.
Протягом двох років владика Анатолій очолював Рівнен-
ську і Острозьку кафедру. В цьому ж році призначений
ректором Межирицького духовно-пастирського училища та
одночасно ректором Городоцького регентського духовного
училища.

27 липня 1995 р. призначений єпископом на Коно-
топську і Глухівську кафедру.

30 березня 1999 р. рішенням Священного Синоду
УПЦ була відкрита нова єпархія на Поліссі, першим
керуючим якої призначили єпископа Анатолія.

У день пам'яті рівноапостольного князя Володимира,
28 липня 2004 р., владика Анатолія було возведено в
сан архієпископа.

Владика Анатолій успішно займається науковою діяль-
ністю. Він захистив дисертацію на тему "Життя та діяль-
ність професора В.М. Бенешевича в історико-богослов-
ському осмисленні" та здобув звання кандидата богослов'я.

У 2007 р. Ужгородська українська богословська ака-
демія імені святих рівноапостольних Кирила і Мефодія
присвоїла архієпископу Анатолію вчений ступінь доктора
філософських наук і нагородила Хрестом доктора II сту-
пеня.

Також архієпископ Анатолій є доцентом Ужгородської
духовної академії.

Вручення Президентом України архієпископу Анатолію
високої державної нагороди - ордена "За заслуги" III ступеня

Та найбільша його турбота - це розбудова однієї з
наймолодших єпархій в Україні - Сарненсько-Поліської
єпархії. Сарненсько-Поліську єпархію утворено 30 березня
1999 р. рішенням Священного Синоду УПЦ шляхом виді-
лення семи благочинних округів, що відповідають адміні-
стративним районам Рівненської області: Сарненського,
Березнівського, Володимирецького, Дубровицького, Заріч-
ненського, Костопільського та Рокитнівського. Центром
єпархії обрано невеличке польське місто Сарни.

Переважну частину регіону займають ліси, болота й
піски. Тут немає чорнозему, відсутня промисловість. У
деяких місцевостях не родить навіть картопля. Чимало
поліських сіл приречені на вимирання. Колгоспи не діють,
не працюють господарства. Поліщуки живуть у великій
бідності, тримаються за рахунок збирання ягід і грибів та їх
сезонного продажу. Працевдатне населення на літо виїз-
джає на заробітки. Влітку села напівпорожні: залишаються
лише діти та люди похилого віку.

Віручі Полісся надзвичайно релігійні, високоморальні,
дуже прості, щедрі, добрі, спокійні й працьовиті. Можливо,
саме лісова місцевість, віддалена від центрів сучасного
життя, вберегла поліщуків від атеїстичних та політичних
впливів, і вони зберегли свій дух, свою молитву. Вони свято
і твердо вірять у те, що милість Божа перебуває над
кожною людиною і що промислу Божого уникнути не-
можливо. Керуючись такими поглядами на життя, поліщуки
підкоряються волі Божій в тому, що живуть бідно в забруд-
неному радіацією регіоні. Крім того, вони здавна дуже
прив'язані до рідного краю, до своєї духовної спадщини.
Величезну опору знаходять собі у родині. Тому тут бага-
тодітні сім'ї: середня родина має не менше 4-5 дітей, а в
деяких - по 9-12. Храми наповнені людьми, дуже багато
дітей і молоді, віруючі люблять своє священство, нама-
гаються підтримувати його матеріально, а священство, у
свою чергу, не уникає дбайливої праці з парафіями. Життя
поліщуків дивує та укріплює усіх нас. В цьому відношенні
вони могли б стати прикладом для всієї України.

На час утворення в єпархії було 176 парафій, нині їх
230. Люди героїчно будують нові храми своїми силами.

На базі Сарненського єпархіального управління висвя-
чено у священство більше 100 пастирів. Відкрито три нових

Спільне богослужіння
Блаженнішого Володимира та архієпископа Анатолія

чоловічих монастир. Перший - на честь ікони Божої
Матері "Живоносне джерело" в урочищі Федорина в селі
Масевичі Рокитнівського благочиння. Тут побудовано та
освячено дерев'яну церкву та кам'яний храм. Другий
монастир, Покровський, знаходиться в селі Хотинь
Березнівського благочиння. В обителі розписано церкву та
зведено будинок для ченців, добувається двоповерховий
корпус для насельників монастиря з домовою церквою.
Третій, чоловічий монастир, на честь Покрови Божої
Матері зареєстровано в селі Великі Цепцевичі Володими-
рецького благочиння.

В єпархії діють дві жіночі обителі. Перша - на честь
Іверської ікони Божої Матері в урочищі Юзефін села
Глинне Рокитнівського благочиння. Тут 20 сестер живуть
за суворим статутом. Відвідуваність монастиря невелика,
а тому насельниці харчуються лише за рахунок своєї праці.
Друга обитель - на честь Волинської ікони Божої Матері
в селі Серники Зарічненського благочиння, де немає сестри,
старшої 30 років. Насельниці обробляють кілька гектарів
землі, будують прекрасний господарський комплекс.

У Кузнецовську - місті енергетиків Рівненської АЕС -
відкрито філію єпархіального управління. Тут збудовано
цілий храмовий комплекс, до якого входять два храми:
Свято-Володимирський, зведений і розписаний у 2001 р.,
та кафедральний Спасо-Преображенський собор.

Зусиллями архієпископа Анатолія та православного
люду розбудова Сарненсько-Поліської єпархії продовжу-
ється. Так, у с. Серники Зарічненського району за участю
архієпископа Сарненського і Поліського Анатолія буду-
ється храм Вознесіння Господнього. Як свідчення цієї події
в капсулу була вкладаєна Благословенна Грамота, яка також
урочисто закладена у фундамент майбутньої святої обителі.
Цьє священнодіяство супроводжувалося службою Божою у
домовій церкві монастиря Волинської ікони Божої Матері,
а після богослужіння архієпископ Анатолій освятив основу
майбутнього храму.

"Важливо зараз повернути людям духовність. Адже
якщо держава життємо сьогодні своєю тисячолітньою
духовною спадщиною, то обов'язково вистійте і переборить
всілякі негаразди", - говорить архієпископ Сарненський і
Поліський Анатолій.

Комплекс Свято-Преображенського кафедрального собору
міста енергетиків Кузнецовська (Рівненська область)

АРСЕНІЙ (Яковенко Ігор Федорович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2003 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2004 р.)
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2008 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Єпископ Святогірський. Вікарій Донецької єпархії.
Тезоименитство - 21 травня. Хіротонія - 5 грудня
2005 р. На кафедрі з 5 грудня 2005 р.

Нагороджений державним орденом "За заслуги" III ступеня.

Народився 21 червня 1968 року в селищі Поросозеро Суоярського району Карельської АРСР у родині залізничника. У 1969 р. його сім'я переїхала на батьківщину батька в с. Лиски Лискинського району Воронежської області, де хлопець жив до повноліття, здобувши освіту в сільській середній школі. По її закінченні в 1985 р. вступив до Воронежського сільськогосподарського інституту на агрономічний факультет.

Після першого курсу в 1986 р. був призваний у лави Радянської армії і з червня 1986 р. по травень 1988 р. проходив службу в Горьківській області. У цей же час відвідував храм Казанської Божої Матері в місті Гороховець, де духовно зблизився із протоієреєм Веніаміном, за

благословенням якого по закінченні служби забрав документи з інституту і з жовтня 1988 р. по липень 1989 р. був читцем кафедрального собору Покрови Божої Матері міста Воронеж.

У серпні 1989 р. вступив до Московської духовної семінарії, в якій навчався по 1992 р. По закінченні семінарії у липні того ж року, на свято апостолів Петра і Павла, був висвячений єпископом Донецьким і Слов'янським Аліп'єм (Погребняком) у сан диякона в Петропавлівському храмі міста Красний Лиман Донецької єпархії.

25 липня 1992 р., у день святкування ікони Божої Матері Троєручичі, у Свято-Миколаївському храмі міста Ясинувата Донецької області був висвячений у сан ієрея.

21 серпня 1992 р., у день пам'яті преподобних Зосими і Саватія Соловєцьких, у храмі святителя Василя Великого села Никільське Волноваського району ієрей Ігор Яковенко був пострижений єпископом Аліп'єм у мантию з ім'ям Арсеній на честь преподобного Арсенія Великого і з того ж числа одержав указ на парафіяльне служіння при храмі святих першOVERХОВНИХ апостолів Петра і Павла в місто Красний Лиман Донецької області другим священником.

6 травня 1993 р. указом єпископа Іполита ієромонах Арсеній (Яковенко) був переведений у число братії ново-відкритого Свято-Успенського Святогірського монастиря та призначений на посаду благочинного цієї обителі.

Зустріч Блаженнішого Митрополита Володимира напередодні єпископської хіротонії архімандрита Арсенія 4 грудня 2005 р.

В.Ф. Янукович, глави обласних адміністрацій у Святих Горах в День святкування Святоїрської ікони Божої Матері

20 січня 1995 р. по поданню єпископа Горлівського і Слов'янського Аліпія Блаженнішим Митрополитом Володимиром призначений намісником Святогірського монастиря з возведенням у сан ігумена та врученням жезла. У тому ж 1995 р. до свята святого Великодня возведений у сан архімандрита.

За поданням митрополита Донецького і Маріупольського Іларіона Блаженнішим Митрополитом Володимиром нагороджений орденом святого рівноапостольного князя Володимира II та III ступенів, ювілейним орденом "Різдво Христове - 2000" I ступеня та правом носіння 2-го наперсного хреста.

9 березня 2004 р. Священний Синод УПЦ прийняв рішення про присвоєння Свято-Успенському Святогірському монастирю статусу лаври, яке підтвердив своїм підписом Патріарх Московський і всієї Русі Алексій II. Урочистості з цієї нагоди відбулися 24-25 вересня 2004 р. в Донецьку та Святогірську.

10 листопада 2005 р. на засіданні Священного Синоду УПЦ було ухвалено рішення про призначення вікарієм Горлівської єпархії намісника Святої-Успенської Святогірської лаври архімандрита Арсенія (Яковенка).

5 грудня 2005 р. в Успенському соборі Свято-Успенської Святогірської лаври Митрополитом Київським і всієї України Володимиром архімандрита Арсенія було возведено

у сан єпископа Святогірського, вікарія Горлівської єпархії.

22 листопада 2006 р. на засіданні Священного Синоду УПЦ єпископа Арсенія призначено членом Синадальної комісії по канонізації святих.

З 24 січня 2007 р. у зв'язку з підпорядкуванням Святогірської лаври Донецькій єпархії єпископ Арсеній призначений вікарієм Донецької єпархії.

11-12 липня 2008 р. в Святогірській лаврі відбувся чин прославлення у лику святих Собору преподобних отців, які у Святих Горах на Дінці просіали. Урочисте богослужіння очолив Блаженніший Митрополит Володимир в ослужінні 17 архієреїв, духовенства та братії лаври.

16 липня 2008 р. увійшов до складу Церковного суду Української Православної Церкви.

Під час перебування на посаді намісника єпископом Арсенієм прикладено багато зусиль для відродження та провітання Святогірської обителі: кількість братії зросла від 15 до 110 осіб, відреставровані усі монастирські корпуси та храми, збудовано 5 храмів, 1 дзвіницю та 2 каплиці.

На сьогодні Святогірська лавра має 5 скитів, 1 подвір'я, 7 храмів на території монастиря, 7 храмів у скитах, три молитовні кімнати у школах та інтернатах, на 5 дзвіниць розташовані 54 дзвони. Також Святогірська лавра безкоштовно розміщує в монастирських готелях до 800 паломників, яких безкоштовно годує два рази на добу.

Єпископ Арсеній з ветеранами Великої Вітчизняної війни в Святоїрській лаврі 8 вересня 2006 р.

Водоосвячення на монастирській набережній в п'ятницю Світлої седмиці 4 травня 2008 р.

Просвященніший єпископ Арсеній під час богослужіння в Успенському соборі Святоїрської лаври

БЕДРИКІВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 травня 2007 року**

*Орден
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2007 р.)*

Перший заступник міністра внутрішніх справ України - начальник Головного управління по боротьбі з організованою злочинністю МВС України, генерал-лейтенант міліції.

Нагороджений почесною відзнакою "Лицар Мужності" (2003 р.), медаллю "За віру та вірність" (2007 р.), орденом "Козацька слава" III ступеня (2006 р.).

Народився 16 грудня 1963 року в м. Заліщики Тернопільської області. У 1981 р., після закінчення середньої школи, працював електриком та спортивним інструктором на туристичній базі "Дністриянка". З 1982 р. по 1984 р. проходив службу в Збройних силах УРСР. Службу в органах внутрішніх справ розпочав у 1985 р. курсантом Івано-Франківської спеціальної середньої школи міліції, а практичну діяльність - на посаді дільничного інспектора міліції Борщівського РВВС Тернопільської області.

У 1991 р. закінчив Київську вищу школу МВС СРСР, а в 1999 р. - Київський національний університет імені Тараса Шевченка, де навчався за спеціальністю "Правознавство та міжнародні економічні відносини". По закінченні Київської вищої школи МВС СРСР працював у Міжрегіональному управлінні по боротьбі з організованою злочинністю МВС України, а пізніше - в Головному управлінні по боротьбі з організованою злочинністю МВС України на посадах оперуповноваженого, старшого оперуповноваженого в особливо важливих справах, заступника начальника відділу, начальника відділу, заступника начальника ГУБОЗ МВС України - начальника управління по боротьбі з організованими злочинними групами, їх лідерами та міжнародною злочинністю.

У лютому 2006 р. наказом міністра внутрішніх справ України призначений на посаду начальника УМВС України в Житомирській області. З 25 січня 2008 р. - виконуючий обов'язки начальника ГУБОЗ МВС України. З 5 березня 2008 р. призначений на посаду першого заступника міністра внутрішніх справ України - начальника Головного управління по боротьбі з організованою злочинністю.

З великою повагою ставиться до духовної культури та

історичних пам'яток країни. Упродовж 2004-2005 рр. під керівництвом В.В. Бедриківського спільно з правоохоронними органами Угорщини та Німеччини припинено діяльність злочинної групи з розгалуженими міжнародними зв'язками у складі громадян України, Угорщини, Італії та Німеччини, які займалися скупівлею археологічних ("чорна" археологія), історичних і культурних цінностей, крадіжками антикваріату з подальшою організацією їх контрабандного вивезення за межі України та реалізацією іноземним колекціонерам.

Встановлено, що злочинцями вивезено за межі України ікони "Іоан Предтеча" (XVIII-XIX ст.), "Спас Еммануїл" (XIX ст.), "Покров Пресвятої Богородиці" (XVIII ст.), "Піднесення Ісуса Христа" (XIX ст.), "Чотирьохчасна" (XIX ст.), "Двоє святих" (перша половина XIX ст.), "Казанська МР ОУ" (XIX ст.), "Боголюбська МР ОУ" (XIX ст.), "Святий Микола Чудотворець" (XIX ст.), скляден "Житіє Ісуса Христа" тощо. За оцінкою спеціалістів, вартість вилученого перевищує понад 2,4 млн доларів США.

У 2006-2007 рр. за його безпосереднім керівництвом працівниками УМВС України в Житомирській області викрито злочинну групу, учасники якої займалися крадіжками ікон та інших духовних цінностей з церков Житомирської, Вінницької, Хмельницької, Рівненської та інших областей.

Одружений. Має сина, який навчається в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

*Під час урочистого вручення
високої церковної нагороди*

БІЛОУС ІВАН АНДРІЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
17 жовтня 2007 року**

Голова правління Миколаївської обласної спілки споживчих товариств. Голова Миколаївської міської організації "Народна партія". Депутат обласної ради.

Нагороджений медалями "Святий Микола Чудотворець" та "За трудове отличие".

Народився 24 жовтня 1958 року в м. Миколаїв. Закінчив Миколаївський кооперативний технікум і Полтавський кооперативний інститут за спеціальністю "Економіка торгівлі". Працював начальником планового відділу Доманівської райспоживспілки на Миколаївщині.

У 1982-1984 рр. - служба в лавах Радянської армії.

У 1984 р. Іван Андрійович був призначений на посаду заступника голови правління Снігурівської райспоживспілки, а за два роки пайовиками обраний головою правління цієї райспоживспілки.

З 1994 р. по 2002 р. - голова правління Жовтневої райспоживспілки м. Миколаєва. З 2002 р. - голова правління Миколаївської облспоживспілки.

Одружений, має двох синів, які зробили свій вибір - пов'язали трудову діяльність зі споживчою кооперацією.

За останні роки споживча кооперація області зміцнює свої позиції. У 2007 р. вся кооперативна громадськість Миколаївщини урочисто відзначила 70-річчя утворення Миколаївської облспоживспілки. Сьогодні до споживчої кооперації Миколаївської області належать 508 підприємств торгівлі, 132 об'єкти ресторанного господарства, 83 пункти побутового обслуговування. Крім того, в системі працюють 47 виробничих підприємств, 6 заготівельних підприємств, три оптові бази, три автотранспортних підприємства, 15 ринків. До структури облспоживспілки входять три райспоживспілки, 14 районних споживчих товариств, 2 міських споживчих товариств, 32 сільських споживчих товариств, 40 підприємств облспоживспілки, торгово-економічний кооперативний технікум.

Питома вага споживчої кооперації в загальному товарообігу підприємств усіх форм власності в районах області продовжує залишатися значною і становить 14%, що сумарно складає більше 80 млн грн на рік.

Нині в системі діють 5 коопмаркетів, найближчим часом планується ввести в дію ще 2. Розвивається і галузь

ресторанного господарства, середньорічний випуск власної продукції складає більше 5 млн грн, заготівельний об'єм облспоживспілки становить більше 25 млн грн, на 22 млн грн надається споживачам всьляких послуг, виробляється товарів народного споживання на 25 млн грн.

Але головна цінність - це трудові кадри. Сьогодні в системі трудяться більше 3 тис. працівників споживчої кооперації, які своєю працею змінюють надбання багатьох поколінь кооператорів. Чимало з них мають високі державні й кооперативні нагороди.

Головам правлень райспоживтовариств: Снігурівського - Бастану Сергію Васильовичу, Березанського - Рубцову Сергію Петровичу, Первомайського - Бойчуку Володимиром Михайловичу та його заступнику Фендик Світлані Юхимівні - присвоєно високе звання "Заслужений працівник сфери послуг України"; директору Миколаївського торгово-економічного кооперативного технікуму Дмитриченку Анатолію Васильовичу - звання "Заслужений працівник освіти України". Вищою нагородою кооперації "Знак пошани Укоопспілки" удостоєні 9 працівників системи. Почесними грамотами Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України нагороджено чотирьох працівників.

Міська організація "Народна партія" прикладає зусилля для покращення життя миколаївців. Тільки в 2008 р. на благодійні цілі направлено більше 50 тис. грн.

*І.А. Білоус та Архієпископ Миколаївський і Вознесенський
Питирим Миколаївської Єпархії УПЦ*

БУЗЬКО ЮРІЙ ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 лютого 2007 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2005 р.)
"Різдво Христове" I ступеня (2008 р.)
преподобного Нестора Літописця
I (2006 р.), II (2005 р.), III (2004 р.) ступенів*

Генеральний директор ТОВ "Глобус-Юг".
Кращий підприємець Одещини 2007 року в номінації
"Меценат року".

Народився 15 серпня 1963 року в м. Одеса.

За час роботи на підприємствах Юрій Іванович зарекомендував себе як висококваліфікований та досвідчений фахівець, завдяки чому успішно вирішує проблеми виробничої діяльності у складних економічних умовах сучасності.

Невечерна енергія, компетентність, талант знаходити спільну мову з людьми, що зміцнює трудовий колектив, забезпечують йому авторитет та повагу на підприємстві.

З 2000 р. Ю.І. Бузько веде активну благодійну діяльність. Щороку для дітей-сиріт, дітей з малозабезпечених родин, дітей-інвалідів закупляє новорічні подарунки, організовує проведення Новорічної ялинки з виставами.

На міжнародне свято "День захисту дітей" запроваджує акції, спрямовані на підтримку дітей, дитячих фондів, дитячих дошкільних та шкільних установ, на підтримку

дітей з малозабезпечених сімей, здійснює адресну допомогу дітям, надає матеріальну допомогу дитячій незалежній асоціації "ДЮНА" в м. Іллічівськ, будинку творчості, дитячому народному ансамблю "Дана", дитячому театру "Ангел", школі-інтернату для незрячих дітей.

Юрій Іванович є засновником та генеральним спонсором різноманітних спортивних чемпіонатів і змагань в області, засновником іменних стипендій для талановитих дітей з малозабезпечених сімей. Також постійно допомагає і співпрацює з ветеранськими організаціями. До свят Захисника Вітчизни, 8 Березня, 9 Травня, Дня людей похилого віку він виділяє кошти на придбання подарунків, квітів, святкових обідів. Заснував адресну допомогу ветеранам медикаментами та медичним обладнанням (глюкометри, тонометри та інше).

Допомагає ветеранській організації воїнів-інтернаціоналістів. Надає допомогу недільній школі Свято-Преображенського храму м. Іллічівськ. Для проектування храму, що будується в місті Іллічівськ, придбав всю необхідну ортехніку, перераховує кошти для відновлення та відбудови храмів Української Православної Церкви.

Лідерські досягнення Бузько Юрія Івановича є наслідком напруженої роботи над собою. Неприйняття несправедливості, готовність допомагати людям завжди і всюди - це його життєва позиція.

З дружиною Тетяною та сином Олександром на р. Йордан

У храмі Успіння Пресвятої Богородиці

ГАЛЕЛЮК МИКОЛА МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 травня 2007 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2005 р.)
преподобного Нестора Літописця
II (2006 р.) та III (2005 р.) ступенів*

Заступник генерального директора медичної офтальмохірургічної клініки "Новий Зір".

Нагороджений орденами "За заслуги" III ступеня, Богдана Хмельницького III ступеня, "Царські мученики" (2005 р.), медалями "Захиснику Вітчизни", Жукова, "В пам'ять 1500-ліття Києва", медалями Міжнародної поліцейської асоціації I, II, III ступенів, відзнакою НЦБ Інтерполу в Україні "За заслуги" та ін.

Заслужений працівник транспорту України.

Кандидат економічних наук, академік Академії економічних наук України, академік Чеської міжнародної Академії інформатики, доктор філософії, генерал-лейтенант.

Член Української секції міжнародної Поліцейської асоціації, член Міжнародної громадської організації (МГО) "Міжнародний союз козацтва". Активний учасник відродження козацтва в Україні. Член координаційної ради з питань розвитку українського козацтва при Президентові України. Нагороджений козацьким орденом "Віра, честь, слава" I, II, III ступенів.

На Співочому полі з єпископом Володимиром (Поліщуком),
В. Лукіяніком та М. Андрійцем

Народився 22 березня 1951 р. в мальовничому селі Верхня-Стинава Стрийського району Львівської області.

Мати - Галелюк Марія Петрівна (1923 р. н.). Родина: дружина Любов Іванівна, донька Лариса та син Віталій.

Після закінчення середньої школи з 1969 р. по 1971 р. проходив строкову службу в лавах Радянської армії в Німецькій Демократичній Республіці.

З 1972 р. працював на різних посадах в органах внутрішніх справ України. Одночасно навчався на заочному відділенні Ірпінського індустріального технікуму та Інституту народного господарства ім. Д.С. Коротченка у м. Києві за спеціальністю "Економіка і планування матеріально-технічного постачання".

Активна громадська позиція Миколи Михайловича проявляється в усіх його справах і планах. Він підтримує проекти, спрямовані на відродження духовності української нації.

З 2004 р. працює заступником генерального директора офтальмохірургічної клініки "Новий Зір".

Медична офтальмохірургічна клініка "Новий Зір" - це повноцінна клініка з потужним комплексом найсучаснішого діагностичного та лікувального обладнання, де проводяться операції з катаракти та глаукоми, ексимер-лазерна корекція зору, здійснюється консервативне лікування дитячих очних захворювань.

У Секретаріаті Президента під час вручення відзнаки -
ордена "За заслуги" III ступеня, квітень 2006 р.

ГАВРИШ СТЕПАН БОГДАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2003 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2001 р.)
"Різдва Христового" II ступеня (2002 р.)*

Перший заступник Секретаря Ради національної безпеки та оборони України.

Народився 2 січня 1952 року в с. Олешів Івано-Франківської області. Згодом - студентство, науково-викладацька діяльність, парламентаризм.

Доктор юридичних наук, професор Національної юридичної академії імені Ярослава Мудрого, академік Академії правових наук України, заслужений юрист України, народний депутат України III та IV скликань, заступник Голови Верховної Ради України, координатор парламентської більшості Верховної Ради України, член Вищої ради юстиції, радник Президента України, перший заступник Секретаря РНБО України, повний кавалер ордена "За заслуги".

Галичани - мужній і сильний духом народ - завжди живуть із Богом у серці, спрямовуючи поклики душі і власної генетичної історії у русло відродження української ідентичності. Дитинство С. Гавриша пройшло у гармонійному єднанні із теплим батьківським світом старого галицького краю в усіх його свободоблюбових проявах, подіях і враженнях на шляху самоствердження. Дорога до Храму Віри вимощувалася молитвами і често покоління. Перша православна церква у його житті, в якій отримав хрещення і Господне благословення, була збудована пращодам Данилом. З будівлі Храму він і переселився у свою вічну домівку поряд із церквою. До церкви обов'язково ходили всією родиною. І перша найпам'ятніша дорога малого Степана була до церкви діда. "Віра постає з любові. Дати Віру або навчити Віри неможливо. Вона приходить у серце людини з любові до рідної матері, вічної стежини через пшеничне поле, краю, до рідної мови, пісні, до звичаю, що часто будить серце. Віра формує опірний міцний стрижень, який живить невгасну енергією роду, нації. Щоб пізнати духовну природу людини, народу, треба насамперед зрозуміти й усвідомити духовну місію її пращурів," - вважає С. Гавриш.

З початку 90-х років С. Гавриш під чолом Єпископа Харківського та Богодухівського Никодима вперше в часи

незалежності проводить і успішно завершує роботу з повернення церкви Свято-Покровського Харківського монастиря. Для його відродження та розвитку разом із міською спільнотою створює фонд, де стає віце-президентом.

У 1998 р. С.Б. Гавриша вперше обрано народним депутатом України по Чутувському виборчому округу № 176. За швидкі чотири роки ним були розроблені унікальні програми з інвестування побудови Вовчансько Свято-Мироносицької церкви, відбудовано Свято-Архангело-Михайлівський храм у смт Малинівка Чутувського району, відремонтовано Граківську Свято-Троїцьку церкву в Чутувському районі, придбані дзвони для новозбудованих святих храмів у м. Вовчанськ та для Печенізької церкви у смт Печеніги, відреставровано Старопокровську церкву в с. Стара Покрова Чутувського району, закуплені дзвони для Черняхівської церкви Трьох святих Харківської єпархії Великобурульського району та Великобурульської церкви в смт Великий Бурульк. "І якщо в цих відроджених храмах спасеться хоч одна душа, то це буде і мій найбільший успіх," - переконаний С.Б. Гавриш.

С. Гавриш проголошує, що мученицьке сходження Христа на Голгофу відкрило людству новий скрижаль його історії. Рід людський начебто прокинувся після тривалого важкого сну. Він відчуває не лише вагу власної відповідальності за подарований світ, але й побачив слабкість, крихкість життя та силу Творця у Воскресінні Спасителя.

С.Б. Гавриш як професійний державотворець завжди виходив із віри в єдність українського народу, основою чого історично має стати єдина незалежна помісна українська православна церква. Вже не викликає сумніву те, що без її створення, аби вона стояла на сторожі спільності українців, міцнила національну ідею, говорити про завершення процесу національного державотворення буде неможливо. Саме православна церква має всі можливості очолити провідне місце в єднанні української нації, гуртувати найстаріший європейський народ у випробовуваннях жорсткою глобальною конкуренцією. Це процес еволюції. Але спільна відповідальність за долю держави українців зобов'язує творити її не покладаючи рук. У мирі, злагоді і духовному консенсусі, де не політика, а єдина місія народу, духовенства зробить цей процес природним та єдиним.

Український час вже визначив ту формулу державницької нації, яка завжди буде історично спадковою. Ті, що йдуть, наділять прийдешніх цією духовною енергією життя, яка буде жити їх силою духу та незламністю віри. Ми - велика держава, великий і древній народ - можемо оволодіти золоту акцією в неймовірно швидкій, і час від часу навіть жорсткій глобальній системі прогресу цивілізацій. Позиція С. Гавриша - припинити вигадувати національну ідею. Вона лежить на лінії нашої долі - це Українська держава і наша православна віра. Упродовж століть українці у своїй неповторній культурі і визвольних змаганнях жили мрією про свою національну жовто-блакитну державу. Головний заповіт пращурів, адресований нам і прийдешнім поколінням, викладений рунами-строфами національного генія Великого Тараса: "Свою Україну любіть, Любіть її... Во время люте, В останню тяжкую минуту За неї Господа моліть".

У 2000 р. С.Б. Гавриш створив та очолює Всеукраїнський благодійний фонд для дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, який став потужним джерелом допомоги талановитим дітям-сиротам, інвалідам із бідних сімей та їх підтримки. "Це були чи не найкращі мої інвестиції для нації", - переконує нас С. Гавриш. Фондом втілено в життя понад 33 проекти. Серед них - фестиваль студентських театрів "На крилах кохання", обласний конкурс-огляд творчості молоді з обмеженими можливостями "Маленький парнас", налагодження дружніх відносин між Слобожанщиною та Німеччиною, обмін учнями та студентами у межах програми "Мюнхенське літо", проект "Нова родина", мета якого - підтримка дитячих будинків сімейного типу.

Емблемою фонду став започаткований вперше в Україні благодійним фондом "Берег надії" та програмою "Крок до зірок" дитячий фестиваль "Берег надії - крок до зірок". Він проводиться на День святого Миколая для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, в інтернатах та будинках сімейного типу. Цей проект реально допомагав дітям, що втратили батьківські обереги і позбавлені любові та ласки родини, відчути себе повноцінними і щасливими громадянами своєї держави. Головне для них - отримати партнерство дорослих і поділитися зі світом власними творчими здобутками. У межах акції проводиться конкурс танцювально-вокальних талантів, переможці якого від'їжджали до Фінляндії у справжню резиденцію Санта-Клауса. А конкурс молодих політиків "Дитина має право..." дозволив дітям безпосередньо спілкуватися з політиками у залі засідань Верховної Ради України, виступити з парламентської трибуни, озвучити не лише проблеми сирітського життя, а й дискутувати про глобальні проблеми світу, вражаючи слухачів досить зрілим для свого віку розумінням "політичних сценаріїв". Створивши для дітей початкової школи навчально-методичний комплекс "Маленькі історії про великі істини", С. Гавриш започаткував новий освітньо-виховний курс "Права дитини", який вже понад вісім років успішно втілюється в життя.

У 2002 р. С.Б. Гавриша обрали головою Харківської обласної організації Фонду культури України. Йому надзвичайно хотілося вдихнути нову ідейну хвилю у життя

цього життєдайного джерела українського духу і культури на Слобожанщині. Степан Богданович започаткував унікальний за своєю культурно-етнічною ідеологічною суттю Міжнародний фестиваль "Печенізьке поле", який об'єднав Слобожанщину та всіх тих, хто до сьогодні живе в середині древнього Шовкового шляху, частиною якого є Печеніжчина.

У тому ж році відкрито щорічний фольклорний фестиваль "Весілля в Малинівці", на якому відроджуються народні весілля та етнографічні традиції Слобожанщини. Донині фестивалі щороку збирають близько ста тисяч глядачів і тисячі самодіяльних, творчих та професійних колективів як національних, так і зарубіжних. Закохані все частіше виявляють бажання взяти шлюб в обрядових традиціях пращурів і саме в день фестивалю у національних костюмах на вишиваному рушнику поєднати свої серця.

С.Б. Гавриш - вчений-правознавець, автор понад 100 наукових праць, більше ніж 220 законопроектів, понад 30 з яких стали Законами України. Він активний учасник конституційного процесу. Ним запропонований новий сучасний європейський проект Конституції України, який міг би суттєво змінити сам зміст політичної системи влади, взявши за основу відкритість, публічність і функцію обслуговування національного інтересу держави.

Степан Гавриш переконаний: "Нинішнє покоління повинне завдячувати Весишньому за покладену на нього місію розбудови України як європейської держави та повернення нації до Бога, до віри. В національній історії треба шукати те, що об'єднує, і не використовувати її для чергових братоборних випробувань одного великого українського народу. Потрібно перестати судити історію, і вона перестане судити нас. Надто нерозвинуто і боляче переплелися в ній трагедії, любові і людської долі. Пам'ять минулих зобов'язує нас жити не в вічній борні один з одним, а в християнській любові та братерській єдності. Цього вимагають від нас гідність українців і свята мрія нашого народу - відродження справжнього Храму віри, моралі й християнської любові, яким є українська держава. Український родовід, який почався від шумерської культури через трипілля, Київську Русь, козацьку добу, визвольну боротьбу українців у ХХ столітті, не закінчиться ніколи і примножить славу та честь українського народу і його держави".

Степан Богданович одружений, батько чотирьох дітей.

*Під час урочистого вручення
з Митрополитом Київським і всієї України Володимиром*

ДЕРЕВ'ЯНКО ІВАН МИХАЙЛОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України
Предстоятелем Української Православної Церкви
10 червня 2008 року

Заступник голови Державної митної служби України. Державний радник митної служби 3 рангу. Заслужений юрист України, почесний працівник органів прокуратури України.

Нагороджений відзнакою Української Православної Церкви "Почесний хрест", найвищою нагородою Державної митної служби "Золота зірка", орденом "За заслуги", знаками пошани "За сумлінну службу України", "За сумлінну службу в органах прокуратури України" II ступеня, відзнакою Національного бюро Інтерполу МВС України "За заслуги" II ступеня, медаллю "За сприяння в охороні державного кордону України", Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2008 р.).

Народився 10 травня 1966 року в с. Дружба Решетилівського району на Полтавщині в селянській родині. У 1983 р., на відмінно закінчивши Шевченківську середню школу, вступив до Технічного училища № 3 м. Комсомольська, де здобув фах водія автомобіля "БелАЗ". Проте працювати за обраною професією не довелося, адже з дитинства його вабила юриспруденція, хотілося працювати не з технікою, а з людьми. Тому в 1984 р. вступив до Чернігівського юридичного технікуму, який з відзнакою закінчив у 1988 р. На той час за плечима вже була строкова служба в повітряно-десантних військах Радянської армії.

Трудовий шлях Іван Дерев'яно розпочав на посаді юрисконсульта Кременчуцького спеціалізованого ремонтно-

будівельного управління "Рембуднафтохім", що на Полтавщині. Тут працював упродовж 4 років, поєднуючи роботу із навчанням на заочному факультеті Харківського юридичного інституту ім. Ф.Е. Дзержинського, який закінчив у 1994 р. Тричі обирався депутатом Автозаводської районної ради народних депутатів м. Кременчука. Обіймав посади помічника, старшого помічника прокурора м. Кременчук, заступника прокурора м. Комсомольськ, м. Кременчук, старшого прокурора організаційно-контрольного управління Генпрокуратури України, прокурора Обухівського району Київської області. З 2001 р. по 2005 р. працював заступником прокурора м. Києва, відповідав за досудове слідство в органах прокуратури. В 2005-2008 рр. - заступник прокурора Київської області.

Іван Михайлович принциповий, незалежний та справедливий. Законність для нього завжди вивершувалася над амбіціями. У січні 2008 р. І.М. Дерев'яно призначено заступником голови Державної митної служби України. Він очолює напрям боротьби з контрабандою. Своєю професійним досягненням завдячує своїм вчителям та наставникам, зокрема О.Г. Огороднику, Г.П. Середі, Ю.О. Гайсинському, В.І. Хорошковському. Разом з дружиною, яка за фахом теж юрист, виховують двох дітей. Донька пішла шляхом батьків - навчається на юридичному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка; син - школяр.

Обряд вінчання батьків в день золотого весілля у храмі,
м. Комсомольськ Полтавської області

Батьківська оселя

КАЧАН ВІКТОР ЯКОВИЧ

Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
14 жовтня 2007 року

Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2006 р.)
преподобного Нестора Літописця
II ступеня (2008 р.)
преподобного Агапіта Печерського
III ступеня (2005 р.)

Заступник голови Апеляційного суду м. Києва. Голова судової палати у цивільних справах. Член президії Апеляційного суду м. Києва.

За віддану та сумлінну працю Віктор Якович нагороджений орденом Ярослава Мудрого V ступеня, Грамотою Верховної Ради України, орденом "Знак пошани" Київської міської державної адміністрації, Почесними грамотами Верховного Суду України та Ради суддів України, Почесною відзнакою Міжнародної поліцейської корпорації громадської безпеки "На знак великої поваги public security", присвоєно Почесне звання "Заслужений юрист України", Всеукраїнським фондом "Українське Народне Посольство" відзначений орденом святого Миколи Чудотворця II та III ступенів. За благодійну діяльність удостоєний міжнародної нагороди Української Православної Церкви - ордена "Святий Апостол Андрій Первозваний" (2008 р.).

Народився у 1954 році в с. Діброва Поліського району

Київської області в багатодітній родині, де батьки виховували восьмеро дітей.

У 1972-1975 рр. проходив службу в ВМФ.

У 1976 р. вступив до підготовчого відділення денної форми навчання Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка. Згодом був зарахований студентом юридичного факультету даного закладу, який закінчив у 1982 р.

Протягом 1982-1994 рр. працював суддею Шевченківського районного суду м. Києва. В 1994 р. обраний на посаду судді судової колегії в цивільних справах.

Віктор Якович має перший кваліфікаційний клас судді.

З 2002 р. В.Я. Качан - заступник голови судової палати у цивільних справах Апеляційного суду м. Києва, а з 2006 р. - заступник голови - голова судової колегії у цивільних справах Апеляційного суду м. Києва.

В.Я. Качан має 27 років судейського стажу. За роки роботи проявив себе як висококваліфікований юрист. До його фахової думки прислухаються колеги. Він бере активну участь у всеукраїнських з'їздах суддів, семінарах тощо. Не випадково за високу відповідальність та прекрасні моральні якості Віктор Качан користується повагою і авторитетом у своєму колективі, серед державних діячів.

Віктор Якович - чудовий сім'янин. Дружина Лідія - інженер-будівельник; доньки Лілія та Тетяна стали юристами, як і їх тато.

В день нагородження
орденом преподобного Агапіта Печерського

Л.М. Кравчук вручає В.Я. Качану
орден святого Миколи Чудотворця

МАРОН ІВАН ЕДУАРДОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви,
вересень 2007 року**

Генеральний директор та голова Ради закритого акціонерного товариства "Об'єднання Дніпроенергобудпром".

Неодноразово обирався депутатом міської та обласної рад. Нагороджений орденами "За заслуги" II та III ступенів, "Знак пошани", Жовтневої Революції, двома орденами Трудового Червоного прапора; медалями "Лідер ХХІ століття", "Честь. Слава. Труд", "За доблесну працю", срібною Георгіївською медаллю; почесною відзнакою обласної державної адміністрації "Честь і слава Кіровоградщини"; срібною відзнакою "Гірик Росії"; присвоєно почесні звання "Заслужений енергетик СРСР", "Заслужений будівельник України".

Ім'я І.Е. Марона занесено до "Золотої книги української еліти" та книги "500 впливових особистостей України".

Народився 1 березня 1932 року в с. Славутського району Хмельницької області в родині робітників. Має вищу освіту. Після закінчення Ростовського інженерно-будівельного інституту працював майстром дільниці Зуївської ДРЕС, головним інженером Зуївського ливарно-механічного заводу, начальником виробничого відділу тресту "Донбасенергобудіндустрія", директором Курахівського заводу залізобетонних виробів і конструкцій.

З 1974 р. - генеральний директор об'єднання "Дніпроенергобудпром".

Іван Едуардович завжди осмислює злободенні пробле-

ми сьогодення, живе болями і радіщами свого часу, думає про майбутнє. Його енергія, сміливість, вміння налагодити справу та згуртувати тисячі людей в єдину сім'ю стали запорукою вирішення найскладніших завдань. А ще він справжній будівничий. Під керівництвом та за безпосередньої участі І.Е. Марона на підприємствах об'єднання були розроблені та освоєні технології виробництва унікальних збірних будівельних конструкцій, впроваджувалися гнучкі технологічні процеси.

ЗАТ "Об'єднання Дніпроенергобудпром" - флагман вітчизняної енергобудівної промисловості ЗАТ "ОДЕБП". Офіційно своє літочислення веде з 1960 р., коли сім підприємств, які до цього забезпечували будівельними матеріалами Кременчуцьку гідроелектростанцію, було об'єднано в комбінат "Дніпроенергобудіндустрія". Об'єднання одним із перших на Україні ще в 1991 р. перейшло на нову форму господарювання, ставши закритим акціонерним товариством. Продукцію підприємства одержували понад 1000 замовників, у тому числі більше 50 із далекого зарубіжжя; вона користується попитом у Росії, Білорусі, Казахстані, Молдові, Монголії та у країнах Азії і Близького Сходу.

В Україні виробы об'єднання використовувалися на всіх великих будовах, у сільськогосподарському і житловому будівництві, на Запорізькій, Рівненській, Хмельницькій, Новоукраїнській та інших атомних електростанціях. Діяль-

ність такого потужного виробничого комплексу стала можливою завдяки злагодженій роботі та внеску у загальну справу підприємств, які входять до його складу і які створили об'єднанню заслужений авторитет на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Підприємства, що входять до складу об'єднання, дозволяють створити єдиний технологічний комплекс. Починається він з виробництва будівельних нерудних матеріалів, комплексуючих виробів і конструкцій, а завершується випуском готової багатопрофільної продукції.

Власне кар'єруправління забезпечує підприємства об'єднання вихідною сировиною - піском, каменем, щебелем. Є три заводи з випуску збірного залізобетону.

Предмет особливої гордості - завод швидкокомтованих конструкцій. У цій галузі будівельної індустрії колектив "Дніпроенергобудпрому" є справжнім "законодавцем моди". Головними її перевагами перед традиційними будівельними технологіями є скорочення кількості збиральних одиниць, широкі можливості при виборі планувальних рішень у залежності від призначення приміщення, гарні теплотехнічні властивості огороджуючих конструкцій, високий ступінь механізації і різке скорочення строків будівництва, зниження його собівартості.

Всі без винятку організаційні і технологічні новачки, реалізовані в рамках об'єднання, безпосередньо пов'язані з іменем його генерального директора. В будівельній індустрії

Іван Едуардович Марон працює понад півстоліття, більшу частину часу очолює "Дніпроенергобудпром". Він зміг максимально проявити себе як інженер-новатор, талановитий організатор виробництва.

У 2006 р. за новачі у сфері сільськогосподарського будівництва, високу якість продукції Об'єднання відзначено Національною нагородою в номінації "Краще підприємство України".

У підприємства, що має такий могутній науково-технічний потенціал, кваліфікованих працівників та мудрих керівників, є майбутнє, оскільки воно повсякчас підтверджується минулим і сьогоденням.

Як глибоко віруюча людина Іван Едуардович завжди знаходить час та можливості для підтримки розвитку Української Православної Церкви. Допомогу І.Е. Марона у спорудженні церков відзначив Департамент роботи з громадськістю Української Православної Церкви. Наприкінці липня 2006 р. в Києві у храмі Різдва Богородиці Свято-Успенської Києво-Печерської лаври медаль "Святий Князь Володимир" Івану Едуардовичу вручив Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель Української Православної Церкви Блаженніший Володимир. Також благодійну діяльність І.Е. Марона було відзначено грамотою Української Православної Церкви "У благословення за старанні труди на славу святої Церкви" (2007 р.).

Панорама підприємства з висоти пташиного польоту

Відвантаження продукції

Пансіонат, збудований за технологіями підприємства

Підприємство постачає продукцію для будівництва складських терміналів

Під час урочистого нагородження

Митрополит Київський і всієї України Володимир та І.Е. Марон після нагородження

МИТРОФАН (Юрчук Михайло Іванович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
19 листопада 2002 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця
III ступеня (1999 р.)
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2007 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)*

Архієпископ Білоцерківський і Богуславський. Керуючий справами Української Православної Церкви. Голова Синодальної комісії по діалогу з "УАПЦ".

Тезоіменитство - 20 серпня. Хіротонія - 30 липня 2000 р. На кафедрі з 31 травня 2007 р.

Нагороджений Золотим наперним хрестом від Митрополита Варшавського і всієї Польщі до дня Пасхи (1993 р.), Хрестом з прикрасами (1995 р.); орденами: преподобного Сергія Радонезького II ступеня, преподобного Серафима Саровського II ступеня Руської Православної Церкви, Хрестом апостола Марка Олександрійської Православної Церкви, святої рівноапостольної Марії Магдалини II ступеня Польської Православної Церкви.

Народився 19 листопада 1962 року в м. Білогір'я Хмельницької області в родині робітників.

Після закінчення середньої школи з 1981 р. по 1983 р. проходив військову службу в Радянській армії.

У 1984 р. вступив до Одеської духовної семінарії,

після закінчення якої в 1987 р. був зарахований до Московської духовної академії.

У 1988 р. в рамках обміну студентами між Руською і Польською Православними Церквами відбув для продовження навчання до Християнської богословської академії у Варшаві, яку закінчив у 1993 р. з вченим ступенем магістра за наукову роботу "Найдавніші відомості про виникнення Почаївського монастиря".

21 серпня 1990 р. був пострижений у чернецтво з ім'ям Митрофан на честь святителя Митрофана, єпископа Воронежського.

1 вересня 1990 р. прийняв сан ієродиякона, а 16 вересня того ж року - сан ієромонаха.

У 1994 р. став викладачем Київських духовних академії і семінарії, був зарахований до числа братії Свято-Успенської Києво-Печерської лаври. У КДАіС спочатку був інспектором, згодом - проректором.

Того ж року до свята преподобного Нестора Літописця ієромонах Митрофан був возведений у сан ігумена, в 1995 р. - у сан архімандрита.

30 липня 2000 р. відбулася хіротонія архімандрита Митрофана в єпископський сан з титулом Переяслав-Хмельницький. Одночасно єпископ Митрофан був призначений вікарним архієреєм Київської Митрополії, керуючим справами УПЦ.

Архієпископ Митрофан нагороджений орденом святого апостола Іоанна Богослова II ступеня

Молитва за Церкву у Спасо-Преображенському кафедральному соборі м. Біла Церква

З 9 липня 2003 р. - у сані архієпископа.

Рішенням Священного Синоду УПЦ від 22 листопада 2006 р. був призначений на посаду Голови Синодальної комісії УПЦ по діалогу з "УАПЦ".

З 14 листопада 2007 р., згідно з рішенням Священного Синоду УПЦ, архієпископ Митрофан очолює Відділ зовнішніх церковних зв'язків УПЦ.

Рішенням Священного Синоду УПЦ від 31 травня 2007 р. призначений архієпископом Білоцерківським і Богуславським.

Білоцерківська єпархія утворена в 1994 р. Перший єпископ Пресвященний Серафим (Залізицький) перебував на кафедрі до 2007 р. Титул правлячого архієрея - Білоцерківський і Богуславський.

Єпархія об'єднує 10 південних районів Київської області та поділяється на 12 благочинь: Білоцерківське, Богуславське, Володарське, Рокитнянське, Миронівське, Ставищенське, Сквирське, Тетіївське, Таращанське, Ржищівське, Кагарлицьке та Узинське.

За статистикою, у Білоцерківській єпархії є 240 приходів, 170 священнослужителів, 27 недільних шкіл (410 дітей; 42 викладачі, з них: 29 - священники), 1 православний молодіжний клуб "Воскресіння" у м. Біла Церква.

Діють монастирі: Білоцерківський жіночий монастир

святої рівноапостольної Марії Магдалини, ігуменя - черниця Фотинія (Бондаренко); чоловічий монастир на честь Різдва Христового смт Рокитне, благочинний - архімандрит Амвросій (Єрохін); Ржищівський Спасо-Преображенський жіночий монастир, ігуменя - Доротея (Єрмачкова); жіночий монастир на честь святих Царствених мучеників с. Кислівка Таращанського району.

У загальноосвітніх закладах, які знаходяться на території єпархії, запроваджено курс релігійного спрямування "Біблійна історія та християнська етика". На сьогодні викладанням курсу охоплено 173 школи.

На базі Київського обласного інституту післядипломної освіти педагогічних кадрів м. Біла Церква співробітниками Управління духовної освіти єпархії проводяться проблемно-тематичні курси з Біблійної історії та християнської етики для вчителів, які викладають вказаний курс у школах.

Духовенство єпархії опікується військовими частинами Білоцерківського гарнізону; лікарняними закладами, а саме Білоцерківськими психоневрологічним диспансером, міськими лікарнями № 1 та № 2, дитячою обласною лікарнею, на території яких будуються храми та облаштовані молитовні кімнати; навчальними закладами, будинками для розумово відсталих дітей; дитячими будинками опікується православний молодіжний клуб "Воскресіння".

Освячення храму Святого апостола Іоанна Богослова с. Фурси Білоцерківського благочиння

Божественна Літургія у Спасо-Преображенському соборі на свято вчм Георгія Победоносця, покровителя Білої Церкви

На храмове свято Спасо-Преображенського собору

Зустріч Всеукраїнського Хресного ходу з нагоди 1020 років хрещення Київської Русі

НИКОЛАЙ (Грох Степан Михайлович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
5 вересня 2004 року**

*Орден
"Різдва Христове" II ступеня (2000 р.)
Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейні медалі
"Харківський Собор - 10 років" (2002 р.)
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007) (2007 р.)*

Архієпископ Білгородський. Вікарій Київської Митрополії.

Тезоіменитство - 19 грудня. Хіротонія - 16 липня 1992 р. На кафедрі з 18 жовтня 2007 р.

Нагороджений орденом преподобного Сергія Радонезького II ступеня (2004 р.) Руської Православної Церкви, медаллю "10 років Незалежності України", грамотами та іменними панаягами Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Православної Церкви Володимира, Святішого Патріарха Московського і всієї Русі Алексія II. Також має подяки та грамоти Київської обласної державної адміністрації, Посольства Російської Федерації в Україні.

Народився 5 вересня 1954 року в с. Галич Підгаєцького району Тернопільської області в сім'ї робітника. До шкільного віку виховувався дідом Грохом Дмитром Григоровичем, який на той час був паламарем, а інколи

виконував обов'язки псаломщика в Свято-Преображенському храмі с. Галич. У 1961-1971 рр. навчався у Підгаєцькій середній школі. Протягом 1971-1973 рр. працював на Підгаєцькому хлібокомбінаті. З травня 1973 р. по травень 1975 р. служив у лавах Радянської армії, а звільнившись у запас, повернувся на попереднє місце роботи.

У серпні 1976 р. вступив до Ленінградської духовної семінарії, яку закінчив у червні 1979 р.

Архієпископом Виборзьким Кирилом 9 березня 1979 р. рукоположений у сан диякона, а 14 квітня 1979 р. - в сан священника. 25 червня 1979 р. Високопреосвященим Николаєм, митрополитом Львівським і Тернопільським оприділений на пастирське служіння в Свято-Успенському храмі м. Підгайці Тернопільської області, а 14 вересня 1979 р. тим же владикою призначений настоятелем Свято-Миколаївського храму с. Олексинці з правом служіння в храмі Різдва Богородиці с. Глибочок та задоволення релігійних потреб сіл Шершанівка, Верхняківці, Мушкарів Борцівського, Мишків Заліщицького районів Тернопільської області. 17 березня 1986 р. указом Високопреосвященного Никодима, митрополита Львівського і Тернопільського призначений настоятелем храму Різдва Богородиці с. Рибники з правом служіння в храмі Собору Іоанна Хрестителя с. Вільховець та задоволення релігійних потреб віруючих с. Мечисів Бережан-

Освячення Свято-Михайлівського храму

Урочиста служба в Свято-Михайлівському храмі

ського району Тернопільської області. В 1988 р. з благословіння митрополита Никодима доручено підготувати до відкриття закриті Свято-Миколаївський храм с. Мечисів та Свято-Покровський храм с. Котів Бережанського району Тернопільської області, в яких звершував своє пастирське служіння до возведення в сан архієрея. 16 липня 1992 р. Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром рукоположений у сан єпископа з титулом Ковельський і призначений вікарієм Волинської єпархії.

Рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви від 29 липня 1992 р. призначений єпископом Івано-Франківським і Коломийським. 28 липня 1999 р. Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром возведений у сан архієпископа.

Рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви від 19 жовтня 2007 р. призначений архієпископом Білгородським, вікарієм Київської Митрополії з правом служіння в Свято-Михайлівському храмі с. Білгородка Київської області.

У с. Білгородка була заснована одна з перших єпископських кафедр Київської Русі. Єпископи Білгородські згадуються ще у давньому Іпатіївському літописі. Про Білгородського єпископа Луку є напис на стінах Софійського собору у м. Києві.

Протягом багатьох століть у с. Білгородка на горі височила красива церква дванадцяти апостолів. Проте в

Богослужіння на честь першого храмового свята

Під час урочистого святого Причасття

роки Великої Вітчизняної війни вона була зруйнована. І лише в 1990 р. розпочалася новітня історія Білгородської парафії. Саме тоді завдяки зверненню місцевих жителів (було зібрано більше 10 000 підписів) до УПЦ та державних установ з питань релігії у приміщенні музичної школи було відкрито церкву Архістратига Михаїла. Згодом за підтримки сільського голови М.І. Абрамчука та коштом парафіян (зокрема Б.О. Зайчука, сімей Березіних, Морозюків та ін.) було розпочато будівництво Свято-Михайлівського храму.

І ось у переддень свята Собору Архістратига Михаїла і всіх Небесних Сил безплатних, 20 листопада 2007 р., відбулася визначальна подія для всієї країни. В цей день освячувався Свято-Михайлівський кафедральний храм. Звершував освячення Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир. Це була знаменна подія для всієї Київщини, адже відродилася одна зі старовинних кафедр Київської Русі, а владика Николай став одинадцятим за списком архієпископом, якого Господь призвав для духовного подвигу.

Сьогодні в Свято-Михайлівському храмі проводяться урочисті служби, молебні, таїнства святого Причасття. В соборі із парафії організовано два дорослих церковних хори та один дитячий. А найголовніше - відроджено духовність жителів села Білгородка.

Софія Кузьменко

Свято-Михайлівський храм у с. Білгородка

ОЛЕКСАНДР (Драбинко Олександр Миколайович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2007 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2002 р.)*

Єпископ Переяслав-Хмельницький. Вікарій Київської Митрополії. Секретар Предстоятеля Української Православної Церкви.

Тезоіменитство - 26 серпня 2006 р. Хіротонія - 19 грудня 2007 р.

Народився 18 березня 1977 року в м. Корець Рівненської області в сім'ї службовців.

У 1994 р. закінчив Корецьку загальноосвітню школу I-III ступенів № 3 із золотою медаллю. У 1994-1998 рр. навчався у Московській духовній семінарії у м. Сергієв Посад Московської області, яку закінчив по першому розряду. З 1998 р. по 2002 р. - студент Київської духовної академії, захистив дисертацію на тему "Православ'я в посттоталітарній Україні (віхи історії)". За дану наукову працю Вченою радою Київської духовної академії було присуджено вчений ступінь кандидата богослов'я.

З 1998 р. - референт Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Православної Церкви. 20 травня 2004 р. на свято Вознесіння Господнього в храмі на честь Святої Марії Магдалини в Тіверії (Свята Земля) за Божественною Літургією рукоположений у сан диякона Блаженнішим Володимиром.

*Під час фотовиставки,
приуроченої 73-річчю Митрополита Володимира*

Звичайна недільна служба

З лютого 2003 р. донині - співавтор і ведучий спільного проекту ТРК "Ера" та Головної редакції інформаційних програм Української Православної Церкви "Православний Мір'я", з 2007 р. - "Світ Православ'я". З 1 серпня 2006 р. - головний редактор офіційного веб-сайту Української Православної Церкви та шеф-редактор офіційного загальноцерковного друкованого видання "Церковна (православна) газета".

З 1 липня 2006 р. - особистий секретар Предстоятеля УПЦ.

28 липня 2006 р., в день пам'яті святого рівноапостольного великого князя Володимира, рукоположений у сан священника. Нагороджений набедрником, камілавою та золотим наперсним хрестом.

20 серпня 2006 р. пострижений у чернецтво в Руському Свято-Пантелеїмонівському соборі на Святій горі Афон з ім'ям Олександр на честь преподобного Олександра Свірського. 28 серпня 2006 р., в день свята Успіння Пресвятої Богородиці, за Божественною Літургією в Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі возведений у сан ігумена з возложенням хреста з прикрасами. 24 вересня 2006 р., в день святкування Зимненської ікони Божої Матері, возведений у сан архимандрита. 7 січня 2007 р. до свята Різдва Христового нагороджений другим хрестом з прикрасами. Нагородження та рукоположення щоразу

звершував Блаженніший Володимир, Митрополит Київський і всієї України.

14 грудня 2007 р. рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви архимандриту Олександрю оприділено бути єпископом Переяслав-Хмельницьким, вікарієм Київської Митрополії.

Має такі публікації: "Чому розкольницькі угруповання в Україні називаються неканонічними", "Історико-канонічний аналіз сьогоденних УАПЦ та УПЦ КП розколів", фотоальбом "Предстоятель". Під загальною редакцією

вийшли "Літопис Української Православної Церкви" (2006 р., 2007 р.), Церковний календар 2000-2009 рр., "Таков нам подобаше Архирей" (2007 р.), "Українская Православная Церковь: 15 лет соборности" (2007 р.), "Святині української землі" (2006 р.), "Деятельность Синодальных отделов, комиссий и учреждений 2007 г." (2008 р.), "Деятельность Синодальных отделов, комиссий и учреждений 2008 г." (2009 р.), "По стопам Христа. С Предстоятелем по Святой земле" (2006 р.), "Древний Киево-Печерский молитвослов" (2008 р.).

Перше архієрейське благословіння

В день єпископської хіротонії

*Інтерв'ю з приводу
Дня пам'яті преподобних Антонія і Феодосія Печерських*

Фавор. Гора преображення Господнього

ПАНТЕЛЕІМОН (Бащук Віктор Романович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
25 січня 2005 року**

*Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2000 р.)
преподобного Нестора Літописця II ступеня (1998 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Єпископ Олександрійський і Світловодський.
Тезоіменитство - 9 серпня. Хіротонія - 24 грудня
2000 р. На кафедрі з 10 червня 2007 р.

Нагороджений орденами преподобного Серафима
Саровського II ступеня, преподобного Сергія Радонезького
II ступеня та медаллю преподобного Сергія Радонезького
Руської Православної Церкви; державною відзнакою -
медаллю "60 лет Победы в Великой Отечественной войне
1941-1945 гг." (2005 р.).

Народився 14 січня 1961 року в м. Білогор'я Хмель-
ницької області у родині робітників.

У 1980 р. закінчив Хмельницький кооперативний
технікум. З 1980 р. по 1982 р. проходив службу в армії.

У 1984 р. вступив до Московської духовної семінарії,
а в 1985 р. був прийнятий у Московську Свято-Троїце-
Сергієву лавру.

Освячення нової раки в с. Іскровка
для мощів Миколая Іскровського

Свято Преображення Господнього 2008 р.

5 січня 1986 р. прийняв чернечий постриг з ім'ям
Пантелеімон. 9 березня того ж року відбулося висвячення
майбутнього владыки в сан ієродиякона.

У 1988 р. був відряджений з російською духовною
місією в Єрусалим, де 28 липня був висвячений у сан
ієромонаха. У тому ж році вступив до Московської духов-
ної академії, яку закінчив у 1991 р.

У 1990 р. повернувся до Свято-Троїце-Сергієвої лаври,
згодом був переведений до Московського Свято-Данило-
вого монастиря і 29 березня возведений у сан ігумена.

У березні 1996 р. зарахований до числа братії Успен-
ської Києво-Печерської лаври.

13 квітня 1996 р. був возведений у сан архимандрита
Блаженнішим Володимиром. 12 вересня рішенням Священ-
ного Синоду був призначений намісником Різдва Пресвя-
тої Богородиці Глинської пустині.

24 грудня 2000 р. архимандрит Пантелеімон був хіро-
тонісаний в єпископа Васильківського і призначений
вікарієм Київської Митрополії.

10 листопада 2005 р. рішенням Священного Синоду
Української Православної Церкви Владика Пантелеімона
призначили єпископом Шаргородським, вікарієм Вінни-
цької єпархії.

10 червня 2007 р. рішенням Священного Синоду
Української Православної Церкви (Журнал № 64) Вла-

дика Пантелеімон призначений керуючим новоствореною
Северодонецькою єпархією з титулом "єпископ Северо-
донецький і Старобільський".

За рік перебування на Олександрійській кафедрі Пре-
освященнішим Пантелеімоном було створено декілька
відділів при єпархіальному управлінні.

Відділ релігійної освіти і катехизації очолив благочинний
Світловодського округу протоієрей Олександр Коваленко.
З появою цього відділу різко збільшилися кількість неділь-
них шкіл і рівень освіти в них.

Відділ по взаємодії зі Збройними Силами і право-
охоронними органами України очолив ігумен Христофор.
При появі цього відділу у виправній колонії почалися регу-
лярні богослужіння, була утворена православна община.

Також була відкрита місія на залізничному транспорті,
яку очолив ігумен Варнава.

Відділ по роботі з молоддю очолив протоієрей Анатолій
Штанько, який особливу увагу приділив проповідям
через Інтернет, що дало свої результати: найпопулярнішою
темою форуму на одному з найбільш відвідуваних сайтів
м. Олександрія стали теми, пов'язані із православництвом
і духовенством. Було відкрито чотири нових приходи.

22 жовтня 2008 р. єпископ Пантелеімон у с. Іскровка
Кіровоградської області звершив чин освячення нової раки
для священномученика Миколая Іскровського. Рака була

В Покровському кафедральному соборі,
м. Олександрія, 2008 р.

виготовлена і доставлена благодійниками із Одеси та шану-
вальниками Миколая Іскровського.

"Ця урочиста подія назавжди залишиться у серцях
віруючих Кіровоградської області і всієї Православної
Церкви як знаменна подія й увійде в життєописання
священномученика", - сказав Владика Пантелеімон на
проповіді по завершенні чину освячення нової раки та
подякував всім учасникам цієї події.

З ініціативи єпископа Олександрійського і Світловод-
ського Пантелеімона вийшов у світ перший номер
офіційного друкованого органу Олександрійської єпархії -
газети "Олександрійські єпархіальні відомості". Головним
редактором видання є Владика Пантелеімон.

Владика постійно наголошує на актуальності та необ-
хідності такого видання для священнослужителів, нага-
давши, що "більшість нашого духовенства не лише звершує
богослужіння, а й трудиться в суспільстві серед людей:
окормлення засуджених, тих, хто перебуває під слідством
у місцях позбавлення волі; окормлення в лікарнях, міс-
цях, що до них привіюються, освітніх закладах тощо".
Головний редактор чітко ставить завдання: "Ми повинні
яскравіше висвітлювати нашу роботу, адже багато хто,
прочитавши про певні досягнення в якихось благочиннях,
можуть у себе, на місцях, звершувати будь-яке соціальне
служіння за прикладом інших".

Зі Святішим Патріархом Алексієм II
під час Божественної Літургії в Троїцько-Сергієвій лаврі

ПАНТЕЛЕІМОН (Луговий Михайло Васильович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
9 листопада 2007 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2001 р.)
Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейна медаль
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Єпископ Івано-Франківський і Коломийський.
Тезоіменитство - 9 серпня. Хіротонія - 19 жовтня 2007 р. На кафедрі з 19 жовтня 2007 р.

Нагороджений ювілейною золотою медаллю преподобного Алексія Карпаторуського.

Народився 11 травня 1967 року в с. Копанки Калузького району Івано-Франківської області в родині робітників. У 1984 р. закінчив середню школу № 3 м. Калуш та вступив до Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені Василя Стефаника на педагогічний факультет. У 1985 р. був призваний до лав Радянської армії, з якої демобілізувався навесні 1987 р. З цього часу продовжував навчання в інституті.

Протягом 1989-1990 рр., будучи студентом останнього курсу, ніс послух у Спасо-Преображенському Гошівському чоловічому монастирі Івано-Франківської єпархії.

У 1990 р. закінчив інститут і вступив до Київської духовної семінарії, а в 1993 р. - до духовної академії.

У 1996 р. на кафедрі історії Православ'я на Русі захистив дисертацію на тему "Церковні братства України й Білорусії як оплот Православ'я", здобувши ступінь кандидата богослів'я. Із серпня 1996 р. призначений викладачем і старшим помічником інспектора КДАіС.

21 вересня 1996 р. єпископом (архієпископом) Криворізьким і Нікопольським Єфремом (Кицаєм) висвячений у сан диякона, а 9 листопада 1996 р. Блаженнішим Митрополитом Володимиром - у сан священника. 20 березня 1997 р. пострижений у чернецтво з ім'ям Пантелеїмон.

До дня світлого Христового Воскресіння в 1997 р. Блаженнішим Митрополитом Володимиром нагороджений наперсним хрестом, а 9 липня 1997 р. - возведений у сан ігумена. З 1 серпня 1997 р. по 29 серпня 2004 р. - секретар Вченої ради Київської духовної академії.

До дня світлого Христового Воскресіння у 1998 р. нагороджений Хрестом із прикрасами, а за рік возведений у сан архимандрита. 29 травня 2000 р. призначений на посаду доцента кафедри Загальноцерковної історії Київської духовної академії. З травня 2001 р. по вересень 2005 р. - завідувач кафедри Загальноцерковної історії КДА.

З вересня 2005 р. - клірик Свято-Пантелеїмонівського жіночого монастиря у Феофанії (м. Київ), викладач і доцент кафедри філософії, політології та права Київського славістичного університету.

18 жовтня 2007 р. рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви архимандрит Пантелеїмон призначений єпископом Івано-Франківським і Коломийським.

Івано-Франківська єпархія (спочатку Галицька, пізніше Станіславська) утворилася внаслідок розподілу Львівської єпархії, яка у той час була сильною твердиною у боротьбі за чистоту православної віри під польським володінням. Прикарпатська земля багата на місця, де слава князівства Давньої Русі ще й нині жива, де картини боротьби за православну віру й особи, що брали в ній участь, відображені в назвах окремих місць, де збереглися пам'ятки Галицької Русі - це древній Галич, скит Манявський, Рогатин, Коломия та багато інших. Історія свідчить, що в 1141 р. Володимирко, правнук Ярослава Мудрого, залишив Перемишль і перейшов князувати в Галич над Дністром, об'єднавши в своїх руках Перемишлянське і Теремовлянське князівства. З того часу Галич став столицею Руського князівства із зануванням Галицької єпархії. Пізніше при князю Ярославу Осмомислу у 1165 р. згадується про першого Галицького єпископа Косму, який був поставлений у Галичі при Київському князю Юрію Долгорукому, синів Володимира Мономаха. Всі літописні дані узгоджуються з речовими доказами, знайденими в с. Крикос, яке побудоване на руїнах древнього Галича. Тут знайдено свідчення поховань православних владик із нагрудними хрестами, що мали символи святого розп'яття, орантою та емблемами святих євангелістів, роботами давньоруських майстрів. Про утвердження православної віри на Прикарпатті також свідчать старовинні знахідки, які збереглися до наших днів, - це євангелії 1144 р. та 1226 р., Свято-Успенський собор у Галичі (приблизно 1157 р.), церква святого Пантелеїмона 1200 р., яка діє до сьогодні, і ще близько 30 церков та часовень-ротонд, які гармонійно поєднували в собі романський і візантійський стилі.

З 1302 р. Галицька єпархія згадується як Галицька Митрополія. Пізніше західні землі руських князівств були приєднані до Польщі, що й привело до початку протистоянь православної та католицької віри. Так, у 1340 р. король Казимир III відмінив присягу в русичів Галіції про дотримання обрядів, прав та звичаїв православних підданих. Починаючи з 1350 р., польська влада стала наполягати на створенні у Галіції католицької митрополії, і в 1375 р.

спеціальною буллою Папа Римський дав дозвіл. Та незважаючи на наступ католицизму, населення Прикарпаття берегло свої історичні традиції, мову, побут і, звичайно, віру православному. Завдяки діяльності православних братств з осередками у Рогатині, Галичі, Болехові, Снятині та Коломиї стали з'являтися православні школи, а необхідність у книгах призвела до появи в Стратині та Крикосі типографій, якими керував Памва Беринда. При його участі були надруковані Літургійон (1604 р.), Требник (1606 р.), Крикоське Євангеліє. З'явилися православні монастирі на Прикарпатті: це Коломийський (одна з церков побудована в 1589 р., Благовіщенська, діюча й сьогодні), Угорницький (у цьому монастирі починав свій монашій подвиг прп. Іов Почаївський), а також Скит Манявський, який став дітищем співпраці видатних мужів православних - Іова Княгининського та Івана Вишеського. Скит був відкритий у 1612 р. і діяв до 1785 р. Надалі ця православна святиня Прикарпаття переживала кілька руйнувань та відроджень.

Незважаючи на гоніння та насильницьке відраження уніатства, історична приналежність до православної Русі завжди була в серцях галичан. У 1946 р. на об'єднавчому Львівському Соборі відродилася Станіславська єпархія Православної Церкви, яка пізніше стала Івано-Франківською. З 1946 р. по 1957 р. єпархію очолював архієпископ Антоній (Пільвецький), завдяки якому вдалося отримати приміщення для єпархіального управління, кафедральний собор та ще кілька храмів у місті. У 1957-1982 рр. єпархією керував архієпископ Йосип (Савраш). У 1982 р. на Івано-Франківську кафедру призначений архієпископ Макарій (Свистун), який управляв єпархією до 1990 р. Після владки Макарія кафедру очолив архієпископ Феодосій (Дикун), який перебував на кафедрі з 1990 р. по 1991 р. 1992 рік приніс неодноразово зміну правлячих архієреїв, і після нетривалого перебування на кафедрі єпископа Іларіона (Шукало) в цьому ж році на Івано-Франківську єпархію прибув владика Николай (Грох), який перебував до 19 жовтня 2007 р. З 19 жовтня 2007 р. керує Івано-Франківською єпархією Пресвященніший Пантелеїмон (Луговий), який прикладає немалі зусилля для утвердження Православної віри на прикарпатській землі, що знову і знову відроджується з попелища й запустіння.

Урочиста служба в день великомученика Пантелеїмона в храмі Василя Великого

Пасхальне богослужіння

Свято Вербної неділі

Служба в Свято-Духівському храмі м. Косів, ієрейська хіротонія

ЛУК'ЯНОВ ВАЛЕНТИН БОРИСОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
22 вересня 2006 року**

Голова правління - генеральний директор ВАТ "Часівоярський вогнетривкий комбінат".

Академік УТА, член редколегії журналів "Нові вогнетриви" (видавництво "Интернет Інжиніринг" м. Москва) та "Вогнетриви і технічна кераміка". Автор понад 10 наукових праць та 11 винаходів. Депутат Донецької обласної ради. Почесний громадянин міста Часів-Яр.

Народився 26 вересня 1941 року в м. Артемівську Донецької області. Закінчив Артемівський кераміко-механічний технікум, механічний факультет та Український заочний політехнічний інститут за спеціальністю "Машини та апарати хімічних виробництв".

Працював слюсарем, майстром пічного переділу, механіком дільниці, начальником відділення, заступником начальника цеху на різних вогнетривких підприємствах, керував Хрестофоровським заводом вогнетривких блоків і бетонів, Красногорівським вогнетривким, Красноармійським динасовим заводами.

На Часівоярський вогнетривкий комбінат Валентин Борисович прийшов директором у 1988 р. Сьогодні - це сучасне підприємство, що здійснює виробництво алюмосилікатних і карбідокремнієвих вогнетривких виробів, енергозберігаючих (шамотних і шамотно-каолінових легковажких виробів), вогнетривких матеріалів, добуває глину для вогнетривів і кераміки, формувальний пісок.

Споживачами вогнетривких виробів є підприємства чорної та кольорової металургії, коксохімії, машинобудування, енергетичної, цементної, гірничозбагачувальної, будівельної, харчової та низки інших галузей промисловості.

На комбінаті впроваджуються енергозберігаючі технології, велика увага приділяється охороні навколишнього середовища, диверсифікованості виробництва.

Програма розвитку ВАТ "Часівоярський вогнетривкий комбінат" включає детальне вивчення застосовуваних у вогнетривкій промисловості технологій, ринку вогнетривів, перспектив технічного розвитку споживачів продукції, технологічного устаткування, нової сировини та матеріалів, засобів механізації та автоматизації, визначення економічно вигідних шляхів впровадження, заміну старого устаткування і технологічних ліній на нові.

Важливими елементами соціальної політики, впровадженої на підприємстві, є добре організована охорона праці та налагоджений побут робітників, постійне зростання заробітної плати, матеріальна допомога працівникам комбінату, а також ветеранам війни та праці, видача безвідсоткових позичок, забезпечення вугіллям, путівками, навчання у вищих і середніх спеціальних навчальних закладах, дитячий оздоровчий центр "Часівоярець", прекрасний санаторій-профілакторій "Схід", у якому щорічно оздоровлюється близько семисот осіб, паліто працює Палац культури.

Значні кошти спрямовуються на добротність. За підтримки В.Б. Лук'янова в Часів-Ярі побудовано промисловий історико-краєзнавчий музей, музей - музичну вітальню І.Д. Кобзона, будується Храм Бориса та Гліба, випущено 14 краєзнавчих книг з історії краю, археології, спогадів учасників Великої Вітчизняної війни.

Підприємство під керівництвом В.Б. Лук'янова відзначено різними нагородами. З 1999 р. по 2004 р. він визнавався "Людиною року" міста Артемівська в різних номінаціях.

За видатні заслуги перед козацтвом України та УПЦ нагороджений вищим орденом козацтва України "За заслуги" та орденом "Козацька честь" I ступеня, йому присвоєно звання генерал-осавула (генерал-майор) козацтва.

Ділове кредо: "Краща нагорода - це успішні справи, якім служили!"

Храм Бориса і Гліба, що будується в м. Часів-Яр

ПРЕСНЯКОВ БОРИС МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2007 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця
II ступеня (1999 р.)
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2008 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)*

Президент ТОВ "Міліуса".

Нагороджений Дипломом і почесною відзнакою за співпрацю та участь у загальноукраїнському проєкті "Будівельний комплекс України", Дипломом і почесною відзнакою "Лідер-2007". Переможець Всеукраїнської програми "Роботодавці України".

Народився 24 березня 1951 року в с. Ромашківка Олександрійського району Волинської області.

У 1977 р. з відзнакою закінчив гідротехнічний факультет Українського інституту інженерів водного господарства в м. Рівне.

З початку трудової діяльності по 1994 р. Б.М. Пресняков очолював будівництво особливо важливих для держави об'єктів у м. Луцьк на посаді начальника дільниці.

Згодом працював головним інженером БУ "Промбуд-6" тресту "Волиньпромбуд". Будував ДПЗ-28, завод виробів із пластмас, завод "Іскра", житловий мікрорайон №4 та багато інших об'єктів у м. Луцьк.

У 1995 р. заснував та очолив будівельну фірму ТзОВ "Приватбудмонтажсервіс".

У 1998 р. очолив ТОВ "Міліуса".

Основним напрямом діяльності фірми "Міліуса" стали роботи із влаштування палевих фундаментів методом вдавлювання палі - це передова сучасна технологія фундаментування. Борис Михайлович Пресняков над новим методом вдавлювання палі працює вже 12 років. Його робота підтверджена 12 державними патентами.

Впроваджуючи передові технології, підприємство "Міліуса" виконало фундаменти понад 800 будинків та споруд у різних містах України.

Борис Михайлович з великою шаною ставиться до православної віри та Православної Церкви.

У 1997 р. колектив кваліфікованих інженерів на чолі з Борисом Михайловичем Пресняковим, за благословенням митрополита Луцького і Волинського Ніфонта, розпочав будівництво величної споруди в м. Луцьк - Собору Всіх Святих Землі Волинської. Собор, згідно із завданням на проєктування, розрахований на 3 тис. парафіян, а кращі зразки храмів Київської Русі XII-XIII ст. стали джерелом для створення його архітектурного образу.

П'ятикупольний собор, безумовно, буде одним із найбільших храмів держави, про що свідчать його розміри: 35х36 метрів, діаметр центрального купола - 9 м, висота храму - 72 м. Об'єкт є складним за технічними та технологічними рішеннями. Фундаменти Собору виконані за новими технологіями, методом вдавлювання палі типу "СВ" довжиною 9-11 м під навантаження 120 тонн.

Конструктивні елементи Нижнього Храму (стіни, арки, куполи, колони) виконані за монолітного залізобетону. Для цього на підприємстві розроблена спеціальна індивідуальна опалубка, що дала змогу вести будівництво ефективно та якісно.

Борис Михайлович Пресняков, як і всі православні християни, вірить, що величний Собор Всіх Святих Землі Волинської невдовзі стане на багато століть частиною Царства Небесного на цій Землі.

Під час церемонії нагородження біля Свято-Успенського собору Києво-Печерської лаври

САДОВОЙ СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
16 січня 2009 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2009 р.)
"Різдво Христове"
I (2008 р.) та II (2007 р.) ступенів*

Голова Голосіївської районної у м. Києві ради та державної адміністрації. Депутат Голосіївської районної ради чотирьох скликань. Член Всеукраїнського Об'єднання "Батьківщина". Член Чернігівського земляцтва м. Києва.

Нагороджений медалями "За відвагу" за успішно проведеною операцією - вивіз автоколонну з оточення, "Захиснику Вітчизни", нагрудним знаком "Знак Пошани", Грамотою міністра оборони України, нагрудним знаком Держком-підприємництва України, відзначений Подяками Прем'єр-міністра України та Київського міського голови, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Народився 1 жовтня 1963 року в с. Жовтнєве Менського району Чернігівської області.

Після закінчення середньої школи навчався у Чернігівському професійно-технічному училищі № 5. Трудову діяльність розпочав помічником машиніста тепловоза локомотивного депо Південно-Західної залізниці, м. Щорс Чернігівської області.

У 1983-1985 рр. проходив військову службу у Афга-

ністані. Після звільнення в запас продовжив трудову діяльність на залізниці, працював слюсарем на заводі ім. Патона та на будівельно-монтажній дільниці в м. Києві "Академбуд" АН УРСР.

Після "робітничих університетів" та Афганістану вирішив продовжити навчання та знайти своє покликання. Сергій Миколайович успішно закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка, за фахом - правознавець.

Діяльність на державній службі Сергій Миколайович Садовий розпочав у 1992 р. на посаді юрисконсульта - спеціаліста I категорії юридично-правового відділу Московської районної державної адміністрації м. Києва. Пройшов на ниві державної служби шлях від завідуючого юридично-правового відділу та завідуючого відділу виконкому Московської районної ради народних депутатів до заступника голови адміністрації.

Сергій Миколайович не зупинився на досягнутому, він прагне здобути більше знань та досвіду, який буде використаний на користь людям.

Так, у 1999 р. закінчив Академію державного управління при Президентіві України за спеціальністю "Державне управління", у 2001 р. - Академію праці і суспільних відносин Федерації Профспілок України, здобувши фах економіста.

На церемонії нагородження

Прийняття нових членів до
Спілки воїнів-інтернаціоналістів Голосіївського району

У 2002-2006 рр. - заступник голови Голосіївської районної у м. Києві державної адміністрації з майнових, правових питань та розвитку підприємництва. Чотири терміни поспіль обирається депутатом районної ради.

Вже майже 18 років Сергій Миколайович працює на майбутнє Голосіївського району.

Саме великий досвід спілкування з кожним мешканцем району, вміння слухати людей, природна щирість, здатність тримати слово та виконувати поставлені перед собою завдання допомогли Сергію Миколайовичу бути обраним в 2006 р. головою Голосіївської районної у м. Києві ради.

На сьогодні Сергій Миколайович співпрацює з громадськістю у сфері духовного відродження та збереження історичних цінностей. Як глибоко віруюча людина він переймається питаннями відновлення православних традицій: відбудова церковних храмів, каплиць, проведення релігійних свят. У своєму житті він керується Божою заповіддю: "Твори добро в тайні, тоді Господь твій воздасть тобі ...".

Як голова Голосіївської районної у м. Києві ради та державної адміністрації Садовий Сергій Миколайович докладає чимало зусиль і на підтримку творчих проєктів та обдарованої молоді. Так, у Голосіївському районі традиційними стали щорічні виставки дитячого малюнку. В районі стартував проєкт, направлений на виховання патріотизму в підростаючого покоління.

Вітання ветеранів Великої Вітчизняної війни

Відкриття першого будинку сімейного типу
для сім'ї Равевських у Голосіївському районі

Не забуває Сергій Миколайович опікуватись проблемами воїнів-інтернаціоналістів. Ця тема є для нього особливо болючою. Так, завдяки зусиллям Сергія Миколайовича та Голосіївської спілки ветеранів Афганістану був зроблений капітальний ремонт палати № 208 в Українському шпиталі для воїнів-інтернаціоналістів "Лісова поляна" в Пуша-Водиці.

Завдяки виважений та раціональній політиці керівництва Голосіївської районної у м. Києві ради та державної адміністрації Голосіївський район продовжує утримувати лідерство серед інших районів столиці з різних галузей. Безумовно, не може бути успіху в роботі без команди однодумців - серйозних і компетентних керівників, яких згуртував навколо себе Сергій Миколайович. Кожен напрям діяльності районної влади очолюють справжні професіонали своєї справи. "Я вкладаю в слово "команда" глибокий зміст, коротко кажучи - це люди, які вміють працювати по-сучасному разом, заради єдиної мети".

Сергій Миколайович разом з дружиною Світланою Григорівною виховують двох синів - Олексія (1990 р. н.) і Андрія (1996 р. н.). Усім серцем Сергій Миколайович та Світлана Григорівна бажують своїм дітям, щоб вони щиро любили рідний край і щоб кожний день приносив їм насолоду від життя, дотримуючись батьківського життєвого кредо: "Завжди робити добро людям!".

Вітання іменинників Голосіївського району
у День Незалежності України

На відкритті пам'ятника жертвам Голодомору
на Байковому кладовищі

СИМЕОН (Шостацький Володимир Іванович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
3 листопада 2002 року**

*Орден
Іоанна Богослова II ступеня (2007 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)*

Архієпископ Вінницький і Могилів-Подільський.
Тезоименитство - 14 вересня. Хіротонія - 4 травня
1996 р. На кафедрі з 10 червня 2007 р.

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радоне-
зького II ступеня (2002 р.), державним орденом "За заслу-
ги" III ступеня (2003 р.).

Народився 3 листопада 1962 року в с. Райківці Хмель-
ницької області в селянській сім'ї. У 1980 р. закінчив
середню школу. Служив в армії по 1982 р. З 1983 р. по
1987 р. навчався у Вінницькому медичному інституті, а
протягом 1987-1991 рр. - у Московській духовній семінарії.

6 грудня 1990 р. у Московському Давидовому монастирі
пострижений у чернецтво з ім'ям Симеон (на честь Симеона
Стовпника). 14 січня 1991 р. був рукоприкладений у сан ієро-
дьякона, а 28 квітня того ж року - в сан ієромонаха Святішим
Патріархом Алексієм II. З 1990 р. по 1994 р. ніс послух
у Давидовому монастирі Москви - доглядав за Патріаршою
резиденцією. У 1994 р. повернувся до України і став насель-
ником Свято-Успенської Києво-Печерської лаври та одночас-
но слухачем Київської духовної академії. 7 квітня 1995 р. воз-

ведений у сан ігумена, а 23 листопада того ж року - в сан
архімандрита. 4 травня 1996 р. у Києво-Печерській лаврі
Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї
України, хіротонісаний в єпископа відродженої стародавньої
Володимир-Волинської єпархії. 10 травня 2002 р. возведений
у сан архієпископа. Рішенням Священного Синоду УПЦ від
10 червня 2007 р. архієпископа Симеона (Шостацького) бу-
ло звільнено від управління Володимир-Волинською єпархією
та призначено правлячим архієреєм Вінницької кафедри з ти-
тулом Вінницький і Могилів-Подільський.

Вінницька єпархія заснована 7 вересня 1933 р. реорга-
нізацією з Вінницького вікаріатства Подільської і Брац-
лавської єпархії. З 1943 р. - Вінницька і Кам'янець-
Подільська, з 1945 р. - Вінницька і Брацлавська,
з 1990 р. - у складі УПЦ. 4 жовтня 1994 р. розділена
Указом Священного Синоду УПЦ на Тульчинську і Брац-
лавську з центром у м. Тульчин та Вінницьку і Могилів-
Подільську з центром у м. Вінниця.

Першим архієреєм на Вінницькій кафедрі був священ-
номученик єпископ Олександр (Петровський), один із ви-
датних архієпископів України. У 1934 р. він був членом
Тимчасового Патріаршого Священного Синоду при Зас-
тупнику Патріаршого Місцеблюстителя митр. Сергію (Стра-
городському). Єпископа Олександра змінив у 1937 р. свя-
щенномученик архієпископ Інокентій (Тихонов), 29 жовтня

він був заарештований, а в листопаді розстріляний у Вінниці.
Серед архієпископів новітнього періоду слід відзначити митро-
полита Агафангела (Савина) - постійного члена Священного
Синоду УПЦ (нині митрополит Одеський і Ізмаїльський) та
митрополита Макарія (Свистуна) - до 2005 р. голову
Синодального відділу зовнішніх відносин УПЦ. З 2007 р.
Вінницьку кафедру очолює архієпископ Симеон (Шостацький).

Вінницька єпархія складається з 12 благочинницьких
округів, у яких на 399 парафіях несуть служіння 300 свя-
щеннослужителів. Єпархія має 4 монастирі - три чолові-
чих: Свято-Усікновенський у с. Лядова Могилів-Поділь-

ського району, Свято-Іоанно-Богословський у с. Лемешівка
Калинівського району, Свято-Миколаївський у м. Шаргород
та один жіночий - Свято-Троїцький у смт Браїлів Жме-
ринського району. В єпархії діють 8 єпархіальних відділів,
зокрема історичний, релігійної освіти, у справах молоді,
катехизації і місіонерства, по взаємодії зі Збройними сила-
ми та іншими військовими формуваннями України, з благо-
дійності та соціального служіння, з громадських зв'язків та
прес-служба. При єпархії діють братства на честь Преподо-
бного Нестора Лігосиця та ікони Божої Матері "Скоро-
послушниця", видаються газети "Одигитрія" та "Седмиця".

*Подарунки дітям дитячого будинку
на свято святого Миколая*

*Освячення Престолу Спосо-Преображенського
кафедрального собору м. Вінниця (2007 р.)*

Під час Пасхального богослужіння

Хресний хід вулицями м. Вінниця (2008 р.)

*Блаженніший Митрополит Володимир
вітає архієпископа Симеона з 45-річчям*

*Архієпископ Симеон
з духовенством Браїлівського монастиря*

Благословіння парафіян

СОФРОНІЙ (Дмитрук Дмитро Савович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2002 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2000 р.)*

Митрополит Черкаський і Канівський.

Тезоіменитство - 12 квітня. Хіротонія - 9 серпня 1992 р. На кафедрі з 9 серпня 1992 р.

Нагороджений державною нагородою - орденом "За заслуги" II (2008 р.) та III (2003 р.) ступенів, орденами "Козацька слава" II ступеня (2001 р.), "За заслуги перед містом Черкаси" III ступеня, Українським державним науково-дослідним інститутом проектування міст "Діпромісто" удостоєний Золотої медалі за активне сприяння плідному співробітництву у розвитку містобудування та архітектури України, має звання академіка Малої академії архітектури і мистецтва (2005 р.). З 1998 р. митрополит Софроній - почесний громадянин міста Черкаси.

Народився 15 лютого 1940 року в с. Мнишин Гоцанського району Рівненської області. Після закінчення середньої школи в 1957 р. працював на будівництві, з 1960 р. по 1962 р. служив у лавах Радянської армії.

У 1962 р. вступив до Московської духовної семінарії, в 1966 р. - до Московської духовної академії, яку закінчив у 1970 р. зі ступенем кандидата богослов'я за роботу на тему "Значення дренньоруського образотворчого мистецтва в розвитку руської культури".

*Митрополит Софроній на храмовому святі
у Свято-Троїцькому Мотронинському жіночому монастирі*

З 1970 р. по 1972 р. залишився при Московській духовній академії професорським стипендіатом і співробітником Церковно-Архіологічного Кабінету та старшим екскурсоводом.

24 листопада 1968 р. єпископом Дмитровським Філаретом (Вахромєєв) рукоположений у сан диякона.

12 квітня 1971 р. - архимандритом Симоном, інспектором Московської духовної академії, пострижений у чернецтво з ім'ям Софроній на честь Святителя Софронія єпископа Іркутського. В 1971 р. нагороджений подвійним орарем.

7 січня 1973 р. архієпископом Дмитровським Філаретом (Вахромєєв) рукоположений у сан ієромонаха, в 1973 р. нагороджений наперсним хрестом, у 1977 р. возведений у сан ігумена.

У 1974-1979 рр. - викладач Московських духовних академії і семінарії. З жовтня 1979 р. - настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Старий Коврай Чорнобайського району Черкаської області. З 1980 р. по 1987 р. служив у храмі Різдва Пресвятої Богородиці м. Черкаси і Свято-Михайлівському храмі с. Полуднівка.

У 1981 р. нагороджений палицею, в 1984 р. - хрестом з прикрасами.

З 1987 р. - настоятель Свято-Преображенського храму м. Городище. З 1989 р. - настоятель Борисо-Глібського храму м. Бориспіль Київської області, благочинний Борис-

*Митрополит Софроній у Черкаській академії
пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля*

пільського округу, в 1992 р. возведений у сан архимандрита.

9 серпня 1992 р. у Свято-Пантелеймонівському храмі м. Києва архимандрит Софроній хіротонісаний в єпископа Черкаського і Канівського.

23 листопада 2000 р. возведений у сан архієпископа. 24 вересня 2008 р. возведений у сан митрополита.

За шістнадцять років перебування митрополита Софронія на Черкаській кафедрі кількість парафій зростає з 54 до 505, були відкриті парафії при лікарнях у м. Черкаси, відкрився парафії у виправних колоніях м. Черкаси та м. Умань. За цей період у Черкаській єпархії було зведено і освячено 62 храми, 28 храмів було реконструйовано і реставровано. Було відкрито 5 жіночих та 2 чоловічих монастирів. На сьогодні в Черкаській єпархії діють 126 недільних шкіл.

Особисто митрополитом Софронієм було розроблено і побудовано 6 храмів візантійського стилю, класичного українського бароко та оригінальний проект храму корабля, а також єпархіальне управління, братський корпус для Свято-Троїцького Мотронинського монастиря і два житлових будинки. В 2002 р. у м. Черкаси завершилося будівництво і був освячений найбільший в Україні Свято-Михайлівський собор, біля собору будується у вигляді голуба найвища дзвіниця в Україні заввишки 134 метри.

Митрополит Софроній є почесним членом Академії

Діти вітають митрополита Софронія з Різдом Христовим

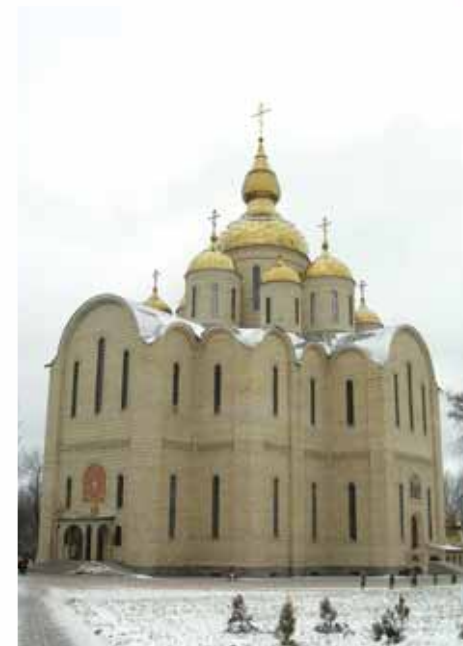
*Освячення Престолу в храмі на честь
Ікони Божої Матері "Неопалима Купина"*

архітектури України, входить до складу Архітектурно-містобудівної ради при управлінні архітектури та містобудування Черкаського міськвиконкому, також є членом Союзу урбаністів України. Читає лекції в Черкаській академії пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля та Черкаському інженерно-технологічному інституті.

У 2005 р. вийшли з друку книги "Проповіді Митрополита Софронія" та "Типикон", перекладений Владикою Софронієм українською мовою. Митрополит Софроній є автором ряду наукових робіт з іконографії, церковної археології і літургії.

У 2008 р. Рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви Черкаська єпархія була поділена на Черкаську і Уманську, до Уманської єпархії відійшли 8 районів Черкаської області. На сьогодні Черкаська єпархія налічує 12 районів Черкаської області, має 305 зареєстрованих парафій, на яких служать 178 священнослужителів. При Черкаській єпархії діє видавничий відділ; виходять газети "Голос Православ'я", "Віра, Надія, Любов", "Наша Віра", "Віра в Православ'я", які видає Дробрівське благочиння.

15-річчя Черкаської єпархії, залишаючись важливою віхою в її історії, є разом з тим тією межею, за якою шлях відродження триває. З ласки Божої і спільними зусиллями нам вдалося зробити багато. Але попереду на нас чекає ще більше справ.

*Свято-Михайлівський кафедральний собор у м. Черкаси,
збудований митрополитом Софронієм за власним проектом*

СОХА ВОЛОДИМИР ГЕОРГІЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
23 липня 2004 року**

Генеральний директор ТОВ "Хенкель Баутехнік (Україна)".

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, автор книг "Матеріали і технології в сучасному будівництві" та "Утеплення фасадів", номінант рейтингів "Золота Фортуна", "Людина року", "Кращі топ-менеджери України".

Володимир Георгійович знаний меценат і благодійник. За доброзичливість і милосердя, а також за допомогу в будівництві та реставрації храмів України Глава Держави Ватикан Його Святість Іоанн Павло II Папа Римський у березні 2004 р. нагородив В.Г. Соху орденом Золотого Хреста святих Петра і Павла.

Народився 10 грудня 1962 року в м. Городок Хмельницької області.

Після закінчення загальноосвітньої школи Володимир Георгійович, обравши фах будівельника, навчався у Київському інженерно-будівельному інституті.

Трудову діяльність Володимир Соха розпочав провідним інженером Мостобудівного тресту у м. Рига, Латвія. Після розпаду Радянського Союзу створив у Ризі будівельну компанію "Росса". Наступним кроком професійного зростання Володимира Георгійовича стала будівельна компанія "Lattex", яку він очолює у 1992 р.

У 1997 р. Володимир Георгійович Соха, повернувшись до України, очолює компанію "Хенкель Баутехнік (Україна)" з моменту її заснування. Він спрямував діяльність компанії на розвиток вітчизняної будівельної галузі, приділяючи значну увагу якості продукції та рівню обслуговування.

Компанія виробляє будівельні суміші Ceresit, Thomsit, шпалерні клеї Metylan, побутові клеї "Момент"; пропонує готові системи облицювання, теплоізоляції й оздоблення фасадів, системи влаштування підлоги, гідроізоляції і гідрофобізації. В асортименті є матеріали для підготовки поверхонь під оздоблення, шпалерні клеї, герметики, монтажна піна, "рідкі цвяхи", шпакатурки, побутові клеї.

У 2004 р. "Хенкель Баутехнік (Україна)" стала першою та єдиною компанією в галузі будівельних сумішей, що одержала міжнародний сертифікат системи управління

якістю ISO 9001:2000. Протягом десяти років компанія "Хенкель Баутехнік (Україна)" споруджує в Україні чотири заводи з виробництва сухих будівельних сумішей у Київській, Херсонській та Харківській областях. У квітні 2008 р. розпочато будівництво п'ятого заводу в м. Миколаїв Львівської області.

На чолі з В.Г. Сохою компанія "Хенкель Баутехнік (Україна)" є безперечним лідером ринку. Соціально активна позиція Володимира Георгійовича відображається в соціальній діяльності "Хенкель Баутехнік (Україна)". У рейтингу "Гвардія соціально відповідальних компаній" компанії була присвоєна найвища категорія "А".

Деякі роки поспіль у рамках всеукраїнської програми "Роботодавці України" "Хенкель Баутехнік (Україна)" визнана "Кращим роботодавцем року" серед компаній з чисельністю персоналу від 500 до 1000 осіб. Компанія ініціювала соціальний освітній проект "Хенкель Академія". В рамках проекту при підтримці Міністерства освіти та науки України були розроблені навчальні програми для викладачів і студентів будівельних ВПУ.

"Хенкель Баутехнік (Україна)" надає фінансову допомогу дитячим будинкам у Бортничах і Балаклі, чисельним проектам благодійних, релігійних та лікувальних закладів. За підтримки компанії "Хенкель Баутехнік (Україна)" був зведений храм Преображення Господнього в м. Києві.

Завод сухих будівельних сумішей у м. Вишгород

СТОЯНОВ МИКОЛА СТЕПАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
10 січня 2008 року**

Прокурор Миколаївської області.
Державний радник юстиції 3 класу.

Нагороджений нагородними знаками: "Подяка за сумлінну службу в органах прокуратури" I та II ступенів, Почесною відзнакою "Велика зірка України", Хрестом Пошани "Князь Святослав", нагородою Міжнародної ліги "Защиты человеческого достоинства и безопасности" орденом "Достоинство", відзнакою голови Миколаївської обласдержадміністрації "Святий Миколай Чудотворець" III ступеня, ювілейною медаллю "90 років органам прокуратури України" Української асоціації прокурорів. За високі показники в роботі неодноразово заохочувався грошовими преміями і подарунками керівництва Генеральної прокуратури України.

Народився 3 вересня 1959 р. на Одещині, у старовинному селі Червонознам'янка Іванівського району.

Батько, Степан Іванович, і мати, Єлизавета Олексіївна, - трудівники-хлібороби, все життя працювали не покладаючи рук, дбали про сина і на власному прикладі прищеплювали любов і повагу до праці, до істинних людських цінностей.

Характер майбутнього прокурора сформувався і загартовувався під час військової служби в лавах Збройних Сил тодішнього Радянського Союзу у 1977-1979 рр.

У 1986 р. успішно склав вступні іспити до юридичного факультету Одеського державного університету ім. І.І. Мечникова за спеціальністю "Правознавство". Після закінчення вищого навчального закладу розпочався його професійний шлях як прокурорсько-слідчого працівника.

У 1993 р. був стажистом прокуратури Київського району м. Одеси. За час роботи в правоохоронних органах пройшов шлях від помічника прокурора до заступника прокурора Одеської області - начальника управління нагляду за законністю оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства.

З січня 2003 р. старшого радника юстиції М.С. Стоянова було призначено прокурором Миколаївської області.

У 2005 р. він відшліфував свій професіоналізм, працюючи у Генеральній прокуратурі України.

У червні 2005 р., повернувшись до Миколаєва, очолив органи прокуратури Миколаївської області.

У своїй діяльності Микола Степанович постійно дбає про авторитет органів прокуратури Миколаївської області та високу ефективність їх роботи. Як результат, криміногенна ситуація в області стабілізувалася. Приділяє виключну увагу недопущенню порушень прав і законних інтересів неповнолітніх. За його ініціативи прокуратура області взяла шефство над Мішково-Погорілівською школою-інтернатом Миколаївської області, де живуть і навчаються 300 дітей, хворих на туберкульоз, половина з яких дітсириоти або позбавлені батьківського піклування.

Дбаючи про зростання професійної майстерності підлеглих прокурорів, слідчих працівників, прокурор області організував роботу одного з найкращих в Україні кабінетів криміналістики, обладнаному за останнім словом техніки. За його ініціативи відремонтовано приміщення як прокуратури області, так і міських та районних прокуратур, усі прокуратури забезпечені автотранспортом. Ошатні кабінети обладнані комп'ютерною технікою. Послідовно розв'язуються й житлово-побутові проблеми прокурорських працівників. Професійність, тверда віра у верховенство Права, нетерпимість до несправедливості, закладені з дитинства любов і повага до людей та загальнолюдських цінностей слугували тим великим поштовхом, що сформував у Миколи Степановича активну громадянську позицію та пріоритети духовності. Незважаючи на щільний робочий графік, він постійно опікується справою відродження Свято-Михайлівського Пелагійського монастиря, що височить серед південних безмежних степів у Новобузькому районі Миколаївської області. За його сприяння побудовано дорогу до храму, який знаходиться на території монастиря, ремонтуються унікальні приміщення храму. Також узяв участь у створенні нових дзвонів, відлитих майстрами м. Дніпропетровська і м. Воронежа (Росія).

Творячи добрі справи, дбаючи про відродження стародавньої святині, М.С. Стоянов, як кожний православний християнин, по камінчику збудовує свою душу, привносить духовність у цей світ.

З дружиною Тетяною Леонідівною, яка викладає гуманітарні предмети в Одеському державному університеті ім. І.І. Мечникова, мають трьох дітей: доньку Галину та двох синів - Ярослава і Владислава.

ШЕВЧЕНКО ІВАН ПРОКОПОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
15 вересня 2002 року**

*Ордени
"Різдво Христове" I ступеня (2001 р.)
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2001 р.)
преподобного Іллі Муромця III ступеня (2008 р.)*

Голова наглядової ради ТОВ "Фірма "Вісла".

Депутат Северодонецької міської ради V скликання, очолює постійну депутатську комісію з питань будівництва, архітектури, земельних відносин, охорони навколишнього середовища і розвитку селищ.

За радянських часів був нагороджений майже всіма можливими трудовими відзнаками, а саме: "Ударник п'ятилетки", "Победитель соцсоревнования", "Ударник коммунистического труда"; неодноразово заносився на Дощку пошани, до "Книги Почета" та "Книги Трудовой Славы" автопідприємства. Має медалі "За трудовую доблесть", "Ветеран труда", "За освоение целинных земель", безліч подяк, почесних грамот, цінних та пам'ятних подарунків. У 2007 р. отримав відзнаку "За заслуги перед містом Северодонецьком". 12 травня 2004 р. за будівництво Свято-Христо-Різдвяного храму Української Православної Церкви нагороджений Почесним знаком "Золотая звезда" за присвоєнням звання "Действительного кавалера потомственного ордена "Честь, Благие дела, Слава" імені Ярослава Мудрого.

Народився 15 червня 1942 року в с. Камнівка Сватівського району Луганської області у родині колгоспників.

У 1949 р. пішов до першого класу. Провчившись сім років, вступив до Сватівської автошколи, яку закінчив у 1958 р. Два роки працював шофером у Камнівському колгоспі імені Фрунзе. З 1960 р. по 1961 р. освоював цілині землі, працюючи шофером Рубцовської автобазы Алтайського совнагоспу.

З 1961 р. по 1964 р. проходив дійсну військову службу в лавах Радянської армії. Після служби прийшов до Северодонецька, де влаштувався на автобазу шофером, а вечорами вчився у школі робітничої молоді.

У 1973 р. став водієм-наставником, а з 1974 р. по 1981 р. обіймав посади начальника автоколонни та заступника начальника автопідприємства з експлуатації.

У 1977-1983 рр. навчався у Донецькому політехнічному інституті, після закінчення якого отримав диплом інженера-механіка. Впродовж 1981-1995 рр. був керманічем низки міських житлово-комунальних підприємств.

З 1995 р. по 2005 р. Іван Прокопович працював заступником міського голови Северодонецька.

Одразу, тільки розпочавши трудову діяльність, І.П. Шевченко привернув до себе увагу керівництва своїм серйозним ставленням до роботи, вмінням чітко її плану-

вати, вдумливістю та неабиякими організаторськими здібностями. Подальший трудовий шлях був неухильно спрямований вгору, і на яких би посадах не довелось працювати, усіди були в пригоді його працелюбність, відповідальність, творчий підхід, вміння чути і розуміти людей, спроможність сприймати чужий біль, як власний. Недаремно, протягом чотирьох скликань (XIX, XX, XXI, V) мешканці Северодонецька віддавали за нього свої голоси під час виборів до міської ради. У 1995 р. міський голова В.О. Грицишин запропонував Івану Прокоповичу посаду свого заступника з питань капітального будівництва, тому що у складний час економічних негараздів була потрібна саме така завзята, наполеглива і рішуча людина.

Спочатку йому вдалося у стислі строки, на межі неможливого, побудувати життєво важливі тепловий і каналізаційний колектори. Потім у послужному списку Івана Прокоповича з'явилися міжлікарняна аптека, паталогоанатомічний корпус. П'ять каплиць на в'їздах до міста, пожежавення газифікації прилеглих до міста селищ, будівництво житла, ремонт автошляхів, пам'ятник воїнам-переможцям у Великій Вітчизняній війні - це неповний перелік найпомітніших справ.

Окремо слід відзначити збудований Меморіал учасникам міжнародних локальних конфліктів. Аналогів подібному Меморіалу в Україні немає. На мармурових дошках (а їх 24) вказані держави, яким надавалась допомога за участю Радянської армії, Військово-Морського Флоту, КДБ, МВС колишнього СРСР.

Найбільше його талант керівника вищого рівня розкрився під час спорудження унікального за своїми формами, пропорціями, технічними і конструктивними рішеннями Свято-Христо-Різдвяного храму на 1500 віруючих. Коли Іван Прокопович взявся за цю справу, крім закладеної першої цегли та бажання побудувати храм, нічого більше не було. Доводилося і вмовляти працювати будівельників без зарплатної плати, і знаходити добродіїв, на чій кошти, переважно, його й було побудовано до 2000-річчя Різдва Христового. Своєю величчю та красою храм завдячує творчій думці Івана Прокоповича.

Мешканці села Камнівка, що у Сватівському районі Луганської області, пишуться своїм славновісним

земляком. Адже завдяки саме йому їхнє село різко відрізняється від сусідських. Освітлення вулиць, капличка на місцевому цвинтарі, дільничий лікар, який щомісяця відвідує селян, - все це благодійницькі справи Івана Прокоповича. Мала батьківщина, де поховані батько та мати, неперечно тягне його до себе. Не минає й тижня, щоб він не відвідав рідне село. Сільськогосподарські угіддя, свиноферма, городництво - це, так би мовити, сільський бік насиченого справами нинішнього життя Івана Прокоповича. А ще є фірма "Вісла", депутатські справи, робота у депутатській комісії.

ТОВ "Фірма "Вісла" створена у 1995 р. Це сучасне підприємство, на якому працює близько 100 осіб. Спектр виконуваних робіт - широкий та різноманітний. Ремонтно-будівельні, сільськогосподарські роботи, в тому числі тваринництво, торгівля, громадське харчування, виготовлення ритуальної атрибутики та надання ритуальних послуг, благоустрій міста, переробка сільгоспродукції, транспортні послуги. В ідальні, яка розташована на території підприємства, під час обідньої перерви безкоштовно харчуються робітники. Це є суттєвим чинником стабільності трудового колективу.

Одним з напрямів роботи підприємства є ритуальні послуги. Коли людину спіткає горе, часто буває обмаль часу, щоб встигнути владнати всю процедуру прощання з близькою людиною. І дуже добре, що існує такий заклад, який може вирішити всі проблеми одночасно. Підприємство має свій магазин з величезним асортиментом різноманітного товару, транспорт, ідально. У спеціально оформлених залах проходить поминальні обіди, і в місті немає іншого закладу громадського харчування, в якому б у подібній затишній обстановці гідно і красиво відбувався один з необхідних атрибутів православного обряду.

Дружина І.П. Шевченка - Євгенія Павлівна, 1942 р.н., - пенсіонерка.

Син - Шевченко Володимир Іванович, 1973 р.н., - директор ТОВ "Фірма "Вісла".

Донька - Кушнір Кароліна Іванівна, 1968 р.н., - працює у приватній фірмі програмістом.

Життєве кредо: "Жити заради людей. День прожито марно, якщо не вдалося нікому допомогти".

Свято-Христо-Різдвяний храм

Вручення І.П. Шевченку Блаженнішим Володимиром ордена преподобного Іллі Муромця

Меморіал учасникам локальних конфліктів, побудований за власним проектом І.П. Шевченка

Капличка у рідній Камнівці

УЛИНЕЦЬ ЕРНЕСТ МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
26 квітня 2007 року**

*Орден
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня (2006 р.)*

Начальник Департаменту пожежної безпеки Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Генерал-майор служби цивільного захисту.
Депутат Закарпатської обласної ради.

Нагороджений медаллю "За безупречну службу" III ступеня (1988 р.), нагрудним знаком "За отличную службу в МВД".

За значний внесок у розбудову України, заслуги перед українським народом та Українською Православною Церквою і благодійну діяльність нагороджений знаком ордена "Святий Дмитро Солунський" IV ступеня з присвоєнням титулу "Воїн Ордену "Святий Дмитро Солунський".

Народився 1 серпня 1959 р. в м. Мукачєво Закарпатської області.

З 1978 р. по 2003 р. проходив службу в органах внутрішніх справ України: інспектор відділення пожежної охорони Мукачєвського районного відділу внутрішніх справ Закарпатської області (08.1981-09.1985); начальник відділення пожежної охорони Мукачєвського районного

відділу внутрішніх справ Закарпатської області (12.1985-06.1991); заступник начальника, він же керівник групи держпожнадзора по обслуговуванню сільської місцевості 4-ї самостійної державної пожежної частини по охороні м. Мукачєво (06.1991-12.1996); заступник начальника, керівник групи держпожнадзора по обслуговуванню сільської місцевості 4-ї самостійної державної пожежної частини м. Мукачєво Управління МВС України в Закарпатській області (12.1996-04.1999); начальник 4-ї самостійної державної пожежної частини м. Мукачєво відділу державної пожежної охорони Управління МВС України в Закарпатській області (04.1999-02.2003).

З 2003 р. - служба в Міністерстві України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Велику увагу Ернест Михайлович приділяє відродженню та розвитку козацтва в Україні. За активну життєву позицію та вагомий внесок у відродження козацтва Міжнародна громадська організація (МГО) "Козацтво Запорозьке" нагородила його орденом "Козацька слава" II ступеня.

За заслуги з відродження духовності в Україні та утвердження Української Православної Церкви нагороджений орденом святого рівноапостольного великого князя Володимира III ступеня.

*Знак ордена
святого рівноапостольного князя Володимира
III ступеня*

Вішання працівників Департаменту пожежної безпеки

Урочистий момент вручення нагороди

БАБАНСЬКИЙ ВАСИЛЬ МАРКОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
23 липня 2006 року**

Директор ТОВ "Саражинка" Балтського району Одеської області, голова ради сільськогосподарських підприємств, депутат районної ради.

Заслужений працівник сільського господарства.

Народився у 1953 році в с. Саражинка Балтського району Одеської області. За освітою Василь Бабанський історик.

Василь Маркович зростав у селі, в щирій селянській родині, проймаючись селянським духом. Перш ніж очолити агрофірму, він пройшов школу комсомольської і партійної роботи, чітко усвідомлюючи, що передусім це школа роботи з людьми. Він і нині очолює районну організацію Партії регіонів, а після розпаду Радянського Союзу був представником Президента України в Балтському районі.

Василь Бабанський - людина істинно від землі, яка добре знає ціну подільського поля і селянської праці.

У 2000 р. він створив приватну агрофірму, яку в листопаді 2004 р. реорганізував у товариство з обмеженою відповідальністю "Саражинка", об'єднавши під його штадгартами власників місцевих земельних паїв, колишніх колгоспників.

У травні 2006 р. міністр агропромислової політики України підписав наказ про присвоєння ТОВ "Саражинка" статусу сільськогосподарства, яким товариство пишається і пам'ятає про те, що статус цей дуже відповідальний.

Сьогодні товариство "Саражинка" - надійний, агрономічно підготовлений і технічно оснащений партнер київських та одеських селекціонерів. Співпрацюючи з такими провідними одеськими селекціонерами, як академік Микола Литвиненко, доктор біологічних наук В. Січкара та кандидат сільськогосподарських наук В. Серіков, господарство культивує в себе надійні елітні сорти пшениці "Українка одеська", "Писанка", "Вікторія одеська", щоб забезпечувати ними північні райони Одещини і значну частину районів Вінниччини та інших областей.

Свого часу В. Бабанський зі своїми колегами - головним агрономом Олегом Гуровським та агрономом Азою Гуровською - виграв міжнародний тендер на новітні досягнення французьких селекціонерів-генетиків з метою виведення елітних сортів насіння соняшнику і кукурудзи на

саражинських полях. Сьогодні тут виведено і нові сорти озимої м'якої пшениці: Служниця, Годувальниця та Княгиня Ольга. Про перспективи цих сортів свідчить той факт, що врожайність Служниці сягає 96 ц/га, а Годувальниці - 112 ц/га. Навіть якби сталося так, що саражинцям не вдалося б виграти французький тендер, все одно, як вважають Бабанський та його фахівці, в 2009 р. молоде господарство зможе забезпечувати виробництво елітного насіння повним самофінансуванням, без залучення кредитних ресурсів.

У товаристві працюють 76 фахівців - найкращих спеціалістів району. З 400 га просапних жоден гектар не обробляється вручну. Сьогодні заробітна плата провідних спеціалістів становить 1600-2400 грн на місяць, нема жодної копійки боргів перед державою ні з податків, ні з фондів.

Товариство "Саражинка" також займається і тваринництвом. Нині у господарстві 800 свиней (наступного року планується довести перспективне елітне поголів'я цих тварин до тисячі особин), 300 овець, велике поголів'я птиці.

Василь Маркович знає проблеми свого села і проблеми села в масштабі всеукраїнському. Тому він постійно піклується про його відродження, допомагає сільській школі, з великою повагою ставиться до духовної культури та історичних пам'яток. Хтозна, як би склалася подальша доля храму, спорудженого ще десь у середині XIX ст., що молитовно марить посеред цього села, якби під свою опіку не взяв його сам Бабанський. Щоб відродити його, Василь Маркович не шкодував ні часу, ні коштів. Остаточо занедбаний у часи радянської влади цей храм постає нині справжнім шедевром храмового мистецтва. Це б пак: чудової краси іконостас, настінні розписи, викладена старовинною плиткою підлога, реставрований цегляно-решітчатий мур навколо церковного обійстя, обсадженого високими корабельними соснами... І для Бабанського це не просто храм, не просто ще одна церковна та архітектурна інституція - це елемент відродження селянської душі. А коли селянин відродить у собі дух і душу істинного хлібороба, тоді й село відродиться так, як заповідало йому людьми і Господом, самою історією.

БАЙТАЛА МИХАЙЛО РОМАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 травня 2007 року**

Заступник начальника Державного департаменту пожежної безпеки Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи (Держпожбезпеки МНС України).

Народився 8 березня 1962 р. в м. Жидачів Львівської області.

Батько - Байтала Роман Йосипович (1939 р. н.).

Мати - Байтала Софія Миколаївна (1939 р. н.).

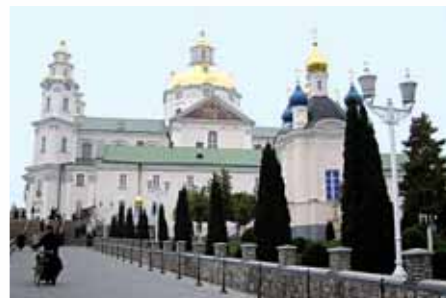
Дружина - Байтала Світлана-Ірина Богданівна (1965 р. н.).

Син - Байтала Володимир Михайлович (1987 р. н.).

Дочка - Байтала Марія Михайлівна (1990 р. н.).

У 1979 р. Михайло Романович Байтала закінчив Жидачівську середню школу № 1. Того ж року вступив до Львівського пожежно-технічного училища МВС СРСР, під час навчання у якому брав активну участь у спортивному житті закладу, був членом збірної команди училища зі спеціального шестиборства, виступав на республіканських змаганнях.

Після закінчення училища у 1982 р. був направлений для подальшого проходження служби до Сколівського райвідділу внутрішніх справ Управління внутрішніх справ Львівської області та призначений на посаду інспектора держпожнагляду.

Свято-Успенська Почаївська лавра

У січні 1983 р. Михайло Романович Байтала переведений на посаду інспектора держпожнагляду самостійної воєнізованої пожежної частини № 1 з охорони Червоноармійського району м. Львова.

У вересні 1985 р. призначений на посаду інспектора держпожнагляду Жидачівського райвідділу внутрішніх справ.

Упродовж 1985-1991 рр. навчався (заочно) у Львівському політехнічному інституті за спеціальністю "Промислове та цивільне будівництво", здобувши кваліфікацію інженера-будівельника.

З січня 1992 р. працював на посаді старшого інспектора самостійної державної пожежної частини № 13 з охорони м. Стрий і Стрийського району, а з серпня 1992 р. був призначений на посаду начальника цієї ж частини.

У вересні 2003 р. Михайло Романович призначений на посаду начальника відділу державної інспекції цивільного захисту та техногенної безпеки ГУ МНС України у Львівській області, а з січня 2004 р. працював на посаді начальника відділу державної інспекції цивільного захисту та техногенної безпеки ГУ МНС України у Львівській області.

З листопада 2005 р. М.Р. Байтала призначений на посаду заступника начальника Державного департаменту пожежної безпеки МНС України.

Свято-Духовський монастир-скит Почаївської лаври

ВОЛОДИМИР (Мороз Віорел Лазарович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
30 липня 2000 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця III ступеня (1998 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
Ювілейні медалі
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007) (2007 р.)*

Архієпископ Почаївський. Вікарій Київської митрополії, намісник Свято-Успенської Почаївської лаври.

Тезоіменитство - 28 липня. Хіротонія - 3 грудня 2000 р. На кафедрі з 3 грудня 2000 р.

Нагороджений орденами "За заслуги" III ступеня (2002 р.), "Козацька Слава" II ступеня (2003 р.), Грамотами Священного Синоду Української Православної Церкви за старанні труди на славу святої Церкви (2004 р.) та в пам'ять про святкування 70-річного ювілею Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України (2005 р.). 5 серпня 1990 р. в честь 750-річчя Свято-Успенської Почаївської лаври Святішим Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм II нагороджений хрестом з прикрасами.

Народився 15 серпня 1959 року в с. Молодія Глибочького району Чернівецької області в селянській сім'ї.

У 1976 р. закінчив 10 класів Молодівської середньої

школи. З 1976 р. по 1977 р. працював на заводі "Легмаш" у м. Чернівці. У 1977-1979 рр. проходив службу в лавах Радянської армії у Ленінградській області. З 1979 р. по 1980 р. працював завідувачем складу Чернівецького єпархіального управління.

У 1980 р. прийнятий на послух у Почаївську лавру. В 1982 р. одягнений у рясфор намісником архимандритом Іаковом і зарахований до числа братії лаври. В 1983 р. намісником лаври архимандритом Миколаєм в Успенському соборі Почаївської лаври пострижений у монашество з нареченням імені Володимир.

24 квітня 1983 р. митрополитом Львівським і Тернопільським Миколаєм рукоположений у сан ієродиякона, 9 вересня 1984 р. - в сан ієромонаха. В 1988 р. закінчив Московську духовну семінарію. У 1989 р. возведений у сан ігумена та призначений на послух ризничого лаври. В 1990 р. організував у Почаївській лаврі чоловічий хор. 24 червня 1991 р. переведений у клір Чернівецької єпархії і призначений намісником Свято-Іоанно-Богословського чоловічого монастиря в с. Хрещатик. 7 липня 1992 р. возведений у сан архимандрита єпископом Чернівецьким і Буковинським Онуфрієм. 28 вересня 1992 р. переведений в Свято-Успенську Почаївську лавру і призначений на послух регента чоловічого хору, а також економа лаври.

Рішенням Священного Синоду УГПЦ від 27 липня

1996 р. призначений намісником Свято-Успенської Почаївської лаври.

3 грудня 2000 р. Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України возведений у сан єпископа Почаївського, вікарія Київської Митрополії, намісника Свято-Успенської Почаївської лаври, 9 липня 2006 р. владіку Володимира возведено в сан архієпископа.

Весь час свого перебування в Свято-Успенській Почаївській лаврі владика Володимир опікується підтриманням слави однієї з найстаріших пам'яток нашої історії. Літопис Почаївського монастиря бере свій початок ще за часів Київської Русі. У 1240 р. декілька монахів, рятуючись від Батиневої навали, тікають зі спаленого Києва і знаходять собі притулок у малообжитій місцевості в горах Волині. Місце свого усамітнення називають Почаїв в пам'ять про річку Почайну, на березі якої стояв колись іхній монастир.

В цей час інокі, як і вся Православна Русь, зверталися в своїх молитвах до Божої Матері про заступництво. Одного разу, як передає літопис, інокі вийшли після вечірньої молитви і побачили Пресвяту Богородицю, яка стояла у вогняному стовпі. Вона явилася їм на скелі подібно неопаліймій купині, залишивши на камені відбиток своєї правої Стопи, звідки й нині витікає цілюща вода. Це явлення було і благословінням, і заступництвом Богоматері для благочестивих насельників нещодавно заснованої обителі. Згодом в пам'ять про це чудо інокі збудували першу церкву на честь Успіння Божої Матері біля підніжжя гори.

Час минав, слава Святої гори росла та ширилася. У 1559 р. через Волинь проїжджав грецький митрополит Неофіт. На запрошення багатії поміщиці Анни Гойської архіпастир залишається спочити в її замку від тяжкої дороги. При від'їзді, в подяку за теплу гостинність, митрополит Неофіт передає в благословіння для цієї благочестивої родини свою родову ікону Божої Матері. Більше 30 років знаходилася ікона у маєтку Анни Гойської. І тут трапляється чудо. Рідний брат цієї поміщиці, який від народження був сліпим, просить на колінах у Цариці Небесної зцілення - і прозирає. Анна Гойська в 1597 р. переносить чудотворний образ на Почаївську гору. Вона робить значні пожертви на користь

монастиря: землі, сінокоси, десятину збіжжя від збору її маєтку, декілька сіл. З цього часу започатковується спільножиттєвий монастир на Почаївській скелі (до того він був печерним). У 1604 р. на Святу гору приходить преп. Іов (Желізо), який через своє сурове аскетичне життя невдовзі стає ігуменом обителі. Завдяки невтомному піклуванню преп. Іова в обителі були засновані друкарня і школа. У 1649 р. збудована церква на честь Святої Трійці зі Стопою Богородиці всередині храму (до того слід Стопи 400 років знаходився під відкритим небом). Сюди помістили чудотворну ікону Божої Матері. Тоді ж обитель було обнесено муром з вежами, збудовані інші храми, житло для монахів, господарські споруди. В кінці XVIII ст. будується архітектурний ансамбль Почаївської обителі: Успенський собор, храм преп. Іова, чернецькі келії, друкарня та ін. У 1833 р. Священний Синод присвоєно монастирю статус лаври. Обитель стає великим духовним та просвітницьким центром. На початку XX ст. було возведено Троїцький собор, відбудовано Свято-Духівський монастир-скит.

І ось у 1990 р. Почаївська лавра урочисто святкувала свій 750-літній ювілей. При монастирі відкриті недільна школа, духовна семінарія. У 1996 р. Почаївська лавра одержала статус ставропігійного монастиря, священноархимандритом якого став Блаженніший Володимир (Сабодан), Митрополит Київський і всієї України. У серпні 1997 р. обитель відсвяткувала 400-річний ювілей перенесення чудотворної ікони Богородиці із замку Анни Гойської на Святу гору. В 2000 р. на території лаври побудовано і освячено каплицю в пам'ять 2000-річчя Різдва Христового. У 2002 р. Свята обитель збагатилася ще однією святинєю - нетлінними мощами преподобного схигумена Амфілохія, прославленого в народі цілителя. Православною Церквою причислено його до святих 12 травня 2002 р. У 2003 р. біля дзвіниці побудовано "Альтанку", так званий літній Олтар, в якому у великі свята відбувається Божественна Літургія. Вдень і вночі братія Святої лаври в молитовному подвигу. Твердість їх віри вселяє надію, що Почаївська лавра залишиться твердиною Православ'я, пристанищем чернецького життя і джерелом духовної наснаги віруючих православного світу.

Внутрішнє убранство
Свято-Успенського кафедрального собору

Урочисте богослужіння
в Свято-Успенському кафедральному соборі

Архієпископ Володимир благословляє мирян

Свято-Успенська Почаївська лавра

БОНДАРЕНКО ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
18 жовтня 2005 року**

Заступник генерального директора ВП "Рівненська АЕС" з питань економіки.

Має почесне звання "Заслужений енергетик України". Кандидат технічних наук.

Народився 24 листопада 1945 року в селищі Дзержинськ Житомирської області.

У 1977 р. Володимир Миколайович, приїхавши на РАЕС, почав створення турбінного цеху, який і очолює. Став комплектувати для цеху кадри, займався монтажем, налагодженням, потім введенням в експлуатацію всіх чотирьох турбін та гідротехнічного устаткування першого енергоблока, заклав основи моніторингу ґрунтових вод на майданчику станції. Його розробками з оптимальних режимних і конструкторських параметрів, які забезпечують стабільну та надійну роботу системи проміжної сепарації і проміжного перегрівання, скористалися турбіністи на інших станціях. Окремі рішення, які втілює ним у турбінному господарстві РАЕС, запозичила АЕС "Пакш" в Угорщині. Володимир Бондаренко брав участь у формуванні структури атомної галузі, становленні економічної служби на атомних електростанціях України, створенні галузевих фондів - поведження з радіоактивними відходами, зняття АЕС з експлуатації, фонду ядерного паливного циклу тощо.

Автор ряду винаходів. Його інженерні рішення стали основою для підручника, методичних розробок.

Володимир Миколайович, вертаючись з далеких доріг додому, мимоволі завжди дивиться у бік собору.

З ентузіазмом, як і тодішній директор Володимир Коровкін, підтримав ідею спорудити храм. У непростий час, коли будівництво четвертого енергоблока ледве жевріло, сподіватися на централізовані капіталовкладення не доводилося. В.М. Бондаренко доклав неможливі зусилля, аби знаходити кошти для будівництва. Розуміючи, що ніякими державними планами не передбачено спорудження храму, він все ж залучив у союзники тих, хто теж пройнявся християнським бажанням громади звести духовну святиню.

А ще було задумано, щоб поруч із собором спорудити будинок для одиноких престарілих, інвалідів, заснувати духовний просвітницький центр. І це теж реалізували.

Володимир Бондаренко не міг не бути собою й у справі будівництва собору - всю життєву мудрість, талант організатора поклав на службу релігійній громаді. Коли будівництво храму було включено до титульного списку об'єктів соціальної програми в рамках пуску четвертого енергоблока РАЕС, він продовжував опікуватися, аби все робилося гідно, зі смаком.

Закономірно, що в день відкриття храму у задривній молитві було проголошено й ім'я Володимира Миколайовича, а пісенспіви хору возвеличили чуйність і благородство його серця.

Коли у Кузнецовську настає престольне свято Володимира, засноване після освячення собору, тисячі вірян піднімаються по схилу до храму, розуміючи, як непросто було створити цю святиню.

У цей день якимось по-особливому і Володимир Бондаренко співміряє свої клопоти перед запаленою свічкою, дякуючи, що судилося бути корисним, що поруч кохана дружина Євгенія, з якою вчилися в одному класі, а потім в одному місті Одесі, що сини своїми шляхами йдуть впевнено: В'ячеслав працює тут, на АЕС, начальником зміни станції, а Віталій у столиці займається банківською справою.

...Спасо-Преображенський собор підноситься над містом. І в цьому великий сенс, бо звідси, згори, починається молитва, яка осяє помисли і діла атомників.

Спасо-Преображенський собор

ВРЯШНИК ОЛЕКСАНДР АНДРІЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
4 травня 2005 року**

Генеральний директор Приватної виробничо-комерційної фірми, голова Дніпропетровського обласного осередку Української біоенергетичної асоціації, член Будівельної Палати Дніпропетровської області, член Ради асоціації промисловців і підприємців м. Дніпропетровська, член організації роботодавців м. Дніпропетровська, член спілки підприємців малих, середніх і приватизованих підприємств України.

Олександр Андрійович відзначений Дипломом та пам'ятною медаллю номінанта альманаху "Золота книга української еліти" (2001 р.), Дипломом у номінації "Бізнес-Олімп" Дніпропетровської міської ради (2004 р.), Дипломом Дніпропетровської міської організації роботодавців, Почесним дипломом "Золотий Меркурій" I та II ступенів Дніпропетровської обласної державної адміністрації та Торгово-промислової палати (2005 р.); Подяками голови Дніпропетровської облдержадміністрації (2005 р.), Теруправління Держнаглядхоронірації по Дніпропетровській області, Почесною грамотою за вагомий особистий внесок у розвиток міста від Дніпропетровського міського голови, Подякою президента УСПП (2007 р.), Дипломом "Переможець огляду підприємств області за 2007 р." управління житлово-комунального господарства Дніпропетровської облдержадміністрації та обкому профспілки, Почесним дипломом "Меркурій Придніпров'я" (2008 р.). Удостоєний звання "Відмінник житлово-комунального господарства України" (2003 р., 2005 р.); наказом міністра регіонального розвитку та будівництва України присвоєно звання "Почесний працівник будівництва та архітектури" (2008 р.).

Нагороджений Грамотою за старанні труди на славу Святої Православної Церкви (2003 р.), Грамотою Митрополита Дніпропетровського і Павлоградського Іринія за активну участь у справах благодійності, в благословення за старанні труди на славу святої Православної Церкви (2008 р.).

Народився 6 вересня 1956 року на Дніпропетровщині. Протягом 1971-1975 рр. навчався в хіміко-механічному технікумі м. Дніпропетровськ. В 1975 р. направлений на ПО "Азот" у м. Рівне старшим апаратником. Протягом 1975-1977 рр. - служба в Радянській армії. З 1977 р. - інженер-технолог лакофарбового заводу м. Дніпропетровськ.

У 1981-1985 рр. - старший інженер-механік на підприємстві "Металозавод" м. Дніпропетровськ. З 1987 р. - начальник ПВВ "Росинка" м. Дніпропетровськ. З 1989 р. - заступник генерального директора НПО "Синтез" м. Дніпропетровськ. З 1992 р. - директор ПП "ЮВА" м. Дніпропетровськ.

З 1994 р. - засновник і генеральний директор ПВКФ "Дніпро-Десна", розташованої у м. Дніпропетровськ.

У 2004 р. закінчив економічний факультет Державного інституту післядипломної освіти керівників і спеціалістів металургійного комплексу України; в 2008 р. - курс за програмою "Почесний консул" Дніпропетровського національного університету факультету післядипломної освіти.

Підприємство "Дніпро-Десна" спеціалізується з розробки та впровадження в експлуатацію систем опалення, водопостачання, вентиляції і кондиціонування; виконує будівельні роботи. З початку зародження підприємства його стратегічним напрямом є новітні технології збереження енергоресурсів та зменшення шкідливих викидів у навколишнє середовище.

В Україні розвивається напрям біоенергетики. Під керівництвом Олександра Андрійовича виконується робота з впровадження методів нетрадиційної енергетики. Незабаром розпочнеться виробництво опалювальних котлів, які працюють на твердому, рідкому і газоподібному паливі. Для цього використовуються попередньо гранульовані відходи сільського господарства та деревопереробної промисловості.

Олександр Вряшник з великою повагою ставиться до духовної культури. З Божою допомогою бере участь у будівництві храмового комплексу, настоятелем якого є протоієрей Георгій (Вольховський). Цей комплекс складається з храму святого рівноапостольного князя Володимира, храму преподобного Нестора Літописця, недільної школи та майстерень у Ленінському районі м. Дніпропетровська.

Олександр Андрійович одружений. Дружина Валентина Григорівна працює начальником відділу кадрів. Мають двох дорослих дітей: сина Андрія та доньку Лію. Життєве кредо О.А. Вряшника: "Перш ніж прийняти рішення - поспішіться. Посміхніться за будь-яких обставин, навіть скрутних, - і тільки тоді приймайте рішення. Не втрачайте з людьми душевного контакту. Це - найдорожче".

ГИЧ МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
25 листопада 2002 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця III ступеня (2004 р.)
преподобного Іллі Муромця II ступеня (2005 р.)
преподобного Агапіта Печерського II ступеня (2005 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Заступник генерального директора ЗАТ "Нова лінія".
Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня,
Київським міським головою - нагрудним знаком "Знак
пошани" (2002 р.), Почесною грамотою Кабінету Міністрів
України (2003 р.), Почесною грамотою Верховної Ради
України (2005 р.), Почесною грамотою Міністерства
внутрішніх справ України (2001 р.), присвоєно почесне
звання "Заслужений юрист України".

Народився 7 листопада 1962 року в с. Єрковці.
З 1980 р. по 1982 р. служив у лавах Радянської армії.
Після демобілізації Михайло Миколайович на два роки
влаштувався працювати в столиці робочим-прохідником
"Київметробуду". У 1984-1988 рр. навчався у Харків-
ському юридичному інституті ім. Ф.Е. Дзержинського, по
закінченні якого повернувся працювати до Києва слідчим
Харківського РВВС міста Києва. Тут Михайло Мико-
лайович Гич реалізував себе вже не тільки як високо-
класний професіонал, а ще й як активний громадський діяч.

Протягом 1992-2001 рр. - заступник голови Харків-
ської районної державної адміністрації м. Києва. Після
проведення адміністративно-територіальної реформи з жов-
тня 2001 р. по квітень 2007 р. працював на посаді заступ-
ника голови Дарницької районної у м. Києві державної
адміністрації.

У 1990 р. обирався депутатом Київської міської ради,
заступником голови мандатної комісії. У травні 2000 р. під
час довиборів був обраний депутатом Київради від 67 ви-
борчого округу, а в березні 2002 р. був повторно обраний
депутатом Київради та заступником голови постійної комісії
з питань бюджету і соціально-економічного розвитку.

На посаді депутата Київської міської ради Михайло
Миколайович зробив значний особистий внесок у станов-
лення та розвиток місцевого самоврядування в Україні.
Впродовж трьох скликань брав активну участь у норма-
творчій діяльності Київради, всіляко сприяв становленню
взаємодії представницького та виконавчого органів місце-
вого самоврядування столиці. Докладав значних зусиль для
соціально-економічного розвитку Дарницького району сто-
лиці, будівництва нових житлових масивів та об'єктів
соціально-культурного призначення. За сприяння Михайла
Гича та безпосередньої його участі як депутата були збу-
довані та введені в експлуатацію станції метро "Бориспіль-
ська" та "Вирлиця", електродепо "Харківське".

Освячення церкви Архистратига Михаїла в с. Єрковці
(листопад 2000 р.)

Після освячення Свято-Ольгівської церкви

Упродовж депутатства було споруджено 42 приміщен-
ня для консервів у будинках. Щороку проводився благо-
устрій території мікрорайону; виділялися кошти для ремо-
нту під'їздів будинків, встановлення дверей з кодовими
замками, капітального ремонту покрівель у житлових будів-
лях. Були виконані роботи зі спорудження двох біоветів,
які в січні 2006 р. відкриті для користування населення
мікрорайонів за адресами: вул. Драгоманова, 15-а та
вул. Декабристів, 10. Були придбані меблі для облашту-
вання конференц-залу Співки воїнів-інтернаціоналістів
(ветеранів Афганістану) Дарницького району.

Наприкінці ХХ ст. за ініціативи та фінансової підтримки
уродженця села М.М. Гича в селі Єрковці був зведений
новий храм Архистратига Михаїла, освячений Митрополитом
Володимиром у листопаді 2000 р.

Мати Марія Романівна - людина глибоко віруюча,
раніше співала в церковному хорі, і, напевне, її віра пере-
далася її синові. Михайло Гич, досягнувши в житті чимало,
не забув свою рідну землю, повернувся в село, щоб зробити
щось добре для своїх земляків.

У Єрковцях одразу звели цілий комплекс, що скла-
дається із храмової споруди, дзвіниці, церковної школи,
санітарних приміщень, колодязя. Храмове приміщення
всередині просторе і вміщує до 200 віруючих. Коштом
мецената М.М. Гича в церкві був встановлений різьблений

іконостас (робота майстрів Вінницької обласної майстерні),
замовлені ікони для іконостасу (живопис виконували в
майстерні "Благовіст" м. Біла Церква), відлиті дзвони
(приватна фірма у Сумській області), споруджено два кіоти,
здійснено розпис храму (художник Кутенков Олександр
Іванович із м. Золотоноша). Церковна школа, збудована
у комплексі в Єрковцях, стала першим подібним закладом
у районі. Меценати подбали про те, щоб вона відразу була
мебльована, обладнана всім необхідним. У школі планува-
лося навчити сільських дітей історії релігії, музиці, образо-
творчому мистецтву. До цього загальноосвітня школа та її
працівники не мали ніякого відношення, всі ці турботи
взяли на себе настоятель храму о. Леонід та матушка,
які мають церковну спеціальну освіту.

У 2005 р. завдяки ініціативи та меценатству корінного
єрковчанина М.М. Гича - справжнього патріота України,
який віддано любить своє рідне село, глибоко поважає
земляків, щиро пишається своєю батьківщиною та її та-
лановитими людьми, - до 550-річчя села був надрукований
нарис історії "Єрковці. Історія села Переяславського
краю".

До 1100-річчя м. Переяслав-Хмельницький у серпні
2007 р. за сприяння та кошти М.М. Гича була видана
книга "Православні храми Переяславщини. Історія.
Дослідження. Сучасність".

Закладка каменю під будівництво храмового комплексу
(травень 2000 р.)

Установка та освячення дзвонів церкви в с. Єрковці

Після освячення церкви (листопад 2000 р.)

Освячення нового пам'ятника захисникам села
та односельчанам у роки ВВВ (2001 р.)

ЄВЛОГІЙ (Гутченко Євген Анатолійович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
13 грудня 1998 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2002 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейні медалі
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)
"Харківський Собор - 15 років" I ступеня (2007 р.)*

Єпископ Сумський і Охтирський. Голова Богословсько-канонічної комісії при Священному Синоді Української Православної Церкви. Член Церковного суду УПЦ.

Тезоіменитство - 7 вересня. Хіротонія - 25 листопада 2007 р. На кафедрі з 17 листопада 2008 р.

Нагороджений орденами РПЦ - преподобного Сергія Радонезького III ступеня (2000 р.), преподобного Серафима Саровського III ступеня (2005 р.), святого благовірного князя Даниїла Московського III ступеня (2006 р.), архіпастирсько грамотою (1996 р.).

Народився 21 березня 1967 року в м. Одеса. У 1992 р. закінчив Одеську духовну семінарію і вступив до Московської духовної академії. 20 серпня 1991 р. призначений викладачем Одеської духовної семінарії.

20 жовтня 1991 р. архієпископом Одеським і Ізмаїльським Лазарем (Швецем) пострижений у чернецтво і в

цьому ж році 27 жовтня висвячений у сан ієродиякона. 19 серпня 1992 р. возведений у сан ієромонаха митрополитом Одеським і Ізмаїльським Агафангелом. 23 квітня 1993 р. нагороджений наперсним хрестом. 22 жовтня 1994 р. возведений у сан ігумена. З 1994 р. по 1998 р. - благочинний Свято-Успенського Патріаршого чоловічого монастиря м. Одеси. 28 квітня 1995 р. нагороджений хрестом із прикрасами. 13 грудня 1995 р. возведений у сан архимандрита. Ректор Одеської духовної семінарії протягом 1998-2007 рр. Протягом 2001-2007 рр. - член єпархіальної ради Одеської єпархії.

Рішенням Священного Синоду УПЦ від 14 листопада 2007 р. архимандриту Євлогію призначено бути єпископом Кременчуцьким і Хорольським.

Рішенням Священного Синоду УПЦ від 17 листопада 2008 р. звільнено від управління Кременчуцькою єпархією і призначено єпископом Сумським і Охтирським.

Перші згадки про християнське населення на території сучасної Сумщини датуються кінцем X - початком XI ст. Ці землі входили до складу Чернігівського і Переяславського князівств Київської Русі, на початку XI ст. тут були організовані єпископії, а в багатьох містах і селищах споруджені християнські храми.

До середини XVII ст. південні кордони Російської держави проходили по Білгородській лінії укріплених міст.

Відтоді й розпочалося заселення Дикого поля - російських земель, спустошених ордами Батия. Українські козаки та селяни, які тікали з Правобережної України від гніту польських панів і кривавих справ унії, слободами селилися на території сучасної Харківської і частково Сумської, Донецької, Луганської, Білгородської, Курської та Воронезької областей. Так заселялася Слобідська Україна. Церкви й монастирі Слобідської України входили до складу Патріаршої області, а з 1667 р. - до складу заснованої Білгородської єпархії, на чолі якої стояли митрополити.

До кінця 70-х років XVIII ст. одна частина території нинішньої Сумської області належала до Білгородської єпархії (Охтирське, Лебединське, Путивльське і Сумське духовні правління); інша - до Київської (Конотопське, Глухівське, Кролевецьке і Роменське духовні правління). Створювалися духовні правління в Харкові, Лебедині, Охтирці, Сумах.

До 1799 р. церкви Слобідської України перебували у віданні білгородських архієпископів, як і громадяни Слобідської України - у віданні білгородських воевод і Білгородської губернської канцелярії.

У грудні 1796 р. була утворена Слобідсько-Українська губернія з 11 повітами, а 16 жовтня 1799 р. заснована Слобідсько-Українська і Харківська єпархія, кордони якої збігалися з кордонами намісництва, а потім і губернії.

Сумська єпархія була заснована 9 листопада 1866 р. як Харківське вікарство. Припинила існування під час сталінських гонінь 1935 р. Однак після звільнення Сум восени 1943 р. від німецько-фашистських загарбників 4 грудня 1943 р. владика Корній (Попов) приніс покаяння в гріху розколу, був прийнятий у сан і призначений єпископом Сумським і Охтирським. Вікарну єпархію було повністю відновлено.

У 1945 р. рішенням Священного Синоду Руської Православної Церкви була створена самостійна Сумська єпархія, до складу якої увійшли такі благочиння: Охтирське, Білопільське, Великописарівське, Глинське, Глухівське, Грунівське, Конотопське, Кролевецьке, Краснопільське, Лебединське, Недригайлівське, Миропольське, Путивльське, Роменське, Середина-Будське, Смілівське, Сумське, Таалаївське, Тростянецьке, Штеповське, Шосткинське. У червні 1993 р. з єпархії виділена незалежна Глухівська.

Поєднує приходи й монастир на територіях Охтирського, Білопільського, Великописарівського, Краснопільського, Лебединського, Липоводолинського, Недригайлівського, Роменського, Сумського та Тростянецького районів Сумської області. Кафедральне місто - Суми. Кафедральні собори - Спасо-Преображенський та Покровський.

Загальна кількість парафій - 233, храмів - 101, молитовних будинків - 88.

Літургія у Кафедральному соборі

Літургія у Кафедральному соборі

Зустріч архієрея у м. Пирятин

Богослужіння Владика

Хресний хід Владика

КАЛЬНИЙ ВЛАДИСЛАВ ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
25 січня 2003 року**

Голова Київської міської колегії адвокатів. Голова Атестаційної палати Київської міської кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури.

Має державні нагороди: Почесне звання "Заслужений юрист України", орден "Знак Пошани", 4 медалі, Почесну грамоту КМУ, грамоти та подяки державних органів і громадських організацій України та зарубіжних країн. Прийнято почесні звання: "Народний посол України", "Почесний член Спілки юристів України". Лауреат другого Всеукраїнського конкурсу "Юрист року". За заслуги перед УПЦ нагороджений орденом святого архістратига Михаїла. Всеукраїнським фондом "Українське Народне Посольство" нагороджений трьома орденами Миколи Чудотворця та орденом "За високий професіоналізм".

Народився 25 січня 1940 року на Київщині.

У 1966 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка.

З 1962 р. Владислав Іванович Кальний - на юридичній роботі: в установах культури, суду, народного господарства, центральних апаратів Міністерства соціального забезпечення та Міністерства юстиції України.

У 1977 р. був обраний головою Київської міської колегії адвокатів, а в 1993-2006 рр., крім цього, - головою Київської міської кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури. З 2006 р. - голова Атестаційної палати цієї комісії.

Протягом 1993-2003 рр. - член Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури при Кабінеті Міністрів України.

В.І. Кальний - віце-президент Міжнародного союзу (Співдружності) адвокатів; член ради Спілки юристів України; дійсний третейський суддя; член редколегії журналу "Право України" та газети "Адвокатура"; президент Київського фонду правової допомоги.

Обирався першим віце-президентом Світового Конгресу українських юристів, заступником голови Спілки юристів України, депутатом Київської міської та Шевченківської районної рад, у профспілковій та інші органи. Підтримує професійні та дружні відносини з організаціями й окремими юристами багатьох країн світу.

Владислав Іванович очолює своїми знаннями та досвідом. З 1969 р. займається викладацькою роботою у вузах м. Києва. Він - професор Академії муніципального управління.

Сьогодні В.І. Кальний - визнаний фахівець юриспруденції, знаний та вельми поважаний громадський діяч. До його фахової думки прислухаються як вітчизняні, так і зарубіжні спеціалісти.

А ще Владислав Іванович - добра та щира людина, готова віддати всі свої сили на благо рідної Вітчизни. І саме ця його риса високо оцінена Митрополитом Володимиром та Українською Православною Церквою.

Біля коляски (ясел), де народився Ісус Христос
(м. Віфлієм)

У храмі Господнім
(м. Єрусалим)

КОСТЮК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
22 квітня 2002 року**

*Орден преподобного Іллі Муромця
II (2007 р.) та III (2004 р.) ступенів
Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Начальник Головного управління МНС України в Рівненській області, генерал-майор служби цивільного захисту. Член-кореспондент Міжнародної академії наук екології та безпеки життєдіяльності.

За час служби відзначений понад 30 нагородами, у т. ч. відомчими медалями "За бездоганну службу" II та III ступенів, відзнакою МВС України "За сприяння органам внутрішніх справ України", нагрудними знаками МВС України "Кращому працівникові пожежної охорони" та "За відзнаку в службі" I та II ступенів, Почесною відзнакою МНС України, відзнакою МНС України "За відвагу в надзвичайній ситуації" II ступеня, срібною медаллю "Незалежність України" (2003 р.). Лауреат Міжнародного відкритого рейтингу популярності та якості "Золота Фортуна".

Народився 16 травня 1955 року. Закінчив Львівське пожежно-технічне училище МВС України (1975 р.), Український інститут інженерів водного господарства (1981 р.), Національний університет "Острозька академія" (2006 р.). У 1972-2003 рр. проходив службу в органах внутрішніх справ. З лютого 2003 р. понині служить у МНС України.

"Найбільшою цінністю нашої держави є людина, її життя та здоров'я, недоторканість і безпека" - цей постулат є основою діяльності підрозділів МНС Рівненщини. Приклади відваги, рішучості, самовідданості, проявлені рівненськими рятувальниками під час виконання службових обов'язків, начоно свідчать про те, що Народна служба порятунку - 01 об'єднує у своїх лавах сильних духом, загартованих часом і випробуваннями людей. За вісім місяців 2008 р. підрозділами Головного управління МНС України в Рівненській області за сигналом "Тривога" було здійснено понад 1000 виїздів на ліквідацію надзвичайних ситуацій та пожеж, під час яких було врятовано життя 29 осіб, у т. ч. 5 дітей, та матеріальних цінностей на суму майже 16 млн грн. За цей же період рівненські рятувальники 145 разів виїжджали для надання допомоги населенню в різних надзвичайних ситуаціях. Значний та небезпечний шлях у 2008 р. пройшла група піротехніків АРЗ Головного управління МНС в області. На їх рахунок - понад 50 виїздів, у ході яких було успішно знешкоджено 1077 вибухонебезпечних боеприпасів часів Другої світової війни. Дивлячись на розмаїття функцій, покладених на працівників МНС, можна з упевненістю сказати, що випадкових людей в Головному управлінні МНС у Рівненській області немає. Товариське плече, почуття високої відповідальності, співчуття чужому горю - ось штрихи до портрета співробітника Народної служби порятунку Рівненщини.

Вручення М.В. Костюку священного ордена
Митрополитом Київським і всієї України

Рівненські рятувальники завжди напоготові

МАРИНІНА ІРИНА НИКИФОРІВНА

**Нагороджена орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
3 червня 2001 року**

Голова правління ВАТ "Київський будинок побуту "Столичний".

Народилася 25 травня в м. Рівне в сім'ї талановитих і шанованих людей. Закінчила Ірпінський індустріальний технікум, а згодом - приладобудівний факультет КПІ. Розпочала трудову діяльність у НДІ гідроприладів інженером, була секретарем комсомолу, згодом - заступником секретаря парткому. Після закінчення Вищої партійної школи очолила промислово-транспортний відділ Залізничного райкому партії.

У 1979-1990 рр. - заступник, перший заступник голови Залізничного райвиконкому м. Києва. З 1990 р. - директор Будинку побуту "Столичний", а з 1994 р. - голова Правління.

ВАТ "Київський будинок побуту "Столичний" є комплексним підприємством з надання побутових та інших (більше 70 видів) послуг населенню м. Києва.

У 1999 р. підприємство започаткувало у своїй структурі модельно-конструкторський підрозділ, на базі якого у співдружності з провідними модельєрами готуються та представляються на Всеукраїнських акціях прет-а-порте "Сезони моди" власні колекції одягу. Уже реалізовано 19 таких колекцій, що позитивно впливає на рейтинг "Столичного". Остання мала назву "Молодість 2008". Це своєрідне поєднання вікового, емоційного та духовного стану жителя нашої планети.

ТМ "Столичний" представляє свої колекції на престижних акціях, презентаціях, бере участь у благодійних та соціальних проектах. Крім того, безкоштовно надаються послуги інвалідам, що мешкають у Шевченківському районі м. Києва, різним громадським організаціям.

Завдяки мудрому і стратегічному керівництву підприємство нагороджено дипломом Міжнародного Академічного Рейтингу популярності та якості "Золота Фортуна", а також Почесним дипломом та призом "Європейська якість" у рамках Міжнародної іміджевої програми "Лідери XXI століття". За спільним рішенням Європейської асамблеї бізнесу (Великобританія) та Асамблеї ділових кіл (Україна) ТМ "Столичний" стала вітчизняним брендом індустрії одягу.

Визнання і шанування колективу висловлені Київською міською державною адміністрацією - третій раз поспіль підприємству надано звання "Зразкове підприємство побутового обслуговування м. Києва".

Ірина Никифорівна має багато нагород, як державних, так і світських; отримала почесні грамоти та подяки. Її особисті якості є цінностями вічними: духовність, благородство, природний розум, жіноча мудрість, талановитість, відкритість і чесність. Любить бувати в Києво-Печерській лаврі, Китаєвській пустині, у Свято-Воскресенській церкві у Зазим'ї.

Нагородження орденом святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня

Ірина Мариніна та дизайнер Едуард Насіров.
Колекція "Молодість 2008"

МІШУКОВ ОЛЕГ ВАСИЛЬОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2003 року**

Перший проректор Херсонського державного університету, директор Херсонського академічного ліцею при ХДУ, завідувач кафедри світової літератури і культури, депутат Херсонської обласної ради.

Доктор філологічних наук, професор, дійсний член АПСН Росії, почесний член Міжнародної слов'янської академії освіти ім. Я.А. Коменського.

Керівник держбюджетної наукової теми МОН України з історії європейського театру і драматургії, президент Херсонської обласної організації Малої Академії наук України, голова обласної організації Асоціації культурологів України.

Член Національної спілки журналістів України, Міжнародної спілки письменників, Національної спілки театральних діячів України, спеціалізованих вчених рад двох вузів Москви, художньої ради Херсонського академічного театру ім. М. Куліша.

Головний редактор наукового збірника "Південний архів" (філологічні науки), голова спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій з літературознавства.

Нагороджений багатьма відзнаками: почесними званнями "Заслужений діяч мистецтв України" (2003 р.), "Заслужений працівник культури України" (1996 р.), медаллю "За наукові досягнення", іменним годинником від Президента України (1999 р.), іменною зброєю від МВС України (2000 р.), ювілейними медалями МВС України (2001 р.), СБУ (2001 р.), Державного Департаменту України по виконанню покарань (2002 р.), ДПАУ (2002 р.), медаллю ім. В. Сухомлинського (2007 р.), Почесною грамотою Верховної Ради України (2007 р.) та Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2007 р.). Лауреат Всеукраїнської програми "Лідери регіонів" (2002 р.).

Народився 14 жовтня 1963 року в м. Ялта Автономної Республіки Крим.

З 1987 р. працював викладачем кафедри російської і зарубіжної літератури ХДУ, а з вересня того ж року обіймав посаду заступника декана філологічного факультету.

Впродовж 1990-1992 рр. - стажист Харківського національного педагогічного університету ім. Г. Сковороди,

де наприкінці квітня 1993 р. захистив кандидатську дисертацію на тему "Жанри декабристської мемуаристики".

З вересня 1993 р. приступив до обов'язків декана факультету.

Саме за ініціативою О.В. Мішукова в 1994 р. був створений Херсонський академічний ліцей при ХДУ, директором якого він є.

25 січня 2000 р. у Львівському національному університеті ім. І. Франка О.В. Мішуковим захищено докторську дисертацію на тему "Історія русів у європейському контексті". У лютому цього ж року призначений професором кафедри історії світової літератури і культури, з січня 2000 р. - академік Академії педагогічних і соціальних наук Росії.

Олег Васильович Мішуков - режисер-постановник вистав "Ревізор" (2003 р.), "Пам'ять серця" (2005 р.), "Вовки і вівці" (2007 р.) у Херсонському академічному музично-драматичному театрі ім. М. Куліша, концертних програм на сценах Національного палацу "Україна" (м. Київ), Херсонської області, Ялти, Одеси, Харкова та інших міст. Автор і ведучий телевізійного історико-культурного циклу "Ностальгія", телециклу "Театральний роман".

Професор Олег Васильович Мішуков - автор близько 200 наукових публікацій (в Україні, Росії, Грузії, Польщі, Болгарії, ФРН, Великій Британії), у тому числі 7 монографій і підручників: "Мемуаристика декабристів" (1996 р.), "Історія русів у контексті доби першої половини XIX ст." (1997 р.), "Європейський контекст. Історія русів" (1999 р.), "Прервалась Связь времен" (2002 р.), "Русская мемуаристика первой половины XIX в.: проблемы жанра и стиля" (2007 р.), двох підручників.

Науковий керівник аспірантів (м. Херсон, м. Москва) з російської, української та зарубіжної літератури, історії європейського театру XIX-XX ст., творчої спадщини К.С. Станіславського, культури Середньовіччя.

Найприємнішим у своїй роботі Олег Васильович вважає працю з молоддю, а в людях більш за все цінує оптимізм, творчий підхід до справи. Мета його життя - жити, головний життєвий принцип - гарно жити.

НИКОДИМ (Горенко Віктор Васильович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 липня 2005 року**

*Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Єпископ Володимир-Волинський і Ковельський.
Хіротонія - 4 червня 2007 р. На кафедрі з 10 червня 2007 р.

Має державну нагороду - орден "За заслуги" III ступеня (2008 р.).

Народився 26 лютого 1972 року в с. Залісся Чорнобильського району Київської області. Після смерті матері в 1980 р. батько одружився вдруге, і родина переїхала на постійне місце проживання у м. Чорнобиль.

У 1986 р. після аварії на ЧАЕС родину було евакуйовано у м. Кривий Ріг.

У 1987-1991 рр. навчався у Криворізькому музичному училищі, здобувши фах вчителя музики та співи.

Протягом 1991-1993 рр. служив в армії; звільнений у запас.

З 1995 р. ніс послух у Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі, з липня 1996 р. - в архієпископа Володимир-Волинського і Ковельського Симеона.

14 грудня 1996 р. єпископом Симеоном у Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі у храмі на честь Всіх преподобних Києво-Печерських рукоположений у сан диякона. 25 грудня призначений штатним дияконом Свято-Успенського кафедрального собору м. Володимир-Волинського.

10 грудня 1998 р. возведений у сан протодиякона. В цьому ж році вступив на заочний сектор Київської духовної семінарії, яку закінчив у 2002 р.

3 червня 2001 р. у Свято-Успенському кафедральному соборі м. Володимир-Волинського єпископом Симеоном висвячений у сан священника. 2 березня 2002 р. у цьому ж храмі єпископом Вишгородським Павлом був звершений чернечий постриг за нареченням імені Никодим на честь святого Никодима, таємного учня Ісуса Христа.

19 травня 2002 р. Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України возведений у сан ігумена, 24 вересня 2003 р. - у сан архимандрита.

З 27 серпня 2006 р. призначений секретарем Володимир-Волинської єпархії.

31 травня 2007 р. рішенням Священного Синоду УПЦ обраний єпископом Шепетівським і Славутським.

4 червня 2007 р. рукоположений у сан єпископа.

10 червня 2007 р. рішенням Священного Синоду УПЦ єпископ Володимир переведений на Володимир-Волинську єпархію.

Володимир-Волинська єпархія була заснована святым рівноапостольним князем Володимиром у 992 р. і є однією з найдревніших єпархій на Русі.

Як свідчить історія, першим єпископом кафедри був Стефан Болгарин, а його першим собором - храм Успіння Божої Матері, який не зберігся до нашого часу, від нього залишився лише фундамент, і це місце сьогодні називають "стара катедра".

У 1160 р. князь Мстислав Ізяславович побудував новий прекрасний храм, присвятивши його також Успінню Пресвятої Богородиці. Цей храм, що зветься Мстиславовим, і понині є кафедральним собором єпархії.

Резиденцією Володимирських єпископів до 1495 р. був Зимненський монастир, поки не був збудований "єпископський замок" при соборі. Коли віра Православна стала поширюватися далеко від Володимира і кількість віруючих зростала, постала потреба поділу Володимирської єпархії, а тому в 1137 р. з неї виділяються Галицька і Утрівська (яка в 1323 р. стала Холмською), в 1288 р. - Луцька єпархії, а пізніше й інші єпархії західного регіону. Славний град Володимир за князя Романа Ізяславовича став столицею могутньої слов'янської Волинсько-Галицької держави. В кафедральному соборі вінчалися та коронувалися на престол великі князі, в ньому підписувалися міждержавні і торгові договори, тут приймали почесних гостей, у цьому храмі знаходили собі вічний спокій єпископи та князі славної володимирської землі. Проте з часом історія стала мінятися в гірший бік для православних та єпархії.

У 1596 р. Володимирський і Луцький єпископи Іпатій Потій і Кирило Терлецький підписали з Римом Брестську унію, що поклало початок братовбивчій війні на релігійній основі і гонінню на православних.

У 1621 р. на прохання гетьмана Петра Сагайдачного Єрусалимський патріарх Феофан відновив українську пра-

вославну ієрархію, але вона вже не мала сили й можливості керувати. Всюди панували католики, а Володимирському єпископу Ізекію (Йосифу) Курцевичу король не дозволив прихати у Володимир, і той змушений був керувати єпархією на відстані. Через те в 1625 р. Володимирська єпархія як православна припинила своє існування і була приєднана до Луцької, але згодом і вона була ліквідована.

Після другого поділу Польщі в 1793 р. для Західної України і Білорусії була відкрита єпархія у Мінську. З неї в 1795 р. було виділене Волинське вікаріатство в м. Житомир, яке в 1799 р. стало самостійною єпархією. Житомирський архієрей мав декілька вікарних єпископів. У 1891 р. у Володимир призначається Преосвященний Паїсій Виноградов, а з 1908 р. по 1921 р. вікаріатство очолював святий Фадей Успенський, який згодом прийняв мученицьку смерть від рук більшовиків. У радянський період наступив час нових гонінь і переслідувань. І знову Володимир лишається без єпископа, навіть вікарного.

Однак воля Божая і промисел Божий повернули історію назад. 3 травня 1996 р. Священним Синодом УПЦ було прийняте рішення про відродження древньої Володимирської кафедри на Волині. Першим єпископом відродженої єпархії став Преосвященний Симеон (Шостацький) з титулом "єпископ Володимир-Волинський і Ковельський".

Після розділення Волинської області на дві самостійні

єпархії до Володимирської кафедри ввійшло 8 північно-західних адміністративних районів, в яких розміщено 12 благочинь. На той час було 167 храмів, 148 священників, 2 монастирі: Милецький чоловічий і Зимненський жіночий.

Нелегко приходилося на початках правлячому архієрею - треба було все починати з нуля. Не було приміщення єпархіального управління, житла для єпископа. Траплялися непорозуміння із владою, пов'язані з розколом. Тільки восени 1999 р. церкви було повернуто будівлю "єпископського замку".

З допомогою Божою поступово налагодилася єпархіальне життя, і нині Володимир-Волинська єпархія є повноцінною складовою Української Православної Церкви.

Сьогодні Володимир-Волинська єпархія налічує 235 парафій. В них проходить служіння 220 священників. Також у єпархії діють 5 монастирів, 180 недільних шкіл, в яких навчаються 3750 дітей. При єпархії функціонують регентське духовне училище з трирічною формою навчання, православний центр просвітництва та педагогіки у Нововолинську, богословська студія та братство святого Миколая і преподобного Іова у Ковелі, благодійна ідальня для малозабезпечених людей у Ковелі. Щорічно проводиться літній табір для дітей-сиріт та фестиваль духовної і патріотичної пісні; видаються газета "Волинь Православна" і журнал "Наша Церква".

Кафедральний собор

Зустріч архієрея на парафії

Президент відвідує Зимненський монастир

ОНУФРІЙ (Легкий Олег Володимирович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 жовтня 1999 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця I ступеня (2000 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Архієпископ Ізюмський. Вікарій Харківської єпархії.
Тезоименитство - 1 червня 2000 р. Хіротонія -
22 квітня 2000 р.

Член-кореспондент Міжнародної кадрової академії
(2004 р.), Почесний громадянин м. Харкова (2008 р.).

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радоне-
зького II ст. (2001 р.), святого благовірного князя Даниїла
Московського III ст. (2004 р.) Руської Православної
Церкви; святої рівноапостольної Марії Магдалини II ст.
(2002 р.) Польської Православної Церкви; державним ор-
деном "За заслуги" III ст. (1999 р.), Почесною грамотою
Кабінету Міністрів України (2001 р.), медаллю "За заслу-
ги" I ст. Академії пожежної безпеки (2003 р.), Почесною
грамотою Харківської міської ради (2008 р.).

Народився 27 березня 1970 року в м. Ходорів Жида-
чівського району Львівської області у сім'ї православного
священника. У 1986 р. закінчив музичну школу по класу
фортепіано, в 1987 р. - загальноосвітню школу. В 1987 р.
поступив на роботу у Львівське, а в 1989 р. - Харківське
єпархіальні управління. 28 серпня 1990 р. рукоположений
митрополитом Харківським і Богодухівським Никодимом
(Руснаком) у сан диякона, 4 жовтня 1992 р. - у сан свя-
щенника. У 1993 р. закінчив Одеську духовну семінарію,
а в 1998 р. - Київську духовну академію. В 1993 р. воз-
ведений у сан протоієрея.

У 1997 р. призначений настоятелем Різдва-Христового -
Сергієвського храму м. Харкова. Керував будівництвом цього
храму - пам'ятки, яка була освячена в листопаді 2001 р. і яка
стала першим новозбудованим православним храмом
м. Харкова за останні 100 років.

17 квітня 2000 р. затверджено вікаріатство в Харків-
ській єпархії з титулом єпископа Ізюмського. 20 квітня
2000 р. пострижений у чернецтво з ім'ям Онуфрій на честь
священномученика Онуфрія (Галаюка, + 1938), архіє-
пископа Курського і Обоянського.

21 квітня 2000 р. возведений у сан архімандрита,
а 22 квітня 2000 р., у Лазареву суботу, хіротонісаний
у сан єпископа Ізюмського вікарія Харківської єпархії.

У 2003 р. захистив магістерську дисертацію на тему
"Харківська єпархія (1850-1992 рр.). Історико-канонічне
дослідження" в Християнській богословській академії у
Варшаві.

У 2003 р. на єпископа Онуфрія були покладені
обов'язки намісника Свято-Покровського чоловічого мона-
стиря м. Харкова. З того часу у монастирі регулярно про-
водяться богослужіння, які відвідує багато людей, при мо-
настирі надається допомога нужденним. За благословенням
митрополита Харківського і Богодухівського Никодима
єпископ Онуфрій очолив Комісію по відродженню Церковно-
історичного музею Харківської єпархії, відкритого
Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і
всієї України в серпні 2004 р., під час святкування
350-річчя м. Харкова. У виставковому залі монастиря
регулярно відбуваються міжнародні православні виставки-
ярмарки, проводяться виставки робіт учнів Іконописної
школи при Харківській духовній семінарії.

У 1992 р., в дні святкування 15-ї річниці Харків-
ського Архієрейського Собору, в Свято-Благовіщенському
кафедральному соборі м. Харкова владика Онуфрій був
возведений у сан архієпископа.

Архієпископ Онуфрій несе служіння вірного помічника
і сподвижника митрополита Харківського і Богодухівсько-
го Никодима, досвід якого має велике значення для подо-
лання різноманітних перешкод. Населення Харківської
області складає майже три мільйони осіб, більшість з яких
відносить себе до віруючих православного віросповідання.
В наш час у різних регіонах Харківщини будуються десят-
ки нових храмів, відкриваються нові релігійні громади.
Відродження православної віри не проходить без випробу-
вань. Багато уваги архієпископом Онуфрієм приділяється
розвитку візних напрямів діяльності у Харківській єпархії:
це вихід православних програм на обласному телебаченні і
радіо, соціальна діяльність, вплив православних традицій на
розвиток культурного й інтелектуального потенціалу Сло-
божанського краю, відкриття та освячення нових храмів.

*Закладання храму священномученика Валентина
при Харківській фармацевтичній академії*

Богослужіння у Свято-Усікненському храмі м. Харкова

Офіційні зустрічі з громадськими діячами

*Благословення початку збору врожаю на кордоні
Харківської, Донецької та Луганської областей (2004 р.)*

З духовенством Харківської єпархії

*Освячення Поклонного Хреста при в'їзді в Харків
на честь 1020-річчя хрещення Київської Русі*

*Освячення каплиці на честь
Феодоровської ікони Божої Матері м. Харкова*

ПРЕСНОВ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

**Нагороджений орденом
рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 січня 2006 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця
II ступеня (2006 р.)*

Депутат Одеської міської ради.
Народився 26 жовтня 1968 року в Москві.
У 1990 р. закінчив Сімферопольське вище військово-політичне будівельне училище, за фахом - офіцер з виховної роботи, вчитель історії та суспільствознавства. В період з 1998 р. по 2003 р. вивчав юриспруденцію в Одеському національному університеті ім. П.І. Мечникова. У 2006 р. закінчив Одеський регіональний інститут Державного управління Української академії державного управління при Президентові України.

Свою трудову та професійну діяльність Юрій Олександрович розпочав у Збройних силах на посаді заступника командира роти з виховної роботи в Московському військовому окрузі у 1990-1992 рр.

У 1992-1994 рр. обіймав посаду заступника генерального директора компанії "Ексоудс". У період з 1994 р. по 2000 р. працював спеціалістом з фінансово-банківських питань в АТЗТ "Інто", а у 2000-2002 рр. - радником голови правління ВАТ "Укртелеком" з питань зв'язку з Верховною Радою України та регіонами. У 2002 р. Юрія Олександровича було обрано депутатом Одеської міської

ради. З 2005 р. - начальник юридичного управління ТОВ "Індукопром-К". У 2006 р. Юрія Олександровича вдруге було обрано депутатом Одеської міської ради. Він є співголовою фракції міської ради.

На всіх етапах трудової та політичної діяльності Ю.О. Преснов багато уваги приділяв питанням благодійності та наданню допомоги тим, хто її потребує, підтримці безпритульних дітей і талановитої молоді. Зокрема, як меценат, Ю.О. Преснова було нагороджено дипломом VII міжнародного фестивалю дитячого академічного мистецтва "Діти дітям", а також грамотою "За активну підтримку молодіжного руху і організацію дозвілля молоді Одеської області". Юрій Олександрович активно підтримує розвиток пляжного футболу в Одесі та Одеській області. Він є Президентом Асоціації пляжного футболу в цьому регіоні.

Як справжній християнин та глибоко віруюча людина Юрій Олександрович Преснов не може залишатися байдужим щодо проблем, які виникають у процесі розвитку Української православної церкви на сучасному етапі, тому надає всіляку допомогу місцевим церковним закладам. Завдяки його широкій турботі у 1998 р. в місті було відбудовано Храм Божої Матері "Всех скорбящих радости", а також збудовано каплицю у школі ім. професора П.С. Столярського.

Юрій Олександрович з отцем Іоаном

Під час урочистого нагородження

СЕМЧИК ВІТАЛІЙ ІВАНОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
3 червня 2001 року**

*Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)*

Доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач відділу Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України.

За значний внесок у розбудову України, заслуги перед українським народом та Українською Православною Церквою і науково-консультативну допомогу з правових питань нагороджений орденами "Святий Князь Володимир" IV ступеня (2002 р.), Богдана Хмельницького III ступеня (1999 р.), "За заслуги" III ступеня (2002 р.), князя Ярослава Мудрого V ступеня (2007 р.), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2002 р.), 12 медаллями, багатьма іншими почесними грамотами, відзнаками та преміями. Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2004 р.); учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні (1941-1945 рр.).

Народився 19 липня 1927 року в с. Байківка Калинівського району Вінницької області. У галузі права працював адвокатом, завідувачем Фастівської юридичної консультації Київської обласної колегії адвокатів (1958-1963 рр.), наридним суддею, головою Фастівського міського народного

суду Київської області (1963-1975 рр.). Був депутатом Фастівської міської ради депутатів трудящих п'яти скликань (1963-1975 рр.). З 25 грудня 1975 р. працює в Інституті держави і права ім. В.М. Корецького НАН України на посаді старшого, провідного і головного наукового співробітника, завідувача відділу. В 1997-2007 рр. одночасно працював завідувачем кафедри аграрного, екологічного та підприємницького права Київського університету права НАН України. Є заступником головного редактора журналу "Судова апеляція", членом редакційної колегії 6-томного видання "Юридична енциклопедія", ряду збірників наукових праць і журналів. У 1985 р. захистив докторську дисертацію. З 1996 р. - голова спеціалізованої Вченої ради із захисту докторських дисертацій, з 1994 р. - позаштатний науковий консультант Комітетів (комісії) Верховної Ради України з питань АПК, правової політики, законодавчого забезпечення діяльності правоохоронних органів. З 1995 р. - голова ради науково-правових експертиз при Інституті держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. За роки наукової та науково-викладацької роботи опублікував понад 300 наукових і науково-методичних праць, 5 підручників та 26 індивідуальних і колективних монографій. Предметом його наукових пошуків є організаційно-правові питання управління, підприємництва, адміністративного, аграрного і земельного права.

Зустріч з Президентом України Л.Д. Кучмою
з нагоди вручення державної нагороди

В.І. Семчик вручає отцю Володимирі Байківському церковного
приходу Євангеліє з благословінням Владики Павла

ФИЛИП (Осадченко Роман Альбертович)

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2005 року**

Архієпископ Полтавський і Миргородський. Голова Місіонерського відділу при Священному Синоді Української Православної Церкви.

Тезоіменитство - 22 січня. Хіротонія - 30 грудня 2001 р. На кафедрі з 30 грудня 2001 р.

Народився 2 липня 1956 року в м. Дніпропетровськ у родині військовиків.

Після закінчення середньої школи в 1973-1979 рр. навчався на біологічному факультеті Харківського університету.

У 1980 р. рукоположений архієпископом Курським і Белгородським Хризостомом у сан священника і призначений кліриком кафедрального собору в м. Курськ. Виконував обов'язки завідуючого канцелярією Курського єпархіального управління, а згодом був призначений секретарем єпархії.

З 1985 р. - секретар Іркутського єпархіального управління, з 1986 р. - клірик Полтавської єпархії.

У 1988 р. закінчив Московську духовну семінарію.

З 1990 р. - настоятель Свято-Миколаївського собору в м. Комсомольськ Полтавської області.

У 1993 р. постріжений у чернецтво з ім'ям Филип на честь священномученика Филипа, митрополита Московського. При збереженні посади настоятеля Свято-Миколаївського собору в м. Комсомольськ, призначений намісником Спасо-Преображенського монастиря в с. Мгарь Лубенського району, а також благочинним Кременчуцького округу Полтавської

єпархії. В 1997 р., продовжуючи нести всі покладені на нього Церквою послухи, став ректором Полтавського духовного училища.

У 1999 р. закінчив Київську духовну академію.

21 грудня 2001 р. став єпископом Полтавським і Кременчуцьким. З 2002 р. - Голова Синодального відділу релігійного утворення, катехізації та місіонерства Української Православної Церкви.

У 2004 р. - тимчасовий член Священного Синоду Української Православної Церкви.

У 2006 р. піднесений до сану архієпископа.

Історія Полтавської єпархії починається з 1054 р., коли при святителстві Константинопольського патріарха Михайла Керуларія, при Київському митрополиті Іларіоні, була утворена Переяславська кафедра. Першим єпископом Переяславським був Преосвящений Миколай (1054-1072 рр.). Першим архієпископом Слов'янським і Херсонським був уродженець грецького острова Корфу, видатний церковний діяч, вчений-енциклопедист і перший педагог епохи Грецького Відродження Євгеній Буларис (у миру Єлевферій, 1716-1806 рр.), що прибув до Полтави в 1776 р. Тільки в 1847 р. центр єпархії був перенесений у Полтаву, а єпархія одержала назву Полтавської.

Так історично склалося, що в різний час до території Полтавської єпархії входили, крім сучасної Полтавської області, та-

кож Переяславський, Золотоношський, Прилуцький і Ромненський повіти (нині Київська, Черкаська, Сумська та Чернівецька області).

За даними клірової книги Полтавської єпархії, на 1912 р. у ній було 2 606 899 осіб православної віри, 1250 храмів, 7 монастирів (3 чоловічих і 4 жіночих) з майже 500 ченцями й черницями та зі стількома ж послушниками і послушницями, чотири Духовних училища у Полтаві, Лубнах, Переяславі і Ромнах, Духовна семінарія та жіноче єпархіальне училище в Полтаві. У той час майже при кожній церкві була церковнопарафіяльна школа або школа грамоти, де навчалися понад 54 000 учнів. У 17 соборах, 1124 парафіяльних храмах, 29 приписних, 22 домових та 40 цвинтарних церквах несли послух 51 протоіерей, 1262 священники і 1386 псаломщиків.

З 1890 р. по 1918 р. діяло Полтавське єпархіальне Братство імені святого преподобного мученика Макарія.

Братство надавало матеріальну допомогу церковнопарафіяльним школам, сприяло відкриттю нових шкіл, курсів з підготовки вчителів грамоти та інш.

Завдяки активній діяльності правлячого архієрея Іоанна Смирнова та відомих полтавських учених при Єпархіальному управлінні за наказом Синоду в 1906 р. були створені Полтавський археологічний комітет і Полтавське давньосховище (унікальний музей рідкісної церковної старовини, де зберігалося і Переспиничке Євангеліє). Музей діяв до 1919 р.

З встановленням радянської влади церковне майно (навіть священні предмети, які зберігалися в монастирях і храмах) було розграбоване або відібране за постановами органів влади. Тоді ж були передані в державні музеї і скарби Полтавського давньосховища. Храми та монастирі на Полтавщині почали масово закриватися, в 1937 р. весь правлячий єпархіальний єпископат разом з духовенством був репресований, приходи ліквідовані. У 1939 р. після смерті тимчасово керуючого єпархії Преосвященного Митрофана (Русинова) кафедра в Полтаві практично припинила своє існування.

У період німецько-фашистської окупації в 1942-1943 рр. Полтавська єпархія на якийсь час відновила свою діяльність, частину церков було відкрито. Правлячий архієрей носив титул Полтавський і Лубенський. Очоловав єпархію протоіерей Володимир Биневський, пізніше єпископ Вєніамін (Новицький).

У післявоєнні роки Полтавська єпархія постраждала так само, як і вся Церква. "Боротьба з релігією" дала про себе знати... Як відомо з архівних даних, у 1945 р. в єпархії було 346 церкви і 376 священнослужителів (у тому числі 5 ченців). До 1970 р. кількість храмів скоротилася до 52, а священнослужителів залишилося тільки 65. Станом на 1 липня 1998 р. на території єпархії діяли 242 парафіяльних храми та три монастирі: два жіночих - Полтавський Хресто-воздвиженський і Козельщанський Різдва Богородиці та один чоловічий - Мгарський Спасо-Преображенський.

Нині у Полтавській єпархії понад 300 церков, серед яких чимало відновлених і новозведених. Тільки за останні десять років були побудовані храми в багатьох містах і селах Полтавської області. Крім цього, при лікарнях, у виправно-трудових колоніях, у багатьох соціальних установах для культурних потреб, необхідність в яких зростає, пристосовуються приміщення. При храмах діють недільні школи. Проявляють активність паломницькі центри. Діють два Братства: Горбанівської чудотворної ікони (м. Полтава) і Козельщанської ікони (молодіжне, смт. Опішня).

У 1997 р. в м. Комсомольськ створено духовне училище, що має два відділення: богословсько-місіонерське і регентів-псаломщиків, а також заочний сектор. У березні 2007 р. Полтавському духовному училищу було надано статус Полтавської місіонерської духовної семінарії та відкрито іконописне відділення.

В останні роки відновилася видавнича діяльність єпархії. З 1997 р. за редакцією митрополита Феодосія видавався щотижневик "Полтавський Православний листок", виходили православні періодичні видання "Благовіст", "Слава Богові за все!", "Ладанка". З 1998 р. у м. Кременчук видається 16-сторінкова щомісячна газета "Кременчук Православний", засновником якої стало Духовне училище Полтавської єпархії, а з січня 2002 р. вийшов у світ перший номер газети "Відомості Полтавської єпархії", яку заснували Управління Полтавської єпархії, головний редактор архієпископ Филип. У 1999 р. Полтавська єпархія відзначила свій 200-річний ювілей.

У 2007 році Полтавська єпархія була розділена на дві самостійні Полтавську і Миргородську та Кременчуцьку і Лубенську.

Зустріч із Блаженнішим митрополитом Володимиром (2008 р.)

З мером м. Полтави А. Матковським на відкритті Єпархіального духовно-просвітницького центру (2008 р.)

Прийняття присяги молодими козаками в Хресто-воздвиженському монастирі м. Полтава (2008 р.)

На відкритті перших Міжнародних освітніх Покровських читань у м. Київ (2008 р.)

ШЕВЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
14 лютого 2002 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця
III ступеня (2004 р.)
преподобного Іллі Муромця III ступеня (2005 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)*

Заступник міністра аграрної політики України. Заступник голови Наглядової ради Запорізького національного університету. Голова Наглядової ради Харківського технічного університету сільського господарства ім. П. Василенка.

Народний депутат України IV скликання. Державний службовець першого рангу.

Головний отаман окремого округу депутатів Верховної Ради України МГО "Козацтво Запорозьке", генерал козацтва.

Кандидат сільськогосподарських наук.

Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня; козацькими відзнаками: орденами "Козацька Слава" I, II та III ступенів, золотою та срібною медалями "Козацька Слава".

Має Почесне звання "Заслужений працівник сільськогосподарства України", Почесну грамоту Верховної Ради України, Почесну грамоту Кабінету Міністрів України.

Народився 21 листопада 1961 року в с. Піщанка Ново-московського району Дніпропетровської області в родині водія радгоспу Олександра Семеновича та сільської вчительки Людмили Павлівни Шевченків.

Працюючи під час шкільних канікул на сільському полі, Олександр вчився розумінню віковичної сільської праці і того, наскільки значимі сільські трударі в житті людей. Це і вплинуло на вибір його майбутньої професії, а тому іншого заняття, ніж стати аграрієм, щоб вирощувати хліб і до хліба, юнак уже не уявляв.

Трудову діяльність Олександр Олександрович розпочав робітником радгоспу ім. Жданова Ново-московського району Дніпропетровської області.

Для здійснення своєї мрії О.О. Шевченко вступив до Дніпропетровського сільськогосподарського інституту, який успішно закінчив, здобувши фах економіста-організатора сільськогосподарського виробництва.

Здобувши вищу освіту, молодий, енергійний спеціаліст обіймав відповідальні керівні посади: працював завідувачем ферми, п'ять років очолював колгосп "Серп і молот" Синельниківського району Дніпропетровської області.

У 1994 р. Олександр Олександрович був призначений начальником Синельниківського районного управління сільського господарства.

Перебудова аграрного сектору економіки, зміна форм

власності, технологій змушували Олександра Шевченка активніше поглиблювати свої знання й досвід. Тож невдовзі він захистив дисертацію і здобув науковий ступінь кандидата сільськогосподарських наук.

У 1996-1999 рр. О.О. Шевченко працював заступником, а згодом головою Синельниківської райдержадміністрації Дніпропетровської області.

Олександр Олександрович Шевченко неодноразово обирався депутатом місцевих рад, Синельниківської районної ради.

З березня 1999 р. по квітень 2002 р. Олександр Олександрович - заступник голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

Проте робота на керівних посадах потребувала ще й додаткових юридичних знань. Тому Олександр Шевченко, щоб оволодіти основами юриспруденції, вступив до Національної юридичної академії України ім. Ярослава Мудрого, яку закінчив у 1999 р., здобувши кваліфікацію юриста-правознавця.

Поєднуючи аграрні та юридичні знання, О.О. Шевченко впроваджував у виробництво сучасні системи управління агропромисловим комплексом й активно включився в політичну діяльність країни. Він вступив до Аграрної партії України - політичної сили, що відстоює інтереси селянства, сільської інтелігенції, сільської молоді.

Ініціативність, добре налагоджена виробнича та політична організаційна робота на Дніпропетровщині дозволили молодому політику стати народним депутатом України.

У 2002-2006 рр. Олександр Олександрович очолював підкомітет Верховної Ради України з питань соціального розвитку села, формування соціально-побутових відносин та реформування власності в АПК. Також він був керівником депутатської групи Верховної Ради України з міжпарламентських зв'язків з Республікою Хорватія.

Впровадив усієї депутатської діяльності О.О. Шевченко відстоював інтереси українського селянства, працював над формуванням правових засад проведення в Україні аграрної реформи. Здобуті в юридичній академії знання дали йому можливість успішно займатися розробкою цілого ряду законодавчих актів, спрямованих на регулювання господарської діяльності АПК, підвищення ефективності

сільськогосподарського виробництва, розвиток соціальної сфери села. Згодом ці законодавчі акти знайшли підтримку у депутатів і були прийняті Верховною Радою України.

Велику увагу Олександр Олександрович Шевченко приділяв та приділяє проблемам своїх виборців. Завдяки підтримці депутата прокладено десятки кілометрів газопроводів у селах його виборчого округу, що сприяє підвищенню рівня життя населення.

Свій освітній рівень, як державного службовця, Олександр Олександрович підвищував, навчаючись у Національній академії державного управління при Президентові України в 2006-2007 рр.

Також Олександр Олександрович Шевченко з успіхом поєднує свою господарську діяльність з політичною. Він - заступник міністра аграрної політики України та заступник голови Аграрної партії України.

Олександр Олександрович бере активну участь у розвитку козацького руху, відродженні історико-культурної спадщини запорозького козацтва, духовних святинь православ'я.

О.О. Шевченко не забуває рідний край. Підтримує постійний зв'язок та надає допомогу Раїській (Синельниківський район Дніпропетровської області) та Першотравенській (Першотравенський район Дніпропетровської області) школам-інтернатам, дитячим садкам Дніпропетровщини. За його сприяння побудовано церкву Зішестя святого Духу, що стала окрасою с. Ковпаківка Магдалинівського району Дніпропетровської області. Також О. Шевченко надав допомогу у придбанні житла місцевому священику.

Олександр Олександрович має чудову сім'ю. Він прекрасний батько чотирьох дітей: доньок - Олени, яка працює лікарем, Ірини - студентки, Юлії - учениці школи-гімназії та сина Олександра, та дідуся онука Ярослава. Дружина Наталя Олександрівна - економіст за фахом, працює викладачем Дніпропетровського аграрного університету.

У вільний час Олександр Олександрович Шевченко займається спортом, риболовством, але основним своїм захопленням він вважає збереження рідної природи.

Життєве кредо О.О. Шевченка просте і зрозуміле кожному: "Робити добро людям".

На зустрічі з учнями Синельниківської ЗОШ № 6 Дніпропетровської області

Освячення церкви Зішестя святого Духу митрополитом Дніпропетровським та Павлоградським Іренеем

О.О. Шевченко та голова Аграрної партії Росії В.М. Плотніков на ланах Дніпропетровщини

Урочисте відкриття нового навчального року в Харківському національному технічному університеті

СОЛДАТЕНКО ВІКТОР ВАСИЛЬОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
6 травня 2002 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця
I (2008 р.) та II (2004 р.) ступенів*

Радник голови Рахункової палати Верховної Ради України. Державний радник податкової служби України 3-го рангу. Почесний працівник податкової служби України. Член Національної спілки журналістів України. Доктор економічних наук. Почесний доктор Міжнародної кадрової академії.

Академік Академії економічних наук України, Академії будівництва України, Академії інформаційних технологій Чеської Республіки, Європейської академії інформатизації (асоційований член ООН), Української технологічної академії (член ЮНЕСКО). Генерал-лейтенант козацтва, почесний ветеран 346-ої стрілецької дивізії.

Нагороджений орденом Петра Великого II ступеня (Росія), лицарським орденом "Святий Дмитро Солунський" IV ступеня, орденом Українського козацтва "Слава" II ступеня, відзнакою Міжнародного союзу козацтва "За вірність козацьким традиціям", орденом "Козацький лицарський хрест", орденом "Віра, Честь, Слава" I-III ступенів, орденом "Відзнака Верховного отамана", ювілейним орденом Української технологічної академії "За заслуги у розвитку науки, освіти, промисловості та мистецтва", вісьмома

медалями. Має подяки від міністра економіки України, директора Світового банку, голови ДПА України. Лауреат Міжнародного академічного рейтингу "Золота Фортуна", премії АБУ ім. академіка М.С. Буднікова.

Автор майже 70 наукових праць, зокрема в галузі спільних економічних досліджень зі Світовим банком, Гарвардським університетом та вітчизняними національними академіями, у тому числі трьох наукових монографій, Енциклопедії корпоративного управління в 3-х томах, Меморандуму економічного відродження України в 3-х томах українською і англійською мовами.

Народився 29 серпня 1948 року в с. Буринь Буринського району Сумської області. Трудову діяльність розпочав у 1964 р. робітником тресту "Жовтєвугілля" в м. Кировськ Донецької області. З 1971 р. працював у структурних підрозділах Головкиївміськбуду, Мінважбуду та Мінбудматеріалів УРСР. З 1991 р. обіймав посади помічника першого заступника міністра Мінбуду УРСР, помічника першого віце-президента державної корпорації "Укрбуд", з 1996 р. - заступника начальника Технічного управління державної корпорації "Укрбуд", з 1997 р. - заступника начальника Головного управління та начальника відділу взаємодії з торгово-економічними місіями ДПА України.

З листопада 2005 р. - радник голови Рахункової палати Верховної Ради України.

Участь у молебні в честь свята Святої Покрови

Вручення ордена
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня

ШАПОВАЛОВ АНАТОЛІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

**Нагороджений орденом
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
15 березня 2002 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2005 р.)*

Перший заступник Голови Національного банку України. Повний кавалер ордена "За заслуги". Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Державний службовець I рангу.

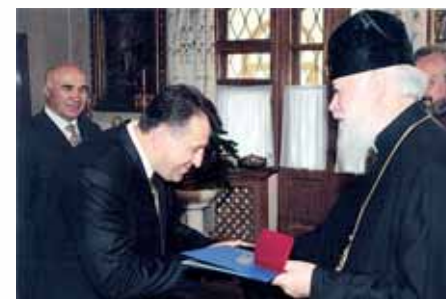
Народився 1 березня 1952 року у с. Поташня Бершадського району Вінницької області.

Трудовий шлях розпочав у 1968 р. на Бершадському цукровому комбінаті. Згодом працював інструктором Бершадської районної ради профспілково-кооперативного добровільно-спортивного товариства "Колос".

У 1970-1974 рр. навчався в Одеському інституті народного господарства за спеціальністю "Фінанси і кредит". За направленням працював кредитним інспектором відділення Держбанку СРСР у м. Жмеринка Вінницької області.

Працюючи у системі Держбанку СРСР протягом 1974-1987 рр., пройшов шлях від кредитного інспектора відділення до заступника керуючого Ворошиловградського обласного конторою Держбанку СРСР. Зарекомендував себе як здібний та ініціативний фахівець і керівник.

З 1987 р. по 1991 р. А.В. Шаповалов обіймав посаду начальника Ворошиловградського обласного управління Промбудбанку СРСР.

Урочисте вручення ордена
преподобного Нестора Літописця

З часу утворення незалежної Української держави як визнаний спеціаліст брав активну участь у розбудові новітньої банківської системи. У 1991-1994 рр. - начальник Луганського регіонального управління Державного комерційного промислово-будівельного банку України; у 1994-2000 рр. - заступник Голови правління Українського акціонерного комерційного промислово-інвестиційного банку.

У 2000 р. А.В. Шаповалов був призначений першим заступником Голови Національного банку України. У 2002-2003 рр. - Голова правління ВАТ "Державний ощадний банк України". З 2003 р. по 2005 р. - заступник міністра фінансів України. З лютого 2005 р. знову обіймає посаду першого заступника Голови Національного банку України.

Сьогодні А.В. Шаповалов - визнаний фахівець банківської справи України, знаний та величезно поважаний державний діяч, відомий не лише в Україні, а й за кордоном. Його вирізняють працелюбність, принциповість, цілеспрямованість та наполегливість у досягненні мети. Він входить до списку найвідоміших банкірів за рейтингом "Хто є хто в Центральних банках" (Лондон). Анатолій Васильович охоче ділиться своїми знаннями та досвідом. Він член редакційних колегій видань "Енциклопедія банківської справи України" та "Україна і Міжнародний валютний фонд". Його благодійна діяльність та високий професіоналізм як державного діяча високо оцінені Митрополитом Володимиром та УПЦ.

А.В. Шаповалов з Митрополитом Володимиром та
Головою Національного банку України В.С. Стельмахом

ОРДЕН

"РІЗДВО ХРИСТОВЕ"

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Бог послав у цей гріховний світ Свого Сина, Ісуса Христа, щоб урятувати людство. З Його народженням на землі настала нова ера. У маленькому місті Назареті, на півночі Ізраїлю жила дівчина на ім'я Марія. Одного разу їй з'явився Ангел Гавриїл, посланий Господом, і сказав: "Радуйся, Благодатна! Господь з Тобою; благословенна Ти між дружинами". Марія, побачивши Його, зніяковіла. Але Ангел сказав їй: "Не бійся, Маріє, бо Ти знайшла благодать у Господа; і ось, зачнеш у чреві й народиш Сина, і наречеш Йому ім'я: Ісус. Він буде великий і наречеться Сином Всевишнього, і дасть Йому Господь Бог престол Давида, батька Його; і буде царювати над домом Іакова довіку, і Царству Його не буде кінця". Марія тоді не була заміжня, але була заручена із благочестивою віруючою людиною на ім'я Йосип. Вона запитала Ангела: "Як буде це, коли я чоловіка не знаю?". Ангел сказав їй у відповідь: "Дух Святий найде на Тебе, і сила Всевишнього осинить Тебе; тому й народжуване Святе наречеться Сином Божим". Марія відповіла: "Се, раба Господня; так буде мені по слову Твоєму". І відійшов від неї ангел. Довідавшись про те, що Марія очікує на дитину, Йосип хотів відпустити її, але Ангел Господній з'явився йому у сні й сказав: "Йосип, син Давидів! Не бійся прийняти Марію, дружину твою; бо народжене в Ній є від Духа Святого. Народить же Сина, і наречеш Йому ім'я: Ісус; тому що Він врятує людей Своїх від гріхів їх".

Коли Марія була вже вагітна, їй і Йосипу довелося відправитися в далеку путь, тому що римський кесар Август повелів зробити перепис населення по всій його землі. Кожному треба було піти в місто своїх предків. Йосип і Марія були з будинку й роду царя Давида. Рідним містом Давида був Віфлеєм. Цар Давид правив Ізраїлем за тисячу років до народження Ісуса. Отже, Йосип і Марія відправилися у Віфлеєм, місто свого предка Давида. Коли, нарешті, Йосип і Марія прийшли у Віфлеєм, місьць у готелі не виявилося. Багато хто прийшов у Віфлеєм для перепису. Марії ж настав час народжувати "...і народила Сина свого Первістка, і сповила Його, і поклала Його в ясла", - читаємо в Євангелії. Це означає, що вони розмістилися в кошарі. За давнім переказом, цей хлів знаходився у печері.

У ніч, коли народився Ісус, деякі з пастухів не спали, сторожачи свою череду. Раптом представ перед ними ангел Господній, і слава Господня осяяла їх; і убоюлися страхом великим. І сказав їм Ангел: "Не бійтеся; я повертаю вам велику радість, що буде всім людям: тому що нині народився вам у місті Давидовому Спаситель, Котрий є Христос Господь; і от вам знак: ви знайдете Немовля в пеленах, яке лежить у яслах". І раптово з ангелом з'явилося численне воїнство

небесне, що славить Бога й волає: "Слава у вишніх Богу, і на землі мир, у людях благовоління". Як бачимо, для народження Ісуса Христа, Спасителя світу, Бог вибрав не палац, а печеру. І першим сповістив про народження Його не багатіям, а простим пастухам, які першими прийшли поклонитися до Спасителя людства. Можемо уявити собі, як злякалися пастухи, коли побачили ангелів, і як вони здивувалися, почувши про народження Спасителя Господа Христа. Тому й зрозуміло, що вони залишили свою череду й пішли у Віфлеєм. Знайшли Марію і Йосипа, і Немовля, яке лежало в яслах. Побачивши ж, розповіли про те, що було сповіщено їм про Немовля Це. І всі, хто чув, дивувалися тому, що розповідали їм пастухи. А Марія зберігала всі слова ці, складаючи в серці Своєму. І повернулися пастухи, славлячи й хвалячи Бога за все те, що чули й бачили, як їм сказано було".

По закінченні восьми днів від дня народження Божественного Немовляти, священик зробив над Ним обряд обрізання, і дане було Йому ім'я Ісус. Це ім'я, наречене ангелом ще до Його народження, означає "Бог рятує".

Коли ж Ісус народився у Віфлеємі Іудейському в дні царя Ірода, прийшли в Єрусалим мудреці зі Сходу й говорять: "Де народжений Цар Іудейський? бо ми бачили зірку Його на сході й прийшли поклонитися Йому". Почувши це, Ірод цар стривожився, і весь Єрусалим з ним. І, зібравши всіх першосвящеників і книгарів народних, запитував у них: "Де належить народитися Христу?". Вони ж сказали йому: "У Віфлеємі Іудейському, бо ж так написано через пророка: і ти, Віфлеєме, земля Іудина, нічим не менша за воеводства Іудині, бо з тебе виникне Вождь, Котрий врятує народ Мій, Ізраїлю..." Тоді Ірод, таємно призвавши мудреців, вивідав від них час появи зірки й, пославши їх у Віфлеєм, сказав: "Підіть, ретельно розвідайте про Немовля і, коли знайдете, сповістите мене, щоб і мені піти поклонитися Йому". Насправді ж цар вирішив убити Немовля, бо боявся, що Воно у майбутньому могло зайняти його престол. Мудреці, вислухавши царя, пішли. "І се, зірка, яку бачили вони на сході, йшла перед ними, як нарешті прийшла й зупинилася над місцем, де було Немовля. Побачивши ж зірку, вони зраділи радістю доволі великою". Прийшовши у Віфлеєм, мудреці ввійшли в будинок, над яким зупинилася зірка. Побачивши Немовля з Марією, матір'ю Його, вони поклонилися Йому й, відкривши скарби свої, принесли Йому дарунки: золото, ладан і смирну. Уві сні мудреці одержали одкровення не повертатися до Ірода, тому вони пішли у свою країну іншим шляхом.

Так здійснилися пророцтва, які за багато століть пророкували пришестя Спасителя світу.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН "РІЗДВО ХРИСТОВЕ"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден "Різдво Христове" встановлено для відзначення особистих заслуг єпископату, духовенства, мирян, а також державних діячів, військових, працівників культури та мистецтв, освітян за справи благодійництва, милосердя, відродження духовності, утвердження канонічного Православ'я протягом року.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруте, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Ордену нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден "Різдво Христове" має два ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження ордену проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження ордену можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА "РІЗДВО ХРИСТОВЕ" I СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму багатопроменевої зірки, на яку накладено хрест. Сторони хреста, через які проходять по три золоті промені, залито емаллю оливкового кольору.

У середині хреста - круглий медальйон, в центрі якого розміщені рельєфний хрест-монограма св. рівноап. Константина Великого у вигляді двох перехрещених літер "P" і "X" та дві літери грецької абетки "альфа" та "омега", залиті емаллю червоного кольору.

Коло медальйона оздоблено 12 стразами червоного кольору "під рубін".

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену між протилежними кінцями хреста - 65x65 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

ОПИС ОРДЕНА "РІЗДВО ХРИСТОВЕ" II СТУПЕНЯ

Орден II ступеня виготовляється з міді та покривається сріблом (товщина покриття - 9 мк).

Відзнака має форму багатопроменевої зірки, на яку накладено хрест. Сторони хреста, через які проходять по три золоті промені, залито емаллю синього кольору.

У середині хреста - круглий медальйон, у центрі якого розміщений рельєфний хрест-монограма св. рівноап. Константина Великого у вигляді двох перехрещених літер "P" і "X" та дві літери грецької абетки "альфа" та "омега", залиті емаллю синього кольору.

Коло медальйона оздоблено 12 стразами білого кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену між протилежними кінцями хреста - 65x65 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

*Знак ордена
"Різдво Христове"
I ступеня*

ЄФРЕМ (Кицай Іван Степанович)

**Нагороджений орденом
"Різдво Христове" І ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
19 січня 2000 року**

*Орден
апостола Іоанна Богослова
II ступеня (2006 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Архієпископ Криворізький і Нікопольський.
Тезоіменитство - 10 лютого. Хіротонія - 13 вересня 1996 р. На кафедрі з 13 вересня 1996 р.

Нагороджений орденами святителя Сави Сербського II ступеня, преподобного Сергія Радонезького II ступеня Руської Православної Церкви; відзнакою голови обласної адміністрації "За розвиток регіону", нагрудним знаком від голови Дніпропетровської обласної ради "За розвиток місцевого самоврядування", нагрудним знаком від голови міста Кривий Ріг "За заслуги перед містом" I, II та III ступенів, державною нагородою - медаллю "Захиснику Вітчизни", Президентом України орденом "За заслуги" II ступеня.

Народився 5 липня 1966 року в с. Зашковичі Гордодзького району Львівської області в селянській родині.

У 1983 р. закінчив Завидовицьку середню школу. Того ж року вступив до Львівського кулінарного училища, яке закінчив у 1985 р. З 1985 р. по 1987 р. служив в армії. Після демобілізації працював псаломщиком у храмі в ім'я апостола Філіпа в Новгороді. У 1988-1992 рр. навчався в Москов-

ській духовній семінарії, після закінчення якої був зарахований до числа братії Свято-Успенської Києво-Печерської лаври. 25 вересня 1992 р. був пострижений у чернецтво. 27 вересня 1992 р. прийняв сан ієродиякона, а 10 жовтня - сан ієромонаха. Деякий час обіймав посаду благочинного лаври.

У 1996 р. майбутній Владика закінчив Київську духовну академію з ученим ступенем кандидата богословських наук за наукову роботу "Митрополит Київський Філарет (Амфітеатров), його праці й пастирська спадщина" (вийшла друком у видавництві "Благовіст" у 1999 р., м. Київ).

13 вересня 1996 р. був хіротонісаний у єпископа Криворізького і Нікопольського.

9 липня 2006 р., у день святкування 40-річчя єпископської хіротонії Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира, єпископа Єфрема було возведено в сан архієпископа.

Криворізька єпархія утворена в 1996 р. на території Дніпропетровської області. До її складу ввійшли 12 районів і декілька міст обласного підпорядкування: Дніпродзержинськ, Жовті Води, Вільногірськ, Марганець і Ордонікідзе, тобто вся територія правого берега Дніпра Дніпропетровської області.

Перші храми на Криворіжжі були закладені запорізькими козаками, захисниками православної віри, які оселилися біля злиття двох рік - Інгульця й Саксагани. Перший

Мер міста Кривий Ріг Ю.В. Любоненко, Блаженніший Володимир, архієпископ Криворізький і Нікопольський Єфрем

Освячення храму Пантелеймона Цілителя с. Вільне Криворізького району

храм в ім'я святителя Миколая був побудований ще в 1761 р., про що свідчать історичні записи в архівах Херсонсько-Таврійської єпархії. І лише в 1775 р. указом славного отамана Війська Запорізького Петра Калнишевського було відкрито Поштову станцію, що й стало днем народження Кривого Рогу.

Першими святителями, які мали титул Криворізький, стали вікарні архієреї Катеринославської губернії (нині Дніпропетровської області) - новомученики руські, причислені до лику святих: священномученики Онуфрій (Гагалюк) і Порфирій (Гулевич). Служіння Владика Онуфрія в Кривому Розі було торжеством православ'я, храми були переповнені парафіянами різного віку, молодь забувала про розваги, що відгородило та вберегло багатьох від розбещеного безбожництва.

Подвижницьким було й святительське служіння на Криворіжжі владика Порфирія з 1928 р. по 1930 р. Незважаючи на вік (владика було 64 роки), він зберіг працездатність, часто звершував богослужіння, невпинно проповідував, відвідував парафії та виконував адміністративну роботу. За таке служіння владика здобув любов і повагу серед духовенства та мирян. На честь новомучеників Криворізьких в єпархії побудовано храми.

На момент утворення Криворізька єпархія нараховувала 85 парафій (33 міські та 52 сільські) та 92 священнослужителі.

Освячення поклонного хреста на території Криворізького кафедрального Спасо-Преображенського собору, 2008 р.

Свято Олександра Невського, благословіння військової частини 3011 м. Кривий Ріг

телі. Нині тут 239 парафій, священнослужителів у священному сані - 193, в дяконському - 6, тих, що в монахах, - 57. Криворізька єпархія стала охоронницею чудотворної ікони Божої Матері "Турковицька", яка є шанованою святинею Спасо-Преображенського собору та всієї єпархії. Милосердний Господь явив віруючим Свою вселихну допомогу й благословення в दिвах оновлення ікон мученика Іоанна Воїна, в ім'я якого була побудована, а нині освячена Блаженнішим Митрополитом Володимиром водосвятна каплиця. Це ікони Цариці Небесної "Тихвинська", "Покрови Пресвятої Богородиці" та "Казанська", які нещодавно оновилися.

30 вересня 2006 р. Криворізька і Нікопольська єпархія відзначила перший ювілей - 10 років від дня заснування, а правлячий архієрей - архієпископ Єфрем - 10 років архіпастирського служіння. З нагоди ювілею до єпархії прибув Блаженніший Митрополит Володимир, який нагородив ювіляра орденом УПЦ святого Іоанна Богослова II ступеня. На запрошення мера Його Блаженство відвідав міськвиконком і вручив голові міста Юрію Любоненку орден преподобного Іллі Муромця I ступеня. У свою чергу, мер подякував Його Блаженству за пастирську турботу й молитви за Криворізьку землю, а також зачитав рішення міськвиконкому: "Визначити кращим упорядником за 2006 рік і занести на міську Дошку пошани архієпископа Криворізької і Нікопольської єпархії владика Єфрема".

Урочисте засідання в сесійному залі Криворізької міськради в зв'язку з 10-річчям Криворізької єпархії

Зустріч учнів Довзицького ліцею в єпархіальному управлінні м. Кривий Ріг

*Знак ордену
"Різдво Христове"
II ступеня*

ОРДЕН
ПРЕПОДОБНОГО
НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ

ПРЕПОДОБНИЙ НЕСТОР ЛІТОПИСЕЦЬ

Святий; письменник, літописець.

Народився у 1056 році в Києві. До Печерської обителі він прийшов сімнадцятирічним юнаком за рік до смерті преподобного Феодосія. З молодих літ він явив навик у всіх чернечих чеснотах: у постійному прагненні і дотриманні чистоти тілесної й душевної, в добровільній бідності, глибокому смиренні, безвідмовній покорі, суворому пості, безперервній молитві на вічних рівноангельських подвигах, яскравим прикладом яких служили життя перших святих Печерських - Антонія і Феодосія.

Свій постриг після трирічного випробування Нестор прийняв за ігумена Стефана і згодом був висвячений на ієродиякона. Маючи перед собою великі праведні діла двох святих Православ'я, він натхненно возвеличував і прославляв Бога. З роками вгамовувалися тілесні пристрасті, чесноти його зростали, але ценцеві хотілося зовсім звільнитися від тілесної плоти і досягти абсолютної духовності, аби стати істинним достойником Бога. Головним його послушенням у монастирі стала книжна справа. Наприкінці XI століття в монастирі існувала велика бібліотека, і молодий Нестор наполегливо опановував накопичені століттями знання, продовжуючи духовне зростання.

Тернистий і багатотрудний свій шлях до істини Нестор яскраво і повно висвітлює у літописних працях. Він завжди виявляв глибоку смиренність та постійно змирав себе, самохарактеризуючись "недостойним, грубим, нищим та переповненим численних гріхів". Історія безпомилково розставляє свої оцінки, а особливо - духовна. Преподобний Нестор належить до найосвіченіших людей Київської Русі кінця XI - початку XII століть. Окрім богословських знань, мав виняткові здібності до історії та літератури, досконало володів грецькою мовою.

З його праць збереглися життєписи святих князів страстотерпців Бориса і Гліба, преподобного Феодосія, перших преподобних Печерських. Найвизначніший твір Нестора Літописця - "Повість временних літ", складений на основі раніше написаних літописів, архівних, народних переказів та оповідань, з поєднанням сучасних авторів подій. Свою титанічну працю великий подвижник завершив близько 1113 року. Це був результат майже двадцятирічного щоденного подвигу.

Завдяки Нестору нам відкриваються немеркнучі славні сторінки минулого, аби підтримувати й надихати наступні покоління на благородні справи, спонукати до пошуку істини. Безцінність написаного літописцем вимірюється не тільки втіленням у слові і збереженням для нас часом, але й подвижницькими діяннями, що викарбувалися у його непорочній душі нетлінним золотом чернечого досвіду.

У своїх працях він проповідував християнські ідеї, водночас підкреслюючи самостійність Київської Русі від Візантії, закликав князів руських боротися за єдність земель.

Преподобний Нестор помер 9 листопада в 58 років, проживши у Печерській лаврі 41 рік. Гробниця Нестора знаходиться у Ближніх печерах (Антонієвих) Києво-Печерської лаври.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ"

І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден встановлено для нагородження єпископату, духовенства, мирян, державних діячів, журналістів, письменників, поетів та освітян за особистий внесок у видавничу, церковно-літературну та письменницьку діяльність, а також за поширення світських ідеалів Православ'я в суспільно-політичному житті України.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особи, нагороджені орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орден нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден преподобного Нестора Літописця" має три ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з III ступеня.

ІІ. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

ІІІ. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден I ступеня носять на орденській стрічці на шиї або з правого боку грудей. Орден II та III ступенів носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ І СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк).

Відзнака має форму рівностороннього хреста, між сторонами якого виходять по п'ять позолочених променів. Сторони хреста залито червоною та білою емаллю. В центрі хреста - медальйон з рельєфним зображенням преподобного Нестора Літописця.

По колу медальйона на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "За церковні заслуги".

Медальйон покрито сріблом з чорнінням (товщина покриття - 9 мк).

Під медальйоном накладено дві перехрещені лаврові гілочки, покриті позолотою. На фоні червоної емалі між сторонами хреста розміщено чотири відкриті позолочені книги. Орден вінчає маленька корона з хрестиком, залита емаллю червоного кольору та прикрашена стразом білого кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Орден має орденську стрічку золотистого кольору.

Розмір ордену - 65х50 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ II СТУПЕНЯ, III СТУПЕНЯ

Орден II ступеня такий, як і I ступеня, тільки не має лаврових гілочок, а замість червоної емалі - емаль синього кольору.

Розмір ордену - 65х50 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

Відзнака не має орденської стрічки.

Орден III ступеня такий самий, як і II ступеня, але посріблений, має форму хреста без променів, а замість синьої емалі - емаль темно-зеленого кольору.

Знак ордену
преподобного Нестора Літописця
I ступеня

АНТОНІЙ (Фіалко Василь Іванович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2 жовтня 1996 року**

*Орден
преподобного Агапіта Печерського I ступеня (2006 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейні медалі
"Харківський Собор - 10 років" (2002 р.)
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007) (2007 р.)*

Митрополит Хмельницький і Старокостянтинівський.
Тезоіменитство - 23 липня. Хіротонія - 27 липня
1992 р. На кафедрі з 22 червня 1993 р.
Нагороджений орденами святого рівноапостольного
великого князя Володимира III ст., преподобного Сергія
Раднезького II ступеня, преподобного Серафима Саров-
ського II ступеня, пам'ятною медаллю "1020-летие Креще-
ния Руси" Руської Православної Церкви; рівноапостольної
Марії Магдалини Польської Православної Церкви; Грамо-
тою Священного Синоду УПЦ; орденами архістратига
Михайла, "Покрова" I ступеня, "Козацька Слава" II ступеня
Запорізького козацтва; державною нагородою - орденом
"За заслуги" II та III ступенів, подяками Верховної Ради
України, Кабінету Міністрів України та численними від-
знаками міністерств, відомств, громадських організацій
України та м. Хмельницького.

Народився 2 жовтня 1946 року в с. Дулицьке
Сквирського району Київської області в родині православ-
них християн. У 1960-1964 рр. навчався у Київському
будівельному технікумі, по закінченні працював у м. Києві.

У 1973 р. закінчив Воронежський інженерно-будівельний
інститут, за фахом - інженер-будівельник промислового та
цивільного будівництва.

Впродовж 1973-1974 рр. - служба в Радянській армії.
У 1975 р. вступив до Ленінградської духовної семінарії,
але навчання не закінчив за сімейних обставин.

З 1976 р. - іподиякон єпископа Курського та Біло-
городського Хризостома (Мартишкіна) і читець Курського
кафедрального собору. У 1976 р. рукоположений у сан
диякона та призначений дияконом Іоасафовського кафе-
дрального собору м. Белгород. У 1977 р. рукоположений у
сан священника та призначений настоятелем Хресто-
Воздвиженської церкви м. Старий Оскол Белгородської
області. У 1978 р. переведений у Михайлівський храм
м. Белгород. З 1978 р. - клірик Вінницької єпархії.
З 1978 р. - штатний священник Різдно-Богородичного
кафедрального собору м. Вінниця.

У 1979 р. пострижений у чернецтво з ім'ям Антоній на
честь преподобного Антонія Києво-Печерського. У 1980 р.
призначений благочинним приходів 7-го округу Вінницької
єпархії та нагороджений наперсним хрестом. У 1982 р. возве-

дений у сан ігумена з покладанням хреста із прикрасами.

У 1982 р. закінчив Московську духовну семінарію по
першому розряду та був призначений настоятелем Свято-
Параскевинського храму смт Калинівка Вінницької області.
З 1983 р. - настоятель Свято-Успенського храму с. Му-
рафа Вінницької єпархії. У 1985 р. прийняв сан архіманд-
рита. У 1987 р. закінчив Московську духовну академію по
першому розряду. До 1000-річного ювілею РПЦ нагород-
жений другим хрестом з прикрасами.

З 1989 р. - секретар Хмельницького єпархіального
управління, благочинний першого округу та настоятель
Хмельницького Різдно-Богородичного кафедрального со-
бору. Маючи великі організаторські здібності та вищу буді-
вельну освіту, очолив спорудження нового Свято-Покров-
ського кафедрального собору. Був обраний депутатом
Хмельницької обласної ради народних депутатів.

Перебуваючи у центрі духовного та громадського жит-
тя єпархії, архімандрит Антоній своїм служінням і працями,
проповіддю слова Божого, депутатською діяльністю заслу-
жив великий авторитет серед віруючого народу, громад-
ськості, влади та багато зробив у відродженні духовності й
утвердженні православної віри на Поділлі. У 1990 р. пере-
їшов у клір і до 1992 р. ніс послух благочинного Золочев-
ського округу та настоятеля Свято-Успенського храму
м. Золочева. З 1992 р. - єпископ Переяслав-Хмельниць-
кий, вікарій Митрополита Київського і всієї України
Володимира. З 1993 р. - єпископ Хмельницький і Шепе-
тівський, керуючий Хмельницького єпархії. У 1998 р.
захистив дисертацію "Святитель Димитрій Ростовський і
його Пастирство" та здобув ступінь кандидата богослов'я.

28 липня 1999 р. возведений у сан архієпископа.

Архієпископ також регулярно зустрічається з парафіяна-
ми та настоятелями храмів, представниками різних громад-
ських організацій і структур, ЗМІ, представниками влади, меди-
цини, військовослужбовцями, співробітниками внутрішніх
справ, вивчаючи і вирішуючи різні питання, піклується про
розширення та благоустрій території єпархіального управлі-
ння і кафедрального собору, про підготовку молодих священників.

31 травня 2007 р. у Свято-Успенській Києво-Печер-
ській лаврі возведений у сан митрополита.

Хмельницька (Подільська) єпархія була заснована в

1795 р. та охоплювала територію чотирьох сучасних єпар-
хій - Хмельницької, Кам'янець-Подільської, Вінницької та
Тулчинської - на чолі з архієпископом Іоаннікієм. Аби збаг-
нути тодішні масштаби, слід звернутися до історичної ста-
тистики, яка свідчить, що на початку XX ст. в єпархії було
1685 храмів (з них 1416 приходських), 6 чоловічих та 5 жіно-
чих монастирів, 400 вихованців духовних семінарій (а якщо
порахувати разом з вихованцями приходських шкіл та училищ,
то це число сягне 99 500 осіб), за народною освітою єпархія
займала чи не перше місце в імперії. Собори м. Кам'яця-
Подільського на честь святого Олександра Невського та
Казанської ікони Божої Матері, зруйновані в 20-х роках,
не поступалися величию найвідомішим соборам світу.

Подільська єпархія пережила як часи розквіту, так і ве-
ликої розрухи, поневірянь, але турбота про народ тодішніх
архієпископів вражає своєю жертівністю, мужністю і мудрістю.

У 1990 р. була утворена Хмельницька єпархія шляхом
відокремлення і нараховувала 134 священнослужителів та
215 діючих парафій у дев'яти адміністративних районах:
Волочиському, Деражнянському, Красилівському, Летичів-
ському, Старокостянтинівському, Старосинявському, Ярмо-
линському, Вінковецькому та Хмельницькому.

За останні 15 років митрополит Антоній рукоположив
у священницький сан 182 особи (стільки ж було здійснено
і дияконосних хіротоній), освятив 157 нових храмів. На па-
рафіях відроджено соціальне, благодійне та місіонерське
служіння. Сотні юнаків, бажаючи присвятити життя служін-
ню Божому і людям, вступають до духовних семінарій. Пас-
тирські окармають військові частини і виправні колонії, у ву-
зах викладаються релігійно-педагогічні дисципліни, на телебаченні і
радіо за участю священників єпархії готуються програми ду-
ховного змісту. Духовно-моральні та релігійно-пізнавальні
істини постійно викладаються в періодичних виданнях
"Подільські єпархіальні відомості", "Благодатний дзвін",
"Духовна світлиця" та "Православна Вінковеччина".

Клір Хмельницької єпархії на сьогодні складається з
200 священнослужителів, тут діють 262 храми, 2 чоловічих
та 2 жіночих монастирі, 36 недільних шкіл і 24 бібліотеки
духовної літератури, будуються 25 церков. Під омофором
керуючого Хмельницького єпархії знаходяться більш як
300 тис. віруючих.

Зі Святішим Патріархом Алексієм II
перед Успенським собором Московського Кремля

Верховний отаман Запорізького козацтва Д. Сагайдак
вручає орден "Покрова" I ступеня

З Президентом України Віктором Ющенком
на святкуванні 360-річчя Пилляської битви на Хмельниччині

Освячення квітів та меду в Свято-Покровському
кафедральному соборі м. Хмельницького

АНТОНІЙ (Паканич Іван Іванович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
30 вересня 2007 року**

Архієпископ Бориспільський, вікарій Київської Митрополії, Голова Учебного Комітету при Священному Синоді Української Православної Церкви. Ректор Київської духовної академії і семінарії.

Тезоименитство - 23 липня. Хіротонія - 26 листопада 2006 р. На кафедрі з 26 листопада 2006 р.

Нагороджений орденом Польської Православної Церкви святої рівноапостольної Марії Магдалини II ступеня, державним орденом "За заслуги" II ступеня.

Народився 25 серпня 1967 року в с. Чумалево Тячівського району Закарпатської області в селянській сім'ї.

З 1988 р. по 1992 р. навчався в Московській духовній академії. Під час навчання ніс послуш іподіякона ректора МДА архієпископа Олександра (Тимофєєва) і єпископа Філарета (Карагодіна). За наукову роботу на тему "Послання святого апостола Павла до Римлян в руській біблеїстиці" здобув вчений ступінь кандидата богослов'я і був залишений викладачем.

4 січня 1994 р. ректором Московської духовної академії єпископом Дмитровським Філаретом (Карагодінім) пострижений у чернецтво з ім'ям на честь преподобного Антонія Печерського. 18 лютого Святим Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм II рукоположений у сан диякона, а 7 жовтня того ж року - в сан ієромонаха.

У 1994 р. був секретарем-референтом ректора МДА, а в 1995 р. - помічником інспектора МДА. З 1 січня 1996 р. по 9 вересня 2002 р. працював помічником ректора МДА по представницькій роботі і був завідувачем церковно-археологічного кабінету. 9 вересня 2002 р., згідно з поданим проханням, направлений до України.

В жовтні 2002 р. призначений керівником інформаційно-просвітницького центру Києво-Печерської лаври, а з травня 2003 р. був призначений завідувачем Канцелярії Київської Митрополії Української Православної Церкви. В неділю Хрестопоклонну 2004 р. Блаженнішим Митрополитом Володимиром зведений у сан архимандрита.

Рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви від 22 листопада 2006 р. призначений єпископом Бориспільським, вікарієм Київської Митрополії; від 31 травня 2007 р. - ректором Київської духовної академії і Семінарії; від 14 листопада 2007 р. призначений Головою синодальної богословської комісії УПЦ; від 14 грудня 2007 р. призначений Головою реорганізованої Богословсько-канонічної комісії при Священному Синоді УПЦ; від 8 травня 2008 р. призначений Головою УПЦ Комітету при Священному Синоді УПЦ. В день святкування Зимненської ікони Пресвятої Богородиці 24 вересня 2008 р. Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України зведений у сан архієпископа.

Засідання Вченої Ради

Під час Богослужіння

Історія Київської духовної академії бере свій початок у XVII ст., коли в 1615 р. у Києво-Братському монастирі була відкрита школа. Святитель Петро Могила об'єднав братську школу із заснованим ним училищем та створив навчальний заклад з високоорганізованою постановкою систематичної освіти, який відомий під іменем Києво-Могилянської колегії.

У 1701 р. Києво-Могилянська колегія одержала статус Академії. Навчання розділялося на вісім класів. Для нижчих класів призначалося по одному року, для філософії - два і для богослов'я - чотири й більше (за бажанням учнів). Забезпечення Академії здійснювалося завдяки щедрому фінансуванню церковної й цивільної еліти України.

У 30-40-ві роки XIX ст. особливе заступництво Академії виявляв спадкоємець митрополита Євгенія митрополит Філарет (Амфітеатрів), племінник якого архимандрит Антоній (Амфітеатрів) очолював Духовну школу. За ректорства святителя Інокентія (Борисова) Академія стала випускати журнал "Недільне читання", а в 1860 р. почали видаватися "Труди Київської Духовної Академії".

Наприкінці 40-х років XX ст. радянський уряд дозволив відкриття семінарії в Києві, однак ненадовго. Нова хвиля гонінь за Н.С. Хрущова привела до ліквідації майже всіх навчальних закладів Руської Православної Церкви.

Нова сторінка історії Київських духовних шкіл відкри-

лася в 1988 р., коли у зв'язку зі святкуванням тисячоліття Хрещення Русі було відкрито Київську Семінарію. По благословенню Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира в 1992 р. була відроджена Київська духовна академія. 31 травня 2007 р. постановою Священного Синоду УПЦ ректором столичної духовної школи був призначений архієпископ Бориспільський Антоній (Паканич).

Сьогодні Київська духовна академія і семінарія - це духовний навчальний заклад, що стрімко розвивається: удосконалюються навчальні програми, проводяться наукові конференції. Продовжуючи традиції науково-видавничої діяльності дореволюційної Академії, Київська духовна академія і Семінарія видає журнал "Праці Київської Духовної Академії", в якому друкуються дослідження викладачів КДА і С з різних галузей богословсько-історичної науки. Також зусиллями учнів готується до видання студентський журнал "Академічний літописець".

У складі професорсько-викладацької корпорації - професори, доценти, кандидати богослов'я. Багато співробітників КДА і С мають світський учений ступінь. Щорічно збільшується кількість абітурієнтів, великий відсоток з яких з вищою світською освітою. Чимало учнів Духовної школи паралельно навчається у світських вищих навчальних закладах України.

Урочиста Академія в день пам'яті преподобного Нестора Літописця, покровителя духовних шкіл

Богослужіння 1 вересня 2008 року

Освячення нового корпусу Київської духовної академії

Вітальне слово Митрополита Київського і всієї України Володимира

ЄЛИСЕЙ (Іванов Олег Олександрович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця І ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
21 листопада 2005 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця II ступеня (2008 р.)
Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 15 років" (2007 р.)*

Єпископ Бердянський і Приморський.
Тезоіменитство - 27 червня. Хіротонія - 31 березня 2007 р. На кафедрі з 18 жовтня 2007 р.
Народився 19 червня 1973 року в м. Шахтарськ Донецької області в багатодітній шахтарській сім'ї.
У 1979 р. від важкої хвороби померла мати. У 1980-1988 рр. навчався у школі-інтернаті м. Шахтарськ.
У 1989 р. влаштувався слюсарем у місцеве підприємство, поєднуючи роботу з несенням паламарського послуху в Свято-Іоанно-Богословському храмі м. Шахтарськ.
У 1992 р. перейшов у Свято-Миколаївський кафедральний собор м. Донецька, де також ніс послух паламаря.
У 1994 р. поступив на посаду скарбника у Свято-Михайлівський храм м. Авдіївка.
З червня 1996 р. Преосвященнішим єпископом Аліпием (Погребняком) у Свято-Георгіївському соборі м. Макіївка був рукоположений у сан диякона.

27 червня 1996 р. у Свято-Успенському Святогорському монастирі намісником обители архимандритом Арсенієм (нині єпископом Святогорським) пострижений у чернецтво з нареченням імені на честь святого пророка Божого Єлисея, після чого був направлений на дияконицьке служіння у Свято-Михайлівський храм м. Авдіївка.

4 серпня 1996 р. Преосвященнішим єпископом Аліпием був рукоположений у священницький сан і направлений на пастирське служіння в цей же храм.

1 жовтня 1996 р. Указом Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона був призначений на настоятельське служіння у Свято-Михайлівський храм м. Авдіївка.

У 1997-2001 рр. навчався на заочному відділенні Одеської духовної семінарії. У 1999 р. митрополитом Іларіоном був призначений ігуменом. З 2001 р. ніс послух духівника Ясинуватського благочиння Донецької єпархії.

В 2002 р. вступив до Київської духовної академії, яку закінчив у 2006 р. зі ступенем кандидата богослов'я.

У 2004 р. Високопреосвященнішим митрополитом Іларіоном призначений архимандритом.

29 листопада 2006 р. Указом правлячого архієрея призначений на посаду благопристойного Авдіївського округу Донецької єпархії.

29 березня 2007 р. рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви архимандриту Єлисею

(Іванову) призначено бути єпископом Амвросіївським, вікарієм Донецької єпархії.

31 березня 2007 р., у Лазареву суботу, архимандрит Єлисей був зведений у сан єпископа Амвросіївського, вікарія Донецької єпархії.

18 жовтня 2007 р. на засіданні Священного Синоду УПЦ ухвалено рішення про призначення Преосвященнішого Єлисея, єпископа Амвросіївського, вікарія Донецької єпархії єпископом Бердянським і Приморським.

29 березня 2007 р. на засіданні Священного Синоду УПЦ було ухвалено рішення про розділ Запорізької єпархії на дві самостійні: Запорізьку та Бердянську (Журнал № 33). У складі Запорізької єпархії залишилися м. Запоріжжя і Запорізький район та такі благочиння: Мелітопольське, Васи́лівське, Дніпрорудинське, Веселоське, Новомиколаївське, Оріхівське, Вольнянське, Водянське.

До складу Бердянської єпархії ввійшли такі благочиння: Бердянське, Куйбишевське, Пологовське, Приморське, Токмацьке, Нововасилівське, Гуляйпільське, Чернігівське. Керуючому архієрею Запорізької єпархії залишився титул Запорізький і Мелітопольський; керуючий Бердянською єпархією став іменуватися Бердянським і Приморським. Керуючим Бердянською єпархією був призначений єпископ Макіївський Варнава (Філатов), вікарій Донецької єпархії.

18 жовтня 2007 р. на засіданні Священного Синоду

Української Православної Церкви ухвалено рішення про призначення Преосвященнішого Єлисея (Іванова), єпископа Амвросіївського, вікарія Донецької єпархії єпископом Бердянським і Приморським, а єпископ Варнава (Філатов) був призначений єпископом Макіївським, вікарієм Донецької єпархії. 18 квітня 2008 р. рішенням Священного Синоду УПЦ до Бердянської єпархії були включені Акимовський і Приазовський райони Запорізької області. За час правління Єпархією правлячий архієрей відвідав майже всі приходи та відслужив на кожному з них одну Божественну Літургію.

З моменту вступу на кафедру ведеться богослужбовий журнал правлячого архієрея, в якому відбиваються всі відомості про служіння Владики.

Правлячий архієрей веде активний діалог із представниками світської влади різних рівнів, завдяки чому з'явилася можливість одержання земельних ділянок під будівництво нових храмів, рішення юридичних питань (оформлення власності, реєстрації), з існуючих у єпархії храмах. Завдяки старанням Владики на Бердянському телебаченні, яке транслюється на території всієї єпархії, організовані прямі ефіри Великоднього та Різдвяного Архієрейських Богослужінь.

Владика особисто бере участь у багатьох організованих світською владою заходах та в багатьох соціальних просвітительських, місіонерських програмах і роботі із ЗМІ.

Блаженніший Митрополит Володимир вітає владика Єлисея з 35-річчям

Причастіє дітей

Архієрейське благословіння

Освячення хреста під будівництво нової церкви

ІРИНЕЙ (Середній Іван Петрович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2005 року**

*Ювілейний орден
"Різдва Христового - 2000" I ступеня (2000 р.)*

*Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Митрополит Дніпропетровський і Павлоградський. Тезоіменитство - 5 вересня. Хіротонія - 27 липня 1975 р. На кафедрі з 19 жовтня 1993 р.

Почесний член Вченої ради ДГМА, Почесний академік Міжнародної академії наук екології, безпеки і життєдіяльності (Росія).

Нагороджений орденами святого рівноапостольного князя Володимира I (1999 р.), II (1989 р.) та III (1974 р.) ст., преподобного Сергія Радонежського II (1982 р.) та III (1979 р.) ст., святої рівноапостольної Марії Магдалини Польської Православної Церкви (1990 р.), святого благовірного князя Даниїла Московського I ст. (1999 р.), преподобного Серафима Саровського II ст. (2005 р.), орденом святителя Алексія митрополита Московського і всієї Русі III ст. (2008 р.), ювілейною медаллю, присвяченою Зшестю Святого Духа на Апостолів, - Патріархом Людором (2000 р.); державною нагородою - орденом "За заслуги" II (2004 р.) та III (1999 р.) ст.; має відзнаки міського голови м. Дніпропетровська, губернатора Дніпропетровської області, голови облради, УМВД України в

Дніпропетровській області, МВС України, МНС України, МОУ України, Козацьких організацій та інші нагороди.

Народився 10 травня 1939 року в с. Стопин Корешького району Ровенської області в родині селянина. По закінченні середньої школи в 1957 р. вступив до Ленінградської духовної семінарії, яку закінчив у 1961 р. по першому розряду. У 1961-1963 рр. навчався у Ленінградській духовній академії. У грудні 1963 р. з 3-го курсу духовної академії був призваний до лав Радянської Армії, де прослужив три роки. З 1966 р. по 1968 р. навчався в Ленінградській духовній академії, здобув вчений ступінь кандидата богослов'я за твір на тему: "Листи святого Кипріяна єпископа Карфагенського".

21 травня 1968 р. рукоположений у сан диакона в стані celibату, а 22 травня рукоположений у сан священника. З 1969 р. викладач Канонічного права Академії, секретар Вченої ради та старший помічник інспектора. У 1970 р. пострижений у чернецтво з ім'ям Іриней на честь святого священномученика Іриней єпископа Ліонського.

З 1971 р. по 1975 р. клірик Подвір'я Московського Патріарха в Токіо (Японія). Перед від'їздом у Японію зведений у сан архимандрита. З 1975 р. - єпископ Уфимський і Стерлитамацький. У 1976-1982 рр. управляв Патріаршими приходами в Канаді і тимчасово в США.

З 1982 р. архієпископ Алма-Атинський і Казахстан-

ський зі зведенням у сан архієпископа. З 1984 р. - архієпископ Харківський і Богодухівський. З 1989 р. - архієпископ Львівський і Дрогобицький. З 1990 р. - архієпископ Ровенський і Острозький. У 1993 р. - архієпископ Дніпропетровський і Криворізький. З 12 вересня 1996 р. і донині - архієпископ Дніпропетровський і Павлоградський. З 19 червня 2002 р. возведений у високий сан митрополита. Має кілька наукових праць, які високо оцінені Церквою, а також безліч різних статей, доповідей, промов, проповідей і послань.

Історія Дніпропетровської єпархії розпочалася 9 вересня 1775 р., коли імператриця Катерина II звеліла заснувати Словолянську та Херсонську єпархію на згадку древніх єпископів-мучеників. Це підкреслювало її наступність від Херсонеса Таврицького, що стало у свій час водохресною купаллю Православ'я на Русі. Першим правлячим архієреєм новоствореної величезної єпархії став грецький ієромонах Євгеній (Бугарис). Центром єпархії був визначений Хрестовоздвиженський монастир найближчого полкового міста Полтава. І тільки єдина адміністративна реформа території XIX ст. у 1802 р., за царя Олександра I, радикально перетворила Новоросію в три губернських округи: Єкатеринославський, Миколаївський та Таврицький. Назва "Єкатеринославська єпархія" зберегалася до 1926 р., коли місто було перейменовано з Катеринослава у Дніпропетровськ. У минулому слава й величчя Єкатеринославська єпархія майже дощенту була знищена безжалісним атеїстичним часом. Після 1917 р. чудові храми, величезні монастирі, семінарія, просвітительські центри, архіви - все було знищено. Залишилася тільки невелика частина від численної громади Дніпропетровської єпархії.

19 жовтня 1993 р. Священний Синод УПЦ призначив на Дніпропетровську кафедру архієпископа Іриней (Середнього). Цей день став переломним у духовному відродженні єпархії. На той час в єпархії налічувалося 167, а на сьогодні - 302 приходи та більше 40 готуються до відкриття. Цей факт відродження Православної Церкви з руїн і попелу не може не радувати. Духовно-адміністративна діяльність Дніпропетровської єпархії охоплює такі напрями: місіонерське, просвітительське, видавниче, благодійне, суспільне. Для зручності керування єпархія ділиться на

16 благочиній на чолі із призначеними правлячим архієреєм благочинними. За останні 15 років у Дніпропетровській єпархії здійснено більше 450 ієрейських і дяконських хіротоній. Єпархія поповнилася 200 священнослужителями. Сьогодні на території Дніпропетровської єпархії п'ять діючих монастирів: Самарський Пустельний Свято-Миколаївський чоловічий монастир, Свято-Тихвинський жіночий монастир, Знаменський жіночий монастир, Свято-Йосиповський жіночий монастир, Свято-Вознесенський монастир.

Майже в кожному приході діють недільні школи для дітей та дорослих. У декількох вузах, гімназіях, школах і дитячих установах викладають основи православної віри. "Віро, що Господь приведе молодь до себе!,- з радістю в очах говорить Владика, коли йде мова про молоде покоління. Він завжди прагне зустрітись з молоддю й обдарувати їх своїм сердечним теплом та любов'ю. Особливу увагу проявляє до знедолених та хворих дітей, проводить в їх середовищі Святі Таїнства, загалом та індивідуальні бесіди.

Відновлено видання "Дніпропетровських єпархіальних відомостей". Центр Православної культури "Лествица" організував велику бібліотеку, недільну школу та телестудію. Завдяки регулярним виступам митрополита Іриней та священнослужителів по радіо, телебаченню й у пресі люди чувають про життя Православ'я. Протягом 15 років на 34-му каналі звучать "Архіпастирські бесіди", озвучуються "Пам'ятні церковні дати й події". Передові видання друкують проповіді митрополита Іриней. У 2008 р. до 40-річчя у священному сані та перебування на Дніпропетровській кафедрі митрополита Іриней, в рік 1020-ліття хрещення Київської Русі видано інформаційно-довідкове видання "Дніпропетровська єпархія". Діють храми в багатьох лікарнях міста та районних центрах. Особливу роль у відродженні духовності людей відіграють щорічні фестивалі православних духовних пісень.

Довго, дуже довго Дніпропетровська єпархія перебувала в сомнамбулічному стані. Але ці трагічні сторінки з історії не викинеш, це треба усвідомити й не приховувати, щоб надалі не повторити подібної помилки. Митрополит Іриней очолив одну із найскладніших кафедр того часу, зміг згуртувати духовенство й народ, змусив іншими очима подивитися на нашу Церкву, відродив колишню славу Дніпропетровської єпархії.

Зі Святішим Патріархом у храмі Христа Спасителя (2007 р.)

Владика Іриней з В.А. Ющенком на освяченні місця під забудову храму "В скорбах і печалях Утешение" (2008 р.)

З вихованцями богословської школи "Лествица" (2008 р.)

Владика Іриней з духовенством єпархії (2007 р.)

ЛУКА (Коваленко Андрій В'ячеславович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1 вересня 2005 року**

*Ювілейний орден
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)
Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007) (2007 р.)*

Архієпископ Конотопський і Глухівський. Намісник ставропігійного чоловічого монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Глинська пустинь.

Тезоіменитство - 11 червня. Хіротонія - 13 листопада 2005 р. На кафедрі з 8 травня 2008 р.

Народився 11 липня 1971 року в м. Харцизьк Донецької області в родині робітників. У 1988 р. закінчив середню школу. З 1987 р. працював санітаром у центральній лікарні м. Харцизька. В 1989 р. був призваний у лави Радянської армії. У 1992 р. вступив до Донецького медичного інституту. Під час навчання був стипендіатом Верховної Ради України. Інститут закінчив з відзнакою. У 2000 р. захистив магістерську дисертацію із присвоєнням ученого звання магістра медичних наук.

У квітні 1999 р. рукоположений у сан ієрея. З 1998 р. по 2002 р. заочно навчався у Київській духовній семінарії, з 1999 р. по 2005 р. ніс послух у храмі в ім'я Святителя Миколая м. Донецька. 25 грудня 2003 р. у Свято-Успенській Святогорській і прийняв чернецтво з ім'ям Лука на честь святителя Луки (Войно-Ясенецького). У 2004-

2005 рр. був головою відділу по взаємодії із промисловими підприємствами й організаціями на правах благочинного Донецької єпархії. За благословенням владика Іларіона під його окормленням були побудовані три храми та реконструйовані приміщення під 2 домових храми.

У 2004 р. був зведений у сан архимандрита, а 13 листопада 2005 р. архимандрит Лука Рішенням Священного Синоду став єпископом Васильківським, вікарієм Київської Митрополії та призначений намісником ставропігійного чоловічого монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Глинська пустинь с. Соснівка Глухівського району Сумської області. 29 квітня 2008 р. зведений у сан архієпископа.

З 14 грудня 2007 р. по 11 листопада 2008 р. архієпископ Лука був головою новоствореного Синодального відділу УПЦ "Місія "Церква й медицина".

Архієпископ Лука викладає пастирську психологію в Київській духовній академії, він кандидат богослов'я.

Та особливо архієпископ Лука дбає про відродження духовної слави Конотопсько-Глухівської єпархії, яка є однією з найдавніших на території нашої держави.

Перші літописні згадки про Глухівську єпархію відносяться до XIII ст., коли на Сіверську землю була навала монголо-татарських полчищ. На той час після Києва, Чернігова та Переяслава Глухівська єпархія була четвертою за величиною духовною структурою в Україні.

Учасники науково-практичної конференції
"Шляхом віри"

На відкритті III Всеукраїнського фестивалю
духовної музики "Глинські дзвони"

Після жовтневого перевороту 1917 р. єпископом Глухівським став архимандрит Дамаскін (Цедриков). Він доклав багато зусиль для збереження православ'я в єпархії. Саме цього не могла простити йому влада воєнничих атеїстів, й у вересні 1937 р. єпископ Дамаскін був розстріляний.

У 1943 р. була утворена Сумська єпархія, до складу якої ввійшли приходи нинішньої Конотопсько-Глухівської єпархії. Сумську єпархію очолювали гідні архіпастирі. З 1969 р. по 1973 р. Сумською єпархією керував нинішній Предстоятель Української Православної Церкви Митрополит Київський і всієї України Володимир.

Блаженніший Володимир у той час служив у багатьох приходах, спілкувався з кліриками єпархії та віруючими. Саме в ті роки він уперше відвідав зруйнований монастир Різдва Пресвятої Богородиці Глинську пустинь. Нестерпно важко було бачити, як на території шанованої обителі діяв інтернат для душевнохворих. І вже у часи незалежної України, з метою зміцнення канонічного православ'я, Блаженнішим Володимиром було запропоновано створити Глухівсько-Конотопську єпархію, що і сталося 22 червня 1993 р. У 1996 р. її було перейменовано в Конотопсько-Глухівську.

8 травня 2008 р. рішенням Священного Синоду УПЦ керуючим єпархії призначений архієпископ Лука, намісник ставропігійного чоловічого монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Глинська пустинь.

Конотопсько-Глухівська єпархія на сьогодні складається з 8 благочинь, до яких входить 121 приход. Усього в єпархії служать 94 священники. Церковне життя віруючих зосереджене навколо храмів і каплиць, діють три монастирі: ставропігійний чоловічий монастир Різдва Пресвятої Богородиці Глинська пустинь, чоловічий монастир Софронієво-Молчанська Різдва Пресвятої Богородиці Печерська Пустинь, Різдва Пресвятої Богородиці Молчанський жіночий монастир.

Важливою історичною подією у житті Конотопсько-Глухівської єпархії стало прославлення 13 Глинських старців у лику місцевшанованих святих.

Дбаючи про духовну провістку народу, Церква не обмежується храмовою проповіддю. Традиційними стали для

єпархії Хресні ходи. У 2008 р. пройшов ювілейний 160-й Хресний хід із Глинської пустині в Глухів із Чудотворною іконою Божої Матері Пустинно-Глинською.

Втішно, що у своєму служінні єпархія активно взаємодіє з різними гілками влади, державними та громадськими організаціями. Реставрація повернутих єпархії храмів, будівництво нових церков і каплиць проводяться, як правило, на кошти благодійників.

Звертаючи увагу на духовний розвиток людини, Церква проводить велику соціальну роботу. Священнослужителі єпархії відвідують будинки-інтернати для пристрижених та інвалідів у Кролевіці, Свєссі, Будищі, проти-туберкульозній санаторії у Шостці, Шалигінську школу-інтернат. При деяких храмах працюють волонтери, які піклуються про хворих дітей, що потрапили у тяжке становище. Істотною роботою проводиться Церквою в місцях позбавлення волі. У Шосткинській виправній колонії суворого режиму № 66 обладнано храм. Священнослужителі проводять там богослужіння, спілкуються з ув'язненими, допомагають їм стати на шлях виправлення. Клірики єпархії окормляють військовослужбовців строкової та контрактної служб, прикордонників та митників. Священнослужителі допомагають не тільки молитвою. Проводяться благодійні акції, пройшов збір коштів на допомогу потерпілим від повені західним областям України в 2008 р.

Велика увага приділяється просвітницькій, науковій та культурній діяльності. При більшості храмів створені бібліотеки православної літератури, недільні школи для дітей та дорослих. Для викладачів християнської етики організовані навчальні курси. Третій рік поспіль за благословенням архієпископа Луки проводяться міжнародні науково-практичні конференції з історії православ'я. У листопаді 2008 р. втретє пролунали позивні Всеукраїнського фестивалю духовної музики "Глинські дзвони". З ініціативи владика Луки в Глухові відкритий єдиний на Сумщині Духовно-просвітницький центр.

"Роль Української Православної Церкви залишається простою й одночасно складною: допомогти людині прийти до Бога й слідувати за Ним, підтримати людину на її життєвому шляху, піклуватися про порятунок її душі", - вважає архієпископ Лука.

Ювілейний 160-й Хресний хід із Глинської пустині
у м. Глухів

Трьохнастівський кафедральний собор м. Глухів

ЖУК ПАВЛО ФЕДОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
11 лютого 2008 року**

*Ордени
преподобного Нестора Літописця
II (2007 р.) та III (2004 р.) ступенів
"Різдво Христове" II ступеня (2009 р.)*

Заступник голови Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації з питань житлового та комунального господарства.

Заслужений працівник сфери послуг України. Дійсний член Академії будівництва України (АБУ). Депутат Голосіївської районної в м. Києві ради чотирьох скликань.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2006 р.). Член Української Народної Партії.

Народився 5 травня 1954 року в с. Жовтнєве Погребищенського району Вінницької області в сім'ї учителя Федора Павловича та Євгенії Михайлівни.

Після закінчення восьмирічної школи у 1968-1972 рр. навчався в Іллінецькому радгоспі-технікумі, що на Вінниччині. Після проходження строкової військової служби з 1974 р. працював робітником, а згодом майстром в РБУ № 1 "Київзеленбуду". З 1981 р. - головний агроном контори зеленого господарства Шевченківського району м. Києва, а з 1985 р. - начальник контори зеленого господарства в Московському районі м. Києва. У зв'язку з реорганізацією підприємства призначався на посади керу-

ючого трестом по експлуатації зелених насаджень та директора державного комунального підприємства Голосіївського району м. Києва "Краєвид".

У 1985-1990 рр. навчався без відриву від виробництва в Українській сільськогосподарській академії, здобувши фах інженера лісового господарства.

З 1998 р. - заступник голови Московської районної в м. Києві державної адміністрації, з 2001 р. - Голосіївської районної в м. Києві державної адміністрації.

Павло Федорович - активний громадський діяч, член товариства "Ексклюзив". Він зробив вагомий внесок у розвиток Голосіївського району м. Києва, сприяв наданню Голосіївському парку статусу національного, входить до складу робочої групи з реформування житлово-комунального господарства м. Києва та працює над втіленням програм, спрямованих на поліпшення екологічної ситуації на території Голосіївського району.

Одружений, дружина Галина Аврамівна - інспектор відділу кадрів комунального підприємства з утримання зелених насаджень Голосіївського району. Має доньку Марину, яка працює лікарем анестезіологом-реаніматологом у пологовому будинку № 7 м. Києва, та сина Олексія, який є кандидатом економічних наук, старшим викладачем Національного аграрного університету.

Захопленням життя для Павла Федоровича є вивчення державотворення, історичної та релігійної спадщини України.

*Знак ордена
преподобного Нестора Літописця
II ступеня*

Павло Федорович з улюбленим онуком

*Під час нагородження Блаженнішим Володимиром
у Свято-Троїцькій Китаївській пустині*

БОЧКАРЬОВ АНАТОЛІЙ БОРИСОВИЧ

**Нагороджений орденом
Преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
14 жовтня 2006 року**

Селищний голова смт Велика Димерка Броварського району Київської області.

Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня, медалями "Захиснику Вітчизни" та "60-лет Перемоги в ВОВ 1941-1945 гг.". Має Почесну нагороду "Золотий Ягуар", Почесну грамоту Міністерства регіонального розвитку та будівництва України, диплом лауреата Громадської акції "Ділова Київщина". Присвоєно звання генерал-командора МКО з врученням ордена Вітчизни та іменного Георгіївського кортика. За добросовісну працю в органах місцевого самоврядування має численні відзнаки Київської обласної державної адміністрації та Броварської райдержадміністрації.

Народився 13 серпня 1956 року в смт Велика Димерка Броварського району Київської області в сім'ї робітників.

Трудову діяльність розпочав у 1973 р. слюсарем-збірником радіоапаратури на Київському радіозаводі, а з 1980 р. працював водієм у радгоспі "Великодимерський".

У 1980-1981 рр. - помічник бригадира відділку ім. Кірова радгоспу. З 1981 р. - керуючий цим відділком, а в червні 1982 р. обраний на посаду заступника сільського голови с. Велика Димерка, де пропрацював по грудень 1985 р.

З грудня 1985 р. по жовтень 2000 р. - сільський голова с. Велика Димерка, а після віднесення села до категорії селищ міського типу з 2000 р. і по сьогодні - селищний голова смт Велика Димерка.

За роки перебування його на посаді селищного голови (більше 22 років) у Великій Димерці відбулися значні зміни. Збудовано приміщення поліклініки, сільської ради, звелися житлові будинки димерчан, відкрилися приватні магазини, вдосконалилося побутове обслуговування населення. У селищі є триповерхова школа зі спортивним залом, майстернями. У 1996 р. на місці збанкрутілого радгоспу "Великодимерський" утворилося чотири колективних сільськогосподарських підприємства. На великодимерських землях у 1997 р. збудовано найбільший в Європі завод з іноземними інвестиціями з виробництва безалкогольних напоїв "Кока-кола Беверіджиз Україна Лімітед" та ряд промислових підприємств. Протягом останніх десяти років Великодимерська селищна рада самодостатня.

ГРИШКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

**Ордени
святого рівноапостольного князя Володимира
II (2007 р.) та III (2006 р.) ступенів
преподобного Нестора Літописця III ступеня (2004 р.)**
Директор Заготівельно-виробничого приватного підприємства "Реґіон-2001".

Депутат Броварської районної ради.

Присвоєно звання генерал-командора МКО з врученням ордена Вітчизни та іменного Георгіївського кортика.

Народився 10 серпня 1962 року в смт Велика Димерка Броварського району Київської області.

Трудову діяльність розпочав після служби в армії робітником у будівельному управлінні тресту "Київміськбуд-2".

У 1991 р. закінчив фінансово-економічний факультет Київського інституту народного господарства, здобувши фах економіста.

З 1992 р. по квітень 2001 р. обіймав посади директора МПП "Амфора" та комерційного директора ТОВ "Максіком".

З квітня 2001 р. працює на ЗВПП "Реґіон-2001".

Це багатопрофільне спеціалізоване підприємство з повною інфраструктурою, яка забезпечує успішну діяльність у сфері будівництва, деревообробки, лакофарбування, поводження з відходами та операцій із брухтом кольорових і чорних металів.

Як власник та керівник підприємства бере участь у благодійних заходах, соціальних проектах і заходах щодо улаштування благоустрою смт Велика Димерка.

ГРИШКО ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ

**Медалі
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
II ступеня (2004 р.)
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (2004 р.)**
Депутат Великодимерської селищної ради.

Заступник директора Заготівельно-виробничого приватного підприємства "Реґіон-2001".

Народився 16 лютого 1970 року в смт Велика Димерка Броварського району Київської області.

Трудову діяльність розпочав у 1987 р. водієм у радгоспі "Великодимерський" Броварського району.

У 1988-1990 рр. проходив строкову службу в лавах Радянської армії. По жовтень 2001 р. займався підприємницькою діяльністю, а з листопада 2001 р. працює на ЗВПП "Реґіон-2001".

СТАРИК В'ЯЧЕСЛАВ ГРИГОРОВИЧ

**Медалі
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
II ступеня (2004 р.)
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (2004 р.)**

Начальник виробничого відділу Заготівельно-виробничого приватного підприємства "Реґіон-2001".

Народився 9 березня 1965 року в с. Хлистунівка Городищенського району Черкаської області.

Навчався в МПТУ № 27 м. Києва, здобувши фах слюсаря-будівельника.

Трудову діяльність розпочав у 1983 р. слюсарем на Дарницькому заводі по ремонту дорожньої техніки м. Києва.

Гришко Сергій Миколайович у робочому кабінеті

Під час святкування 225-річчя Свято-Покровської церкви

З 1983 р. по 1986 р. проходив строкову службу в Військово-Морському флоті СРСР.

У 1987 р. вступив до Броварського заводу порошкової металургії у чині спікальника, де працював за здобутим фахом по 1990 р.

З 1990 р. по червень 2002 р. працював на робочих спеціальностях в Об'єднанні "Київоблагрокооп", Броварському ДБК та Броварському заводі алюмінієвих будівельних конструкцій, а з липня 2002 р. по сьогодні - на ЗВПП "Реґіон-2001".

А.Б. Бочкарьов, С.М. Гришко, В.М. Гришко та В.Г. Старик - великодимерські благодійники. Вони надають велику допомогу Свято-Покровській церкві. За їх підтримки у храмі реставровано старі ікони, створено нові фрески та розписи, замінено покрівлю, куполи, огорожу, оновлено двір. Сьогодні біля церкви розпочато будівництво Хрестівки та недільної школи. За ініціативою С.М. Гришка і при підтримці інших меценатів та благословення отця Ігоря поставлено при в'їзді у смт Велика Димерка гранітний Поклонний Хрест. Надається допомога на утримання в належному стані трьох кладовищ, дитячого садка, школи, НВК, лікарні, загалом благоустрою села. Зроблено косметичний ремонт меморіального комплексу на братській могилі. Словом, димерчани працюють на перспективу, йдучи до неї впевненими кроками.

Біля Поклонного Хреста
В.Г. Старик, В.М. Гришко, А.Б. Бочкарьов, С.М. Гришко

ГРІНЧЕНКО ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА

**Нагороджена орденом
преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
20 травня 2008 року**

*Орден
преподобного Нестора Літописця III ступеня (2007 р.)*

Голова правління Волинського обласного відділення Дитячого фонду України. Почесний голова Волинського обласного відділення Української спілки в'язнів - жертв нацизму.

Нагороджена орденом "Знак пошани", медалями, грамотами, подяками облдержадміністрації та обласної ради. Лауреат Першої Волинської незалежної премії за високі професійні та громадські досягнення "Людина року Волинського краю'99".

Ще в ранньому дитинстві залишилася без батьків: вони загинули в 1944 році. Виховувалася в тітці - батькової рідної сестри - Заєць Фелікси Вікентівни.

У 1973 р. закінчила Луцький педагогічний інститут, здобувши професію вчителя англійської мови. Працювала вчителем іноземної мови.

З 1969 р. по 1988 р. працювала на керівних посадах у комсомольських, партійних та державних органах.

У 1989 р. обрана головою обласного відділення Дитячого фонду України, де працює і по сьогодні.

О.М. Грінченко постійно займається благодійною діяльністю. Тісна співпраця у добродійній діяльності з Волинською єпархією Української Православної Церкви

в особі керуючого митрополита Луцького і Волинського Ніфонта дає можливість значно поліпшити матеріальне забезпечення дітей-сиріт. З її ініціативи впродовж 17 років проводиться благодійний телерадіомарафон "Поспішаймо робити добро", до якого залучаються усі волонтери. Мета телерадіомарафону - збір коштів, товарів широкого вжитку дітям-сиротам, випускникам шкіл області.

Благодійні акції "Поспішаймо робити добро", "Гуманна справа року" визнані переможцями загальнонаціональної програми "Людина року" в 2002 р. та 2004 р. Успішне виконання програм "Випускник", "Обдаровані діти", "Подаруй дитині радість", "Гізнай Україну" дає можливість значно поліпшити матеріально-побутові умови дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського виховання, оплачувати їх навчання у вищих навчальних закладах I-IV рівнів акредитації, оздоровлювати під час літніх канікул.

Олена Миколаївна виховала дочку Людмилу, яка закінчила історичний факультет Луцького педагогічного інституту, юридичний факультет Волинського національного університету ім. Лесі Українки. Нині працює у Міністерстві освіти і науки України.

Впродовж двох десятиків років О.М. Грінченко віддає щедрість душі, безмежну любов найблагороднішій справі на землі - служінню інтересам дітей особливої долі, які найбільше потребують тепла і любові.

*Керуючий Волинською єпархією Владика Ніфонт
вручає орден II ступеня Нестора Літописця, 2008 р.*

Зустріч з дітьми-сиротами Луцької школи-інтернату

ЛЕБЕДИН ЮРІЙ ЯКОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
11 лютого 2007 року**

*Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" II ступеня (2002 р.)*

Голова Новосанжарської районної ради п'ятого складу Полтавської області.

Народився 11 травня 1960 року в с. Драбівка Новосанжарського району Полтавської області.

З 1978 р. по 1980 р. проходив службу в лавах Радянської армії.

Розпочав трудову діяльність у 1977 р. Працював трактористом, потім слюсарем-монтажником ПМК-39.

У 1987 р. закінчив Харківський державний університет ім. Максима Горького за спеціальністю "Політична економія", здобувши кваліфікацію економіста, викладача політекономії.

Працював викладачем Харківського державного інституту культури; генеральним директором СП "Студбуд". До обрання у 2006 р. головою районної ради займався підприємницькою діяльністю.

Своїми діловими та моральними якостями як організатора і порядної людини, високоосвіченості, енергійності, обізнаності у суспільно-політичній обстановці регіону Юрій Якович згуртує навколо себе однодумців, усіх тих, кому не байдужа доля новосанжарського краю. І тому він завжди душою і серцем зі своїми земляками, з турбо-

тою про їх рівень життя, перспективи духовного відродження рідного краю. Все це і спонукало Ю.Я. Лебедина заснувати на базі збанкрутілої агрофірми в рідному селі Драбівка передового господарства - ТОВ "Чиста Криниця".

На сьогодні це підприємство одне із передових у районі, входить ще з двома підприємствами до агрооб'єднання "Чиста Криниця". За врожайністю зернових культур сільськогосподарські підприємства агрооб'єднання вже 5 років посіпають виборנות перші місця в районі та області.

В останні роки відбулося становлення Лебедина Юрія Яковича і як політичного лідера на Новосанжарщині. Він переймається інтересами кожної територіальної громади району, дбає за розвиток соціальних об'єктів на селі - закладів освіти, культури та медицини, керуючись життєвим кредо: "Влада і бізнес - на службі у народу".

Велику увагу Юрій Якович приділяє відродженню села, розвитку духовності, відродженню храмів. З його ініціативи і фінансової підтримки в Новосанжарському районі відбудовано церкву Різдва Іоанна Предтечі у с. Дудкин Гай та проведено реставрацію іконостаса, завершується будівництво Свято-Миколаївської церкви в с. Нехвороща, будуються церкви в с. Руденківка, смт Нові Санжари і Лелюхівці.

Благодійна допомога надається відродженню церков і в Машівському районі Полтавської області.

*Вручення архієпископом Філомом
ордена преподобного Нестора Літописця II ступеня*

*Оновлений іконостас церкви Різдва Іоанна Предтечі
у с. Дудкин Гай*

ІОАНН (Сіопко Ігор Степанович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
1999 року**

*Ювілейні ордени
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)
"1020 років Хрещення Київської Русі" (2008 р.)*

Архієпископ Херсонський і Таврійський. Голова Синодального відділу УПЦ по канонізації святих.

Тезоименитство - 9 жовтня. Хіротонія - 13 грудня 1996 р. На кафедрі з 23 листопада 2006 р.

Народився 14 березня 1964 року в м. Рівне. У 1981 р. закінчив Рівненську середню школу. В 1985 р. рукоположений у сан диякона, а в 1987 р. - у сан священника. Служив на парафіях Рівненської та Київської єпархій.

31 грудня 1993 р. в Києво-Печерській лаврі прийняв чернечий постриг з ім'ям Іоанн на честь святого апостола і євангеліста Іоанна Богослова. 7 січня 1994 р. Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром возведений у сан ігумена, а 2 серпня того ж року - в сан архимандрита та призначений секретарем Київської єпархії. У 1996 р. закінчив Київську духовну академію. 13 грудня 1996 р. в Трапезному храмі Києво-Печерської лаври був рукоположений у єпископа Переяслав-Хмельницького, вікарія Київської Митрополії. З 2000 р. - єпископ Хустський і Виноградівський, Керуючий Хустською єпархією.

28 серпня 2004 р. возведений у сан архієпископа.

Рішенням Вченої ради Ужгородської Української Богословської Академії від 16 травня 2005 р. присвоєно науковий ступінь Почесного доктора богослов'я та нагороджений Хрестом доктора богослов'я I ступеня.

Закінчив філософський факультет Підкарпатського університету ім. Августина Волошина.

З листопада 2006 р. - архієпископ Херсонський і Таврійський, Керуючий Херсонською єпархією.

Херсонська єпархія була заснована 09 (22) травня 1837 р. шляхом виділення з Єкатеринославської (Дніпропетровської) єпархії з кафедрою у м. Одесі. До Херсонської єпархії приписуються землі між Бугом і Дністром з повітами Одеським, Тираспольським і Ананьєвським, приписані раніше (в 1812 р.) до Кишинівської єпархії. Рішенням Священного Синоду УПЦ 11 лютого 1991 р. в результаті поділу Одеської єпархії утворена Херсонська єпархія УПЦ. Першим правлячим архієреєм єпархії став митрополит Леонтій (Гудимов). Йому довелося відроджувати колись славу Херсонську кафедру, де до кінця першого року його архіпастирського правління вже налічувалося 86 парафій. 16 березня 1992 р. він почив у Господі та був похований в огорожі Свято-Духівського кафедрального собору м. Херсона. 5 вересня 1996 р. в лику святих був прославлений новомученик архієпископ Херсонський Прокопій (Титов; розстріляний 23 листопада 1937 року).

Хресний хід на день свята собору Архистратига Михаїла у Свято-Духівському кафедральному соборі м. Херсона (2008 р.)

Під час Первосвятительського візиту Блаженнішого Митрополита Володимира (2008 р.)

14 грудня 2007 р. за рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви Херсонську єпархію було поділено на дві самостійні - Херсонську і Новокаховську. До складу Херсонської єпархії входять місто Херсон, Білозерський, Голопристанський, Каланчацький, Скадовський, Цюрупинський, Чаплинський райони Херсонської області.

На сьогодні в Херсонській єпархії налічується 11 благочинних округів зі 154 парафіями, храмами та каплицями і 1 жіночим Благовіщенським монастирем, що знаходиться у стадії відновлення. У місті Херсон діють 38 храмів і каплиць, 10 з них - на територіях медичних установ. На Херсонщині більше 180 священнослужителів релігійно та самовіддано служать Православній Церкві. Діють 8 єпархіальних відділів, зокрема релігійної освіти і катехізації, місіонерства, у справах молоді, з творчого служіння, по взаємодії зі Збройними Силами та іншими військовими формуваннями України, з благодійності та соціального служіння, видавничий, паломницький та прес-служба. На багатьох приходах єпархії діють недільні школи.

9 серпня 2008 р. відбулося прославлення у лику святих подвижника благочестя XX століття архимандрита Варсонофія (Юрченка), святу мощі якого знаходяться у Свято-Духівському кафедральному соборі міста Херсона. З нагоди цих торжеств Херсонську єпархію з Первосвятительським

Повдorzовлення архієпископа Іоанна з Днем ангела (2008 р.)

Принесення в дар ікони святиителя Інокентія Херсонського Херсонському юридичному інституту (2007 р.)

візитом відвідав Блаженніший Митрополит Володимир.

З приходом на Херсонську кафедру архієпископа Іоанна були налагоджені доброзичливі і конструктивні відносини з місцевою владою, науковими та навчальними закладами, з якими проводяться спільні науково-практичні конференції та інші духовно-громадські заходи. Взагалі, духовне життя в єпархії досягло значного розвитку та якісно нового рівня. Багато уваги приділяється також духовному вихованню дітей та юнацтва.

Почалися реставраційно-відновлювальні роботи у Свято-Духівському кафедральному соборі, який впродовж декількох років знаходиться в аварійному стані, та продовжується відродження іншої святині Херсонщини - Свято-Успенського кафедрального собору м. Херсона.

Найвідомішими святинями Херсонщини є чудотворний список з Касперівської ікони Божої Матері, який знаходиться у Свято-Духівському кафедральному соборі м. Херсона, та ікона Божої Матері "Благодатне небо" - у Свято-Успенському кафедральному соборі міста.

Щоп'ятниці у Свято-Духівському кафедральному соборі м. Херсона сонмом херсонського духовенства перед Касперівською іконою Божої Матері служиться акафіст Покрову Божої Матері, що чергується з читанням акафісту перед мощами преподобного Варсонофія Херсонського сповідника.

Хрещення дітей у Херсонському обласному будинку дитини (2008 р.)

Святкування Дня Пресвятої Трійці у Свято-Духівському кафедральному соборі м. Херсона (2008 р.)

ІРИНЕЙ (Семко Валентин Анатолійович)

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
11 червня 2003 року**

*Орден
апостола Іоанна Богослова II ступеня (2008 р.)
Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)*

Єпископ Ніжинський і Прилуцький.
Кандидат богослов'я.

Хіротонія - 10 червня 2007 р. На кафедрі з 10 червня 2007 р.

Відзначений міжнародною нагородою Української Православної Церкви - орденом "Святий Дмитро Солунський" IV ступеня (2001 р.) та Руської Православної Церкви - медаллю преподобного Сергія Радонезького I ступеня (1985 р.).

Народився 11 червня 1963 року в с. Ропотуха Уманського району Черкаської області. Невдовзі родина переїхала до с. Ладизинка того ж району.

Протягом 1970-1980 рр. навчався в Ладизинській середній школі.

У 1980-1981 рр. працював в організації "Київторгбуд".

Восени 1981 р. вступив на підготовче відділення Київського інженерно-будівельного інституту, в 1982 р. був зарахований на перший курс. У 1983 р. залишив інститут за власним бажанням і вступив до Московської духовної семінарії.

Восени 1984 р. зарахований до братії Свято-Троїцької Сергієвої лаври.

26 лютого 1985 р. в Троїцькому соборі лаври пострижений у чернецтво з ім'ям Іриней на честь священномученика Іриней, єпископа Ліонського, архимандритом Олексієм (Кутеповим) (нині архієпископ Тульський і Білівський).

6 квітня 1985 р. хіротонісаний у сан диякона архієпископом Володимирським і Суздальським Серапіоном (Фадеевим) в Успенському соборі м. Володимира.

30 листопада 1986 р. в Трапезному храмі лаври архієпископом Чебоксарським і Чуваським Варнавою (Кедровим) висвячений у сан священника.

У 1987 р., після закінчення семінарії, Навчальний комітет при Священному Синоді РПЦ направив його до Почаївської Свято-Успенської лаври.

Навесні 1991 р. був переведений до Свято-Успенської Києво-Печерської лаври.

У 1992 р. закінчив Московську духовну академію та був призначений викладачем Київської духовної семінарії.

У 1993-1994 рр. ніс послуш інспектора КДАІС.

У квітні 1994 р. возведений у сан архимандрита.

З вересня 1996 р. ніс послуш благочинного лаври.

26 грудня 2006 р. захистив кандидатську дисертацію на тему "Історія православного жіночого чернецтва в Україні в XX столітті" та в 2007 р. отримав вчене звання доцента.

Архієрейська хіротонія владики відбулася 10 червня 2007 р. в Успенському соборі Києво-Печерської лаври.

Ніжинська єпархія Української Православної Церкви заснована рішенням Священного Синоду УПЦ від 31 травня 2007 р. шляхом виділення її зі складу Чернігівської єпархії. Пресвященним Ніжинської єпархії визначено йменуватися "Ніжинський і Батурицький".

Рішенням Священного Синоду УПЦ від 18 квітня 2008 р. титул правлячих архієреїв Ніжинської єпархії змінено на "Ніжинський і Прилуцький".

Ніжинська і Прилуцька єпархія об'єднує парафії та монастирі на території Бахмацького, Бобровицького, Борзнянського, Варвинського, Ічнянського, Коропського, Ніжинського, Носівського, Прилуцького, Срібнянського і Талалаївського районів Чернігівської області.

У складі єпархії діють 231 парафія та п'ять монастирів - два чоловічих: Ніжинський Свято-Благоуспенський - "Назарет Пресвятої Богородиці", Свято-Миколаївський Пустинно-Рихлівський, та троє жіночих: Ніжинський Свято-Введенський, Свято-Миколаївський Крупицький та Свято-Троїцький Густинський.

Духовенство: 201 священник, 5 дияконів.

Колішній благочинний Києво-Печерської лаври, а нині владики Іриней призначений на новостворену Ніжинську кафедру... З чого почати, де жити, як шукати однодумців

та помічників у регіоні, де до цього бував хіба що декілька разів, та й то під час паломництва? Тим більше, що, ставши насельником лаври в 1991 р., отець Іриней відтоді, а це більше 16 років, не залишав стін монастиря. Та єпископ Іриней вже знає, з чого розпочне архіпастирську діяльність. Відродження традицій духовності та благочестя в стародавньому краї, вшанування святителів та преподобних, які тут народилися, - ось напрямок, в якому він має намір вирушити.

Усього півтора року керує Ніжинською і Прилуцькою єпархією Владика Іриней, але як багато вже зроблено: освячені 23 нових храми, відновлюється духовне життя та вшанування святих. Так, 21 листопада 2008 р. Предстоятель Української Православної Церкви Блаженніший Митрополит Володимир очолив урочистості з нагоди прославлення місцешанованої Прилуцької ікони Пресвятої Богородиці "Скорботна". Наприкінці богослужіння єпископ Іриней на молитовну пам'ять про візит подарував Предстоятелю список чудотворної ікони "Скорботна", звернувшись до нього з такими словами: "Ми знаємо, що Ви, Ваше Блаженство, любите Божу Матір, тому що Вона возлюбила Вас, і Ваше служіння Церкві проходить під її пречистим омофором. Дозвольте подарувати Вам образ Пресвятої Богородиці, щоб Діва Марія допомагала Вам нести хрест Першосвятительського служіння і щоб завжди Вас оберігала і була Вашою Заступницею і Покровителькою".

Біля пам'ятника святителя Кирила Туровського

Чернечий постриг у Ніжинському Свято-Введенському жіночому монастирі

Божественна Літургія в день пам'яті
преподобного Нестора Літописця

Освячення дзвонів для новоозведеного храму
в с. Пам'ятне Борзнянського району

Під час зустрічі з Президентом Греції Карлосом Папуліасом

Прославлення Прилуцької ікони Пресвятої Богородиці

ПИХТІН МИКОЛА ПОРФИРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 квітня 2008 року**

Начальник Херсонського юридичного інституту Харківського національного університету внутрішніх справ, генерал-майор міліції.

Сумлінне виконання службового обов'язку щодо захисту конституційних прав і свобод громадян, високий професіоналізм Миколи Порфировича відзначені такими нагородами: орденом "За заслуги" III ступеня; медалями "За хиснику вітчизни", "За бездоганну службу" III ступеня; відзнаками МВС України - "Почесний працівник МВС України", "Лицар закону", "Хрест Слави", "Закон і Честь", "Почесний знак МВС України", "За доблесть і відвагу в службі карного розшуку" II та I ступенів, нагрудними знаками "За відзнаку в службі" I ступеня, "За відмінну службу в МВС", "За заслуги в боротьбі з економічною злочинністю" I ступеня; відзнакою експертної служби МВС України "За бездоганну службу"; присвоєно почесне звання "Заслужений юрист АР Крим". За особливі заслуги перед Українською Православною Церквою нагороджений орденом святого архістратига Михаїла.

Народився 16 грудня 1958 року в с. Березівка Устинівського району Кіровоградської області. У 1978 р. закінчив Новобузьке педагогічне училище Миколаївської області, в 1986 р. - Миколаївський педагогічний інститут. З 1978 р. по 1980 р. проходив службу в Збройних силах СРСР. У 1997 р. закінчив Національну академію внутрішніх справ.

В органах внутрішніх справ - з січня 1983 р., службову діяльність розпочав дільничним інспектором міліції у справах неповнолітніх Новобузького районного відділу внутрішніх справ УВС Миколаївської області. Микола Порфирович Пихтін має досвід управлінської діяльності, працював на керівних посадах УВС та УМВС України: з 2002 р. - перший заступник начальника Головного управління МВС України в Автономній Республіці Крим - начальник кримінальної міліції; з 2005 р. - заступник начальника Головного управління МВС України в Автономній Республіці Крим - начальник штабу; з 2007 р. - начальник Управління МВС України в Миколаївській області.

З лютого 2008 р. М.П. Пихтін очолює Херсонський юридичний інститут Харківського національного університету внутрішніх справ.

В навчальному закладі Микола Порфирович вміло організував роботу з укріплення та розвитку матеріально-технічної бази, удосконалення навчально-виховного процесу, активізації наукової діяльності. Було значно покращено інфраструктуру інституту: створено Центр дозвілля, діє Центр правової допомоги населенню. Планується створити навчально-практичний комплекс, який дозволить підвищити ефективність зв'язків інституту з практичними підрозділами і службами органів внутрішніх справ, оптимізувати навчання курсантів шляхом тісного поєднання теоретичних знань і практичних навичок, широко залучати працівників ОВС до навчально-виховного процесу.

У навчальному закладі створено найсприятливіші умови для розвитку науки, підвищення наукового потенціалу. Проводяться прикладні дослідження, які дозволяють не тільки підвищити якість підготовки фахівців з урахуванням європейських стандартів, а й поліпшити діяльність практичних підрозділів органів внутрішніх справ.

Щороку збільшується кількість навчально-методичних і наукових видань, підготовлених фахівцями інституту; розширюється співробітництво зі спорідненими та цивільними ВНЗами.

На сьогодні Херсонський юридичний інститут ХНУВС - один з провідних навчальних закладів півдня України, який вже понад 35 років плекає не одне покоління молоді, сприяє становленню особистості в роки, коли відбувається формування людини як члена суспільства, виховання почуття відповідальності перед державою, усвідомлення своєї суспільної необхідності та значущості. Саме тому керівництво навчального закладу прагне створити найкращі умови не тільки для оволодіння майбутньою професією, а й для культурного, духовного збагачення молоді.

З цією метою 20 червня 2008 р., напередодні святкування 35-ої річниці навчального закладу, керівництвом інституту було запрошено архієпископа Херсонського і Таврійського владика Іоанна для освячення та відкриття молитовної кімнати на честь святителя Інокентія Херсонського. Крім того, найближчим часом на території інституту планується розпочати будівництво каплички на честь святителя Інокентія Херсонського.

*Знак ордена
преподобного Нестора Літописця
III ступеня*

БОНДАРУК ІВАН ГРИГОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
Преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
5 травня 2004 року**

Директор Творчого об'єднання "Коростеньтелебачення", що на Житомирщині. Голова Житомирської обласної ради громадської організації "Союз Чорнобиль України". Член Центральної ради Всеукраїнської організації "Союз Чорнобиль України". Депутат міської ради чотирьох скликань.

Нагороджений орденами: "За заслуги" III ступеня (2008 р.), "Чорнобильський хрест", "Мужність. Честь. Гуманність" (2005 р.), почесним нагрудним знаком Міністерства культури СРСР "За отличную работу", Почесною грамотою Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій, Чорнобильською медаллю "За заслуги" за активну громадську позицію, милосердя, сердечне ставлення до постраждалих після аварії на ЧАЕС; удостоєний почесного звання "Заслужений працівник культури України" (2002 р.). Народився 8 липня 1937 року на Волині. У 1963 р. закінчив Луцьке державне музичне училище, в 1980 р. - Київський інститут культури ім. О. Корнійчука.

Розпочав трудову діяльність І.Г. Бондарук на посаді завідувача сільського клубу, далі працював директором міського будинку культури, викладачем музичної школи, директором музичної школи, завідувачем районного, міського відділів культури. Завдяки вмiлому керівництву, вмiнно працювати з підлеглими визначилися досягнення в розвитку та організації культурно-масової роботи, зросла художня майстерність творчих колективів, зміцніла матері-

ально-технічна база закладів культури і мистецтва на Коростенщині. За час багаторічної сумлінної праці як досвідчений, ініціативний керівник зробив вагомий особистий внесок у розвиток національної української культури.

Як голова Житомирської обласної організації "Союз Чорнобиль України" виявляє компетентність та знання у сфері соціального захисту населення після аварії на ЧАЕС, дбає про забезпечення чорнобильців безкоштовними ліками, займається організацією лікування та оздоровлення постраждалих.

Очолюючи регіональне телебачення, І.Г. Бондарук дбає про земляків: вони мають можливість безкоштовно переглядати 9 каналів українського телебачення, місцеві новини, брати участь у суспільно-політичному житті Коростенщини, області і держави.

Іван Григорович з великою повагою і шаного ставиться до духовної культури та історичних пам'яток країни. Брав участь у відкритті в м. Коростень пам'ятників рівноапостольній княгині Ользі, древлянському князю Малу, скульптури Покрови Божої Матері, які надають священної сили древліанам і своїй землі. За дорученням Міжнародного фонду єдності православних народів Патріарх Московський і всієї Русі Алексій в 2006 р. нагородив І.Г. Бондарука Патріаршою Грамотою в благословення за труди во славу Церкви Хрестової.

І.Г. Бондарук з онучкою біля пам'ятного знака Чорнобильської трагедії

Під час відкриття пам'ятника рівноапостольній княгині Ользі в м. Коростень у 2008 р.

ДІДЕНКО СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 квітня 2008 року**

Перший заступник начальника Херсонського юридичного інституту Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник міліції, кандидат юридичних наук, заслужений юрист України.

Відзначений державними та відомчими нагородами: медалями "За бездоганну службу" III ступеня, "За сумлінну службу" II ступеня, "15 років МВС", "5 років Державному департаменту України з питань виконання покарань"; відзнаками МВС України "Почесний знак МВС України", "Закон і Честь"; нагрудними знаками "За відзнаку в службі" I ступеня, "10 років МВС України".

Народився 14 листопада 1952 року в с. Максимівка Снігурівського району Миколаївської області.

У 1972 р. закінчив Херсонський машинобудівний технікум за спеціальністю "Енергозабезпечення промислових підприємств та установок".

З травня 1972 р. по червень 1974 р. проходив службу в Збройних силах СРСР.

У 1989 р. закінчив Миколаївський кораблебудівний інститут ім. адмірала Макарова, отримавши диплом з відзнакою; в 2003 р. - Національний університет внутрішніх справ.

Сергій Володимирович має значний досвід управлінської діяльності, в органах внутрішніх справ - з грудня 1986 р. працював на керівних посадах УВС та УМВС України в Херсонській області, обіймає керівну посаду в Херсонському юридичному інституті ХНУВС.

Активно займається науково-педагогічною діяльністю, є професором кафедри кримінального права та кримінології інституту. Ефективно працює над підвищенням своїх наукового, методичного та теоретичного рівнів.

У 2007 р. Сергієм Володимировичем була захищена дисертація з актуальної теми, яка висвітлює основні питання діяльності органів внутрішніх справ: "Правові та організаційно-тактичні основи попередження і розкриття злочинів, пов'язаних із застосуванням вибухових речовин чи бойових припасів". У цьому ж році йому присвоєно вчений ступінь кандидата юридичних наук.

Має понад 12 наукових публікацій, є автором та співавтором навчальних і навчально-методичних посібників.

За матеріалами дисертаційного дослідження Діденком Сергієм Володимировичем підготовлено монографію, методичні рекомендації та навчально-методичний посібник для впровадження у практичну діяльність ОВС. Матеріали пройшли рецензування у практичних підрозділах УМВС України в Херсонській області та отримали позитивну оцінку.

Херсонський юридичний інститут Харківського національного університету внутрішніх справ має III рівень акредитації, здійснює підготовку фахівців-юристів на денний та заочний формах навчання, за державним замовленням та на контрактній основі.

Навчально-лабораторна площа інституту складає 9020 м² і включає в себе 9 сучасних лекційних залів, 38 навчальних аудиторій, три спортивних зали (у тому числі борцівська і тренажерна "Атлант"), літній спортивний майданчик, стадіон; 2 комп'ютерних класи, 2 бібліотеки, 2 читальних зали, стрільцький тир, навчальний полігон та навчальний райвідділ, спеціально обладнані кабінети іноземних мов, оперативно-розшукової діяльності та спеціальної техніки. Фонд загальної бібліотеки інституту складає 58 110 примірників, темпи росту бібліотечного забезпечення посякчас збільшуються В інституті на трьох факультетах та 16 кафедрах працюють 4 доктори наук, 40 кандидатів наук, три професори, 24 доценти та 25 магістрів.

Науковий потенціал інституту постійно збагачується: працівники інституту продовжують навчання в магістра-турах, ад'юнктурах та аспірантурах, здобувають наукові ступені кандидатів та докторів наук. Проводиться робота над 18 дисертаціями, три з яких - докторські.

Херсонський юридичний інститут має ліцензії на здійснення освітньої діяльності з підготовки фахівців кваліфікаційного рівня "бакалавр" за спеціальністю "Правознавство" як для органів внутрішніх справ, так і за розрахунковою формою навчання для інших правоохоронних органів та юридичних установ держави; довузівську підготовку для вступу у вищі навчальні заклади; курси з перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів внутрішніх справ України, з підготовки водіїв транспортних засобів категорії "В".

КОЛОМІЄЦЬ ПЕТРО ГРИГОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
12 липня 2008 року**

Заступник голови правління ВАТ "Укртрансфат" в м. Києві.

Удостоєний почесного звання "Заслужений будівельник України" (2001 р.). Лауреат загальноукраїнського рейтингу професійних досягнень "Лідер України" (2004 р.).

Депутат трьох скликань Прилуцької міської ради народних депутатів Чернігівської області. Почесний громадянин міста Прилуки Чернігівської області. Голова постійно діючої депутатської комісії з питань будівництва, земельних відносин, охорони навколишнього середовища.

Народився 19 листопада 1943 року в с. Гибалівка Шаргородського району Вінницької області у селянській родині.

Батько загинув на фронті в 1944 р. у період Великої Вітчизняної війни. Мати була колгоспницею, померла в 1966 р. Роки дитинства Петра Коломійця прийшлися на тяжкі, голодні воєнні 1943-1945 роки та повоєнний період відбудови держави. Втративши матір, Петро залишився повним сиротою. Перед юнаком постало нелегке завдання вибору життєвого шляху, і він обрав його безпомилково - будувати, підіймати з руїн рідну державу. Тому після служби в армії вступив до Остерського будівельного технікуму і здобув професію будівельника.

Працював у районному виконавчому комітеті м. Чернігова, потім - в Управлінні виробничої комплектації, а з 1975 р. - в Будівельному управлінні № 1 фірми "Укргаз-

буд". Пройшов нелегкий тернистий робітничий шлях від рядового працівника-будівельника до директора будівельного управління. Петро Григорович поглиблював свої професійні знання і в 1988 р. здобув вищу освіту.

З 1991 р. по жовтень 2006 р. він очолював колектив найпотужнішого будівельного підприємства Чернігівської області. За роки своєї професійної діяльності брав участь у будівництві майже всіх магістральних трубопроводів, які проходять територією України в Європу (нафтопровід "Дружба", газопроводи Дашава - Київ, Тула - Шостка - Київ, Уренгой - Помари - Ужгород, Аманьєв - Тирасполь - Ізмаїл, Ямал - Європа (територією Білорусі), Ямал - Західний кордон та багато інших), в облаштуванні об'єктів нафтогазової галузі, житлового, промислового будівництва та соціальної інфраструктури; допомагав у будівництві та реконструкції культових споруд Православної віри в Україні.

П.Г. Коломієць за роки своєї трудової діяльності зарекомендував себе ініціативним, енергійним та вимогливим керівником, який уміє згуртувати колектив, контролювати і передавати свій професійний досвід молодому поколінню будівельників, сприяти розвитку нафтогазової галузі України.

Петро Григорович займає активну, принципову позицію: "Все хороше, важливе в житті залежить від людей, від нас з Вами. Ми не змогли б досягти бажаного результату без поваги, любові, порозуміння один до одного".

Відкриття церкви святих Петра і Павла після реконструкції на території Густинського Свято-Троїцького монастиря

Здача в експлуатацію Сахалінського газоконденсатного родовища Харківської області з Божим Благословенням

КУЛАКОВСЬКИЙ ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
19 грудня 2003 року**

В.о. начальника Головного управління земельних ресурсів виконавчого органу Київради (Київської міської державної адміністрації).

За багаторічну сумлінну працю на благо нашої держави України Ю.П. Кулаковському присвоєно Почесне звання "Заслужений будівельник України", звання "Почесний землевпорядник України". Також він нагороджений Почесною грамотою Київського міського голови, Подяками Шевченківської районної у м. Києві державної адміністрації та Подільської районної у м. Києві ради.

Ю.П. Кулаковський - активний учасник козацького руху. Він - академік, генерал-осавул, член президії Міжнародної громадської організації "Міжнародна Академія Козацтва". За видатний внесок у розвиток українського козацтва та поширення міжнародного козацького руху МГО "Міжнародна Академія Козацтва" нагородила Юрія Петровича орденом Георгія Победоносця.

За заслуги у відродженні духовності в Україні нагороджений орденом святого Юрія Победоносця УПЦ.

Народився 1 квітня 1954 року в с. Українка Малинського району Житомирської області. Батько - Петро Іванович (1925-1996 рр.) - учасник Великої Вітчизняної війни, удостоєний державних нагород. Мати - Валентина Олександрівна - пенсіонерка.

У 1969-1973 рр. Юрій Петрович навчався у Житомирському технікумі землевпорядкування, який закінчив з відзнакою. З 1973 р. по 1975 р. проходив військову службу в лавах Радянської армії. Після демобілізації розпочав трудовий шлях у Київському відділенні Інституту землеустрою УААН, де й працював близько 20 років - з 1975 р. по 1993 р. Пройшов шлях від техніка до головного інженера проектів. Проявив себе як висококваліфікований, відповідальний, добросовісний працівник.

У 1982 р. закінчив без відриву від виробництва Львівський сільськогосподарський інститут за спеціальністю "Землевпорядкування" та отримав диплом інженера-землевпорядника.

У 1993 р. перейшов на роботу в Київський земельний комітет, де працював на посадах головного землевпорядника Печерського району м. Києва та начальника відділу

землеустрою. З 1997 р. по 2001 р. працював у Центрі державного земельного кадастру при Держкомземі України на посаді директора з виробництва.

З 2001 р. Юрій Петрович - заступник начальника Київського міського управління земельних ресурсів.

З червня 2002 р. - перший заступник начальника, а з квітня 2008 р. - в.о. начальника Головного управління земельних ресурсів виконавчого органу Київради (КМДА). Це дуже відповідальна посада, адже земля - найдорожче багатство будь-якої держави. Київська земля з її розвинутою соціальною та інженерно-транспортною інфраструктурою й інвестиційною привабливістю є величезним скарбом, яким необхідно розумно та ефективно розпоряджатися.

Також Юрій Петрович займається науковою роботою, є співавтором монографії "Економіко-правове регулювання природокористування" та автором ряду статей щодо управління земельними ресурсами в містах. У вересні 2006 р. він здобув науковий ступінь кандидата економічних наук зі спеціальності "Економіка природокористування і охорони навколишнього середовища".

Кулаковський Юрій Петрович - чуйна та щира людина. Він поважає свою матір, має чудову сім'ю. Разом з дружиною Тетяною Іванівною виховали двох дітей: дочку Наталю та сина Максима.

Ю.П. Кулаковський з матір'ю (ліворуч) та хрещеною

ЛОЗОВИЙ МИХАЙЛО ПЕТРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
31 липня 2006 року**

Головний державний санітарний лікар Солом'янського району м. Києва.

Нагороджений Почесними грамотами Кабінету Міністрів України, МОЗ України, Київського міського голови, Подяками Київського міського голови, голови Солом'янської районної в м. Києві державної адміністрації та головного державного санітарного лікаря м. Києва.

Народився 17 листопада 1950 р. в с. Семигори Богуславського району Київської області.

Закінчив Київський медичний інститут імені академіка О.О. Богомольця за спеціальністю "Гігієна, санітарія, епідеміологія" (1978 р.).

Працюючи 27 років на посадах завідувача відділення комунальної гігієни, санітарно-гігієнічного відділу Київської обласної санітарно-епідеміологічної станції, санітарно-епідеміологічної станції Залізничного району м. Києва, а з 2000 р. - головного державного санітарного лікаря Солом'янського району м. Києва, проявив себе високоосвіченим організатором справи з позиції системного світогляду актуальних проблем забезпечення санепідробагополуччя на території регіону обслуговування.

Володіє та активно впроваджує в життя санітарно-епідеміологічної служби аналітичні методи інформаційного пізнання, зокрема ретроспективного епідеміологічного аналізу, статистичного та соціологічного експерименту, наукової організації праці. Постійно працює над вивченням досягнень науки та передового досвіду роботи в галузі профілактичної медицини.

Як наслідок, динаміка показників загальної та інфекційної захворюваності населення району, в тому числі дитячої, має чітку тенденцію до зниження. Не зареєстровані за останні п'ять років спалахи інфекційних захворювань, що було обумовлено цілеспрямовано організованим проведенням санітарно-гігієнічних і протиепідемічних заходів у районі та раціональним управлінням кадровим потенціалом.

Завдяки ініціативі, а з багатьох позицій і безпосередній участі як виконавця, покращилась матеріальна база санітарно-епідеміологічної станції, збільшився потенціал забезпеченості фахівців сучасною оргтехнікою, інформаційними матеріалами, створена сучасна бактеріологічна лабораторія.

Лозовий Михайло Петрович є виконавцем 13 науково-практичних робіт, які були опубліковані в науковій літературі, стали доповідями на з'їздах гігієністів, конференціях, республіканських семінарах, результати яких використано для підготовки методичних рекомендацій, обґрунтування техніко-економічних основ розвитку м. Києва, оперативного управління в системі санітарно-епідеміологічної служби.

Спільно з фахівцями науково-дослідних інститутів Михайлом Петровичем Лозовим розроблено екологічний паспорт району за основними показниками навколишнього середовища (забруднення ґрунту, атмосферного повітря, шумові характеристики) та карта зон екологічного дискомфорту району, які і на сьогодні не втратили своєї інформативності та актуальності, використовуються для визначення та обґрунтування санітарно-захисних зон при плануванні забудови району.

При розгляді проекту реконструкції та будівництва інженерно-транспортної інфраструктури району М.П. Лозовий вніс ряд важливих пропозицій, що були враховані і прийняті на засіданні архітектурної ради м. Києва та сесії Солом'янської районної ради.

М.П. Лозовий - співавтор чотирьох програм, затверджених на сесії Солом'янської районної в м. Києві ради: "Аналітичні аспекти вирішення пріоритетних проблем з питань профілактики інфекційних та паразитарних захворювань"; "Перспективи розвитку медичного обслуговування населення Солом'янського району"; "Напрями попередження забруднення навколишнього середовища та його негативного впливу на стан здоров'я населення"; "Програма охорони довкілля та раціонального використання природних ресурсів Солом'янського району м. Києва на період до 2006 року".

Це фахівець високого рівня, вмілий керівник та організатор, він постійно бере безпосередню участь у підготовці молодих кадрів середньої медичної та вищої освіти; санітарно-епідеміологічна станція Солом'янського району м. Києва затвердила базу проходження практики та інтернатури для студентів Київського національного медичного університету ім. О.О. Богомольця та Київського медичного училища.

МЕЩЕРЯКОВ ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
6 січня 2005 року**

*Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" II ступеня (2000 р.)*

Начальник Управління охорони об'єктів культурної спадщини Одеської міської ради. Завідувач кафедри містобудування Одеської державної академії будівництва та архітектури, доцент. Член Спілки архітекторів України. Лауреат Всеукраїнського національного конкурсу в галузі архітектури "Созидание" в номінації "Реконструкція, реставрація, реабілітація міського середовища".

За благодійну діяльність на славу Святої Церкви нагороджений Грамотою митрополита Одеського та Ізмайльського Агафангела. За внесок у справу відновлення пошкощеної святині - Одеського кафедрального Спасо-Преображенського собору - нагороджений пам'ятним знаком благодійного фонду "Чорноморський Православний фонд".

У 1979 р. закінчив архітектурний факультет Одеського інженерно-будівельного інституту. У 1983 р. за результатами творчих робіт був прийнятий до Спілки архітекторів України. В 1987 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю "Архітектура будівель і споруд". З 1991 р. - доцент кафедри основ архітектури, реставрації та реконструкції ОІБІ. Опублікував більше 40 наукових праць.

У 1995-2000 рр. В.М. Мещеряков - директор комунального підприємства "Одеспроект".

Проект реконструкції північної стіни Свято-Успенського чоловічого монастиря в м. Одеса

У 2000-2003 рр. - заступник головного архітектора м. Одеса, а в 2003-2005 рр. - керівник творчої архітектурної майстерні "М - Студіо". З 2006 р. - начальник Управління охорони об'єктів культурної спадщини Одеської міської ради.

Під керівництвом Володимира Миколайовича було розроблено проект та реконструйовано адміністративну будівлю для розміщення центрального офісу КБ "Південний" по вул. Краснова, 6 у м. Одеса, розроблено проекти реконструкції адміністративної будівлі АРК "Антарктика" по вул. Приморський, 24 у м. Одеса, адміністративної будівлі в м. Южний та набережної в м. Овідіополь Одеської області.

Багато уваги Володимир Миколайович приділяє реконструкції церковних споруд. За його проектом реконструйовано північну стіну Свято-Успенського чоловічого монастиря в м. Одеса з розміщенням Святих Воріт, Надвірної церкви та дзвіниці, інтер'єри Надвірної церкви Бориса та Гліба.

А основна творча робота Володимира Миколайовича Мещерякова - це проект реставраційного відтворення Одеського кафедрального Спасо-Преображенського собору. Собор вважався третім храмом Російської імперії, вміщував 12 тисяч осіб. У 1936 р. був зруйнований. Сьогодні Спасо-Преображенський собор переживає своє відродження. Він відкритий для широкого загалу. Його нижній храм освячений в ім'я Інокентія Борисова, Одеського чудотворця. Також освячений Андріївський зал.

Спасо-Преображенський собор (вночі) у м. Одеса

МОРОЗЮК КАТЕРИНА МИКОЛАЇВНА

**Нагороджена орденом
преподобного Нестора Літописця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 квітня 2007 року**

Заступник голови парафіяльної ради Свято-Михайлівського храму с. Білогородка.

За народження та виховання п'яťох дітей нагороджена "Медаллю материнства" II ступеня, а за відродження історичних пам'яток рідного села Білогородка - Подякою Київської обласної державної адміністрації.

Народилася 18 березня 1947 року в с. Білогородка Київської області. Навчалася в Білогородській середній школі. У 1965-1976 рр. проживала в м. Виру (Естонія) та м. Гулбене (Латвія) за місцем служби чоловіка - військово-службовця. Там же у сім'ї Катерини Миколаївни народилися старші сини - Володимир та Вячеслав Гулі. Згодом Катерина Миколаївна із сім'єю переїхала до м. Києва, де народилися донька Ольга, син Олександр та найменша донька Юлія.

У 1983 р. завдяки своїм здібностям до швейної справи Катерина Миколаївна розпочала підприємницьку діяльність. Всі старші діти підтримали маму і пішли її стопами. Володимир став майстром пошиву верхнього чоловічого одягу, Вячеслав - майстром пошиву верхнього жіночого одягу. Донька Ольга теж допомагала мамі. В майбутньому це стало справою їхнього життя. Сьогодні сини Володимир, Вячеслав та донька Ольга - приватні підприємці. Молодший син Олександр закінчив факультет міжнародних відносин Київського славістичного університету.

У 1996 р. в родині Катерини Миколаївни сталося велике горе - трагічно загинула наймолодша 15-річна донька Юлія, що й привело сім'ю Морозюків до благодійної діяльності.

На той час в с. Білогородка розпочиналося будівництво нової церкви, в якому вся сім'я Морозюків брала активну участь. Сини Володимир та Вячеслав надавали спонсорську допомогу. Були перераховані кошти на заміття фундаменту та закладання свай майбутнього храму. Олександр допомагав на будівництві. Катерина Миколаївна, будучи старостою парафіяльної ради, багато разів узгоджувала проектну документацію, разом з донькою Ольгою займалася облаштуванням майбутнього храму. А храмовий дзвін Благовіст - подарунок сина Володимира. УПЦ нагородила Володимира орденом преподобного Іллі Муромця III ступеня, а Вячеслава - орденом преподобного Агапіта Печерського III ступеня.

Одночасно Катерина Миколаївна працювала завідувачем відділення соціальної допомоги одиноким та інвалідам при Білогородській сільраді. В Києво-Святошинському центрі соціальних служб для молоді обіймала посаду спеціаліста соціальної роботи у програмі Великобританії "Виведення сім'ї з кризового стану". Була учасником телевізійної передачі "Без табу" тощо.

Багато добрих справ на рахунку К.М. Морозюк. За це її поважають односельці, люблять діти, а всі дев'ять онучок мріють бути схожими на бабусю.

ОРДЕН

ПРЕПОДОБНОГО
ІЛЛІ МУРОМЦЯ

На урочистому врученні ордена

К.М. Морозюк із сином Володимиром біля дзвону, який він подарував храму

ПРЕПОДОБНИЙ ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ

Герой билин, легендарний богатыр, святий Православної Церкви.

Ілля Муромець - один із найвідоміших і найзагадковіших героїв слов'янського епосу. Важко знайти людину, яка б не чула про цього славного богатыря. Він реальна історична особа, прототип легендарного персонажа історичного епосу Чобітка. Його зріст - 180 см - на той час справді богатырський (причому, під час муміфікації тіло всохло). Жив в епоху розквіту Київської Русі.

Місце народження достеменно невідоме. Вірогідно, це селище Карачаров під Муромом (нині - Росія) або Муровійськ (нині - Морівськ Чернігівської області).

Історики вважають, що преподобний Ілля Печерський і богатыр Ілля Муромець - одна особа. У билинах Ілля Муромець являє собою людину релігійну, у народних оповідях є така думка, що Ілля Муромець після ратних подвигів та військової служби роздав накопичені ним багатства на прикрашення храмів та зєбракам, присвятивши себе виключно богослужінню, та подорожував землею руською.

У літописі Новгородському згадується про сина Ярослава Мудрого на ім'я Ілля. Але цей історичний персонаж ніде більше не зустрічається, його ім'я немовби хтось стер зі сторінок історії. У чому ж річ? Відомо, що Ярослав Мудрий роздавав землі своїм синам, і після його смерті розпочалися запеклі війни за переділ володінь - адже кожен хотів заволодіти новими наділами! Але, на думку Ярослава, уражений паралічем Ілля (про що свідчать результати сучасної експертизи) був не в змозі управляти вотчиною. І хоча є певні здогадки, що він був первістком, Ілля Ярославича просто "відлучили" від князювання, віддавши йому лише невеличке село Карачарове, де за ним наглядали селяни. Втім, з огляду на висновки експертизи, можна висунути інше припущення: зважаючи на "монголоїдні" ознаки, ймовірно, що Ілля був незаконнородженим, а відтак його усунення виглядає недивним. Хоч би там як, але приблизно через 30 років (за билинами) параліч минувся. Перше, що зробив зцілений Ілля, так це заклав Іллінську церкву, що збереглася в сучасному місті Карачарові й донині.

Варто особливо підкреслити, що Ілля Муромець був хрещеним. Незважаючи на те, що православна віра дала паростки на нашій землі ще з часів княгині Ольги, а Володимир Великий охрестив Русь у 988 р., в глибокій провінції язичництво процвітало ще досить довго, тим більше в далекій від Києва землі. Очевидно, багато років поспіль пасивно спостерігаючи за поганськими звичаями в дії, у душі Ілля весь кипів, от і взявся після одужання "хрестити" поганську (в масі своїй) Русь.

Ілля Муромець, перш за все, уславився як воїн-християнин, оборонець проти непокірних язичників. Саме за це його шанували і похрещені русичі, й церква. Йому більше за всіх присвячено билин, казок і пісень у всьому слов'янському фольклорі.

По завершенні "кар'єри воїна" внаслідок важкого поранення Ілля вирішив закінчити дні ченцем, тож прийняв постриг і пішов у Феодосіїв монастир (нині - Києво-Печерська лавра). Варто відзначити, що зміна залізного меча на меч духовний на той час була традиційним кроком, і преподобний Ілля був не першим воїном, який вчинив так.

Помер монахом Києво-Печерської лаври приблизно в 1188 році. Моці його починають у Ближніх (Антонієвих) печерах, що є, мабуть, найяскравішим доказом реального існування цієї людини.

Ілля Муромець був канонізований у 1643 році.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО ІЛЛЯ МУРОМЦЯ"

І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орденом нагороджуються працівники силових структур та військовослужбовці за особисту мужність, відвагу та героїзм, що були виявлені при рятуванні людей, за визначний внесок у зміцнення відносин між правоохоронними структурами та Українською Православною Церквою, а також керівництво та викладачі військових навчальних закладів за виховання молоді в православному дусі.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особи, нагороджені орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденом нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден преподобного Іллі Муромця" має три ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з III ступеня.

ІІ. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

ІІІ. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носить з правого боку груди.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО ІЛЛІ МУРОМЦЯ І СТУПЕНЯ

Орден І ступеня виготовляється з латуні та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму хреста з накладеною восьмипроменевою позолоченою зіркою.

Промені зірки прикрашені 8 стразами білого кольору.

В центрі зірки розміщено медальйон з позолоченим рельєфним зображенням преподобного Іллі Муромця.

По колу медальйона розміщено надпис:

"ПРП ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ".

Фон надпису та сторони хреста залито емаллю темно-синього кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордена до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордена між протилежними кінцями хреста - 50х50 мм.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО ІЛЛІ МУРОМЦЯ ІІ СТУПЕНЯ, ІІІ СТУПЕНЯ

Орден ІІ ступеня такий самий, як і І ступеня, тільки має посріблену зірку (товщина покриття - 9 мк) та не прикрашений камінням. Фон надпису по колу медальйона та сторони хреста залито емаллю синього кольору.

Розмір ордена між протилежними кінцями хреста - 50х50 мм.

Орден ІІІ ступеня такий самий, як і ІІ ступеня, але хрест і медальйон посріблені.

*Знак ордена
преподобного Іллі Муромця
І ступеня*

*Знак ордена
преподобного Іллі Муромця
II ступеня*

БОРИСОВ СЕРГІЙ СЕМЕНОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Іллі Муромця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
15 листопада 2007 року**

Прокурор м. Кривого Рогу, старший радник юстиції. Нагороджений нагрудним знаком "Подяка за сумлінну службу в органах прокуратури". Має бойові нагороди "За отличие в охране государственной границы", "70 лет Вооруженных Сил СССР", "От благодарного народа Афганистана". Неодноразово заохочувався наказами Генерального Прокурора України і прокурора Дніпропетровської області.

Народився 9 листопада 1962 року у м. Челябінськ. Характер та високі моральні якості майбутнього прокурора формувалися у дитинстві під впливом батьків, у юнацтві під час військової служби у Демократичній Республіці Афганістан у 1983-1985 рр.

У 1986 р. вступив на юридичний факультет Пермського державного університету за спеціальністю "Правознавство". Після закінчення вищого навчального закладу розпочав професійний шлях як прокурорсько-слідчий працівник.

У 1992 р. - слідчий прокуратури Свердловського району м. Перм.

З 1993 р. по сьогодні працює в органах прокуратури Дніпропетровської області. Пройшов шлях від слідчого прокуратури Красногвардійського району м. Дніпропетровська до заступника прокурора Дніпропетровської області. Працював на посадах прокурора Самарського, Ленінського районів м. Дніпропетровська, прокурора м. Дніпродзержинська.

Наказом Генерального Прокурора України від 22.06.2005 р. старшого радника юстиції С.С. Борисова призначено прокурором м. Кривого Рогу.

Досвідчений прокурорсько-слідчий працівник, умілий керівник та організатор з достатнім життєвим і практичним досвідом Сергій Семенов спрямував роботу колективу прокуратури на удосконалення взаємодії і співпраці з місцевими органами виконавчої влади і самоврядування з питань боротьби зі злочинністю, зміцнення законності у сфері економіки, захисту конституційних прав і свобод громадян та інтересів держави.

Спільні робочі взаємовідносини з міською радою сприяли більш результативному здійсненню нагляду за додер-

жанням законодавства, дією вплинули на поліпшення соціально-економічного стану у Кривому Розі.

Практика співпраці прокуратури м. Кривого Рогу з Криворізькою міською радою, виконкомом, міським головою, депутатами визнана керівництвом прокуратури Дніпропетровської області позитивним досвідом і рекомендована для використання у практичній діяльності територіальних і природоохоронних прокурорам.

Упродовж двох років (квітень 2006 р. - квітень 2008 р.) прокуратурою Дніпропетровської області видано 4 збірники щодо впровадження у практику роботи підпорядкованих прокуратур позитивного досвіду прокуратури м. Кривого Рогу: "Позитивний досвід прокуратури міста Кривого Рогу", "Позитивний досвід прокуратури м. Кривого Рогу у діяльності органів прокуратури Дніпропетровської області", "Криворізький досвід співпраці з міською радою - здобуток кожної прокуратури", "Місцева виконавча і представницька влада щодо співпраці з прокуратурою".

С.С. Борисовим створено належний морально-психологічний клімат і робочий настрій у колективі прокуратури м. Кривого Рогу, приділяється увага підвищенню професійного рівня оперативних працівників.

Сергію Семеновичу властиві принципи, здатність захищати права та свободи людини і громадянина, інтереси держави і суспільства, тверда віра у верховенство Права.

Колектив прокуратури м. Кривий Ріг

КОПТЄВ ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Іллі Муромця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 червня 2008 року**

Директор будівельної компанії. Меценат, благодійник. Почесний громадянин Прилуки.

У 2007 р. над прилуцьким небокраєм спалахнула яскрава зірка - зірка першої серед сучасних меценатів величини, яка своїм сяйвом обігриває душі прилучан, вселяє надію на краще майбутнє. Це зірка благодійника Ю.В. Коптева. Мешканці Прилуки одному розповідають про добрі справи, які робить Юрій Вікторович для рідного й дорогого йому з дитинства краю. Це справжній патріот Прилуччини.

Його коштом були придбані автомобілі швидкої допомоги, споруджено перший в Україні пам'ятник молодому Шевченку-художнику. Коштом мецената було відкрито пам'ятник уродженцю Прилуки, великому сміхотворцю Миколі Яковченку, реконструйовано Театральну площу. Заплановано реконструювати центральну площу, паркову та історичну зони міста. Завершено капітальний ремонт приміщення краєзнавчого музею. Коштом Ю. Коптева виготовлено дзвін для Миколаївської церкви з давнинцею, надана матеріальна допомога Густинському монастирю, проводяться реставраційні роботи у Стрітенському соборі. Меценат опікується долею двадцяти дітей-сиріт, яким він надає матеріальну підтримку. Як каже сам Юрій Вікторович, це лише початок його добрих справ, котрі планує здійснити на прилуцькій землі.

У 2007 р. землякові було присвоєно звання Почесного громадянина міста. Того ж року він отримав відзнаку "Чернігівського земляцтва". Юрій Вікторович Коптев - перший громадянин Росії, якому було вручено премію імені Є. Чикаленка від Ліги українських меценатів. Ця подія відбулася 21 вересня 2008 р. під час проведення Першого Міжнародного Воздвиженського ярмарку.

Народився 19 липня 1962 року у м. Прилуки. Оскільки 9-та школа була неподалік, то малого Юрія віддали саме до неї, а потім перевели в 1-шу школу. Одночасно хлопець відвідував музичну школу по класу баяна і домри та Будинку піонерів, де вчився малювати. Закінчивши школу, навчався в гідромеліоративному технікумі, проте за рік зрозумів, що ця професія не для нього.

Це малим хлопчиком, слухаючи цікаві розповіді про

героїзм і відвагу танкістів, загорівся бажанням стати танкістом, продовживши справу діда Івана. І ось юнак уже навчається у Київському військовому танковому училищі. Тут йому подобалися суворий порядок і дисципліна, до якої привчав дідусь його ще змалку. І коли приходила думка про легше цивільне життя, згадував розповіді діда, який пройшов через страхття двох воєн. Думав, що не підведе його, буде достойним продовжувачем роду. Провчившись два роки, довелося залишити училище через недугу. Повернувшись до Прилуки, Юрій завербувався і за комсомольською путівкою в 1983 р. поїхав на Далекий Схід, у Комсомольськ-на-Амурі, на будівництво металургійного заводу. Енергійного, ініціативного хлопця поставили командиром будівельного загону, згодом - начальником будівництва. Заочно закінчив будівельний інститут. Проявив себе талановитим будівельником, чудовим організатором. Тут же він поєднав свою долю з майбутньою дружиною Іриною, в 1985 р. був переведений до Москви.

Своє перше приватне підприємство в Москві відкрив у 1989 р., а бізнес у житловому будівництві - в 1993 р. З 90-их років він - директор будівельної компанії.

Завдяки Юрію Вікторовичу Москву прикрасив комплекс "Червоні вітрила" на березі Москви-ріки, "Сьоме небо" біля Останкінського ставу. Пішаються москвичі і побудованим під керівництвом Коптева в 2005 р. "Тріумф-Паласом" заввишки понад 264 метри. Це найвищий у Європі житловий будинок, який занесений до книги рекордів Гіннеса. У 2003 р. Юрію Вікторовичу було присвоєно звання "Кращий будівельник Росії".

У перспективі Ю.В. Коптева - зайнятися бізнесом у Києві. Бажає і далі підтримувати розвиток Прилуки у соціально-економічному та культурно-мистецькому напрямках. Рідний прилуцький край залишився в його серці на все життя. Звідси Юрій майже кожного року їздив відпочивати до бабусі у Горбачівку, тут він спілкувався з природою, ближче пізнавав народні ремесла. На все життя запам'яталася дідова наука, що досягти поставленої мети можна лише завзятістю та цілеспрямованістю. Хоч де б він не жив, чим би не займався, завжди згадував її, і це допомогло досягти Юрію Вікторовичу надзвичайних висот.

РЕВА ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Іллі Муромця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2005 року**

Міський голова міста Артемівська.
Повний кавалер ордена "За заслуги", відзначений подякою Президента України, нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Має церковні нагороди, зокрема ордени преподобного Сергія Радонезького II ступеня, святого Миколи Чудотворця I ступеня та Грамоти Митрополита Київського і всієї України, Священного Синоду Української Православної Церкви.
Народився 8 травня 1953 року у м. Артемівськ Донецької області.

У 1987 р. закінчив Український заочний політехнічний інститут, а в 2004 р. - Донецький державний університет управління. З 1971-1974 рр. служба на Північному Військово-Морському флоті.

З 1975 р. по 1990 р. працював на Артемівському машинобудівному заводі "Перемога праці" учнем зварювальника, зварювальником, заступником начальника цеху з виробництва, начальником цеху ланцюгів.

У 1990 р. був обраний головою Артемівської міської ради, а в 1994 р. - головою виконкому Артемівської міської ради, а в 1998 р. міським головою, де і працює на цій посаді по сьогодні.

У 1990 р. та 1994 р. обирався депутатом Донецької обласної ради.

Основними напрямками роботи Олексія Олександровича було забезпечення сучасних умов життя населення та стабільний соціально-економічний розвиток території міської ради.

Активний прибічник економічних реформ велику увагу приділяє залученню в економіку міста інвестицій, процесам реформування житлово-комунального господарства. За останні п'ять років темпи обсягів промислового виробництва зросли більше ніж у 2 рази, створено 8 тис. нових робочих місць. В економіку міста залучено 2258 млн грн капітальних інвестицій.

При особистому сприянні міського голови за останні два роки збудовані та введені в експлуатацію нові сучасні підприємства: ТОВ "Кнауф Гіпс Донбас", ЗАТ "Лафарж Гіпс", ЗАТ "Екопродукт", ЗАТ "Артпромсоюз", ЗАТ "Артзолото", ЗАТ "Лайнвуд".

Європейська бізнес Асамблея (ЄБА) - Лондон, Велика Британія - за рішенням Українського національного комітету в 2006 р. нагородила Олексія Рева Міжнародною нагородою "The United Europe" ("Об'єднана Європа") - за значні заслуги в розвитку європейської інтеграції. Вручення цієї престижної нагороди символізує про міжнародне визнання досягнень міського голови у налагодженні плідних зв'язків з іноземними інвесторами.

Велику увагу Олексій Олександрович приділяє благоустрою міста. У 2007 р. завершено реконструкцію міського Центру культури та дозволя загальною вартістю проекту 14 млн грн. Продовжуються роботи з реконструкції стадіону, який має статус олімпійської та параолімпійської підготовки національного значення; готується до введення в експлуатацію легкоатлетичний манеж на суму 15 млн грн. У мікрорайонах міста збудовано 41 дитячий майданчик, реконструйовані міський парк, площа у центрі міста з фонтаном.

У 2008 р. введено в експлуатацію Свято-Благовіщенський храм з благоустроєм території. В Артемівську продовжується будівництво житла - введено в експлуатацію 50,7 тис. кв. м. Завершено будівництво опорно-транспортної телефонної станції загальною вартістю 19 млн грн, культурно-розважального центру з кінотеатром. З ініціативи міського голови протягом двох років капітально відремон-

З єпископом Митрофаном у Свято-Благовіщенському храмі

товано дорожнє покриття 16 вулиць міста, на що витрачено 35 млн грн, реалізується пілотний проект "Теплий будинок". За підсумками всеукраїнського конкурсу м. Артемівськ визнано переможцем у номінації "Населений пункт найкращого благоустрою".

Активна громадська позиція О.О. Рева проявляється в усіх його справах і планах. Він підтримує проекти, спрямовані на поліпшення здоров'я населення, турбується про стан та обладнання шкіл, відродження духовності.

За останні роки для закладів охорони здоров'я придбано лікарняно-діагностичне обладнання для пологового відділення, автомобілі санітарного транспорту. Відремонтовані та відкриті палати підвищеної комфортності в онкологічному, кардіологічному та гінекологічному відділеннях.

Обладнані комп'ютерними кабінетами 100% закладів освіти міста, всі комп'ютери підключені до мережі Інтернет. У профільну школу I-III ступенів №5 придбано 14 комп'ютерів, кабінет хімії має мультимедійне обладнання. У 2008 р. розпочали свою роботу після капітального ремонту загальноосвітня школа I-III ступенів № 14 та дошкільний заклад № 16. За підсумками Всеукраїнського конкурсу "100 кращих шкіл України", дві школи міста - № 5 та № 11 - стали переможцями проекту.

Олексій Рева є ініціатором та організатором багатьох благодійних акцій - проект "Вчимося жити разом"; меце-

натом конкурсів для дітей та молоді: Міжнародного відкритого чемпіонату інтелектуальних ігор "Бахмут - XXI сторіччя", Всеукраїнського конкурсу української фортепіанної музики ім. І. Карабиди, відкритих Всеукраїнських змагань зі спортивних бальних танців "Старовинний Бахмут", регіонального конкурсу юних дарунів "Бахмутська зірочка". Постійно сприяє фінансуванню участі спортсменів-інвалідів у параолімпійських іграх та інших спортивних змаганнях.

Вміло використовує можливості залучення підприємств до участі у розвитку міста. Завдяки співпраці влади і бізнесу вже чотири роки поспіль реалізується "Соціальний проект розвитку території Артемівської міської ради". Підсумки співпраці вражаючі: залучено в розвиток території Артемівської міської ради понад 65 млн грн для сфери охорони здоров'я, освіти, культури, малого бізнесу.

О.О. Рева всебічно сприяє розвитку місцевого самоврядування, створенню громадсько-політичної стабільності на території міської ради. Бере активну участь у роботі Центру законодавчих ініціатив при Донецькій обласній раді та у Всеукраїнській громадській організації "Клуб мерів".

Автор книги "Місто моєї долі" про місто і його людей. Одружений, разом з дружиною Оленою Миколаївною виховали двох дітей - Дмитра та Алевтину, які вже мають власні сім'ї.

Відкриття дитячого садка № 16 "Ромашка"

Відвідування О.О. Ревою пологового відділення м. Артемівська

Вручення самовара Президенту України В.А. Ющенку на 75-річчя Донецької області

Закладка каменю під забудову Свято-Преображенського храму в м. Соледар

ПОПОВ БОРИС АНАТОЛІЙОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Іллі Муромця II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
2008 року**

Директор з кадрової політики, оплати праці та соціальних питань ВАТ "Полтаваобленерго".

Заслужений енергетик України.

Нагороджений знаками "Почесний енергетик України", "Почесний енергетик Казахстану", "Почесний енергетик СНД". Нагороджений міжнародним орденом "Святий Князь Володимир" IV ступеня Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви.

Депутат Полтавської обласної ради (1998-2002 рр.).

Народився 12 грудня 1947 року в Ростовській області. У 1971 р. з відзнакою закінчив енергетичний факультет Новочеркаського політехнічного інституту. Виродовж трьох років проходив військову службу на посаді штурмана літака Ту-16 у 226-му гвардійському полку дальньої авіації у м. Полтава. З військової служби у запас звільнився в 1974 р. у званні старшого лейтенанта ВПС. Того ж року трудову діяльність розпочав на Полтавському підприємстві сільських електромереж, звідки незабаром перейшов працювати до Полтавського високовольтного підприємства. З того часу неодноразово змінювалися назви та підпорядкування підприємств електроенергетики Полтавщини.

Однак життєвий шлях Бориса Анатолійовича Попова вже був нерозривно пов'язаний саме з енергетикою. Перелік місць роботи Бориса Анатолійовича Попова досить змістовний: майстер релейної служби, начальник виробничо-технічної служби, головний інженер, директор Полтавського південного підприємства електромереж, генеральний директор ДАЕК "Полтаваобленерго", генеральний директор, заступник голови правління, голова правління - генеральний директор ВАТ "Полтаваобленерго". Нині - директор з кадрової політики, оплати праці та соціальних питань ВАТ "Полтаваобленерго".

За час роботи на керівних посадах електроенергетичних підприємств Полтавської області Борису Анатолійовичу Попову довелося вирішувати складні технічні організаційні питання. Після завершення періоду масової електрифікації області в 60-х роках перед підприємством постало завдання збільшити енергетичний потенціал, забезпечити стабільне енергопостачання до потужних промислових об'єктів

Полтави, Кременчука, інших міст регіону, споживачів комунальної сфери та господарств у сільській місцевості. Щороку будувалися та приймалися в експлуатацію нові потужні підстанції і повітряні лінії у районах області; зростали обсяги передачі електроенергії споживачам та відповідно навантаження на мережі; збільшувалася міра відповідальності працівників компанії. Для збереження кадрового потенціалу, створення умов для результативної праці та відпочинку під керівництвом Бориса Анатолійовича Попова споруджувалися нові адміністративні приміщення для районних філій, підтримується діяльність відомчого табору відпочинку для дітей "Енергетик", відновлено роботу музею історії "Полтаваобленерго". Згодом усі починання Бориса Анатолійовича лягли в основу Соціального кодексу ВАТ "Полтаваобленерго", що активно впроваджується в життя підприємства та щороку доповнюється новими видами роботи з персоналом.

ВАТ "Полтаваобленерго" бере активну участь у громадському житті Полтавщини. З ініціативи керівництва підприємства щороку значні кошти спрямовуються на благодійність: для потреб підшефних навчальних закладів, громадських організацій, а також на відбудову релігійних споруд - Свято-Успенського собору у м. Гадач і церкви Віри, Надії та Любові у м. Полтава.

Б.А. Попов з А.М. Кравчуком під час вручення міжнародного ордена "Святий Князь Володимир"

*Знак ордена
преподобного Іллі Муромця
III ступеня*

КРИВОНОС ПАВЛО ОЛЕКСАНДРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Іллі Муромця III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
13 березня 2006 року**

Генеральний директор Генеральної дирекції Київської міської ради з обслуговування іноземних представництв.

Має дипломатичний ранг радника I класу та почесні звання "Заслужений будівельник України" і "Посол української культури".

Повний кавалер ордена "За заслуги", має подяки Президента України та Прем'єр-міністра України, нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України.

Павло Олександрович Кривonos має церковні нагороди, зокрема ордени Святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня, Святих Кирила і Мефодія, Святого Миколи Чудотворця, Святого Архистратига Михаїла, Христа Спасителя.

Народився 11 березня 1956 року в м. Прилуки Чернігівської області.

У 1975 р. закінчив з відзнакою Прилуцький технікум гідромеліорації та електрифікації сільського господарства, а у 1980 р. - Київський інженерно-будівельний інститут.

Працював на керівних посадах житлово-комунального господарства Подільського району м. Києва. З грудня 1988 р. до травня 1990 р. обіймав посаду начальника Управління житлового господарства Подільського району.

З травня 1990 р. по квітень 1992 р. працював заступником голови виконкому Подільської районної ради народних депутатів, а згодом - заступником голови Подільської районної в м. Києві державної адміністрації.

З 29 квітня 1992 р. обіймає посаду генерального директора Генеральної дирекції Київської міської ради з обслуговування іноземних представництв. Це багато-профільна організація, покликана забезпечити належні умови для функціонування в Україні дипломатичних місій іноземних держав, міжнародних та міждержавних організацій, зарубіжних фірм і компаній. Виконуючи умови Віденської конвенції, ГДП створює сприятливі умови для діяльності іноземних представництв в Україні, забезпечення захисту їх інтересів та юридичних прав.

Сьогодні ГДП - це потужне виробничо-комерційне підприємство зі штатом понад 600 працівників, яке успішно виконує покладені на нього обов'язки щодо розміщення та

обслуговування акредитованих у м. Києві іноземних представництв. Послугами Генеральної дирекції користуються 67 посольств, 25 генеральних консульств, 16 представництв міжнародних організацій, 22 почесних консульства, понад 1000 представництв іноземних фірм, банків, авіакомпаній тощо.

За значний внесок у становлення та розвиток системи обслуговування іноземних представництв та активну участь у зміцненні зв'язків України з іноземними державами колектив ГДП нагороджено Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Активна громадянська позиція П.О. Кривonosа проявляється в усіх його справах і планах. Він підтримує проекти, спрямовані на поліпшення здоров'я населення, турбується про стан та обладнання шкіл, облаштування спортивних майданчиків, відродження духовності.

Надає фінансову та благодійну допомогу медичним закладам, зокрема Інституту кардіології імені академіка М.Д. Стражеска АМН України, міській клінічній лікарні № 4 та дитячій № 3, Солом'янським Товариству Червоного Хреста, районній поліклініці № 3, Палацу творчості дітей та юнацтва, клубу інвалідів "Прометей".

Не забуває й про свою малу батьківщину - Чернігівщину. За сприяння Павла Олександровича вихованці школи-інтернату в м. Прилуки кілька років поспіль виїжджають на оздоровлення на о. Сицилія в італійській родині. Школі № 3 передано комп'ютерне обладнання. Надавалася матеріальна допомога на відродження Свято-Троїцького монастиря та церкви у с. Полонки Прилуцького району.

Павло Кривonos - один із фундаторів історичних науково-літературних журналів "Пам'ять століть" та "Політика і час", "Історичного календаря" та науково-історичних щорічників "Україна дипломатична", "Зовнішня політика України", "Дипломатичний корпус".

Павло Олександрович бере активну участь у роботі товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві. Він очолює регіональне відділення товариства в Прилуцькому, Срібнянському і Талалаївському районах. За вагомий особистий внесок у діяльність земляцтва нагороджений Почесним знаком.

ОРДЕН

АПОСТОЛА

ІОАННА БОГОСЛОВА

АПОСТОЛ ІОАНН БОГОСЛОВ

Євангеліст Іоанн, син Заведе та Соломії, разом зі своїм старшим братом Яковом, який був апостолом, проживав у Капернаумі. Батько Іоанна був рибалкою, і син у молодості займався цим промислом. Мати Іоанна, Соломія, була, за переказом, рідною сестрою Приснодіви Марії і належала до числа тих жінок, які постійно слідували за Христом і служили Йому. Спочатку Іоанн був учнем Іоанна Хрестителя. Коли тільки Господь покликав його, Іоанн відразу попрощався з батьком та рибальськими сітями і разом з братом Яковом пішов за Христом. Від цієї пори аж до кінця Господнього земного служіння Св. Іоанн ніколи не покидав Його. Він став одним із дванадцяти учнів, наймолодшим за віком, найближчим до Христа. Його ім'я означає "Бог - щедрий у благодаті". Улюблений учень, він виступав завжди між першими апостолами, отож і став наочним свідком найінтимніших подій у житті Вчителя, зокрема таких, як Преображення та страждання у Гефсиманії. Він єдиний з апостолів, який пішов слідом за стражданням Христом, а на Голгофі вмираючий Ісус віддав йому під опіку свою Матір. Він пильно служив і оберігав її аж до її Успіння. Після її Успіння він зі своїм учнем Пророхом проповідував Євангеліє в Малій Азії.

Після смерті святих апостолів Іоанн поселився в Ефесі і став керівником усіх церков Азії.

Натхненна проповідь і чуда Св. Іоанна привели багатьох до Христа і потрясли язичництво до самого кореня. Сердита язичники зв'язали його і послали до Риму стати на суд перед імператором Домітіаном, який віддав Св. Іоанна на муки та бичування. Та ані отрута, яку примусили його пити, ані кипучий елей, в який кинули його, не пошкодили Іоаннові. Переяканий імператор вважав, що Іоанн - безсмертний, і вислав його на острів Патмос доживотне заслання. Св. Іоанн і там продовжував апостольську працю та привів багатьох до Господа. А щонайголовніше - там він написав своє Євангеліє (через яке й надано йому назву "Богослов", бо його думки такі глибокі та величні), його Послання та таємничу Книгу Откровення. Можна й нині відвідати Печеру Откровіння на острові Патмос. Знаходиться вона в величому Храмі.

Імператор Нерон, коли прийшов на трон, звільнив в'язнів, і Іоанн повернувся до Ефесу, де прожив ще багато років, утверджуючи працю, яку розпочав був раніше. Кажуть, що відійшов він до Господа, коли було йому понад 100 років. Був уже він таким немічним, що його до Храму мусили нести. А він постійно повторював оцю проповідь: "Браття, любімо один одного!". Ця тема постійно повторюється і в його писаннях.

Одного дня Іоанн попросив своїх учнів понести його за містом Ефесом і там викопати для нього домовину у формі Хреста. Тоді він ліг у неї і попрохав своїх учнів накрити її землею. Учні поцілували свого любого учителя зі сльозами в очах, але не хотіли бути йому непослушними. Покрили його лице полотном, а потім наклали землю. Та коли інші учні його потім прибули і хотіли ще побачити обличчя любого апостола, то, відкривши домовину, знайшли її порожньою! Тому День Його Упокоєння часом називають Днем його Переселення із землі на Небо. Він був єдиним із дванадцяти Христових апостолів, який помер природною смертю. В VI столітті на цьому місці Св. Імператор Юстиніан (той, що потім побудував і славний Собор Св. Софії в Константинополі) спорудив величний Храм Св. Іоанна Богослова. Сьогодні руїни цього Храму знаходяться в містечку Селчук у Туреччині. Кажуть також, що кожного року у цей день виділявся дрібненький порошок із цієї домовини, і його збирали та вживали для чудесного вилікування недужих.

Написав Євангеліє, три послання та єдину новозавітну пророчу книгу "Одкровення".

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕНА АПОСТОЛА ІОАННА БОГОСЛОВА"

І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден апостола і євангеліста Іоанна Богослова встановлено для відзначення досягнень у сфері богослов'я єпископату, духовенства, викладачів духовних шкіл та інших церковних навчальних закладів, богословів та катехізаторів, державних діячів, які сприяють розвитку богословської та місіонерської діяльності, а також всіх тих, хто працює на ниві церковної освіти, відродження духовності та утвердження канонічного Православ'я.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особи, нагороджені орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордена одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденом нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден апостола Іоанна Богослова" має два ступені. Найвищим ступенем ордена є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

ІІ. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

ІІІ. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордена проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять на шні на орденській стрічці.
13. У випадку втрати (псування) ордена дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА АПОСТОЛА ІОАННА БОГОСЛОВА І СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з латуні та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму рівностороннього хреста, між сторонами якого виходить по сім променів. Сторони хреста залито блакитною емаллю та оздоблено 32 стразами червоного кольору "під рубін" - по 8 на кожній стороні.

В центрі хреста - медальйон з рельєфним зображенням апостола і євангеліста Іоанна Богослова.

Зверху ордену розміщена корона з розгорнутою книгою.

Корона увінчана маленьким хрестиком.

Відзнака має орденську стрічку блакитного кольору.

Розмір ордену - 65x50 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

ОПИС ОРДЕНА АПОСТОЛА ІОАННА БОГОСЛОВА II СТУПЕНЯ

Орден II ступеня виготовляється з латуні та покривається сріблом з чорнінням (товщина покриття - 9 мк). Відзнака має форму рівностороннього хреста, між сторонами якого виходить по сім променів. Сторони хреста залито блакитною емаллю та оздоблено 32 стразами білого кольору - по 8 на кожній стороні.

В центрі хреста - медальйон з рельєфним зображенням апостола і євангеліста Іоанна Богослова. Зверху нагороди розміщена корона з розгорнутою книгою.

Корона увінчана маленьким хрестиком.

Відзнака має орденську стрічку блакитного кольору.

Розмір ордену - 65x50 мм, діаметр медальйона - 28 мм.

*Знак ордену
апостола Іоанна Богослова
I ступеня*

*Знак ордена
апостола Іоанна Богослова
II ступеня*

ВОЛОДИМИР (Мельник Костянтин Павлович)

**Нагороджений орденом
апостола Іоанна Богослова II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
25 листопада 2008 року**

Єпископ Шепетівський і Славутський.
Хіротонія - 11 червня 2007 р. На кафедрі з 11 червня 2007 р.

Народився 26 листопада 1968 року в с. Невір Любешівського району Волинської області в сім'ї православних селян.

У 1984 р. закінчив сільську восьмирічну школу і вступив до Пінського сільськогосподарського технікуму. По закінченні в 1988 р. технікуму був призваний до лав Радянської армії.

Після служби, в 1990 р. вступив до Волинської духовної семінарії, а після її закінчення в 1992 р. Преосвященнішим Варфоломієм, єпископом Луцьким і Волинським пострижений у чернецтво з іменем на честь священномученика Володимира (Богоявленого), митрополита Київського і Галицького.

Того ж року висвячений у сан диякона. Ніс послух у Свято-Успенському Зимненському жіночому монастирі.

У 1994 р. вступив до Варшавської духовної академії, тоді ж у стінах Свято-Успенської Києво-Печерської лаври був висвячений Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром у сан священника.

З 1994 р. ніс послух викладача та вихователя Варшавської православної духовної семінарії.

У 1999 р. возведений у сан ігумена.

У 2003 р. Блаженнішим Митрополитом Володимиром возведений у сан архімандрита та призначений намісником Спасо-Преображенського Новгород-Сіверського чоловічого монастиря Чернігівської єпархії.

Архієрейська хіротонія владики відбулася 11 червня 2007 р. в Успенському соборі Києво-Печерської лаври.

Шепетівська єпархія була утворена 31 травня 2007 р. шляхом виділення зі складу Хмельницької.

Рішенням Священного Синоду Української Православної Церкви до Шепетівської єпархії відійшли такі адміністративні одиниці Хмельницької області: місто Нетішин; Білогірський, Ізяславський, Полонський, Славутський, Теофіпольський та Шепетівський райони.

Преосвященні єпархії отримали титул Шепетівський і Славутський.

Першим правлячим архієреєм було призначено клірика Володимир-Волинської єпархії архімандрита Никодима (Горенка) із возведенням його в сан єпископа. Архієрейська хіротонія відбулася 4 червня 2007 р. у Трапезному храмі Свято-Успенської Києво-Печерської лаври.

10 червня 2007 р. рішенням Священного Синоду УПЦ Преосвященного Никодима було переміщено на Володимир-Волинську кафедру, а єпископом Шепетівським і Славутським призначено клірика Чернігівської єпархії намісника Спасо-Преображенського Новгород-Сіверського чоловічого монастиря архімандрита Володимира (Мельника).

На момент утворення Шепетівська єпархія складалася із 174 парафій, тут несли пастирське служіння 117 священників, діяли два жіночих і один чоловічий монастирі.

У мальовничому Хмельницькому краю розкинулося поміж ставами село Городище. Славне воно своєю дивною історією, історичними пам'ятками. Багате і на свою духовну спадщину.

У 1538 р. в Городищі православним князем Богущем (Євфимієм) Корецьким, який також є засновником Корецького жіночого монастиря, був заснований чоловічий монастир. Монастир процвітав до початку XVIII ст., але за часів ополчення місцевої шляхти був зруйнований поляками в 1745 р.

З 1746 р. починали будувати на місці зруйнованого монастиря костел і монастир. Це був один із найбагатших католицьких монастирів на Волині. Проіснував він рівно 50 років. У 1858 р., згідно з рішенням Священного Синоду, в Городище були перевезені ікони та переведені монашки із Полонського Успенського жіночого монастиря Волинської єпархії на чолі з ігуменею Василісою, і він почав називатися православним жіночим Городищенським Різдва-Богородицьким монастирем.

Обитель зростала. 13 липня 1908 р. на честь 50-річчя монастиря ігуменя Леоніда відкрила дворічну жіночу школу. При монастирі відкрили готель, будинок економії. У 1914 р. у монастирі проживали 67 черниць та 167 послушниць. Майже півстоліття процвітав Городищенський жіночий монастир. На момент революції 1917 р. в монастирі були жіноча школа, лікарня, аптека, притулок для прощан.

Але "пролетарські будівничі" 1920-х років завдали цій святині непоправної шкоди. У період колективізації та голодоморів монастирі часто опинялися у центрі трагічних подій, створюючи опозицію владі, що призводило до прискорення їхнього знищення. У 1923 р. Городищенський монастир закрили, організувавши в його стінах партшколу, потім - педагогічний технікум.

У період Великої Вітчизняної війни почалося духовне піднесення Городищенського монастиря. У рік свого найбільшого розвитку (1959 р.) тут було близько 100 сестер. Монастир володів 13,2 гектарами землі, також черниці мали можливість реалізовувати предмети рукоділля власного виробництва. Ці кошти йшли на монастирські потреби та благоустрій обителі. Старожилки ще пам'ятають ті часи, коли щоденно звідусіль сюди йшли віруючі на молитву й поклоніння, а в престольні дні та великі свята в монастирі відбувалися соборні богослужіння за участю 4-5 архієреїв. Довгий ряд возів тягнувся далеко за стіни обителі уздовж монастирської стіни. Багато віруючих людей з різних куточків колишнього Радянського Союзу надсилали поштові перекази для монастиря в дуже великих на той час розмірах. Також за переказами старожилів стало відомо, що в 60-х роках було зроблено капітальний ремонт монастиря під керівництвом відомого одеського лікаря Філатова. Господь полюбив це місце, але ворог, що люто володів

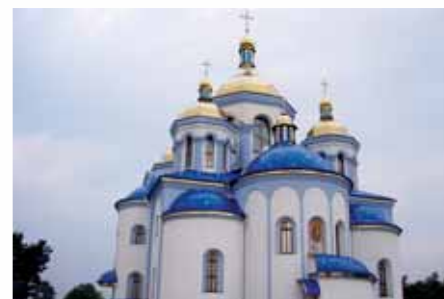
країною, не міг терпіти благодать Божу, яка походила з цієї обителі. 30 червня 1960 р. безбожна влада винесла рішення про закриття монастиря. Черниці силою виводили з келій та вели, як розповідають очевидці, через усе село, змушуючи залишити монастир назавжди. У стінах Різдва-Богородичної обителі розмістили дитячий інтернат, а пізніше, у 1964 р., - районну психіатричну лікарню № 2.

Відродження Різдва-Богородичного монастиря відбулося 28 січня 1996 р., але на цей раз - як чоловічого. Першим настоятелем монастиря став отець Феодосій (Олександр Миколайович Лукашук). Монахам повернули більшу частину монастирських будівель - головний храм Різдва Богородиці, "зимову церкву" Різдва Іоанна Предтечі, перший поверх келій та деякі господарські приміщення.

Є у монастирі свої святині. Так, свідками чудесного оновлення стародавньої ікони Божої Матері Почаївської, яка знаходиться нині у головному соборі, стали прочани та мешканці монастиря. Цю ікону старенька бабуся віддала братії, яка на Різдва Христове ходила седами, прославляючи колядками народження Ісуса Христа. Навіть неможливо було розібрати, хто зображений на іконі. Та коли її встановили у церкві, запалили перед нею лампадку і почали читати молитви, зображені на ній святі лики почали світитися. Нині оновлена ікона сяє благодаттю у Різдва-Богородичному храмі.

Свято-Михайлівський кафедральний собор

Храм на честь ікони Божої Матері в м. Нетішин

Чудотворна ікона Божої Матері. Одиштрія

ОРДЕН
ПРЕПОДОБНОГО
АГАПТА ПЕЧЕРСЬКОГО

ПРЕПОДОБНИЙ АГАПІТ ПЕЧЕРСЬКИЙ

Один киянин на ім'я Агапіт постригся в ченці Печерського монастиря. Він був учнем преподобного Антонія Печерського, жив у XI ст. Від Бога Агапіт мав дар цілителя - виліковував зіллям і молитвою. Коли хто з монастирської братії хворів, преподобний Агапіт приходив до нього і самовіддано доглядав за хворим, давав йому зілля, яке готував сам, і невпинно благав Бога про спасіння хворого. Але всіляко старався, щоб не розходила про нього людська слава, бо знав, що не сам він лікує, а Господь за його проханнями. А проте чутка про дивовижного цілителя рознеслася далеко за монастирські мури. До монастирського лікаря, мавшого дар зілля, зверталися за допомогою і багато мирян - хворими приходили до нього і повертались здоровими. Тож, коли тяжко занедужав князь Чернігівський Володимир Всеволодович (майбутній великий князь Київський Володимир Мономах (1114-1125)), згадали бояри, що є у столичному граді такий славетний лікар. Але спершу вдалися до відомого на той час неправославного медика-вірменина, майстра своєї справи. Мав той давно суперечку з Агапітом, бо, на відміну від прозорливого чорноризця, казав недужим про час їхньої смерті. Тож не раз хворі настільки переймалися почутим, що й справді помирали у вказаний строк. Одного ж разу такого "безнадійного" принесли до Агапіта - і він виходив хворого, чим і осоромив того нечесного цілителя. Ба більше: Агапіт ніколи не брав грошей за своє цілительство, а вірменин був ласий до подарунків.

Отож, коли жодні заходи загребущого лікаря не допомогли, а князь навпаки - дедалі занепадав на здоров'я, послав він бояр до Печерського ігумена Йоана, щоб той відпустив Агапіта у Чернігів. Агапіт же ніколи не виходив за стіни обителі, бо дав Господеві таку обітницю. Тож бояри повернулися до князя лише із зіллям від цілителя, сам же Агапіт усамітнівся для молитви за слабого. Як Володимир спожив того помічного зілля - відразу встав на ноги. Зі щирою дякою послав тих же бояр до свого рятівника з коштовними дарунками. Та, звісно, чернець-безсрібник не побажав узяти їх, а просив передати князеві: хай дякує Богові за своє видужання і роздасть багатство убогим. Так той і вчинив.

Але лікарі теж хворіють, навіть чудотворці. Занедужав якимось і блаженний Агапіт. Прийшов до нього його суперник-вірменин і прорік: "Оце за три дні помреш". - "Ні,- відказав той,- не за три дні, а за три місяці". - "Якщо за три місяці, то я повірю, що ти й справді цілитель і прозорливець, а твоя віра краща за мою". Наступного дня чернець одужав і жив здоровий ще три місяці, та й потому помер. Сталося це близько 1095 року. По його блаженній кончині вірменин прийшов до ігумена Печерського монастиря, покаявся, прийняв православ'я і постригся в монахи та, як сказано в "Киево-Печерському патерикові", "у добрій славі закінчив своє життя".

Моцці преподобного Агапіта Печерського починають і нині у Києво-Печерській лаврі в Близьких печерах.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО АГАПІТА ПЕЧЕРСЬКОГО"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден встановлено для нагородження лікарів та медичних працівників за відданість у справі служіння згідно з євангельським завітом.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особи, нагороджені орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденом нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден преподобного Агапіта Печерського" має три ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з III ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО АГАПІТА ПЕЧЕРСЬКОГО І СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з латуні та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму хреста з медальйоном у центрі, на який накладено рельєфне зображення преподобного Агапіта, покрите сріблом (товщина покриття - 9 мк). Під зображенням - позолочений лавровий вінок, покритий зеленою емаллю. Німб преподобного прикрашено 14 стразами зеленого кольору. Сторони хреста залито емаллю зеленого кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір відзнаки між протилежними кінцями хреста - 82x55 мм, розмір медальйона - 50x37 мм.

ОПИС ОРДЕНА ПРЕПОДОБНОГО АГАПІТА ПЕЧЕРСЬКОГО II СТУПЕНЯ, III СТУПЕНЯ

Орден II ступеня такий самий, як і I ступеня, але медальйон із зображенням преподобного Агапіта покрито сріблом з чорнінням (товщина покриття - 9 мк).

Лавровий вінок під зображенням - позолочений, без емалі.

Сторони хреста залито емаллю зеленого кольору.

Орден III ступеня такий самий, як і II ступеня, але вкритий сріблом без чорніння (товщина покриття - 9 мк) та не має вінка.

*Знак ордену
преподобного Агапіта Печерського
I ступеня*

*Знак ордена
преподобного Агапіта Печерського
II ступеня*

КОЛЯДЕНКО ВОЛОДИМИР ГРИГОРОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Аганіта Печерського II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
11 квітня 2004 року**

*Ювілейний орден
"Різдво Христове - 2000" I ступеня (2000 р.)*

Президент Української асоціації лікарів-дерматовенерологів і косметологів (УАЛДВК). Проректор з наукової роботи, завкафедри дерматовенерології НМУ ім. О.О. Богомольця. Заслужений працівник вищої школи України. Професор. Член АПН України. Член Європейської академії дерматології і венерології. Весвітньо відомий науковець-педагог, лікар-дерматолог, клініцист, організатор освітньої справи.

Нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України, орденом Дружби народів, орденом "За заслуги" III ступеня, трьома медалями та трьома нагородами Української Православної Церкви, яка відзначила його добродійні справи у зміцненні фізичного і духовного здоров'я співгромадян.

Закінчив Київський медичний інститут ім. О.О. Богомольця. Захистив кандидатську та докторську дисертації. Трудовий шлях професора пов'язаний із рідною "альма-матер", де він обіймав посади від асистента до проректора з наукової роботи. Одночасно з педагогічною діяльністю В.Г. Коляденко палко займається науковими дослідженнями. Серед його основних наукових досягнень - розробка та впровадження еферентних методів лікування та діагностики дерматозів, які захищені 90 авторськими свідоцтвами на

винаходи; опублікував понад 500 наукових праць; підготував 10 докторів і 36 кандидатів медичних наук.

УАЛДВК заснована і зареєстрована в 2000 р. Міністерством юстиції України як Всеукраїнська громадська організація. Нині вона об'єднує 30 осередків і налічує понад 2700 членів. Вищим керівним органом УАЛДВК є конференція членів асоціації, виконавчим органом є Президія на чолі з Президентом, а адміністративно-розпорядчим органом є дирекція. Асоціація сприяє професійному вдосконаленню діяльності лікарів-дерматовенерологів і косметологів, розвитку фундаментальної та прикладної дерматовенерології і косметології, встановленню наукових та дружніх зв'язків з колегами з інших країн, а також захист інтересів членів асоціації. У вересні 2005 р. відбувся I (VIII) з'їзд УАЛДВК з міжнародною участю, який визначив основні напрями організаційної та наукової діяльності лікарів. На з'їзді також обговорювалися питання співробітництва із зарубіжними колегами, юридичні аспекти практичної діяльності лікарів - насамперед, при проведенні наукових досліджень, дотриманні вимог доказової медицини, а в навчальному процесі - вимог Болонської декларації.

З 2001 р. видається "Український журнал дерматології, венерології, косметології", головним редактором якого є професор Володимир Григорович Коляденко.

*Професор І.І. Потоцький
зі своїм учнем - професором В.Г. Коляденком, 1974 р.*

*Професор В.Г. Коляденко біля могили професора В.І. Теремінського
на російському цвинтарі в передмісті Парижу, липень 2002 р.*

РЕЗНІКОВ СЕРГІЙ ЛЕОНІДОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Аганіта Печерського II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
29 серпня 2005 року**

*Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.)*

Начальник гастроентерологічного відділення. Полковник медичної служби. Член Українського геральдичного товариства. Диякон.

Народився 18 липня 1959 року у м. Борисів Мінської області в сім'ї військовослужбовця.

Протягом 1976-1983 рр. Сергій Леонідович Резніков навчався на лікувальному факультеті Львівського державного медичного інституту, після закінчення якого стажувався як лікар-терапевт у Волинській обласній лікарні та працював сільським лікарем.

У жовтні 1983 р. був призваний до лав Радянської армії. Служив військовим лікарем полку, терапевтом різних рангів військових госпіталів у м. Житомир, м. Бердичів та у Групі військ у Німеччині.

З 1991 р. Сергій Леонідович працював гастроентерологом у Львівському військовому госпіталі.

У 2002 р. призначений начальником гастроентерологічного відділення. Військове звання - полковник медичної служби. Має вищу кваліфікаційну категорію з терапії.

Сергій Леонідович Резніков як віруюча людина і як лікар бере активну участь у житті Української Православної Церкви.

Хиротесія в чтеці, 6 травня 2007 року

У 1998 р. С.Л. Резніков заснував та очолив Львівське медичне братство святого великомученика Пантелеймона. Головним напрямом діяльності цього братства є цілком безкоштовне надання кваліфікованої медичної консультативної допомоги львівським парафіянам та всім, хто звернеться по таку допомогу. За рахунок добротності медичного братства виконуються і діагностичні обстеження.

Сергій Леонідович Резніков - автор декількох десятків особових гербів, у тому числі гербів священників.

З великою повагою Сергій Леонідович ставиться до духовної культури та історії України і свого краю, завдяки багаторічним ретельним архівним пошукам склав історію Львівської православної парафії і храму, а також список священників, які послужили у Православній Церкві у Львові протягом двох сторіч.

Сергій Леонідович Резніков пов'язав своє життя з життям Православної Церкви, з благословення Високо-Преосвященнішого архієпископа Львівського і Галицького Августина 20 вересня 2007 року рукоположений у сан диякона.

Продовжує Сергій Леонідович свою роботу начальника відділення військового лікувального закладу, де з повагою віднеслися до прийняття офіцером-лікарем дияконського сану.

Під час вечірнього богослужіння, 2008 р.

*Знак ордена
преподобного Агапіта Печерського
III ступеня*

ВИРВА ОЛЕГ ЄВГЕНОВИЧ

**Нагороджений орденом
преподобного Агапіта Печерського III ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
22 лютого 2008 року**

Заступник директора Інституту патології хребта та суглобів ім. професора М.І. Ситенка АМН України з науково-лікувальної роботи.

Керівник відділу кісткової онкології, старший науковий співробітник інституту. Кандидат медичних наук.

Член Української асоціації ортопедів-травматологів і Російсько-Українсько-Німецької спілки ортопедів, член SICOT-SIROT, AAOS, ISOLS, EMSOS.

Народився 12 липня 1966 року в м. Кокчетав (Казахстан) у сім'ї лікарів.

У 1983 р. закінчив із золотою медаллю Красноградську середню школу (Харківська область).

У 1989 р. з відзнакою закінчив лікувальний факультет Харківського медичного інституту за спеціальністю "Лікувальна справа".

Трудову діяльність розпочав ще студентом, працюючи протягом 5 років гіпсовим техніком і медбратом в ургентному травматологічному відділенні Харківської лікарні швидкої медичної допомоги.

Після закінчення медичного закладу по сьогодні працює в Інституті патології хребта та суглобів ім. професора М.І. Ситенка: з 1989 р. по 1997 р. - лікарем-ординатором, а з 1997 р. по 2001 р. - головним лікарем.

У 1997 р. захистив дисертацію на ступінь кандидата медичних наук з теми "Гнійно-некротичні ускладнення пошкоджень гомілково-стопного суглоба".

Олег Євгенович - провідний спеціаліст ортопед-травматолог, висококваліфікований фахівець і науковець, який досягнув значних успіхів у лікуванні ортопедо-травматологічних хворих, впроваджуючи в практику новітні технології хірургічного лікування одного з найбільш тяжких захворювань - злоякісних і доброякісних пухлин кістково-м'язової системи.

Закінчує роботу над докторською дисертацією на тему "Заміщення післярезекційних дефектів кісток при лікуванні злоякісних пухлин скелету". Лікар ортопед-травматолог вищої категорії. Має вищу атестаційну категорію за спеціальністю "Організація управління охороною здоров'я". Автор 107 наукових робіт, 16 авторських винаходів. Ініціатор створення в інституті наукового відділу кісткової онко-

логії, який очолює до сьогодні. Один з провідних хірургів інституту. Неодноразово проходив стажування та курси тематичного удосконалення у відомих клініках Європи, США.

За роки роботи О.Є. Вирва виконав понад 4500 операцій, деякі з них були проведені вперше в Україні і мають сучасний світовий рівень. Має авторські права на оригінальні конструкції модулів пухлинних ендопротезів.

Сфера наукових та практичних інтересів включає питання хірургічного лікування захворювань і пошкоджень суглобів кінцівок; первинне та ревізієне ендопротезування великих суглобів; індивідуальне модульне ендопротезування великих суглобів та довгих кісток при кісткових пухлинах та пухлиноподібних захворюваннях; оперативні і консервативні методи лікування травм, пошкоджень кісток скелета та їх наслідків; лікування ортопедичних захворювань у дорослих, лікування гнійних уражень кісток та суглобів.

Олег Євгенович - активний учасник і організатор міжнародних наукових та практичних конференцій, симпозіумів, з'їздів, семінарів з питань ортопедії, травматології, організації охорони здоров'я в Україні.

Загальний стаж роботи - 25 років. Стаж роботи у даному колективі - 20 років.

Багаторічною науковою, лікувальною та організаційною діяльністю Олег Євгенович Вирва зробив вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я населення України.

Олег Євгенович в операційній залі

ОРДЕН

СВЯТОЇ

ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ
ВАРВАРИ

СВЯТА ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЯ ВАРВАРА

Свята Варвара жила в III ст. у фінікійському місті Ліюполі. Після смерті матері її виховував батько Діоскор, еллініст за походженням, який був багатим і шляхетним міщанином, переконаним язичником. Варвара була його єдиною дитиною, беріг він її як найбільший скарб. Дівчина вражала своєю красою, і не було в тому краї нікого, красивішого від неї. Боячись, щоб дочка не припала до впадоби людям, нижчим за походженням, Діоскор побудував башту, де для Варвари впорядкували розкішні палати; її оточували виховательки, котрі заміняли покійну матір, і багато рабинь.

З вікон башти Варвара насолоджувалася прекрасним краєвидом мальовничої місцевості. Вона не могла намиливатися красою неба, пишнотою лісів, загадковою гір. Проміння сонця і світло місяця, численні зорі породжували в свідомості дівчини різні запитання, у тому числі: "Хто створив всю оцю красу?". Поступово вона укріпилася в думці, що ідоли, яким уклонявся батько, зроблені людськими руками й не могли так мудро і прекрасно влаштувати світ. Так роздумуючи, все частіше приглядалася вона до природи і намагалася в самого творіння випитати відповідь на своє запитання: "Хто все створив?". Її світлий розум відкидав могутність богів язичників, а чутивше серце шукало невідомого Бога. І ось одного разу її святу допитливість осяяла благодать небесна, очам її розуму відкрилося бачення єдиного і неосяжного Бога, Котрий премудро створив небо і землю. Власним розумом дійшла вона до такого міркування: може бути тільки один такий Бог, Котрий створив небо і утвердив основи землі, просвітив всю землю сонячним світлом, прикрасив її різними рослинами. І запалав в її серці вогонь Божественної любові та прагнення знайти когось, хто б розповів про таїнства святої віри і наставив на шлях спасіння. Але сам Дух Святий невидимо повчав рабу Богу Варвару і відкривав їй корисні для душі істини. Проїнята любов'ю до Бога, всією душою заглиблювалася тільки в помисли про Нього.

Коли настав час, Діоскор порадив дочці вийти заміж, але вона відмовилася. Батько спочатку подумав, що на це рішення вплинуло її самітне життя. Він дозволив Варварі зустрічатися із дівчатами її віку. Серед її подруг були християнки, які розкрили дівчині суть віри Христової. Так Варвара почула про Божество Христа, про Його втілення, народження від Пречистої Диви, добровільні страждання і смерть, воскресіння і майбутню участь людства. Вислухавши це, свята дівка загорілася бажанням охреститися. І невдовзі прийняла святе хрещення від священника, котрий приїхав у її місто під виглядом купця з Олександрії, він просвітив її тайнами віри. Варвара посвятила своє життя Богові, постійно проводила дні і ночі в молитві.

Коли Діоскор довідався, що його дочка стала християнкою, він топтав її ногами, тягнув по землі за волосся додому, де закрив у темній кімнаті, поставив на двері печатку і моров голодом. Погрози і побої батька не скорили Варвару.

Переконавшись, що не зможе зламати доньчиної віри, він у розпачі відвів її до начальника управи Мартіана і сказав йому: "Коли Варвара не покається і не поклониться богам язичників, то можеш чинити з нею, що захочеш".

Мартіан був розчулений молодістю і вродою Варвари. Він почав її багатити, аби та зберегла своє молоде життя, щоб не дуралася древніх батьківських законів і не противилася батьківській волі, адже від батька отримає вона спадок. Та свята дівка, сповнена любов'ю до Христа, нізащо не погоджувалася визнати богів язичників і заявила Мартіану, що вона готова прийняти мученицьку смерть заради свого Бога і Спасителя. Вислухавши такі слова Варвари, розгнівався правитель і одразу наказав її оголити. І коли повсталла вона нагою перед взором всіх, хто безсоромно дивився на її непорочне тіло, то було це для неї гірше всяких ран. Після цього за наказом учителя святу били воловими жилами впродовж кількох годин, так що вся земля навкруги була залита її кров'ю. Тоді стали гострими черепками і жорсткою волоссяною тканиною розтирати її рани, щоб збільшити страждання. Однак ніщо не могло похитнути твердої віри Варвари. Далі начальник наказав відвести дівку до в'язниці, поки він не придумає інших катувань. Важко зранена, ледь жива кинута була Варвара в темницю і там зі слізьми молилася коханому своєму Жениху Христу, щоб Той не покинув її у важкі години страждань. З'явився у в'язниці Ісус Христос до неї і зцілив всі її рани, так що не залишилося навіть сліду від них на всьому її тілі. І відчула себе свята Варвара в темниці, як на небесах, загорілася ангельською любов'ю до Бога, славословила Його всім серцем і устами.

Жила в тій місцевості одна віруюча жінка на ім'я Юліанія, котра після того, як Варвару схопили, постійно спостерігала за святою, була присутня при її стражданнях. Коли ж Христос зцілив мученицю від її ран, то Юліанія сама вирішила прийняти вінець мучеництва і почала до цього готуватися. Вона молила Господа, щоб Йі було послане терпіння в муках. І наступного дня, коли Варвару повели знову на суд і тортури, Юліанія послудувала за нею.

Коли Варвару знову привели до Мартіана, то він здивувався, побачивши, що всі рани в неї загоїлися і вона, здорова, сяяла ще більшою красою, і всі оточуючі були вражені від побаченого. Він запропонував їй принести жертву богам за своє зцілення.

"Не твої боги зцілили мене, - вигукнула свята Варвара, - мене зцілив Господь Бог Ісус Христос. Йому я з вдячністю поклонюся і віддам себе в жертву". Ці слова святої сильно розлютили правителя; він наказав повісити святу на дереві і струтати її тіло залізом, а ребра обпалювати запаленими свічками і бити молотом по голові. Начальник управи повелів піддати Юліанію таким же катуванням, як і святу Варвару. Але мужньо переносила Юліанія і Варвара всі ці муки, бо підкріпляла їх Божою силою.

Господь невидимо відзивався, подаючи допомогу мученицям в їх терпіннях.

Після того мучитель звелів обом дівчатам відрізати груди, й у ще більших стражданнях свята знову звернулася з молитвою до Лікаря і Цілителя. Пізніше тиран розпорядився відвести святу Юліанію в темницю, а Варвару наказав водити містом для ще більшого посоромлення. Нарешті, мучитель, побачивши, що ніщо не може заставити святих поклонитися ідолам, засудив їх обох на усічення мечем. Батько ж святої Варвари, кам'яносердий Діоскор, дійшов до такої бісівської жорстокості, що не тільки не шкодував своєї доньки, а й сам захотів бути її катом.

І йшли на смерть обидві мучениці Варвара і Юліанія з радістю великою, бажаючи швидше звільнитися від тіла і вознестися до Господа. Прийшовши до призначеного міста, агниці Варвара схлила голову свою під меч і була усічена рукою немилосердного батька. А святу Юліанію умертвив мечем інший воїн, так що і вона до кінця звершила свій подвиг, і душі їх прийняв Господь в небесні Свої оселі.

На Діоскора ж і Мартіана прийшла раптово Божою карою. Блискавка вразила одного в той час, як той спускався з гори, а іншого - коли сидів у домі своєму, і спалила їх настільки, що навіть праху не залишилося.

В тому місті жив один благочестивий чоловік на ім'я Галентіан, котрий, взявши тіла святих мучениць, похоронив їх з усіма почеснями і побудував над ними церкву, в якій стало відбуватися багато чудес і зцілень за молитвами святих.

У IV чи в VI століттях (достеменно невідомо) мощі святої великомучениці Варвари були перенесені в Константинополь, де на її честь побудовано храм імператором Левом Мудрим (886-912 рр.). В 1108 році святі мощі перевезено з Царгорода до Києва грецькою царівною Варварою, дочкою Олексія Комніна, котра вийшла заміж за Київського князя Святополка II (Михайла) Ізяславовича, правнука святого князя Володимира, і покладені були в Золотоверхому Михайлівському монастирі, заснованому Святополком.

Нині мощі святої Великомучениці Варвари знаходяться у Володимирському соборі м. Києва.

СТАТУТ ВІДЗНАКИ "ОРДЕН СВЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ ВАРВАРИ"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Орден встановлено для нагородження жінок за визначні особисті заслуги в церковній, благодійницькій, освітянській, культурній та інших сферах суспільної діяльності.
2. Нагородження орденем здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій орденем, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордену одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденем нагороджуються громадянки України та іноземні громадянки.
6. Відзнака "Орден святої великомучениці Варвари" має два ступені. Найвищим ступенем ордену є I ступінь.
7. Нагородження орденем проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНЕМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденем можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордену проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (ісування) ордену дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА СВЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ ВАРВАРИ I СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму хреста, в центрі якого розміщено овальний медальйон, покритий емаллю червоного кольору з золотим зображенням святої великомучениці Варвари. Медальйон оздоблений 12 стразами білого кольору. Сторони хреста мають форму прямокутників із заокругленими кутами та прикрашені білими перламутровими накладками. Орден увінчано короною з маленьким хрестиком, яка покрита червоною емаллю та прикрашена сразом білого кольору.

Під сторонами хреста навколо медальйона проходить позолочена стрічка, покрита емаллю червоного кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену - 60x45 мм, розмір медальйона - 30x22 мм.

ОПИС ОРДЕНА СВЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ ВАРВАРИ II СТУПЕНЯ

Орден II ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму хреста, в центрі якого розміщено овальний позолочений медальйон із зображенням святої великомучениці Варвари. Медальйон оздоблений 12 стразами червоного кольору "під рубін".

Сторони хреста мають форму прямокутників із заокругленими кутами та покриті червоною емаллю.

Орден увінчано короною з маленьким хрестиком, яка покрита емаллю червоного кольору.

Під сторонами хреста навколо медальйона проходить позолочена стрічка, покрита емаллю білого кольору.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордену до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордену - 60x45 мм, розмір медальйона - 30x22 мм.

*Знак ордена
святої великомучениці Варвари
I ступеня*

*Знак ордена
святої великомучениці Варвари
II ступеня*

МАРЧЕНКО АНТОНІНА ІВАНІВНА

**Нагороджена орденом
святої великомучениці Варвари II ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
24 серпня 2004 року**

Начальник Департаменту співробітництва з Російською Федерацією в нафтогазовому комплексі Національної акціонерної компанії "НАК "Нафтогаз України".

Нагороджена Почесною грамотою Президента України, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, професійними відзнаками I та II ступенів НАК "Нафтогаз України" за сумлінну працю, високий професіоналізм, значний особистий внесок у розвиток українсько-російських взаємовідносин в нафтогазовій галузі

Народилася 7 листопада 1947 року в с. Максимівка, Ічнянського району, Чернігівської області в сім'ї службовця.

У 1970 році закінчила Київський політехнічний інститут і вже як інженер-хімік-технолог свої знання поповнювала навчаючись в аспірантурі.

У 1982 році захистила дисертацію, здобула науковий ступінь кандидата технічних наук.

Трудову діяльність розпочала інженером у Всесоюзному науково-дослідному та проектно-конструкторському інституті нафтохімії, викладала у Київському політехнічному інституті, очолювала Київський центр підвищення кваліфікації керівних працівників та спеціалістів хімічної промисловості.

У 1992 р. була запрошена на роботу до Міністерства промисловості України. Через управління, яке вона очолювала, пройшли сотні підприємств, для яких після розпаду Союзу формували статутні документи, а потім готували їх до зміни форми власності через корпоратизацію та приватизацію.

З січня 1999 року працює в НАК "Нафтогаз України" на посадах заступника начальника Управління, заступника начальника Департаменту та начальника Департаменту співробітництва з Російською Федерацією в нафтогазовому комплексі, який очолює до сьогоднішнього дня.

Одним з головних завдань, що поставлено перед Департаментом є забезпечення організації та координації підготовки та супроводження виконання українсько - російських зовнішньоекономічних міжурядових та міжкорпоративних угод, протоколів, контрактів, договорів щодо транзиту, зберігання та закупівлі російського природного газу та їх узгодження з органами державної виконавчої влади України та опрацювання з відповідними підприємствами та

органами виконавчої влади Російської Федерації.

Фахівцями Департаменту здійснюється підготовка позиційних та інформаційно - довідкових матеріалів щодо комплексу проблемних та перспективних питань співробітництва в нафтогазовій галузі з Російською Федерацією для керівництва Компанії, органів виконавчої влади, Кабінету Міністрів України та використання цих матеріалів для різноманітних переговорів, візитів та нарад. Здійснюється участь у розробці програм та проектів щодо диверсифікації джерел постачання енергоносіїв, а також збільшення обсягів експортних послуг для забезпечення позитивного впливу на загальні показники торговельного балансу України, аналіз стану українсько - російського співробітництва в нафтогазовому комплексі, виявлення найбільш перспективних його напрямків і шляхів удосконалення форм взаємодії.

Бере участь у семінарах і засіданнях робочої групи з торгівлі та транзиту, що проводиться в рамках Секретаріату Енергетичної Хартії, у роботах міжнародного енергетичного форуму "МЕФ-СНД", міжнародних конференціях, виступає з доповідями щодо покращення співпраці країн СНД в газовій галузі, а також щодо інших актуальних питань.

Як член Підкомісії з питань паливно-енергетичного комплексу Української частини Комітету з питань економічного співробітництва Українсько-Російської міждержавної Комісії під керівництвом Президентів України та Російської Федерації В. Ющенка - В. Путіна бере участь у її роботі, у роботі експертів Комітету з питань економічного співробітництва, координує роботу щодо виконання довгострокової Програми економічного співробітництва між Україною та Російською Федерацією.

Марченко А.І. - яскрава особистість, яка поєднує в собі високий професіоналізм, відданість роботі та високі моральні критерії і чуйність до людей. Її безумовні здібності у різноманітних сферах діяльності, принциповість та порядність у стосунках з колегами по роботі не дають сумніватися в успішному виконанні тих важливих завдань, які покладені на НАК "Нафтогаз України" і один з її структурних підрозділів - Департамент співробітництва з Російською Федерацією в нафтогазовому комплексі.

ОРДЕН

СВЯТОЇ ПРАВЕДНОЇ АННИ

СВЯТА ПРАВЕДНА АННА

Свята Анна народилася в I столітті до нашої ери. Анна була молодшою дочкою священника Матфана з першосвященницького роду Аарона та дружиною святого Іоакима. По батьку вона була з коліна Левія, а по матері - з коліна Іудина. У християнській традиції - мати Богородиці, бабуся Ісуса Христа.

Походження Анни з коліна Левія, з роду першосвященника Аарона важливе для християн, оскільки її шлюбом з Іоакимом (з коліна Іуди з роду Давида) і народженням Марії, таким чином, з'єднуються дві найважливіші сакральні генеалогічні лінії іудейського Священного Писання - царська й месіанська лінія Давида і священницька - Аарона ("бо, відповідно до християнських подань, вони поєднуються в Ісусі Христі як Месії й одночасно Небесному Першосвященнику, або Іереї").

Подружжя Іоаким і Анна жило в Назареті Галілейському. Незважаючи на те, що пара була вже давно одруженою ("п'ятдесят років жили в шлюбі"), дітей у них не було, про що все життя журилися. Їм доводилося терпіти презирство й глузування, адже в той час бездітність вважалася ганьбою. Але вони ніколи не нарікали й тільки гаряче молилися Богові, смиренно сподіваючись на Його Волю. Одного разу, під час великого свята, дарунки, які праведний Іоаким взяв у Єрусалим для приношення їхньому Богові, не були прийняті священиком Рувимом, який вважав, що бездітний чоловік недостойний приносити жертву Богові. Це дуже засмутило старця, і він, вважаючи себе найгіршим з людей, вирішив не повертатися додому, а оселитися на самоті в пустельному місці. Його праведна дружина Анна, довідавшись, якого приниження зазнав її чоловік, стала в пості й молитві скорботно просити Бога про дарування їй дитини. У пустельній самоті й постуванні про те ж просив Бога і праведний Іоаким. І молитва святого чоловіка й жінки була почута: їм обом Архангел Гавриїл сповістив про те, що народиться в них Дочка, Яка благословить весь рід людський. За велінням Небесного Вісника, праведні Іоаким і Анна зустрілися в Єрусалимі. Добра звістка виявилася правдою, Анна зачала й близько 16-15 років до нашої ери народила Дочку Марію.

За іудейським звичаєм, у 15-й день після народження дитини їй було дане ім'я, зазначене ангелом Божим, - Марія. Батьки з подяки Господу пообіцяли віддати дитину до Храму.

За переказом, коли дівчинці виповнилося шість місяців, Анна поставила її на землю, щоб подивитися, чи може та стояти. Марія зробила сім кроків і повернулася в руки матері. Тому Анна вирішила, що дочка не буде ходити по землі, поки її не введуть у храм Господній. "Анна облаштувала особливе місце в спальні доньки, куди не допускалося ніщо нечисте, і призвала непорочних дочок іудейських, щоб вони доглядали за дитиною".

Коли Марії виповнився рік, Іоаким влаштував бенкет, на який зібрав священиків, старійшин та багато народу, і приніс у ці збори Марію, просячи всіх благословити її. "Бог батьків наших, благослови Немовля Це і дай Йому ім'я славне й вічне у всіх родах", - таке було благословення священиків. Анна ж радісно прославляла Бога, що Він позбув її безпліддя і "забрав ганьблення ворогів її". Ще через рік Іоаким думав виконати над Марією обітницю присвяти її Богові, але Анна, боячись, що в храмі дитя скучить за домом, і бажаючи подовше утримати її при собі, умовила чоловіка відстрочити на один рік його намір.

Марія була введена в Храм у віці трьох років. Іоаким і Анна поставили дочку на перший щабель - і, усім на диво, трирічна Марія без сторонньої допомоги зійшла на самий верх, де її прийняв першосвященик Захарія.

Відповідно до православної версії життя, святий Іоаким преставився через кілька років по введенні дочки в Храм у 80-літньому віці. Свята Анна померла в 79 років, через два роки після чоловіка, провівши їх при храмі поруч із дочкою.

Поховані Іоаким і Анна поблизу майбутньої гробниці своєї дочки, у Гефсиманському саду, під Елеонською горою, неподалік від Єрусалима. Ці гробниці перебували на краю Іосафатової долини, яка лежала між Єрусалимом і Елеонською горою.

Моцці святої Анни (частина лівої стопи) зберігаються в афонському монастирі Котлумуш.

ПІВНІЧНІ ВРАТА МІСТА СВЯТОЇ КАТЕРИНИ

У 1998 р. на житловому масиві Північний м. Дніпропетровська було засновано православну общину на честь однієї з найбільш шанованих ікон християнського світу - "Іверської", вона ж "Вратарниця". Духовним керівником общини було призначено випускника Київської духовної академії, уродженця м. Дніпропетровська отця Миколая Несправу.

Місце під будівництво храму було обрано не випадково: в давнину неподалік стояла козацька фортеця, в якій знаходився один зі старіших храмів Придніпров'я. Нещодавні розкопки засвідчили, що на цьому місці був візантійський форпост. У роки Великої Вітчизняної війни це місце було окуплено кров'ю молодих воїнів, курсантів Дніпропетровського артилерійського училища. За словами Христа, немає вищого подвигу, як хто душу свою покладе за друзів своїх. Іншими словами, місце - святе.

Храм і весь ансамбль спроектовано в дуже рідкісному та незвичному для сприйняття, але історично обґрунтованому, візантійському стилі. І храм, і інтер'єри створені в стилі епохи домонгольської Русі, культури південних слов'ян. Такі храми зустрічаються в Болгарії, Сербії, Македонії.

За дуже короткий термін храмовий ансамбль було зведено, десятиріччя вкладали в декілька років.

Спочатку було зведено малий храм - "Золоті Врата", де знаходиться Іверська ікона Божої Матері, що написана за благословенням Святішого Патріарха Алексія II у Москві і освячена в Іверській часовні біля Воскресенських воріт російської столиці. Саме тут зберігається ще одна святиня - хрест-мощовик з частинами мощів святих Божих угодників.

Місце під будівництво головного храму було освячено в день ікони Божої Матері "Живоносне джерело". На будівельному майчику не було води, і це спричинило серйозні незручності. Та по закінченні молебна присутні побачили кілька джерел, що з'явилися поблизу храму. Неповдалі знаходилося місце, що поросло осокою, воно перетворилося на озерце.

У виток одного із джерел, що знаходяться під малим храмом, заклали каміння, привезене з головних православних святинь: Єрусалима, Близького Сходу. Воду з джерел вивели до купелі, що зведена у північно-східній частині комплексу. Це особливе місце, де можна помолитися перед Покліним хрестом (вражає його висота - 7 метрів). В основі хреста - чаша, купель, яка наповнюється водою, що витікає з хреста.

Храм ще називають храмом семи Архангелів, бронзові фігури яких здіймаються над територією храмового комплексу: на головних воротах - архангел Михаїл, на воротах купелі - архангели Гавриїл і Рафаїл, на куполі Золотих воріт - архангел Селафіл, на вежах у східній частині комплексу - архангели Уріїл і Іегудїїл, над входом у головний храм - архангел Варахіїл.

В основі головного храму знаходиться храм на честь святих і праведних Богоотець Іоакіма і Анни, який вражає своїм внутрішнім убранням. Іконостас виконано з напівкошпвовного каміння - оніксу, різьблений в'яз і ліплення вкриті сусальним золотом, а стіни і підлога храму одягнені в найкраще італійське каміння. Для храму одночасно працювали кілька іконописних майстерень - у Москві і Києві, в Афінах і Салоніках. Ікони Божої Матері "Портагіса" (Іверська), святих і праведних Богоотець Іоакіма і Анни та ікони для іконостасу були написані на святій горі Афон великими майстрами-іконописцями.

В головному храмі на честь ікони Божої Матері "Іверська" проводяться оброблювальні роботи, також нині у проєкті будівництво другої частини храмового комплексу, що включає різноманітні приміщення. У жовтні 2008 р. в храм було привезено ковчег з частиною мощей Святої праведної Анни.

Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви храм на честь ікони Божої Матері "Іверська" нагороджено орденом "Святої Анни" I ступеня.

Знак ордена
святої праведної Анни
I ступеня

Проект храмового ансамблю

Північні ворота

*Знак ордена
святої праведної Анни
II ступеня*

*Знак ордена
святої праведної Анни
III ступеня*

ОРДЕН

СВЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ
ЄКАТЕРИНИ

СВЯТА ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЯ КАТЕРИНА

Свята великомучениця Катерина мала 17 років од роду і була дочкою правителя Олександрії Єгипетської Конста та жила за часів правління імператора Максиміана (305-313 рр.). Живучи у столиці - центрі еллінської науки, - здобула блиску освіту, опанувавши вчення кращих античних філософів та вчених.

Юнаки найвідоміших родин імперії просили руки прекрасної Катерини, але ніхто з них не став її обранцем. Вона оголосила батькам, що згодна вийти заміж лише за того, хто перевершить її у знатності, красі, багатстві й мудрості.

Мати Катерини, таємна християнка, повела її за порадою до свого духівника, святого старця, який чинив молитовний подвиг на самоті у печері неподалік від міста. Вислухавши Катерину, старець сказав, що він знає юнака, котрий перевершує її в усьому, тому що "краса Його світліша сонячного сйива, мудрість Його керує всім творінням, багатство Його розливається по всьому світі, але це не зменшує Його, а множить, висота роду Його - невимовна". Образ Нареченого Небесного породив у душі святої діви гаряче бажання побачити Його. Істина, до якої поривалася її душа, відкрилася їй. На прощання старець вручив Катерині ікону Божої Матері з Немовлятком Ісусом на руках і велів з вірою молитися Цариці Небесній - Матері Небесного Нареченого - про дарування бачити її Сина.

Катерина молилася всю ніч і удостоїлася бачити Пресвяту Діву, що просила Свого Божественного Сина подивитися на уклінку перед Ними Катерину. Але Дитина відвертала Свій лик від неї, говорячи, що Він не може дивитися на неї, тому що вона з поганого роду, потворна і злиденна та божевільна, як і вся людина; не омиа водами святого Хрещення і не ознаменована печаттю Духа святого. У глибокому сумі Катерина знову пішла до старця. Він з любов'ю прийняв її, наставив до віри Христової, заповів зберігати чистоту і цнотливість, безперестанно молитися і здійснив над нею таїнство святого Водохрещення (304 р.). І знову святої Катерині було бачення Пресвятої Богородиці з Дитиною. Тепер Господь ласкаво дивився на неї і дав їй перстень - чудовий дарунок Небесного Нареченого.

У цей час в Олександрію на язичеське свято прибув сам імператор Максиміан. З цієї нагоди свято було особливо пишним і багатолюдним. Лементи жертвних тварин, дим і сморід від жертвників, гомін юри переповнювали Олександрію. Приносилися і людські жертви - на смерть у вогні прирікали сповідників Христа, що не відступили від Нього під страхом катування.

Свята любов до мучеників-християн і щире бажання полегшити їхню долю спонукали Катерину піти до головного жреця і владки імперії Максиміана. Назвавши себе, свята визнала свою віру в Єдиного Праведного Бога і мудро викрила омани язичників. Краса дівчини полонила правителя. Щоб переконати її та показати торжество язичеської мудрості, імператор повелів скликати 50 найбільших тогочасних волхвів імперії, але свята взяла гору над ними, і вони самі увірува-

ли в Христа. Свята Катерина осінила мучеників хресним знаменням, і вони мужньо прийняли смерть за Христа.

Після тривалих умовлянь відректися від Христа і перейти до язичників Максиміан одержав гнівну відмову. Імператор наказав піддати святу жорстоким катуванням, тоді кати роздягли її і били воловими жилами дві години по плечах і животу. Її дівоче тіло стало суцільною ранною. Кров мучениці струменіла і обаграла землю. Катерину було кинуте до в'язниці, де її тримали без їжі і води.

Імператриця Августа, що багато чула про святу Катерину, побажала бачити її. Умовивши воеводу Порфирія із загном воїнів супроводжувати її, Августа прийшла у темницю. Імператриця була вражена силою духу святої Катерини, лик якої сяяв Божественною благодаттю. Свята мучениця розкрила Августі християнське вчення і та, увірувавши, навінулася до Христа.

Наступного дня мученицю знову привели на судилище. Вони вдалися до нових тортур - поклали дівчину поміж чотирьох коліс з гострими зубцями і, обертаючи колеса два праворуч, два ліворуч, почали шматувати її тіло. Та ось Ангел Господній зійшов з неба і зробив так, що великомучениця лишилася цілою і неушкодженою, а колеса розлетілися на уламки, перебивши багатьох язичників.

Ставши свідком цього чуда, імператриця Августа і цардворець Порфирій з 200-ми воїнами перед усіма ісповідували свою віру в Христа, і їм було відтато голови. Затим Максиміан знову спробував спокусити святу мученицю, запропонувавши їй шлюб, і знову одержав відмову.

Свята Катерина твердо визнала вірність своєму Небесному Нареченому - Ісусу Христу - і з молитвою до Нього сама поклала голову на плаху.

Місце страти Великомучениці Катерини і сьогодні показують в Олександрії туристам. Жителі Олександрії, які вірили в розп'ятого Господа, встановили мармурову колону, на якій висікли голову св. Великомучениці. Ця колона й нині стоїть у храмі св. Сави.

Як свідчать перекази, мощі святої великомучениці Катерини були перенесені Ангелами на Синайську гору. У VI столітті по одкровенню були знайдені чесна глава і ліва рука святої мучениці і з почестями перенесені у новостворений храм Синайського монастиря, побудованого святим імператором Юстиніаном. Невелика мармурова рама стоїть у храмі праворуч престолу. Святу голову нареченої Христової покриває нині золотий вінець, а рука її прикрашена коштовними персями.

*Знак ордена
святої великомучениці Єкатерини
I ступеня*

*Знак ордена
святої великомучениці Єкатерини
II ступеня*

МЕДАЛЬ

ПРЕПОДОБНИХ
АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ
ПЕЧЕРСЬКИХ

*Знак медалі
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
I ступеня*

*Знак медалі
преподобних Антонія і Феодосія Печерських
II ступеня*

МЕДАЛЬ

СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО
КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА

*Знак медалі
святого рівноапостольного князя Володимира
I ступеня*

САМЧУК ОЛЕГ МАКСИМОВИЧ

**Нагороджений медаллю
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
16 жовтня 2007 року**

*Медаль
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня (2006 р.)*

Головний лікар Ковельського міськрайонного територіального медичного об'єднання Волинської області.

Нагороджений Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР (1991 р.), присвоєно Почесне звання "Заслужений лікар України" (1994 р.).

У 1997 р. О.М. Самчук обирався головою Асоціації головних лікарів лікувально-профілактичних установ Волинської області.

Самчук Олег Максимович - голова Волинської обласної організації роботодавців галузі охорони здоров'я.

У березні 2005 р. обраний членом ради Всеукраїнського об'єднання організацій роботодавців галузі охорони здоров'я.

Неодноразово обирався депутатом міської та районної рад народних депутатів.

У 1998 р. та 2002 р. обирався депутатом Волинської обласної ради.

Народився 2 серпня 1956 року в с. Поворськ Ковельського району Волинської області.

Закінчив лікувальний факультет Чернівецького медичного інституту в 1979 р.

Трудову діяльність розпочав у 1980 р., після закінчення інтернатури, лікарем-хірургом Ковельської центральної райлікарні.

У 1984 р. був призначений директором Ковельського медичного училища.

З жовтня 1987 р. О.М. Самчук переведений на посаду головного лікаря Ковельської центральної райлікарні. З січня 1993 р., у зв'язку з переведенням установ на нові форми господарювання та з ініціативи Олега Максимовича Самчука, всі лікувальні заклади міста Ковеля та Ковельського району були об'єднані в Ковельське міськрайонне територіальне медичне об'єднання. З перших днів діяльності медичного об'єднання головним лікарем було взято напрям на зміцнення матеріально-технічної бази мережі охорони здоров'я міста і району, активне впровадження

сучасних методів діагностики та лікування, що дало можливість ефективніше керувати лікувальним процесом, економно та цілеспрямовано використовувати кошти, поліпшити якість надання медичної допомоги населенню.

За час роботи О.М. Самчук показав себе висококваліфікованим спеціалістом, здібним організатором охорони здоров'я; має вищі кваліфікаційні категорії лікаря-хірурга і з організації та управління охороною здоров'я, чесно й добросовісно ставиться до виконання свого службового обов'язку, чуйний і уважний до колег та пацієнтів. При його безпосередній участі досягнуто стабілізації та поліпшення основних показників роботи лікувальних закладів Ковельського МТМО, зокрема досягнуто зниження дитячої смертності, зменшується захворюваність на деструктивні форми туберкульозу серед населення м. Ковеля і Ковельського району, державна програма з донорства виконується на 100-102%.

Ковельське міськрайонне територіальне медичне об'єднання акредитовано на вищу кваліфікаційну категорію, успішно виконує основні показники господарсько-економічної та лікувально-профілактичної діяльності закладу.

О.М. Самчук постійно працює над поліпшенням матеріально-технічної бази лікувально-профілактичних закладів Ковельського МТМО. Під його більш як 20-річним керівництвом колективом і за його безпосередньою участю в місті побудована нова стоматологічна поліклініка; реконструйовано патологоанатомічне відділення, відділення швидкої медичної допомоги, діагностичне відділення; відкрито дві філії дитячої поліклініки; оснащено сучасною апаратурою і завершено добудову дитячого відділення Голобської районної лікарні; побудовано та оснащено типові приміщення Поворської дільничної лікарні, районну санітарно-епідемічну станцію, ряд фельдшерсько-акушерських пунктів та лікарських амбулаторій.

У складний період для медицини, коли фактично в державі руйнувалася сільська система охорони здоров'я, в Ковельському районі не лише було збережено сільську мережу закладів охорони здоров'я та кадровий потенціал медичних працівників МТМО, а навпаки - за період з 1999 р. було відкрито 4 лікарські амбулаторії, зміцнено

матеріальну базу сільських закладів охорони здоров'я. На сьогодні в Ковельському районі функціонують Голобська районна лікарня, Поворська дільнична лікарня, 11 лікарських амбулаторій, 72 фельдшерсько-акушерських пункти.

Пріоритетним напрямом у роботі амбулаторно-поліклінічної служби в лікувально-профілактичних закладах Ковельського МТМО є впровадження сімейної медицини.

В умовах фінансової скрути в 1999 р. здано в експлуатацію типові приміщення харчоблоку та овочеховище, відкрито регіональне відділення інтенсивної терапії новонароджених та виходжування недоношених при пологовому будинку. В 2006 р. відкрито цілодобовий травматологічний пункт у складі травматологічного відділення ЦРЛ; введено в дію пральню, що дало можливість економити 80 тис. грн бюджетних коштів; реконструйовано частину приміщення протитуберкульозного диспансеру під наркологічне відділення поліклініки ЦРЛ. У травні 2007 р. власними силами відкрито відділення амбулаторного діалізу ЦРЛ. У першому півріччі 2007 р. проведено реконструкцію системи енергопостачання центральної райлікарні і забезпечено резервне джерело живлення для операційного відділення, відділення анестезіології та інтенсивної терапії, відділення амбулаторного діалізу центральної райлікарні. В 2008 р. придбано систему для проведення магніторезонансної терапії та кольоровий ультразвуковий апарат для ультразвукографічного обстеження пацієнтів різних вікових груп.

Починаючи з 1998 р., у зв'язку з обмеженням бюджетним призначенням на охорону здоров'я, Ковельське міськрайонне територіальне медичне об'єднання запровадило надання платних послуг, благодійні надходження, гуманітарну допомогу тощо.

Зокрема, протягом 2006 р. залучено позабюджетних коштів на суму 2382,0 тис. грн, що становить 11,7% від бюджетних асигнувань за рік; за 2007 р. залучено позабюджетних коштів на суму 3648,2 тис. грн, що становить 13,1% від бюджетних асигнувань за рік; за перше півріччя 2008 р. залучено позабюджетних коштів на суму 1807,3 тис. грн, що становить 10,1% від бюджетних асигнувань на півріччя.

Позабюджетні кошти спрямовуються на першочергові потреби, придбання тих товарів, робіт і послуг, які не

Ковельська центральна районна лікарня

покриваються бюджетним призначенням та необхідні для забезпечення діяльності лікувально-профілактичних закладів медичного об'єднання.

У 2006 р. за вказані вище кошти було придбано основних засобів на суму 288,3 тис. грн, у 2007 р. - на суму 537,6 тис. грн, у першому півріччі 2008 р. - на суму 446,5 тис. грн.

Проводяться поточні ремонти власними силами в усіх закладах Ковельського МТМО. У 2006 р. проведено робіт на суму 269,4 тис. грн (бюджетне призначення на 2006 р. - 64,8 тис. грн), у 2007 р. - на суму 429,1 тис. грн (бюджетне призначення на 2007 р. - 62,4 тис. грн), у першому півріччі 2008 р. - на суму 342,9 тис. грн. Проведено капітальний ремонт Голобської райлікарні на суму близько 300 тис. грн.

Самчук Олег Максимович спрямовує роботу на організацію та підтримку міжнародних зв'язків. Лікарі Ковельського міськрайонного територіального медичного об'єднання проходили стажування у клініках Федеративної Республіки Німеччина, а на базі травматологічного відділення ЦРЛ німецькі спеціалісти проводили показові операції з пересадки кульшових суглобів.

Пологовий будинок Ковельського МТМО працює згідно з українсько-американською програмою "Здоров'я Матері і Дитини". У 2008 р. пологовий будинок був нагороджений Дипломом за досягнення у впровадженні перинатальних практик, які ґрунтуються на рекомендаціях ВООЗ та перемозі у конкурсі, що відображає перинатальний догляд, зорієнтований на сім'ю; удостойнен звання "Центр якісного медичного обслуговування".

Невід'ємною частиною життя працівників Ковельського МТМО стало відкриття на території Ковельської центральної районної лікарні храму Великомученика і Цілителя Пантелеймона, успішне будівництво якого здійснюється за активного сприяння головного лікаря О.М. Самчука та медичного колективу. За словами преподобного Серафима Саровського: "Здоров'я - дар Божий. Але не завжди перебуває з нами цей дар. Всього страждання, хвороба має силу очищати нас від душевної скверни, згладжувати гріхи, з'якшити нашу душу. Заставляє одуматися, осягнути свою неміч і згадати про Бога".

Лікарняний храм Великомученика і Цілителя Пантелеймона

САЧУК СТЕПАН ДОРОФІЙОВИЧ

**Нагороджений медаллю
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
6 червня 2008 року**

Головний редактор регіональної незалежної громадсько-політичної газети "Волинь-нова". Член правління обласної журналістської організації.

Почесний громадянин міста Луцька. Нагороджений орденом "За заслуги" II та III ступенів, почесним званням "Заслужений журналіст України". Має нагороди Польської Народної Республіки за активну роботу в справі зміцнення українсько-польської дружби і співробітництва.

Народився 13 червня 1937 року на Волині. Закінчив агрономічний факультет Львівського сільськогосподарського інституту. Після цього деякий час працював агрономом у когоспі, а потім перейшов на журналістську роботу в районній пресі.

З початку 1965 р. - незмінно працює в газеті "Волинь" (раніше "Радянська Волинь").

Починав роботу завідувачем відділу сільського господарства, пізніше був призначений заступником головного редактора, а останні 12 років очолює колектив "Волинь".

Під керівництвом С.Д. Сачука газета стала однією із найтиражніших на Західній Україні: разовий наклад видання - понад 70 тисяч примірників, тижневий (при триразовому виході) - 220 тисяч і більше примірників. На її сторінках читачі постійно знаходять публікації про суть і значення християнської віри, виступи священників, в яких популярно роз'яснюються релігійні канони, Святе Письмо.

Привертають увагу також рубрики "Наші свята і звичаї", "Храми і люди".

Степан Дорофійович неодноразово обирався депутатом Луцької міської ради, в інші органи управління. Постійно друкується у збірниках і журналах. Двічі лауреат конкурсів Національної спілки журналістів України "Золоте перо". Неодноразово головний редактор і газета ставали переможцем акції "Людина року Волинського краю".

"Волинь-нова" і особисто С.Д. Сачук приділяють велику увагу питанням духовності, благодійництва, допомоги бідним і знедоленим. Тривалий час газета веде акцію "Коляска для інваліда", до якої залучила місцевих бізнесменів, благодійників із сусідньої Польщі та Німеччини. Завдяки цьому десятки обділених долею людей одержали засіб для пересування і змогли почати нове життя. Щороку редакція надає спонсорську допомогу товариству сліпих.

"Волинь-нова" є організатором і спонсором щорічного відзначення ветеранських подружжів пар під девізом "П'ятдесят золотих літ", що проходить в урочистий і дуже теплий обстановці за християнським звичаєм з участю священників і широко висвітлюється в газеті.

На сторінках видання систематично виступають представники різних конфесій, що сприяє духовному збагаченню читачів. Газета є ініціатором багатьох акцій зі збору коштів на будівництво церков, храмів, монастирів, відродження святинь.

С.Д. Сачук із делегацією з Республіки Польща у храмі старовинного Зимненського монастиря на Волині

С.Д. Сачук на прийомі у Єрусалимського Патріарха Феофіла III

ШАПОВАЛОВ ВОЛОДИМИР МИХАЙЛОВИЧ

**Нагороджений медаллю
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
14 жовтня 2006 року**

Генеральний директор ТОВ "Початок".

За підсумками незалежного дослідження та рейтингів Всеукраїнського центру дослідження ринку відзначений нагородами: "Ділова людина України" та "Особистість року". Має нагороди "Золотий Меркурій" та "Вінок слави".

Народився 30 березня 1952 року в смт Широке Дніпропетровської області в сім'ї трудівників. Батько - Шаповалов Михайло Тимофійович - учасник війни, повернувся додому з нагородами та контузією. Разом з матір'ю - Марією Прокопівною - працювали там, де було потрібно на той час державі: і в полі, і в управлінні сільради. Збудували хатину, а згодом і будинок. У незможній родині росло троє дітей, яких виховували чесними, справедливими, роботящими.

Володимир Михайлович пройшов такий самий трудовий шлях, як і тисячі інших українців. Почав працювати слесарем-ремонтником після закінчення Криворізького технікуму. Потім - служба в лавах Радянської армії, навчання в гірничо-рудному інституті.

Професійний будівельник В.М. Шаповалов вирішив (на момент розпаду Радянського Союзу) створити будівельну компанію. В ті часи важко було всім: у державі майже не існувало грошових розрахунків, годі було знайти замовників робіт. Але цілеспрямованість керівника втримала підприємство і колектив, дала їм змогу вижити.

Товариство з обмеженою відповідальністю "Початок" працює на ринку Дніпропетровської області з 1996 р. За цей час вдалося значно підвищити обсяги робіт та завоювати довіру клієнтів. Чисельність персоналу фірми складає понад 300 осіб. На підприємстві працюють кваліфіковані інженерно-технічні працівники, які мають великий досвід у будівництві та реконструкції об'єктів цивільного і промислового комплексу Кривого Рогу. Поруч із висококваліфікованими фахівцями працює молоде покоління інженерів, які ретельно сліdkують за ноу-хау в будівельній галузі і застосовують їх на практиці. В.М. Шаповалов - не байдужа до чужого горя людина: кероване ним підприємство добре знають в місті та районі інваліди, чорнобильці й мешканці дитячих будинків. А декілька років тому в своєму рідному селищі Володимир Михайлович почав відбудовувати храм та воскресну школу, яку обладнав сучасною оргтехнікою. Виваженість, досвідченість, оптимістичність генерального директора ТОВ "Початок", його бажання завжди йти назустріч людям створило імідж високопорядної, благородної людини.

Підприємство "Початок" є лауреатом, фіналістом та переможцем Всеукраїнського конкурсу "100 кращих товарів України" в різних номінаціях. Воно є єдиним у регіоні, яке сертифіковано трьома стандартами якості - ISO 9001, ISO 14000 та OHSAS 18001. Всі ці досягнення - результат наполегливої праці його керівника В.М. Шаповалова.

З настоятелем Свято-Покровського храму смт Широкого протоієреєм Василем Явочником

Під час урочистого вручення медалі Єфремом - архієпископом Криворізьким та Нікопольським

*Знак медалі
святого рівноапостольного князя Володимира
II ступеня*

ЮВІЛЕЙНІ
ОРДЕНИ І МЕДАЛІ
УКРАЇНЬКОЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ЮВІЛЕЙНИЙ ОРДЕН
"РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"

СТАТУТ ОРДЕНА "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Ювілейний орден засновано на честь святкування великої події - 2000-ліття Різдва Христового. Цим орденом нагороджуються єпископат, духовенство, миряни, церковнослужителі, видатні державні діячі, меценати та представники інших сфер діяльності за особисті заслуги перед Українською Православною Церквою в справі відродження духовності.
2. Нагородження орденом здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій орденом, вручаються орден і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням одного й того ж ордена одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Орденом нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Відзнака "Орден "Різдво Христове - 2000" має два ступені. Найвищим ступенем ордена є I ступінь.
7. Нагородження орденом проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України. Вносити пропозиції про нагородження орденом можуть також органи законодавчої, виконавчої та судової влади.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення ордена проводиться в урочистій обстановці.
11. Орден, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Орден носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) ордена дублікат не видається.

ОПИС ОРДЕНА "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000" I СТУПЕНЯ

Орден I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму круглого лаврового вінка з накладеним на нього хрестом, сторони якого покрито емаллю червоного кольору.

В центрі ордена розміщено круглий медальйон із зображенням ікони Різдва Христового.

По колу медальйона на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000".

На зворотньому боці - застібка для прикріплення ордена до одягу та вигравіювано номер відзнаки.

Розмір ордена між сторонами хреста - 60x60 мм, діаметр медальйона - 40 мм.

ОПИС ОРДЕНА "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000" II СТУПЕНЯ

Орден II ступеня такий самий, як і орден I ступеня, але посріблений (товщина покриття - 9 мк), а емаль - блакитного кольору.

*Знак ювілейного ордена
"Різдво Христове - 2000"
I ступеня*

ФЕОДОР (Гаюн Олексій Олексійович)

**Нагороджений ювілейним орденом
"Різдво Христове - 2000" I ступеня
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
8 січня 2000 року**

*Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 10 років" I ступеня (2002 р.).*

Архієпископ Кам'янець-Подільський і Городоцький.
Тезоіменитство - 24 серпня. Хіротонія - 5 серпня
1992 р. На кафедрі з 15 квітня 1997 р.

Нагороджений орденами преподобного Сергія Радоне-
зького III ступеня, преподобного Серафима Саровського
II ступеня (2008 р.) Руської Православної Церкви;
"Козацька слава" II ступеня (2001 р.).

Народився 17 лютого 1958 року в с. Немовичі
Сарненського району Рівненської області у селянській
родині.

У 1975 р. закінчив Немовицьку середню школу і
вступив до Інституту інженерів водного господарства
м. Рівного.

У 1977-1978 рр. працював на заводі газорозрядних
ламп м. Рівне.

З 1978 р. по 1984 р. навчався у Московській духовній
семинарії. У 1979-1981 рр. служив у лавах Радянської армії.

У 1984-1987 рр. навчався в Московській духовній
академії, яку закінчив зі ступенем кандидата богословських
наук. У 1987 р. вступив до Свято-Успенської Почаївської
лаври.

24 грудня 1987 р. прийняв чернечий постриг з ім'ям

Феодор на честь преподобного Феодора, князя Острозь-
кого. 10 січня 1988 р. митрополитом Львівським і Терно-
пільським Никодимом (нині Харківський і Богодухівський)
рукоположений у сан ієродиякона. 7 жовтня 1990 р. архи-
єпископом Тернопільським і Кременецьким Лазарем (нині
Сімферопольський і Кримський) рукоположений у сан
ієромонаха, переведений у Свято-Духівський скит Почаїв-
ської лаври і призначений благочинним скиту.

У травні 1991 р. переведений до лаври і призначений
викладачем Почаївського духовного училища. 5 червня
1992 р. зведений у сан ігумена, призначений намісником
Свято-Успенської Почаївської лаври. 1 серпня 1992 р. зве-
дений у сан архімандрита. 29 липня 1992 р. призначений
бути єпископом Почаївським, вікарієм Тернопільської
епархії, намісником Почаївської лаври.

8 грудня 1992 р. призначений ректором Почаївської
духовної семинарії. 27 липня 1996 р. звільнений з посади
намісника Почаївської лаври зі збереженням посади рек-
тора Почаївської духовної семинарії. 15 квітня 1997 р.
звільнений з посади ректора Почаївської духовної семинарії
і призначений єпископом Кам'янець-Подільським і Горо-
доцьким.

Кам'янець-Подільська епархія, одна із древніх епархій
на Південно-Західній Русі, була заснована в 1795 р. і в
2005 р. відсвяткувала своє 210-річчя. Але віра Христа

тут засяяла ще в давніші часи. За переказом, у с. Лядав
на Поділлі в XI ст. прп. Антоній Печерський заснував
монастирську церкву, де згодом побудували монастир.

У 1998 р. Кам'янець-Подільська епархія відзначила
600-річчя від заснування Свято-Микоївського храму в
м. Кам'янець-Подільський - це найдревніший храм на
Поділлі. Багато видатних ієрархів очолювали Подільську
кафедру протягом її 200-річної історії. Один із перших -
Високопреосвященний Іоаннікій (колишній намісник Дон-
ського монастиря), архієпископ Подільський і Брацлав-
ський (1795-1819 рр.) - багато зусиль доклав для станов-
лення духовно-просвітницького та адміністративного життя
Подільської епархії. У 1797 р. владика відкрив Подільську
духовну семинарію, яка згодом була відома своїм високим
рівнем освіти і культури.

Видатний подільський ієрарх - Високопреосвященний
Леонтій, архієпископ Подільський і Брацлавський (1863-
1874 рр.), згодом митрополит Московський. З його ім'ям
пов'язані активізація духовного життя епархії та реформи
духовної семинарії і духовних училищ. Вершина розквіту
Подільської епархії пов'язана з Преосвященним Димит-
рієм, єпископом Подільським і Брацлавським (1890-
1895 рр.). Цей пастир відрізнявся особливими організа-
торськими талантами і багато потрудився на користь
Подільської пастви.

Післяреволюційний час - це період руйнування, безвір'я,
розколу, які смерчем пронеслися подільською землею.
Багато скорботи та страждань у зруйнованих храмах і
монастирях переніс подільський православний народ. Після
Великої Вітчизняної війни Єпархіальне управління було
перенесено спочатку в м. Хмельницький, а потім у м. Він-
ниця. У свій час територіально Вінницька і Хмельницька
області входили до складу Подільської епархії. Преосвя-
щенні подільські єпископи мали раніше вікарного єпископа
Вінницького, а потім єпископа Балтського (нині Одеська
область). Одним із видатних вікаріархів архієреїв в 1851-
1857 рр. був єпископ Вінницький Макарій (Булгаков).

У 1993 р. рішенням Священного Синоду Української
Православної Церкви була відроджена древня Кам'янець-
Подільська кафедра. Першим архіпастирем відродженої
Кам'янець-Подільської епархії став Високопреосвященний
Ніканор (Юхимюк), архієпископ Кам'янець-Подільський
і Городоцький, що почив у Бозі 4 квітня 1997 р. після
нетривалої хвороби. Він багато потрудився для відновлення
традицій і святинь Кам'янець-Подільської епархії.

На сьогодні до складу Кам'янець-Подільської епархії
входять п'ять благочиній: Кам'янець-Подільське, Горо-
доцьке, Дунаєвецьке, Новоушицьке, Чермеровецьке. Нара-
ховується також 260 діючих приходів та 120 священно-
служителів.

Освячення храму св. архістратига Божого Михаїла

*Випуск у Кам'янець-Подільському військово-інженерному
інституті*

*Закладання храму на честь ікони Божої Матері
"Почаївська"*

*Вручення ордена прп. Серафима Саровського Святішим
Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм II*

*Освячення лікарняного храму на честь ікони Божої Матері
"Життєдайне джерело", вітає мер А.М. Нестерук*

*Знак ювілейного ордена
"Різдво Христове - 2000"
II ступеня*

ЮВІЛЕЙНИЙ ОРДЕН
"1020 РОКІВ
ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ"

*Знак ювілейного ордена
"1020 років Хрещення Київської Русі"*

МАРК (Петровіч Микола Іванович)

**Нагороджений ювілейним орденом
"1020 років Хрещення Київської Русі"
Митрополитом Київським і всієї України,
Предстоятелем Української Православної Церкви
28 липня 2008 року**

*Ювілейна медаль
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007) (2007 р.)*

Архієпископ Хустський і Виноградівський. Постійний член Священного Синоду Української Православної Церкви. Кандидат богослов'я.

Тезоименитство - 8 травня. Хіротонія - 28 липня 1988 р. На кафедрі з 14 грудня 2007 р.

Народився 6 грудня 1951 року в с. Заднє (сьогодні Приборжавське). Батько - Петровіч Іван Іванович - був селянином, православною, благочестивою людиною. Мати - Петровіч (дівоче прізвище - Бодорович) Ганна Андріївна - була домогосподаркою, благочестивою жінкою. Уся родина духовно окормлялася у Свято-Серафимівському жіночому монастирі до його закриття.

У 1958 р. пішов до восьмирічної школи, потім продовжив навчання у Довжанській середній школі. Після школи працював разом із батьком у Довжанському ліспромгоспі.

З травня 1970 р. по червень 1972 р. служив у лавах Радянської армії. У серпні 1972 р. приїхав у місто Загорск з наміром готуватися до вступу в Московську духовну семінарію і з вересня того ж року почав працювати у Троїце-Сергіївській лаврі, де виконував різні послухи: трапезника у братській трапезній, книгодержця, а потім келейника при наміснику лаври. У серпні 1973 р. вступив до Московської духовної семінарії, був відразу зарахований до 4-го класу. У вересні подав прохання на вступ до монастиря.

6 березня 1974 р. прийняв чернечий постриг з ім'ям Марк на честь святого апостола і євангеліста Марка. 17 березня 1974 р. архієпископом Дмитрівським Володимиром, ректором Московських духовних шкіл (нині Блаженніший Митрополит Київський і всієї України) був висвячений у сан ієродиякона. 7 квітня того ж року в Трапезному храмі Троїце-Сергіївської лаври був висвячений архієпископом Сергієм Голубцовим у сан ієромонаха.

У 1978 р. ієромонах Марк закінчив Московську духовну академію зі ступенем кандидата богослов'я за роботу на тему "Образ і подoba Божя в людині за вченням Отців і Учителів Церкви Олександрійської школи" та був призначений викладачем Нового Завіту в другому класі семінарії.

15 квітня 1982 р. возведений у сан архимандрита, а 16 квітня того ж року призначений благочинним Троїце-Сергіївської лаври. На цьому послуху, поєднуючи його з викладацькою роботою в семінарії, трудився по червень 1985 р., коли наказом Святішого Патріарха Пимена від 25 червня був призначений намісником Свято-Успенської Почаївської лаври.

Рішенням Священного Синоду від 19 липня 1988 р. архимандрит Марк став єпископом Кременецьким, вікарієм митрополита Львівського й Тернопільського Никодима. Архієрейська хіротонія відбулася в місті Києві 28 липня, у день пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира.

Під керівництвом митрополита Никодима трудився до кінця 1988 р., коли рішенням Священного Синоду від 27 грудня єпископ Марк очолив новостворену Тернопільсько-Кременецьку єпархію.

Рішенням Священного Синоду від 10 квітня 1989 р. єпископ Марк став єпископом Аргентинським і Південно-Американським, Патріаршим Екзархом Центральної та Південної Америки. 1 листопада 1993 р. єпископ Марк став керуючим Патріаршими приходами в Канаді з титулом єпископа Каширського.

У травні 2005 р. очолив Сумську кафедру. 14 грудня 2007 р. очолив Хустську єпархію, у зв'язку зі збільшенням кількості єпархій включений до числа

Учасники зборів благочинних

постійних членів Священного Синоду Української Православної Церкви.

Хустська єпархія Української Православної Церкви утворена рішенням Священного Синоду УПЦ від 29 липня 1994 р. шляхом розподілу Мукачівської єпархії на дві самостійні. З моменту утворення та до початку листопада 1998 р. Хустською єпархією керував Преосвященний єпископ Мефодій (Петровіч), а з 21 листопада 1998 р. рішенням Синоду УПЦ на Хустську кафедру призначений єпископ Агапіт (Бевчик), який до того часу був настоятелем Свято-Троїцького Іонієвського чоловічого монастиря м. Києва. До листопада 1998 р. Єпархіальне управління знаходилося в корпусі Хустського міського готелю "Верховина". За ходатайством Преосвященного єпископа Мефодія обласна і районна держадміністрації виділили місце під будівництво єпархіального комплексу, яке було освячене 30 жовтня 1996 р. Місцевою державною владою також було виділено місця під будівництво кафедральних соборів у м. Хуст (св. Кирила і Мефодія учителів Словенських) та в м. Виноградів (в честь Св. Трійці). Обидва кафедральні собори на сьогодні знаходяться в стадії будівництва.

Зі вступом на Хустську кафедру єпископа Агапіта (Бевчик) єпархіальне управління з готелю "Верховина" було перенесено в колишню музичну школу, яка знаходиться поруч з кафедральним храмом, що споруджується.

Слово перед учасниками Хресного ходу,
присвяченого 1020-річчю Хрещення Київської Русі

Хресний хід,
присвячений 1020-річчю Хрещення Київської Русі

У м. Хуст нині є 4 православних храми: кафедральний собор св. рівноапостольних Кирила і Мефодія (богослужіння проводяться в приміщенні колишньої міської бібліотеки), Свято-Благовіщенська церква, Вознесенська та на честь ікони Божої Матері "Всіх скорбящих Радість".

До складу Хустської єпархії входять п'ять районів Закарпатської області: Хустський, Виноградівський, Міжгірський, Рахівський і Тячівський, які розділені на 17 благочиній.

У Хустській єпархії продовжується процес будівництва, відкриття та реставрації храмів, монастирів тощо. Майже при кожному приходському храмі діє недільна школа. Незважаючи на труднощі, пов'язані з перебудовою нинішнього життя, великі затрати на будівництво храмів єпархіальне управління й у цих складних умовах намагається надавати допомогу тим, хто має гостру потребу. Протягом 2007 р. багато людей, які знаходилися у скрутному матеріальному становищі, отримали матеріальну допомогу від Хустського єпархіального управління. Посильна допомога надавалася постраждалим від повені в 1998 р. та 2001 р., дитячим будинкам, лікарням та спецшколам.

При Хустському єпархіальному управлінні з благословення архієпископа Хустського і Виноградівського Марка видається газета "Духовна криниця Карпат" та створено Інтернет-портал "Православний Мараморощ".

Монастир Бедевля

ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ
"РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"

СТАТУТ ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Ювілейну медаль засновано з нагоди святкування 2000-ліття Різдва Христового. Цією медаллю нагороджуються духовенство, миряни, церковнослужителі, а також державні діячі та представники інших сфер діяльності за визначні особисті заслуги перед Українською Православною Церквою.
2. Нагородження медаллю здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій медаллю, вручаються медаль і грамота.
4. Нагородження вдруге, з врученням однієї і тієї ж медалі одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Медаллю нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Медаль "Різдво Христове - 2000" має три ступені. Найвищим ступенем медалі є I ступінь.
7. Нагородження медаллю проводиться послідовно, починаючи з III ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення медалі проводиться в урочистій обстановці.
11. Медаль, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Медаль носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (ісування) медалі дублікат не видається.

ОПИС ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000" I СТУПЕНЯ

Медаль I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму круглого вінка з накладеним на нього хрестом, сторони якого покрито емаллю червоного кольору.

В центрі хреста розміщено круглий медальйон із зображенням ікони Різдва Христового. По колу медальйона на фоні емалі білого кольору розміщено надпис: "РІЗДВО ХРИСТОВЕ".

На зворотньому боці в центрі медальйона - зображення 8-кінцевого православного хреста, навколо якого розміщено надпис: "УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА".

Зверху медалі є вушко з кільцем, яким вона з'єднується з трапецієподібною колодкою.

На колодці на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "2000 РОКІВ".

Внизу колодки розміщено два схрещених дубових листочки.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення медалі до одягу.

Розмір медалі між сторонами хреста - 43x43 мм, діаметр медальйона - 33 мм, розмір колодки - 25x25 мм.

ОПИС ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000" II СТУПЕНЯ, III СТУПЕНЯ

Медаль II ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму круглого медальйона із зображенням ікони Різдва Христового.

По колу медальйона на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "РІЗДВО ХРИСТОВЕ". На зворотньому боці в центрі медальйона - зображення 8-кінцевого православного хреста, навколо якого розміщено надпис: "УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА".

Зверху медальйона є вушко з кільцем, яким він з'єднується з трапецієподібною колодкою. На колодці на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "2000 РОКІВ".

Внизу колодки розміщено два схрещених дубових листочки.

На зворотньому боці - застібка для прикріплення медалі до одягу.

Діаметр медальйона - 33 мм, розмір колодки - 25x25 мм.

Медаль III ступеня така сама, як і медаль II ступеня, але посріблена (товщина покриття - 9 мк), а колір емалі - зелений.

*Знак ювілейної медалі
"Різдво Христове - 2000"
I ступеня*

*Знак ювілейної медалі
"Різдво Христове - 2000"
II ступеня*

*Знак ювілейної медалі
"Різдво Христове - 2000"
III ступеня*

ЮБІЛЕЙНА МЕДАЛЬ

"ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 10 РОКІВ"

СТАТУТ ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 10 РОКІВ"

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Ювілейну медаль засновано у зв'язку зі святкуванням десятиріччя історичного Харківського Собору, яке проходило 27-28 травня 1992 року в м. Харкові. На цьому Соборі Предстоятелем Української Православної Церкви був обраний Митрополит Володимир (Сабодан).

Цією медаллю нагороджуються єпископат, духовенство, миряни, церковнослужителі, державні діячі, працівники засобів масової інформації, науковці та меценати, які плідно трудилися протягом останніх років на ниві підтримки та утвердження канонічного православ'я в нашій державі.

2. Нагородження медаллю здійснюється за благословенням Предстоятеля Української Православної Церкви.
3. Особі, нагородженій медаллю, вручаються медаль і грамота.
4. Нагородження вдруте, з врученням однієї і тієї ж медалі одного й того ж ступеня, не проводиться.
5. Медаллю нагороджуються громадяни України та іноземні громадяни.
6. Медаль "Харківський Собор - 10 років" має два ступені. Найвищим ступенем медалі є I ступінь.
7. Нагородження медаллю проводиться послідовно, починаючи з II ступеня.

II. ПОРЯДОК ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНОМ

8. Нагородження проводиться за поданням правлячих архієреїв на ім'я Митрополита Київського та всієї України.
9. Рішення про нагородження приймається Комісією з нагороджень.

III. ПОРЯДОК ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА

10. Вручення медалі проводиться в урочистій обстановці.
11. Медаль, як правило, вручає Предстоятель Української Православної Церкви або, за його благословенням, єпархіальний архієрей.
12. Медаль носять з правого боку грудей.
13. У випадку втрати (псування) медалі дублікат не видається.

ОПИС ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 10 РОКІВ" I СТУПЕНЯ

Медаль I ступеня виготовляється з міді та покривається позолотою (товщина покриття - 0,2 мк). Відзнака має форму круглого медальйона, в центрі якого розміщено рельєфне зображення святого князя Володимира з хрестом та надпис: "1992 - 2002".

По колу медальйона на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР". На зворотньому боці в центрі медальйона - зображення 8-кінцевого православного хреста, навколо якого розміщено надпис: "УКРАЇНЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА".

Зверху медальйона є вушко з кільцем, яким медаль з'єднується з прямокутною колодкою. На колодці на фоні емалі червоного кольору розміщено надпис: "10".

На зворотньому боці - застібка для прикріплення медалі до одягу.
Діаметр медальйона - 33 мм, розмір колодки - 22x14 мм.

ОПИС ЮВІЛЕЙНОЇ МЕДАЛІ "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 10 РОКІВ" II СТУПЕНЯ, III СТУПЕНЯ

Медаль II ступеня така сама, як і I ступеня, але покривається емаллю білого кольору.

*Знак ювілейної медалі
"Харківський Собор - 10 років"
I ступеня*

*Знак ювілейної медалі
"Харківський Собор - 10 років"
II ступеня*

ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ

"ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 15 РОКІВ"
(1992-2007)

*Знак ювілейної медалі
"Харківський Собор - 15 років" (1992-2007)*

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

А	
Абрамчук Микола Іванович	68
Августин (Маркевич Адам Іванович)	38
Агафангел (Саввін Олексій Михайлович)	28
Амвросій (Полікопа Андрій Якович)	98
Анатолій (Гладкий Олексій Олексійович)	100
Антіпов Олександр Миколайович	69
Антоній (Паканич Іван Іванович)	182
Антоній (Фіалко Василь Іванович)	180
Арсеній (Яковенко Ігор Федорович)	102
Б	
Бабанський Василь Маркович	138
Бабенко Геннадій Олександрович	70
Байтала Михайло Романович	139
Бедриківський Володимир Володимирович	104
Білоус Іван Андрійович	105
Бойко Володимир Семенович	71
Большаков Володимир Іванович	72
Бондаренко Володимир Миколайович	142
Бондарук Іван Григорович	202
Борисов Сергій Семенович	216
Бочкарьов Анатолій Борисович	192
Бузько Юрій Іванович	106
В	
Варнава (Філатов Станіслав Юрійович)	40
Варфоломій (Ващук Віктор Володимирович)	42
Василій (Золотоліський Борис Йосипович)	44
Вирва Олег Євгенович	244
Володимир (Мельник Костянтин Павлович)	230
Володимир (Мороз Віорел Лазарович)	140
Володимир (Сабодан Віктор Маркіянович)	26
Вряшник Олександр Андрійович	143
Г	
Гавриш Степан Богданович	108
Галелюк Микола Михайлович	107
Гетьманенко Юрій Іванович	76
Гич Михайло Миколайович	144
Гришко Віктор Миколайович	192
Гришко Сергій Миколайович	192
Грінченко Олена Миколаївна	194
Д	
Даневич Микола Володимирович	74
Дерев'яно Іван Михайлович	110
Діденко Сергій Володимирович	203
Є	
Євлогій (Гутченко Євген Анатолійович)	146
Єлсей (Іванов Олег Олександрович)	184
Єфрем (Кидай Іван Степанович)	172
Ж	
Жук Павло Федорович	190
І	
Іларіон (Шукало Роман Васильович)	46
Іоанн (Сюпко Ігор Степанович)	196
Іоаннікій (Кобзев Іоаннікій Якович)	30
Іонафан (Єлєцьких Анатолій Іванович)	32
Іриней (Семко Валентин Анатолійович)	198
Іриней (Середній Іван Петрович)	186
Ісаак Валентин Михайлович	77
Й	
Йовбак Іван Іванович	36
К	
Кальний Владислав Іванович	148
Качан Віктор Якович	111
Коломєць Петро Григорович	204
Коліденко Володимир Григорович	240
Коптев Юрій Вікторович	217
Косенко Анатолій Тихонович	78
Костюк Микола Васильович	149
Кривонос Павло Олександрович	222
Кривошшин Олексій Мефодійович	80
Кулаковський Юрій Петрович	205
Л	
Лазар (Швець Ростислав Пилипович)	48
Лебедін Юрій Якович	195
Лозовий Михайло Петрович	206
Лука (Коваленко Андрій В'ячеславович)	188
Лук'янов Валентин Борисович	124
М	
Мазур Геннадій Федорович	82
Мариніна Ірина Никифоровна	150
Марк (Петровічій Микола Іванович)	296
Марон Іван Едуардович	112
Марченко Антоніна Іванівна	252
Мещеряков Володимир Миколайович	207
Митрофан (Юрчук Михайло Іванович)	114
Мішук Олег Васильович	151
Морозюк Катерина Миколаївна	208
Муравченко Федір Михайлович	84
Н	
Науменко Анатолій В'ячеславович	85
Никодим (Горенко Віктор Васильович)	152
Никодим (Руснак Микола Степанович)	34
Николай (Грох Степан Михайлович)	116
Ніфонт (Солодуха Василь Андрійович)	50
О	
Олександр (Драбинко Олександр Миколайович)	118
Олексій (Гроха Сергій Олександрович)	52
Онуфрій (Легкий Олег Володимирович)	154
Остапчук Віктор Миколайович	54
П	
Пантелеїмон (Ващук Віктор Романович)	120
Пантелеїмон (Луговий Михайло Васильович)	122
Пихтін Микола Порфирівич	200
Попов Борис Анатолійович	220
Преснов Юрій Олександрович	156
Пресняков Борис Михайлович	125
Р	
Рева Олексій Олександрович	218
Резніков Сергій Леонідович	241
С	
Садовой Сергій Миколайович	126
Самчук Олег Максимович	274
Сачук Степан Дорофійович	276
Семчук Віталій Іванович	157
Серафим (Дем'янів Володимир Васильович)	56
Сергій (Генсіцький Борис Наумович)	58
Симеон (Шостацький Володимир Іванович)	128
Сінченко Віктор Миколайович	88
Солдатенко Віктор Васильович	162
Софроній (Дмитрук Дмитро Савович)	130
Соха Володимир Георгійович	132
Старик В'ячеслав Григорович	193
Стельмах Володимир Семенович	86
Степанов Микола Степанович	133
Т	
Тихонов Віктор Миколайович	90
Толстоног Віктор В'ячеславович	92
У	
Узун Михайло Валентинівич	89
Улінець Ернест Михайлович	135

Ф	
Федор (Гаюн Олексій Олексійович)	288
Федор (Мамасуев Олександр Семенович)	94
Філіп (Осадченко Роман Альбертович)	158
Ш	
Шаповалов Анатолій Васильович	163
Шаповалов Володимир Михайлович	277
Шевченко Іван Прокопович	134
Шевченко Олександр Олександрович	160
Т	
Тихонов Віктор Миколайович	90
Толстоног Віктор В'ячеславович	92
У	
Узун Михайло Валентинівич	89
Улінець Ернест Михайлович	135

ЗМІСТ

Благословення Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Православної Церкви	5
Ієрархічні нагороди Української православної церкви	7
Загальноцерковні нагороди Української православної церкви	16
Загальні положення	16
ОРДЕН ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ ПЕЧЕРСЬКИХ	
Преподобні Антоній і Феодосій Печерські	20
Статут відзнаки	
"Орден преподобних Антонія і Феодосія Печерських"	22
Опис ордена	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня	23
Опис ордена	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня	23
Знак ордена	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня	25
Володимир (Сабодан Віктор Маркіянович)	26
Агафангел (Саввін Олексій Михайлович)	28
Іоаннікій (Кобзев Іоаннікій Якович)	30
Іонафан (Єлєцьких Анатолій Іванович)	32
Никодим (Руснак Микола Степанович)	34
Йовбак Іван Іванович	36
Знак ордена	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня	37
Августин (Маркевич Адам Іванович)	38
Варнава (Філатов Станіслав Юрійович)	40
Варфоломій (Ващук Віктор Володимирович)	42
Василій (Золотоліський Борис Йосипович)	44
Іларіон (Шукало Роман Васильович)	46
Лазар (Швець Ростислав Пилипович)	48
Ніфонт (Солодуха Василь Андрійович)	50
Олексій (Гроха Сергій Олександрович)	52
Остапчук Віктор Миколайович	54
Серафим (Дем'янів Володимир Васильович)	56
Сергій (Генсіцький Борис Наумович)	58
ОРДЕН СВЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА	
Святий рівноапостольний князь Володимир	62
Статут відзнаки	
"Орден святого рівноапостольного князя Володимира"	64
Опис ордена	
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня	65
Опис ордена святого	
рівноапостольного князя Володимира II ступеня, III ступеня	65
Знак ордена	
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня	67
Абрамчук Микола Іванович	68
Антіпов Олександр Миколайович	69
Бабенко Геннадій Олександрович	70
Бойко Володимир Семенович	71
Большаков Володимир Іванович	72
Даневич Микола Володимирович	74
Гетьманенко Юрій Іванович	76
Ісаак Валентин Михайлович	77
Косенко Анатолій Тихонович	78
Кривошшин Олексій Мефодійович	80
Мазур Геннадій Федорович	82
Муравченко Федір Михайлович	84
Науменко Анатолій В'ячеславович	85
Стельмах Володимир Семенович	86
Сінченко Віктор Миколайович	88
Узун Михайло Валентинівич	89
Тихонов Віктор Миколайович	90
Толстоног Віктор В'ячеславович	92
Федор (Мамасуев Олександр Семенович)	94
Знак ордена	
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня	97
Амвросій (Полікопа Андрій Якович)	98
Анатолій (Гладкий Олексій Олексійович)	100
Арсеній (Яковенко Ігор Федорович)	102
Бедриківський Володимир Володимирович	104
Білоус Іван Андрійович	105
Бузько Юрій Іванович	106
Галелюк Микола Михайлович	107
Гавриш Степан Богданович	108
Дерев'яно Іван Михайлович	110

Качан Віктор Якович	111
Марон Іван Едуардович	112
Митрофан (Юрчук Михайло Іванович)	114
Николай (Грох Степан Михайлович)	116
Олександр (Драбинко Олександр Миколайович)	118
Пантелеїмон (Башук Віктор Романович)	120
Пантелеїмон (Луговий Михайло Васильович)	122
Лук'янов Валентин Борисович	124
Пресняков Борис Михайлович	125
Садовой Сергій Миколайович	126
Симеон (Шостацький Володимир Іванович)	128
Софроній (Дмитрук Дмитро Савович)	130
Соха Володимир Георгійович	132
Стоянов Микола Степанович	133
Шевченко Іван Прокопович	134
Улинець Ернест Михайлович	135
Знак орден	
святого рівноапостольного князя Володимира III ступеня	137
Бабанський Василь Маркович	138
Байтала Михайло Романович	139
Володимир (Мороз Віорел Лазарович)	140
Бондаренко Володимир Миколайович	142
Вряшник Олександр Андрійович	143
Гіч Михайло Миколайович	144
Євлогій (Гутченко Євген Анатолійович)	146
Кальний Владислав Іванович	148
Костюк Микола Васильович	149
Мариніна Ірина Никифорівна	150
Мішук Олександр Васильович	151
Никодим (Горенко Віктор Васильович)	152
Онуфрій (Легкий Олег Володимирович)	154
Преснов Юрій Олександрович	156
Семчик Віталій Іванович	157
Філіп (Осадченко Роман Альбертович)	158
Шевченко Олександр Олександрович	160
Солдатенко Віктор Васильович	162
Шаповалов Анатолій Васильович	163
ОРДЕН "РІЗДВО ХРИСТОВЕ"	
Різдво Христове	166
Статут відзнаки "Орден "Різдво Христове"	167
Опис ордену "Різдво Христове" I ступеня	168
Опис ордену "Різдво Христове" II ступеня	168
Знак ордену "Різдво Христове" I ступеня	
Єфрем (Кидай Іван Степанович)	172
Знак ордену "Різдво Христове" II ступеня	
174	
ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ	
Преподобний Нестор Літописець	176
Статут відзнаки "Орден преподобного Нестора Літописця"	177
Опис ордену преподобного Нестора Літописця I ступеня	178
Опис ордену преподобного Нестора Літописця II ступеня, III ступеня	178
Знак ордену преподобного Нестора Літописця I ступеня	
Антоній (Фіалко Василь Іванович)	180
Антоній (Паканич Іван Іванович)	182
Єлмсей (Іванов Олег Олександрович)	184
Іриней (Середній Іван Петрович)	186

Лука (Коваленко Андрій Вячеславович)	188
Жук Павло Федорович	190
Знак ордену	
преподобного Нестора Літописця II ступеня	191
Бочкарьов Анатолій Борисович	192
Грінченко Олена Миколаївна	194
Лебедін Юрій Якович	195
Іоанні (Сіюк Ігор Степанович)	196
Іриней (Семко Валентин Анатолійович)	198
Пихтін Микола Порфирівич	200
Знак ордену	
преподобного Нестора Літописця III ступеня	201
Бондарук Іван Григорович	202
Діденко Сергій Володимирович	203
Коломієць Петро Григорович	204
Кулаковський Юрій Петрович	205
Лозовий Михайло Петрович	206
Мещеряков Володимир Миколайович	207
Морозюк Катерина Миколаївна	208
ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО ІЛЛІ МУРОМЦЯ	
Преподобний Ілля Муромець	210
Статут відзнаки "Орден преподобного Іллі Муромця"	211
Опис ордену преподобного Іллі Муромця I ступеня	212
Опис ордену преподобного Іллі Муромця II ступеня, III ступеня	212
Знак ордену	
преподобного Іллі Муромця I ступеня	213
Знак ордену	
преподобного Іллі Муромця II ступеня	215
Борисов Сергій Семенович	216
Коптєв Юрій Вікторович	217
Рева Олександр Олександрович	218
Попов Борис Анатолійович	220
Знак ордену	
преподобного Іллі Муромця III ступеня	221
Кривонос Павло Олександрович	222
ОРДЕН АПОСТОЛА ІОАННА БОГОСЛОВА	
Апостол Іоанн Богослов	224
Статут відзнаки "Орден апостола Іоанна Богослова"	225
Опис ордену апостола Іоанна Богослова I ступеня	226
Опис ордену апостола Іоанна Богослова II ступеня	226
Знак ордену	
апостола Іоанна Богослова I ступеня	227
Знак ордену	
апостола Іоанна Богослова II ступеня	229
Володимир (Мельник Костянтин Павлович)	230
ОРДЕН ПРЕПОДОБНОГО АГАПІТА ПЕЧЕРСЬКОГО	
Преподобний Агапіт Печерський	234
Статут відзнаки "Орден преподобного Агапіта Печерського"	235

Опис ордену преподобного Агапіта Печерського I ступеня	236
Опис ордену преподобного Агапіта Печерського II ступеня, III ступеня	236
Знак ордену	
преподобного Агапіта Печерського I ступеня	237
Знак ордену	
преподобного Агапіта Печерського II ступеня	239
Коляденко Володимир Григорович	240
Резніков Сергій Леонідович	241
Знак ордену	
преподобного Агапіта Печерського III ступеня	243
Вирва Олег Євгенович	244
ОРДЕН СЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ ВАРВАРИ	
Свята Великомучениця Варвара	246
Статут відзнаки "Орден святої великомучениці Варвари"	248
Опис ордену святої великомучениці Варвари I ступеня	249
Опис ордену святої великомучениці Варвари II ступеня	249
Знак ордену	
святої великомучениці Варвари I ступеня	250
Знак ордену	
святої великомучениці Варвари II ступеня	251
Марченко Антоніна Іванівна	252
ОРДЕН СЯТОЇ ПРАВЕДНОЇ АННИ	
Свята праведна Анна	254
Північні врата міста святої Катерини	256
Знак ордену святої праведної Анни I ступеня	
257	
Знак ордену святої праведної Анни II ступеня	
258	
Знак ордену святої праведної Анни III ступеня	
259	
ОРДЕН СЯТОЇ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦІ ЄКАТЕРИНИ	
Свята великомучениця Катерина	262
Знак ордену	
святої великомучениці Єкатерини I ступеня	264
Знак ордену	
святої великомучениці Єкатерини II ступеня	265
МЕДАЛЬ ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ ПЕЧЕРСЬКИХ	
Знак медалі	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських I ступеня	268
Знак медалі	
преподобних Антонія і Феодосія Печерських II ступеня	269
МЕДАЛЬ СЯТОГО РІВНОАПОСТОЛЬНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА	
Знак медалі	
святого рівноапостольного князя Володимира I ступеня	273

Самчук Олег Максимович	274
Сачук Степан Дорофійович	276
Шаповалов Володимир Михайлович	277
Знак медалі	
святого рівноапостольного князя Володимира II ступеня	279
ЮВІЛЕЙНІ ОРДЕНИ І МЕДАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ	
ЮВІЛЕЙНИЙ ОРДЕН "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"	
Статут ордену "Різдво Христове - 2000"	284
Опис ордену "Різдво Христове - 2000" I ступеня	285
Опис ордену "Різдво Христове - 2000" II ступеня	285
Знак ордену "Різдво Христове - 2000" I ступеня	
Феодор (Гаюн Олександр Олександрович)	288
Знак ордену "Різдво Христове - 2000" II ступеня	
291	
ЮВІЛЕЙНИЙ ОРДЕН "1020 РОКІВ ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСИ"	
Знак ювілейного ордену "1020 років Хрещення Київської Русі"	
Марк (Петровіч Микола Іванович)	295
ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ "РІЗДВО ХРИСТОВЕ - 2000"	
Статут ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000"	300
Опис ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000" I ступеня	301
Опис ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000" II ступеня, III ступеня	301
Знак ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000" I ступеня	
302	
Знак ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000" II ступеня	
303	
Знак ювілейної медалі "Різдво Христове - 2000" III ступеня	
305	
ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 10 РОКІВ"	
Статут ювілейної медалі "Харківський Собор - 10 років"	308
Опис ювілейної медалі "Харківський Собор - 10 років" I ступеня	309
Опис ювілейної медалі "Харківський Собор - 10 років" II ступеня	309
Знак ювілейної медалі "Харківський Собор - 10 років" I ступеня	
310	
Знак ювілейної медалі "Харківський Собор - 10 років" II ступеня	
311	
ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ "ХАРКІВСЬКИЙ СОБОР - 15 РОКІВ" (1992-2007)	
Знак ювілейної медалі "Харківський Собор - 15 років"	
315	
ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК	
316	

**УКРАЇНЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА.
НАГОРОДИ І ТИТУЛИ**

довідково-енциклопедичне видання

том I

Автор ідеї та автор-упорядник - Вадим Болгов

Авторський дизайн та художнє оформлення - Ілля Болгов

Відповідальний за випуск - Ілля Болгов

Директор видавничого проєкту та автор статей - Олексій Войналович

Над виданням працювали

Наталія Бойко
Валентина Верченко
Ірина Кожедуб
Олег Колпаков
Аліна Корнієнко
Софія Кузьменко
Вікторія Мостицька
Ірина Подолян
Олена Ставійчук
Наталія Тюльпа
Оксана Шлапак

Юридичне супроводження - Українська юридична група

Інтернет-супроводження

Олексій Новиченко
Тетяна Новиченко

Електронна версія книги - <http://www.who-is-who.com.ua>

Швидкісний доступ до мережі Інтернет надано компанією "АДАМАНТ"

**Редакція висловлює щирю подяку за підтримку та надання матеріалів:
протоієрею, професору, секретарю Київської Митрополії Віталію Косовському;
прес-службі Предстоятеля Української Православної Церкви, Блаженнішого Митрополита Володимира;
послушнику Василю Новикову (фотостудія Києво-Печерської лаври).**

**ІНСТИТУТ БІОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
УКРАЇНСЬКЕ НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО КРАЄЗНАВСТВА,
ГЕРАЛЬДИКИ ТА ФАЛЕРИСТИКИ**

Україна, 03056, м. Київ
вул. Борщагівська, 143-б
тел.: (044) 45-777-43 (багатоканальний)
E-mail: nagoroda@publish.org.ua
<http://www.who-is-who.com.ua>

Підписано до друку 22.12.2008 р.

Виготовлено - Київська книжково-журнальна фабрика, м. Київ, вул. Колекторна, 38/40, тел.: (044) 562-41-42

Наклад 5000 примірників

Передрук матеріалів без дозволу редакції заборонено.

Автори інформаційних матеріалів несуть повну відповідальність за наявність усіх ліцензій, дозволів, даних та посилань на документи, дотримання авторських прав і прав третіх осіб, а також достовірність інформації, що розміщена у книзі.

Назва, концепція та зміст довідника є інтелектуальною власністю авторів.